DE SACRA POESI HEBRÆORUM.

PRÆLECTIONES ACADEMICÆ

OXONII HABITÆ

A ROBERTO LOWTH A.M. COLL. NOV. SOC.

ET POETICÆ PUBLICO PRÆLECTORE;

NUNC EPISCOPO OXONIENSI.

SUBJICITUR

METRICÆ HARIANÆ BREVIS CONFUTATIO;

ET

ORATIO CREWIANA.

EDITIO TERTIA, EMENDATIOR.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCLXXV.

Imprimatur,

J. BROWNE,

VICE-CAN. OXON.

Feb. 1. 1753.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

HONORATISSIMO VIRO

HENRICO LEGGE,

REI NAVALIS BRITANNICÆ THESAURARIO,

REGIÆ MAJESTATI A SECRETIORIBUS CONSILIIS,

ROBERTUS LOWTH,

QUOD SE AB INEUNTE ÆTATE
PERPETUA AMICITIA COMPLEXUS FUERIT;
DOMI FORISQUE, IN OTIO, IN NEGOTIO,
IN OPTIMARUM LITERARUM STUDIIS,
COMITEM, PARTICIPEM, SOCIUM, ADHIBUERIT;
JUCUNDISSIMAQUE CONSUETUDINE, SINGULARI
CARITATE, MAXIMIS BENEFICIIS, DEVINXERIT;

SUAS HASCE PRÆLECTIONES,

IN SUMMI AMORIS

ANIMIQUE GRATISSIMI TESTIMONIUM,

LUBENS, MERITO, DAT, DICAT, DEDICAT.

PRÆFATIO,

SECUNDÆ EDITIONI PRÆMISSA.

QUID huic Secundæ Editioni acceſſerit, paucis exponam.

Totum opus recenſui: nonnulla addidi, plura emendavi; in Notis potiſſimum. Caſtigationibus non omnino neceſſariis conſulto abſtinui. Si multa, quæ corrigi poterant, adhuc reſtare videbuntur, utpote minus certa et explorata; ſciat Lector, mihi ſatis eſſe in rebus obſcuris probabilia proponere; meque multo plura et voluiſſe et potuiſſe corrigere, ſi incerta pro æque incertis mutare eſſet correctio.

Verum aliunde non exigua huic Editioni ornamenta acceſſerunt. Primum, Variationes Codicum MSS. Veteris Teſtamenti Hebræi in aliquot loca, quæ citaveram, amiciſſime mecum communicavit Vir Doctiſſimus BENJAMINUS KENNICOTT, Criticæ Sacræ veræ et genuinæ Inſtaurator; qui feliciter progreditur in magno Opere ſuſcepto

Codices

Codices MSS. Bibliorum Hebraicorum conferendi, quod in Sacrarum Literarum et univerſæ Eccleſiæ Chriſtianæ inſigne emolumentum redundaturum auguror. Ejus Notas uncinulis ad marginem appoſitis, et ſubjuncta litera K, diſtinxi. Numerantur autem MSS. ſecundum Catalogum Alteri Viri Doctiſſimi Diſſertationi, *De Statu præſenti Textus Hebræi*, ſubjectum.[1]

Porro, aliquas obſervationes Viri Doctiſſimi THOMÆ HUNT, Linguarum Hebrææ et Arabicæ Profeſſoris Celeberrimi, meo rogatu mecum benigniſſime communicatas, et ad verbum fere Latine redditas, ipſius permiſſu adjeci. Eas eodem modo uncinulis diſtinxi, litera H ſubjuncta.

Cum autem Editionem paraveram, jamque prelo commiſſurus eram, commodum ad me perlata eſt Editio Goettingenſis, quam in publicum emiſerat Vir Clariſſimus JOHANNES DAVID MICHAELIS, PHILOSOPHIÆ PROFESS. ORD. et SOCIETATIS REGIÆ SCIENTIARUM GOETTINGENSIS COLLEGA, multum a ſe

[1] In hac Tertia Editione non citantur Codices MSS. per numeros, qui in Bibliis mox edendis neceſſario mutabuntur; ſed datur Numerus MSS.rum in aliqua Lectionis diverſitate conſentientium. Adduntur etiam aliquæ Variæ Lectiones.

auctam

auctam et ornatam. Acceſſerunt enim Epimetra et Notæ Doctiſſimi Editoris, quibus defectus meos ſupplet, errores corrigit. Ea omnia cum Præfationibus integra, cumque uno atque altero ad Notas additamento ab Auctore ad me miſſo, (qui plura meditatus, ingruentibus in otio publico negotiis Academicis, non potuit perficere,) denuo edenda curavi; ne Lectores mei doctiſſimarum commentationum fructu careant: ſed ſeparatim, atque alio Volumine; ut, qui primam Editionem poſſident, æquis conditionibus ejuſdem emolumenti participes eſſe poſſint. In his ſi quæ ſunt, quæ mihi minus perſuaſit Vir Clariſſimus, ea malui hoc modo libero Lectorum noſtorum judicio permittere, quam in diſceptationem et controverſiam, injucundam, et fortaſſe infructuoſam, vocare.

ORATIO INAUGURALIS;

SIVE

PRÆLECTIO PRIMA:

DE POETICÆ FINE ET UTILITATE,

OCCASIONEM hanc, ultro jam, quanquam paulo maturius, ſe præbentem, libenter tamen amplector, Academici; qua vobis teſtari poſſim, me ad ſuſcipiendum hoc quicquid eſt, ſive impoſiti oneris, ſive muneris delati, ſi nihil aliud, ſtudium ſaltem, et induſtriam, et promptiſſimam voluntatem attuliſſe. Etenim deſiderari in me ingenii celeritatem et facultatem orationis facile patior: ægre ferrem vel minus diligens haberi in eo officio exercendo, quod auctoritate veſtra mihi demandatum eſſet; vel parum gratus in accipiendo beneficio, quod quantumcunque eſt, cum a Vobis in me confertur, eſt certe magnum. Nam hujuſmodi beneficia hoc modo recte æſtimari arbitror, ſi cum ipſius muneris, tum illorum qui id conferunt, tum etiam ejus in quem confertur, habeatur ratio. Cum igitur reputo, eam mihi Provinciam adminiſtrandam dari, quam Viri ingenio et doctrina ornatiſſimi antehac illuſtrârunt; cum Vos reſpicio,

ſpicio, quorum ex favore vel ampliſſimis dignitas accederet; cum denique meipſum cogito, qui publicam aliquam veſtræ voluntatis ſignificationem promereri poſſe nunquam ſperaverim: profecto hoc quicquid eſt officii adeo mihi honorificum contigiſſe exiſtimo, ut nulla me unquam obſervantiæ aſſiduitate aut laboris diligentia parem vobis relaturum gratiam putem. Hanc certe officii mei partem, utcunque exiliter, lubentiſſime tamen et nunc exequor, et in poſterum exequi ſtudebo: nihil enim animo vere grato poteſt eſſe jucundius, quam vel referre gratiam, vel etiam habere; nec tam oneri mihi erit, quam ſtimulo, beneficii memoria. Cætera autem ſane me haud mediocriter ſolicitum et commotum habent, hæc vehementer perturbat cogitatio; id mihi munus ſuſcipiendum eſſe, quod ſtudio veſtro et frequentia ſemper ornaviſtis; eam materiam tractandam, quam cum auribus veſtris et hujuſce Academiæ luce dignam judicaviſtis, tum pro ſua dignitate ornatam audîſtis: quod ſi in poſterum neglectui et ſolitudini relinquatur, vereor ut diſſimulare poſſim, id meo, non ipſius diſciplinæ aut inſtitutionis, vitio obtigiſſe.

Verum enimvero, utcunque noſtri conatus ceciderint, ecquid magis ipſarum literarum interfuit, vel hujus Academiæ inſtitutis erat accommodatius, quam ut ea tandem Ars inter cæteras hic locum haberet, cujus opera et auxilio reliquæ omnes ſemper libentiſſime uterentur? qua ut nulla antiquior, ita nulla jucundior; cum homini quodammodo inſita ſit et ingenita, ſecumque afferat gratiſſimam naturæ ipſius commendationem: quæ apud rudes, doctos, remiſſos, graves, gratiam, amorem, admirationem, ſemper conſecuta eſt. Quid porro vel homine ingenuo vel erudito dignius,

quam

quam ut in ea Arte, cujus recondita quædam eſt venuſtas, ſentiat, quid rectum ſit, quid ſecus, quid conveniat, quid deceat, et in quo poſitum ſit id, quod pulchrum eſt et decorum; quæ denique a vulgari ſenſu ſunt remotiora, ea ut perſpiciat et intelligat? Neque vero exiſtimandum eſt, eum, qui in hac elegantiarum ſubtilitate explicanda judicium ſuum aliquando exercitatum habuit et excultum, non inde aliquid adjumenti aut acuminis ad ſeveriores etiam literas illuſtrandas allaturum. Atque hoc quidem vel maxime in animo habuiſſe arbitror Virum ornatiſſimum, [1] cujus munificentiæ debetur, quod in cæterarum Scientiarum chorum hic loci jamdudum recepta ſit Poetica. Hic enim cum ipſe animum ſuum non modo utiliſſimarum rerum cognitione optimiſque diſciplinis inſtruxiſſet, ſed et artibus elegantiſſimis omnique literarum humanitate ornaviſſet; atque in iis etiam Ædibus inſtitutus eſſet, in quibus maxime ſemper viguerunt, et etiamnum vigent, graviſſimarum rerum et ſanctiſſimarum ſtudia, omni politioris doctrinæ ſuavitate condita et commendata: vidit profecto et expertus eſt, quam vim haberet ad illam ſeveriorem eruditionem vel adjuvandam vel illuſtrandam harum elegantiarum ratio; quam arcta inter Philoſophiam et Poeſim cognatio intercederet.

Admonet me igitur, Academici, cum ipſius Auctoris conſilium, qui hanc nobis diſciplinæ rationem inſtituit, tum hujuſcemodi orationis conſuetudo, ut quæ de Poeticæ Fine et Utilitate veriſſime dici poſſe exiſtimo, quanquam vobis notiſſima, paucis exponam.

1 Inſtituta erat Lectio Poetica ab HENRICO BIRKHEAD L. L. D. Collegii OMNIUM ANIMARUM olim Socio.

Poeticæ itaque propoſitum aut duplex, aut ex duobus alterum, vulgo ſtatuitur; nimirum aut Prodeſſe, aut Delectare, aut etiam Utrumque. Mallem equidem Utilitatem ſolummodo, quaſi ultimum ejus finem, ſtatuiſſent; Delectationem vero, quaſi rationem et viam, per quam ad iſtum finem unice perveniret: ita ut judicaretur Prodeſſe Delectando. Hoc enim maxime videtur intereſſe inter Philoſophum et Poetam, quod cum utriuſque idem ſit conſilium, alia tamen alii id quod velit conſequendi ſit ratio. Uterque Docentis perſonam ſuſtinet: quam quidem alter ita optime tueri cenſetur, ſi clare doceat, ſi ſubtiliter, ſi enucleate; alter, ſi jucunde, ornate, ſuaviter, eleganter. Ille ab Affectibus ad Rationem unice provocat; hic ita Rationem appellat, ut Affectus etiam in ſuas partes ſtudeat pertrahere. Ille ad Virtutem et Veritatem proxima et compendiaria ſemita utitur; hic per itinerum flexiones quaſdam et diverticula, ſed amœniore via, eodem ducit. Illius denique eſt utramque ita exponere et nudare, ut neceſſario eas agnoſcamus; hujus ita eaſdem ornare et veſtire, ut amemus ultro et amplectamur.

Poeticam igitur eo præcipue utilem eſſe ſtatuo, quod ſit jucunda: et dabunt mihi veniam, ut ſpero, philoſophi, homini fortaſſe ſuis, ut fit, nimium tribuenti, ſi addidero, tanto nonnunquam utiliora eſſe Poetæ quam Philoſophi ſcripta, quanto jucundiora. Nam, ut exemplis quibuſdam in hac parte notiſſimis utar; quis eſt, qui exiſtimet doctiores Romanos, cum diſciplinæ Epicureæ impenſe dediti eſſent, non magis in deliciis, in manibus etiam, et in quotidiano uſu, habuiſſe Lucretii luculentiſſimum poema, quam aut Catium, aut Amafanium,

ſanium, aut Epicuri demum ipſius commentarios? Quis credat vel rudiores etiam homines aut doctiſſimi Varronis, aut (ut priſcum illum Catonem omittam) Columellæ ſatis elegantis auctoris, ſcripta de Rebus Ruſticis pari diligentia et ſtudio evolviſſe, ac Virgilii pulcherrimum et abſolutiſſimum opus? præſertim qui graviſſimos ſcriptores auctoritatis pondere æquaret, [1] cum incredibili carminis ſuavitate elegantiſſimis longe antecelleret. Contra vero ſi Manilius, quem ſcriptoribus qui ſub Auguſto floruerunt, et vere quidem, ſi ipſi credendum eſt, annumerant; ſi is pulcherrimum de Aſtrorum Scientia argumentum adeo exiliter et inornate verſibus tractet, ut Julius Firmicus, ſequioris ævi ſcriptor, rem eandem ſoluta oratione explicans haud multo minorem legentibus afferat delectationem; næ illum, etſi Philoſopho et Aſtronomo ſuas laudes concederem, Poetam tamen omnino eſſe negarem. Quid enim quæſo eſt Poeta expers ſuavitatis, expers gratiæ, omnibus illecebris, omni voluptatis inſtrumento deſtitutus? vel quis reliquus eſt utilitati vel documento locus, ex eo ſcriptore hauriendis, quem ne legere quidem quiſquam omnino

1 Elevat Virgilii auctoritatem in Georgicis SENECA: "Virgi-" lius noſter, qui non quid veriſſime, ſed quid decentiſſime dicere-" tur, aſpexit; nec agricolas docere voluit, ſed legentes delectare." *Epiſt.* LXXXVI. Verum longe aliter de eo opere ſentire videtur COLUMELLA, harum rerum multo magis idoneus æſtimator; Georgica perpetuo citat, cum reprehenſione ne ſemel quidem, ſæpiſſime multa cum laude: "Hæc autem conſequemur, ſi veriſſimo Vati ve-" lut oraculo crediderimus, dicenti, *Ventos et varium.*—" Lib. I. 4. "Utamurque ſæpius auctoritate divini carminis.—" Lib. VII. 3. Qua autem in re ſola Virgilium reprehendit Seneca, de tempore ſationis Milii, in ea, qui videre velit, quam imperite Philoſophus Poetam calumnietur, adeat COLUMELL. II. 9. PLIN. N. H. XVIII. 7. PALLAD. III. 3.

ſuſtineat? Quod itaque ſtudeat Poeſis lætiori quadam amœnitate orationem ſuam perfundere,

" Et quaſi Muſæo dulci contingere melle;"

hoc plane ejus eſt conſilium, hæc ratio, ut talibus condimentis doctrinæ ſuæ gratiam conciliet: quod etiam medicis uſu venit, qui medicamentis inſuavioribus lenimenta quædam excogitant,

" Ut puerorum ætas improvida ludificetur
" Labrorum tenus, interea perpotet amarum
" Abſinthî laticem, deceptaque non capiatur;"

prout eleganter illuſtrat Lucretius non ſui magis ipſius, quam univerſæ Poeticæ, inſtitutum.

Hoc autem ſi patet in iis ſcriptoribus, qui ſe Docere et Prodeſſe palam profitentur, ut qui delectent magis ii melius et efficacius præcipiant; idem multo etiam apparebit manifeſtius, in iis, qui diſſimulato monendi conſilio delectationis lenocinium unice oſtentant: qui cum de rebus agant graviſſimis, omnemque vitæ rationem, omnes virtutum atque officiorum locos tractent, depoſita tamen magiſterii ſeveritate, omnia ſimul elegantiarum ornamenta et jucunditatis illecebras adhibent; qui hominum actiones, mores, ſtudia, affectus, quaſi tabula depictos oculis ſubjiciunt; et imitatione et fabula, numerorum dulcedine et imaginum gratia et varietate, lectoris animum capiunt, et ad omnem honeſtatem vel inſcium vel etiam invitum deducunt. Quid enim aliud agit Poeſis Epica? quid nobis uſu venit Homerum legentibus? Quis eſt tam iners, tam inhumanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem non moveat et percellat, ſuoque veluti afflatum inſtinctu ſecum abripiat divinum illud ingenium? Quis tam excors, qui non videat atque animadvertat, non percipiat etiam, atque

que in animo inſcribi ſibi et quaſi inuri ſentiat, vitæ morumque pulcherrima documenta? Poſſis a Philoſophia frigida virtutis præcepta petere; poſſis in Hiſtoria exſanguia ac demortua quædam morum exempla inſpicere: vivas hic Virtutis voces audimus, vivam effigiem cernimus. Præcepta non rationi ſolum commendat Poeſis, ſed infundit et admiſcet affectibus: exempla non oſtendit modo, ſed mentibus imprimit; ceram ſuo calore emolliens ſimul, et fingenti facilem et ſequacem reddens. Illud itaque veriſſimum ac juſtiſſimum ſane præconium Poetæ tribuit Horatius;

" Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,

" Plenius ac melius Chryſippo et Crantore dicit: Plenius, qui non partitionem ac definitionum formulas jejune explicet; ſed morum atque affectuum humanorum imaginem, vitæque communis et civilis univerſam rationem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accurate perfecteque exprimat, ut, qui ex Philoſophorum ſcholis ad illius acroamata ſe conferat, ſentiat ſeſe ex implicatiſſimis anguſtiis in ampliſſimi cujuſdam et florentiſſimi campi ſpatia delatum: Melius, qui non monitis ſolum et præceptionibus et nudis ſententiis doceat; ſed ſuavitate carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veritate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque ipſius honeſti ſpiritu quodam imbuat.

Quod ſi ab Epopœia ad Tragœdiam tranſeamus, cui primas tribuit Ariſtoteles [1] propter imitationem veram

1 *Poet.* cap. ult.

et

et præcipue efficacem, adhuc facilius obtinebimus, Poesim Philosophiæ utilitate antecedere, eo quod jucunditate præstet. Quid enimvero aliud est Tragœdia, quam Philosophia in scenam producta; quæ sua sunt et propria retinens, nec de gravitate quicquam remittens, sed alienis insuper aucta atque ornata adjumentis? Quem enim Moralis disciplinæ locum intactum aut inornatum reliquerunt Tragœdiæ Græcæ scriptores? Quod vitæ officium, quæ pars politici muneris, quæ ratio temperatioque perturbationum, quæ virtutum commendatio, quam non illi varie, copiose, erudite tractaverunt? Quid Æschylus, non Poeta modo, sed et Pythagoreus? quid Sophocles, quid Euripides, uterque sapientiæ laude clarus; hic quidem Anaxagoræ et Socratis auditor, et apud suos Philosophi Scenici cognomento notus? Adeo in his viris accessio quædam Philosophiæ erat Poetica facultas: neque sane quisquam adhuc Poesim ad fastigium suum ac culmen evexit, nisi qui prius in intima Philosophia artis suæ fundamenta jecerit.

Quod si quis objiciat, nonullos in hoc ipso Poeseos genere excelluisse, qui nunquam habiti sunt Philosophi, ac ne literis quidem præter cæteros imbuti; sciat is, me rem ipsam quærere, non de vulgari opinione, aut de verbo laborare: qui autem tantum ingenio consecutus est, ut naturas hominum, vimque omnem humanitatis, causasque eas, quibus aut incitatur mentis impetus aut retunditur, penitus perspectas habeat, ejusque omnes motus oratione non modo explicet, sed effingat planeque oculis subjiciat; sed excitet, regat, commoveat, moderetur; eum, etsi disciplinarum instrumento minus adjutum, eximie tamen esse Philosophum arbitrari.

Quo

Quo in genere affectum Zelotypiæ, ejuſque cauſas, adjuncta, progreſſiones, effectus, in una Shakeſpeari noſtri fabula, copioſius, ſubtilius, accuratius etiam veriuſque pertractari exiſtimo, quam ab omnibus omnium Philoſophorum ſcholis in ſimili argumento eſt unquam diſputatum.

Quod ſi autem Tragœdia ſit ipſa φιλοσοφωτατη, et ad omnem ſapientiæ vim ac gravitatem ſua quædam ornamenta adjiciat, et proprias venuſtates conciliet, carminis dulcedinem, fabulæ condimentum, imitationis evidentiam, actionis veritatem; utrum dicemus, Philoſophiam Poeſi utilitate victam concedere, an potius maximo ejus beneficio obſtrictam teneri, cujus opera et commendatione ad propoſitum utilitatis finem conſequendum ſummo cum fructu ſuo utatur?

Si vero tanta ſit Imitationis et Fabulæ vis, major videri poſſit ipſius Veritatis auctoritas; adeoque Hiſtoria demum potius quam Poeſi magiſtra ac duce utendum. Quod tamen multo aliter ſe habet: etenim nimium anguſtis finibus continetur Hiſtoria; nimium ſeveras habet operis ſui leges. Res geſtas tradit, eventorum veſtigiis inſiſtit; quod contigit, non quod contigiſſe potuit aut oportuit, narrandum: nec quo documenti opportunitas, vel probabilitatis ratio vocat, ſed quo facti neceſſitas cogit, eundum. Hiſtoria res et perſonas certas et conſtitutas tractat; infinitas et univerſales Poeſis: altera rerum cauſas incertis conjecturis conſectatur; altera evidenter certeque demonſtrat: altera fortuito elucentem Veritatis imaginem captat; altera ſimplicem ejus formam intuetur: illa præſcriptum iter certa via conficit; hæc liberis naturæ ſpatiis fruitur: illa demum

mum argumento ſuo inſervit; hæc dominatur. Quocirca Ariſtoteles [1] Poeſin Hiſtoria et gravius quiddam et Philoſophiæ propius eſſe affirmat: nec aliter ſenſit Ariſtotele non minor Baconus noſter. Et res ipſa, et ſumma Viri auctoritas, poſtulat, ut ſententiam ejus ipſius verbis integram vobis exponam. [2] "Cum mundus "ſenſibilis (inquit ille) ſit anima rationali dignitate in- "ferior, videtur Poeſis hæc humanæ naturæ largiri, "quæ Hiſtoria denegat; atque animo umbris rerum "utcunque ſatisfacere, cum ſolida haberi non poſſint. "Si quis enim rem acutius introſpiciat, firmum ex "Poeſi ſumitur argumentum, magnitudinem rerum "magis illuſtrem, ordinem magis perfectum, et varie- "tatem magis pulchram, animæ humanæ complacere, "quam in natura ipſa poſt lapſum reperire ullo modo "poſſit. Quapropter cum res geſtæ et eventus, qui "veræ Hiſtoriæ ſubjiciuntur, non ſint ejus amplitudi- "nis in qua anima humana ſibi ſatisfaciat; præſto eſt "Poeſis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Hiſ- "toria vera ſucceſſus rerum minime pro meritis virtu- "tum et ſcelerum narret, corrigit eam Poeſis, et exi- "tus et fortunas ſecundum merita et ex lege Nemeſeos "exhibet. Cum Hiſtoria vera obvia rerum ſatietate et "ſimilitudine animæ humanæ faſtidio ſit, reficit eam "Poeſis, inexpectata et varia et viciſſitudinum plena "canens. Adeo ut Poeſis iſta non ſolum ad delectatio- "nem, ſed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, "conferat. Quare et merito etiam divinitatis cujuſ- "piam particeps videri poſſit, quia animum erigit et in

1 Καὶ φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον ποίησις ἱστορίας ἐστίν. ARIST. *Poet.* cap. 9.

2 *De Augm. Scient.* Lib. II. 13.

"ſub-

" ſublime rapit; rerum ſimulachra ad animi deſideria
" accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit
" et Hiſtoria) ſubmittendo."

Nec tamen ea ſpiritus elatio et quaſi participatio divinitatis, neque ea profecto in moribus conformandis utilitas, ita eſt propria Epopœiæ, (de qua ſolummodo iſthic agit Vir Magnus) ut cæteræ omnes Poeticæ ſpecies harum virtutum expertes eſſe cenſendæ ſint: adſunt aliæ nonullæ, quæ in hujus laudis ſocietatem cupiunt venire. Inſtat imprimis Ode,

" Ingentes animos anguſto in pectore verſans;"

quæ etſi cætera inferior, vi tamen, impetu, ardore, gravitate etiam interdum et ſeveritate, nulli profecto cedit. Alia quidem alii agendi eſt ratio; par fortaſſe effectus. Epopœia lentius, cautius, conſideratius, ideoque forſan et certius, finem ſuum conſequitur; ſenſim ſeſe inſinuat, penetrat, movet, delectat, nunc impetum faciens, nunc deinde recedens; et per jucundas rerum ambages lectorem circumducens, animo lenem quandam vim adhibet, et cum pondere ſuo, tum potiſſimum mora, imprimitur: Ode contra ferit continuo et percellit, ipſamque affectuum arcem protinus expugnat. Altera flammæ ſimilis, quæ vento adjuta undequaque paulatim ſerpit, et cuncta demum incendio corripit: altera inſtar fulminis, quod ſubito erumpit,

" magnamque cadens, magnamque revertens
" Dat ſtragem late, ſparſoſque recolligit ignes."

Quam autem vim habeat hoc genus Poeſeos in vita civili tuenda, et in formandis moribus; præcipue autem in generoſa illa animi ac ſenſuum elatione, qua maxime virtus continetur, excitanda atque alenda quantum

tum valeat, intelligemus, ſi Græcorum monumenta revocemus in memoriam. Ut Pindari carmina ſpectemus; quæ, etſi neutiquam in hoc genere prima, tamen neſcio quomodo prope ſola jam ſuperſunt: quem Græco homini ſæpe ea canenti, paſſim cantitata audienti; nam hujuſmodi omnia non ſolum doctis et delicatioribus jucunda erant, ſed uſu populi quotidiano trita et pervulgata; quem, inquam, ſenſum fuiſſe credamus? An cum Deos ſuos, cum Heroas, cum majores in Deorum numerum relatos, cum loca, regiones, urbes, et cujuſque populi primordia, tantis honoribus tantaque gloria celebrari toties ſentiret, non flagrâſſe ejus pectus laudis ſtudio, virorum excellentium æmulatione, amore patriæ etiam immodico fortaſſe, ſed nec inhoneſto nec inutili; adeoque ut fit, utque fieri expedit, ea animi elatione dicam, an ſuperbia atque inſolentia inflatum fuiſſe, ut præ ſe ſuiſque barbaros omnes nihili putaret, ſummeque deſpiceret? Quid quod Ludis Sacris, quibus non minimum Græcorum virtus bellica ſuſtentabatur, [1] ex poetarum carminibus haud exigua acceſſit dignitas et pretium: neque ampliorem victoriæ mercedem certantibus oſtendebat Corona Olympica, quam Pindari aut Steſichori Encomium. Utinam profecto Steſichorum non invidiſſet nobis vetuſtas, cujus gravitatem et magnificentiam omnes prædicant; quem præ cæteris laudat Dionyſius, [2] quod et argumenta ſumeret grandia imprimis et ſplendida, et in iis tractandis mores et perſonarum dignitatem egregie ſervaret. Alcæo autem præ-

1 Conſule Viri Doctiſſimi GILBERTI WEST *Diſſertationem de Ludis Olympicis.* Sect. XVII.

2 DION. HALICAR. Tom. II. p. 123. edit. Hudſon.

cipue

cipue το των πολιτικων πραγματων ηθος idem tribuit: [1] at cui viro? quam ſtrenuo civi? quam animoſo reipublicæ et legum propugnatori? quam acri tyrannorum inſectatori et vindici? qui gladium ſuum pariter et lyram Patriæ et Libertati conſecraverat; cujus minaces Camœnæ, per ora populi volitantes, et præſenti et perpetuo erant, non modo ſuæ civitati, ſed et univerſæ Græciæ, contra malorum civium conatus præſidio. Equidem tam vehemens tamque animoſum Poeſeos genus, a tali ingenio tractatum, permultum habuiſſe momenti neceſſe eſt, in hominum mentibus cum ad omnem honeſtatem erigendis, tum a ſcelere abſterrendis; maxime vero in fovendo et ſuſtentando illo vigore animi, atque generoſa αξιωσει, quæ Libertatis et alumna eſt eadem et cuſtos. Num verendum erat, ne quis tyrannidem Piſiſtratidarum Athenis inſtaurare auderet, ubi in omnibus conviviis, et æque ab infima plebe in compitis, quotidie cantitaretur Σκολιον illud Calliſtrati neſcio cujus, ſed ingenioſi certe poetæ, et valde boni civis? [2]

1 *Ibid.*

2 ATHENÆUS, LIB. XV. Σκολιον hoc nonnulli Alcæo tribuerunt: quod temporum ratio non fert. Floruit enim Alcæus annis circitur octoginta ante Hipparchi necem. Sed et Auctoris nomen ab interitu vindicavit HESYCHIUS: Αρμοδιου μελος· το επι Αρμοδιῳ ποιηθεν σκολιον ὑπο Καλλιστρατου ουτως ελεγον. Erat autem hoc Σκολιον Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari ſolitum eſſet. ARISTOPHANES, Αχαρν. 977.

Ουδεποτ' εγω πολεμον οικοθ' ὑποδεξομαι,
Ουδε παρ' εμοι ποτε τον Αρμοδιον ακουσεται
Συνκαλλακλινους, ὁπ παροινιος κινη εφυ.

"Nunquam apud me Harmodium canet:" hoc eſt, nunquam apud me conviva erit. Ubi SCHOLIASTES: ει ταις των ποτων συνοδοις ηδον τι μελος Αρμοδιε καλλιμβροτον· ὁ ἡ αρχη, Φιλτατε Αρμοδιε, ὁτι πε τεθνηκας. Item ibid. 1092. inter cætera in apparatu cœnæ numerantur,

Ορχηστριδες,

Εν μυρτϖ κλαδι το ξιφος φορησω,
Ωσπερ Αρμοδιος κ' Αριστογειτων,
Οτε τον τυραννον κτανετην,
Ισονομους τ' Αθηνας εποιησατην.
Φιλταθ' Αρμοδι', υτι που τεθνηκας,
Νησοις δ' εν μακαρων σε φασιν ειναι,
Ινα περ ποδωκης Αχιλλευς,
Τυδειδην τε φασιν Διομηδεα.
Εν μυρτϖ κλαδι το ξιφος φορησω,
Ωσπερ Αρμοδιος κ' Αριστογειτων,
Οτ' Αθηναιης εν θυσιαις
Ανδρα τυραννον Ιππαρχον εκαινετην.
Αει σφων κλεος εσσεται κατ' αιαν,
Φιλταθ' Αρμοδιε κ' Αριστογειτον,
Οτι τον τυραννον κτανετον,
Ισονομους τ' Αθηνας εποιησατον.

Ορχηστης, τα Φιλταθ' Αρμοδιε, κηλαι.

Huc etiam alluſum Λυσις. 633.

Και φορησω το ξιφος το λοιπον εν μυρτϖ κλαδι,
Αγορασω τ' εν τοις ὁπλοις ἑξης Αριστογειτονι.

Liquet autem ex ipſo Σκολιῳ, conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones ſuos abdidiſſe in illis myrti ramis, quos, opinor, ſolenne erat geſtari ab omnibus qui Sacrificio Panathenaico intereſſent: quod etiam diſerte teſtatur Ariſtophanis Scholiaſtes ad locum proxime citatum; ὁτοι γαρ (Αρμοδιος και Αριστογειτων) απο μυρσινων κλαδων τα ξιφη αυκαπασαιλες τον τυραννον κατεσκαλον. Hinc fortaſſe ductus eſt mos, ut qui in convivio Σκολιον aliquod cantaret, ſemper manu teneret myrti ramum, (vide PLUTARCH. 1. *Symp. Quæſt.* 1.) quod in hoc Σκολιῳ ex re initium habuiſſe videtur. Cæterum Σκολιον hoc celeberrimum in verſiculos ſuos diſtinxi; metroque conſului, legendo, Tetraſticho 2do, pro ουπω, ουπ που, cum Sholiaſte Ariſtophanis; (ſunt qui legunt ουπ πω) pro Αχιλλους, Αχιλλευς; et omittendo

Quod ſi poſt Idus illas Martias e Tyrannoctonis quiſpiam tale aliquod carmen plebi tradidiſſet, inque Suburram, et fori circulos, et in ora vulgi intuliſſet; actum profecto fuiſſet de partibus deque dominatione Cæſarum: plus mehercule valuiſſet unum Αρμοδιου μελος, quam Ciceronis Philippicæ omnes.

Sunt et aliæ Poeſeos ſpecies, quæ quanquam nobiſcum comiter plerumque et familiariter verſantur, graviorem tamen perſonam nonnunquam induunt. Talis eſt Elegia; non hanc levem dico et amatoriam, ſed antiquam illam, ſapientem, ſanctam, ſeveram; ducem vitæ, magiſtram morum, civitatum adminiſtratricem, virtutis antiſtitem. Ne plures auctores nominem, quorum nullæ jam ſuperſunt reliquiæ de quibus judicare poſſimus; ecce vobis Solon, vir ſanctiſſimus, legum lator ſapientiſſimus, poeta optimus: qui, ſi quid in reip. adminiſtratione ardui objiceretur, ad poeticam facultatem ſemper confugiebat. [1] Num vindicandæ ſunt leges ſuæ, caſtiganda civium vel licentia vel ſegnities, concitandi eorum animi et ad libertatis deſiderium erigendi? Continuo carmen aliquod populo impingitur, acre, ſeverum, fervidum, et in illa gravitate cenſoria tamen elegans:

Εκ νεφελης πελεται χιονος μενος ηδε χαλαζης,
Βροντη δ' εκ λαμπρης γιγνεται αστεροπης·
Ανδρων δ' εκ μεγαλων πολις ολλυται· εις δε μοναρχης
Δημος αϊδρειη δουλοσυνην επεσε.

omittendo otioſum epithetum του ισθλου ante Διομηδεα. Porro autem ſuaſerunt rationes Grammaticæ legendum, Tetraſticho 4to, Αριστηγετου pro Αριστηγετωι; et κταμενου, επoιησατου, pro κταμενωι, επoιησατωι.

1 Vide PLUTARCH. et DIOG. LAERT. in *Solone*.

Notum

Notum eſt Athenienſes Salamina ex hoſtibus receptam Solonis carminibus unice debuiſſe, etiam invito atque ingratiis: cum multis cladibus acceptis in ſummam deſperationem incidiſſent, adeo ut capitale eſſet, ſi quis de bello inſtaurando deque vindicanda inſula ferret; tantam profecto vim habuit Carmen illud, Ιομεν εις Σαλαμινα—quaſi a vaticinante ſub furoris ſpecie pronuntiatum, ut populus, veluti aliquo numinis afflatu inſtinctus, ad arma concurreret, bellum flagitaret, aciem poſceret, et impetu facto, cæſis hoſtibus, victoriam exoptatiſſimam reportaret.

Habemus etiam aliquas Tyrtæi illius reliquias, qui

" mares animos in martia bella
" Verſibus exacuit;

omnes de bellica fortitudine, de amore patriæ, de immortali gloria virorum in acie ſtrenue occumbentium; quæ timidis etiam audaciam addere poſſent: quibus ipſis hortationibus Lacedæmonios, debilitatos jamdudum et fractos animo, ad certam ſpem victoriæ erexit. Nota res eſt, multorumque auctorum teſtimonio celebrata: quod ni ita eſſet, nonullis iſthæc omnia fabuloſa forſan haberi poſſent; mihi quidem videntur non magis hiſtoriæ fide, quam rei ipſius ratione, comprobari. Nonne enim credibile eſt ſummo animi ardore, ſumma firmitate atque pertinacia virtutis, ab iis hominibus fuiſſe dimicatum, qui in acie ſtantes, gradientes, manum jam cum hoſte conſerentes, perpetuo canebant ad tibiam iſtiuſmodi carmina?

Θυμῳ γης περι τησδε μαχωμεθα, και περι παιδων
Θνησκωμεν, ψυχων μηκετι φειδομενοι,
Ω νεοι· αλλα μαχεσθε παρ' αλληλοισι μενοντες,
Μηδε φυγης αισχρας αρχετε, μηδε φοβου.

Αλλα

Αλλα τις ευ διαβας μενετω ποσιν αμφοτεροισι
Στηριχθεις επι γης, χειλος οδοσι δακων.
Δεξιτερη δ' ενι χειρι τιναστετω οβριμον εγχος,
Κινειτω δε λοφον δεινον υπερ κεφαλης·
Και ποδα παρ ποδι θεις, και επ' ασπιδος ασπιδ' ερεισας,
Εν δε λοφον τε λοφῳ, και κυνεην κυνεῃ,
Και στερνον στερνῳ πεπαλημενος ανδρι μαχεσθω,
Η ξιφεος κωπην, η δορυ μακρον ελων.
Ουδεποτε κλεος εσθλον απολλυται, ος δ' ονομ' αυτου,
Αλλ', υπο γης περ εων, γιγνεται αθανατος,
Οντιν' αριζευοντα, μενοντατε, μαρναμενοντε
Γης περι και παιδων, θυρος Αρης ολεσῃ.

Leviores Poeticæ ſpecies ne omnino prætermittamus, iis profecto ſatis ſuperque tribuiſſe multis videbimur, ſi illarum utilitatem in ipſa, quam afferunt, delectatione poſitam ſtatuamus. Verum ne hanc quidem contemnendam fortaſſe judicabitis, Academici, ſi cogitetis, hos luſus, hanc ipſam levitatem, præbere vobis ubi reſpiret animus operoſa veritatis indagatione defeſſus; unde ingenia a vehementi contentione relaxentur, attrita reparentur, debilitata reficiantur, et vel ipſa ſtudiorum viciſſitudine et varietate recreentur. Qua quidem in re uti poſſitis graviſſimorum virorum exemplo atque auctoritate: inter Græcos, Solonis, Platonis, Ariſtotelis; inter Romanos, Scipionis et Lælii, Julii et Auguſti Cæſarum, M. Varronis, M. Bruti; qui maximis negotiis, ſtudiiſque ſeveriſſimis, hanc poeticæ facultatis ſuavitatem et hilaritatem crebro ac libenter aſperſerunt. Equidem præclare nobis conſuluiſſe videtur natura; quæ cum nos ad veri cognitionem longe a nobis remotam,

nec ſine magnis laboribus aſſequendam, vehementer impelleret, hæc nobis invenit et paravit oblectamenta, ut haberet mens noſtra, quo defatigata identidem confugeret; ubi conquieſceret, omnemque illum languorem et moleſtiam deponeret.

Nec vero illud quoque in his ſtudiis prætereundum eſt, Academici, quod ut veſtrorum laborum ſolatia quædam ibi repoſita habetis, ita ex eiſdem multa literarum ornamenta depromere poſſitis. Primum equidem eſt, res ipſas earumque rationes clare animo concipere et cogitatione complecti; tum huic proximum, animi ſenſus non modo dilucide, ſed et ornate, oratione explicare. In hoc enim omnes aliquantulum delicati ſumus, ut nuda et jejuna etiam graviſſimarum rerum expoſitione parum ſimus contenti: aſſumenda ſunt artis aliqua condimenta, quæ faſtidium illud vincant; adhibendus flos quidam orationis, aliqua ſententiarum lumina; etiam aurium voluptati modis quibuſdam et numeris conſulendum. Quibus omnibus quanquam Poetæ longe aliter ac cæteri ſcriptores utuntur; nihilominus qui in eorum ſcriptis et legendis et imitandis aliquid temporis et operæ collocaverit, id ei uſu venturum arbitror, ut ſentiat, hac quaſi palæſtra excoli et formari ſibi ingenium, vires animi et celeritatem augeri, orationem etiam ſuam hac conſuetudine atque commercio ſimilem quendam habitum et colorem aſſumere. Cujuſmodi quiddam iis accidere videmus, qui ſaltationi aliquando operam dederunt; nam etſi geſtum et inceſſum ad certos motus minime componant, ſubeſt tamen aliquid ex hac exercitatione, unde eos non id agentes decor ille furtim proſequitur. Neque vero incredibile eſt,

ad

ad ſummam oratoriæ eloquentiæ laudem perficiendam nonnihil ex poetica facultate adjumenti attuliſſe tum C. Cæſarem, tum M. Tullium; [1] alterum Romanorum diſertiſſimum, alterum eloquentiſſimum; utrumque et legendis carminibus deditum, et in ſcribendis exercitatum. Hoc in Platonis ſcriptis ita apparet, ut non modo de re ipſa male ac perverſè judicaviſſe, ſed et hominis ingrati crimen in ſe admiſiſſe videatur; cum Poeſim ex commentitia ſua civitate ejecerit, cui ipſe ingenii ſui nitorem et cultum deberet, cujus ex fontibus dulcem illam orationis ubertatem et flumen eloquentiæ derivâſſet.

Sed ut ad majora illa redeamus: hoc certe præcipue inter cæteras diſciplinas eminet Poetica, quod excelſum quiddam ac pene divinum ſapiat; quod animum non modo defeſſum recreet, turbatum leniat, oppreſſum erigat; ſed ad pulchra, decora, ardua, evehat atque accendat; nec tantum optima vitæ præcepta ita tradat, ut reddat etiam jucundiſſima, ſed ipſum etiam Honeſtum menti quodammodo inſerat atque infundat. Præterea, cum ea laudis ac gloriæ cupiditas animis noſtris innata ſit, quæ nos ad præclara et excelſa acerrime ſtimulet; id ſedulo agit Poeſis, ut hoc naturæ conſilium plene exequatur, ut hos virtutum igniculos foveat nutriatque. Cumque id imprimis ſui muneris eſſe ſemper duxit, ut res bene, præclare, fortiterque geſtas celebraret; ut egregia maximorum virorum exempla poſ-

1 "Ne carmine quidem ludere contrarium fuerit: — ideoque "mihi videtur M. Tullius tantum intuliſſe eloquentiæ lumen, quod "in hos quoque ſtudiorum receſſus excurrit." QUINCTIL. Lib. X. 5.

teris traderet, eorumque immortalem memoriam ſuis conſecraret monumentis: hæ certe Poeſi debentur gratiæ, quod non ſolum animum ad virtutem præceptis informet, exemplis dirigat, et vi quadam inſita atque ſua concitet atque incendat; verum etiam quod ipſi virtuti ampliſſimam et jucundiſſimam ſuorum laborum mercedem perſolvat.

Verum de Poetica adhuc levius omnino et humilius, quam ejus dignitas poſtulat, exiſtimabimus, niſi eo demum convertamus animos, unde ejus magnitudo maxime elucet; niſi eam in ſacris verſantem, et Religioni miniſtrantem contemplemur. Hoc primum ei negotium datum eſt; hoc ita feliciter exequitur, ut in cæteris rebus impoſitam quandam perſonam gerere videatur, hic ſolummodo ſuam; alibi enim ad artis ſubſidia ſemper confugere, hic propria vi niti, aut potius ſpiritu vere divino ſuſtentari. Quid enim habet univerſa Poeſis, quid concipere poteſt mens humana grandius, excelſius, ardentius; quid etiam venuſtius et elegantius, quam quæ in ſacris Hebræorum Vatum ſcriptis occurrunt? qui magnitudinem rerum fere ineffabilem verborum pondere et carminis majeſtate exæquant; quorum cum nonnulli vel ipſis Græcorum poetarum fabulis ſint antiquiores, ita omnes tantum eos ſublimitate exſuperant, quantum vetuſtate antiquiſſimi antecedunt. Quod ſi ipſius Poeſeos ultima origo quæratur, ad Religionem omnino videtur referenda. Nam cum ſit facultas a natura profecta, præceptis et legibus non niſi ſero conformata, non ætatis alicujus aut gentis propria, ſed univerſi humani generis; vehementioribus humanæ mentis Affectibus neceſſario tribuenda eſt: quorum ea

eſt

eſt natura, ut ſeſe efferant vocibus elatis, ardentibus, maximeque a vulgari ſermonis uſu abhorrentibus; nec minus æquabilem illum continuæ locutionis tenorem impetu ſuo dirumpunt et diſtinguunt intervallis; ſententias acres, incitatas, vibrantes, crebris veluti ictibus contorquent; et orationem pro motu et habitu animi varie intercidunt, et quodammodo modulantur. Hoc in Admiratione et Gaudio vel maxime locum habet; et quid erat quod hominis jam tum creati mentem, opinionum vanitate nondum depravatam, adeo vehementer potuit percellere, ac, quæ tum ei plane obverſata eſt, Dei Optimi Maximi bonitas, ſapientia, et magnitudo? quid veriſimilius, quam primum inconditi carminis conatum in Creatoris laudes ipſo exardeſcentis animi impetu erupiſſe? Id certe minime dubium eſt, eiſdem in ſacris enutritam fuiſſe Poeticam, in quibus nata videtur: obire templa, adeſſe altaribus, prima ei et propria quædam occupatio fuit: et cum religiones in variis gentibus atque ætatibus diverſiſſimæ obtinuerint, in hoc tamen omnes conſenſiſſe accepimus, ut hymnis et carminibus celebrarentur.[1] Hujuſce originis non obſcura

1 Antiquiſſimum ſecundum PLATONEM Muſicæ ſive Poeſeos genus erant εὐχαὶ πρὸς θεούς· ὀνόμασε δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. *De Leg.* Lib. III. Rem ipſam eleganter illuſtrat SUETONIUS; in Nominis etymologia infelicior, ut accidit nonnunquam veteribus Grammaticis. "Cum primum homines exuta feritate rationem vitæ habere "cæpiſſent, ſeque ac Deos ſuos noſſe; cultum modicum ac ſermo- "nem neceſſarium commenti ſibi, utriuſque magnificentiam ad re- "ligionem Deorum ſuorum excogitaverunt. Igitur ut templa illis "domibus pulchriora, et ſimulachra corporibus ampliora faciebant; "ita eloquio etiam quaſi auguſtiore honorandos putaverunt, lau- "deſque eorum et verbis illuſtrioribus et jucundioribus numeris

indicia etiamnum præ ſe fert Poeſis, eo quod ſacram et cæleſtem materiam veluti parentem ſuam et educatricem ardentiſſimo affectu ſemper amplectatur; huc veluti ad germanam patriam amet recurrere, ibique et lubentiſſime verſetur, et maxime vigeat. Verum iſthæc attigiſſe ſolummodo et quaſi prælibaſſe jam ſufficiat, plenius forſan aliquando diſcutienda.

Quod autem ſit in poſterum inſtituti mei conſilium, quæ propoſitæ materiæ forma, veniam mihi, ut ſpero, facile concedetis, Academici, ſi nondum auſim in medium proferre. Eſſet ſane hominis et veſtrum de ſe judicium parum reverentis, et ſuo plurimum tribuentis, quæ apud animum ſuum paululum agitata haberet, nec ſatis ad liquidum cogitatione perducta, coram vobis protinus effutire. Ego vero ſic mecum ſtatuo, nihil huc ſubitum, nihil niſi mea qualicunque induſtria elaboratum afferri oportere; id mihi ſedulo enitendum, ut ingenium, eruditionem, copiam, cæteraque quæ mihi ſentio deeſſe omnia, ea quantum poſſim cura, diligentia, labore compenſem. Hæc ſi præſtem, altera illa ut mihi remittatis et condonetis, rogo, Academici; ut quem ſtudio veſtro et favore ornaviſtis, eundem porro humanitate et indulgentia proſequamini.

" extulerunt. Id genus, quia forma quædam efficeretur, quæ ποιοῦντος " dicitur, Poema vocitatum eſt, ejuſque fictores Poetæ." Ex opere deperdito *De Poetis* citatum ab ISIDORO, *Orig.* Lib. VIII. cap. 7.

DE SACRA POESI HEBRÆORUM.

PRÆLECTIO SECUNDA:

ARGUMENTI PROPOSITIO ET DISTRIBUTIO.

SOCRATES, ut apud Platonem [1] legimus, cum ſæpius per inſomnium eſſet admonitus, ut Muſicæ operam daret; officio quaſi divinitus ſibi delato ſatisfaciendum ratus, primo quidem carmen in Apollinis laudes compoſuit, ac poſtea aliquas ſumpſit fabellas Æſopi verſibus illuſtrandas: id, credo, ſecum reputans, primitias Poeticæ, quam ille præcipuam quandam Muſicæ partem [2] eſſe exiſtimabat, Diis immortalibus conſecrari debere; nec ſibi, homini in his ſtudiis minime exercitato, niſi ea ſe religione prius exſolviſſet, ad leviorem materiam ſuoque forſan ingenio accommodatiorem licere deſcendere. Sequar, Academici, graviſſimi Philoſophi auctoritatem; et cum hoc mihi ab Academia munus demandatum eſt, ut Poeticæ naturam et rationem vobis exponam, id ex ea potiſſi-

1 *In Phædone* ſub init.

2 Τις ουν ἡ παιδεια; — ἐστι δε που ἡ επι σωμασι, γυμναστικη· ἡ δ' επι ψυχῃ, μουσικη. PLAT. *De Rep.* Lib. II.

mum

mum parte ingrediar, unde ille ad ejuſdem Artis ſtudium et exercitationem accedendum ſibi putavit. Statui enim in primis quædam de Sacra Poeſi differere, ea nimirum quæ a veteribus Hebræis exculta eſt, et in rebus vere divinis unice occupata; ut ſi materiæ arduæ ac difficili parum ſatisfecero, ad minora ſaltem quaſi auſpicato poſſim tranſire. Ego vero hoc negotium ea mente ſuſcipio, ut non ſolum pro ratione officii diligenter, ſed et pro mandantis amplitudine honorifice exequendum exiſtimem; nec mihi videndum modo eſſe, quid hujuſce inſtituti propoſitum et ſtudioſæ juventutis utilitas, ſed et quid hujus Academiæ dignitas requirat. Quandoquidem autem ipſa etiam Academia, cum hanc nobis diſciplinam decreto ſuo confirmaret, Poeticæ ſtudium eo præcipue nomine commendavit, "quod ad "ſeverioris literaturæ, tam Sacræ quam Humanæ, in-"crementum conducat;[1]" nihil ſane occurrebat, quod tractari poſſet, vel utilius, vel ad hujus inſtitutionis conſilium et Academiæ noſtræ mentem etiam accommodatius, quam ea Poeticæ ſpecies, quæ cum Sacrarum literarum magnam partem conficit, tum cæteris omnibus et rerum dignitate et magnificentia ſpiritus longe antecellit.

Enimvero quid eſt cur Homeri, Pindari, Horatii ſcriptis celebrandis omnique laude cumulandis toties immoramur, Moſem interea, Davidem, Iſaiam, ſilentio præterimus? An rem ipſam cenſebimus ab his ſcholis abhorrere? in quibus tamen hæ literæ ſemper primas obtinuerunt: an ab hoc florentiſſimorum juvenum cœtu

[1] STATUTUM DE LECTURA POETICA.

alienam

alienam eſſe? quorum tamen plurimi his ipſis ſtudiis operam ſuam et labores conſecraverunt. An id tandem ſtatuendum eſt, eorum quidem hominum ſcripta, qui tantum modo effecerunt, quantum ingenio et facultate conſequi potuerunt, ratione et via tractari oportere, et ad artis præſcriptum et normam exigi: quæ vero altiorem habent originem, et Divini Spiritus afflatui vere tribuuntur, eorum vim quidem ac venuſtatem ſuo lumine quodammodo elucere; ſed nec doctrinæ inſtitutis conſtare, neque Artis finibus circumſcribi poſſe? Veriſſimum quidem eſt, Poeſim ſacram, ſi ejus originem ſpectamus, humanam et artem et naturam longe ſuperare: nihilo tamen minus, ſi ejus ſublimitatem cæteraſque virtutes recte æſtimare velimus, hoc eſt, quantum in concitandis animi humani affectibus valeat, intelligere, ad utramque eſt recurrendum: videndum enim, quænam ſint iſtæ mentis affectiones, et quibus potiſſimum modis excitandæ. Præterea cum, ut in cæteris diſciplinis, ita in Poetica, Ars omnis ſit cognitio quædam ex natura deprompta, rerum obſervatione percepta, uſu confirmata; cum in iis homines docti deprehenderent, quid decorum eſſet, quid conveniens, et ad inſtituti operis finem conſequendum recte comparatum; eaque ſparſim notata, lateque diffuſa, ratione quadam inter ſe conſtringerent, et ad certum ordinem certaſque leges revocarent: patet Artem ex ingeniorum excellentium monumentis ſuam originem ducere, non excelluiſſe ingenia eo quod artis ſubſidiis eſſent inſtructa; rectequeadhiberi ejus præcepta in illuſtrandis etiam illorum ſcriptis, qui ea vel neſcirent, vel non attenderent. Cumque Poeſeos Sacræ conſilium ſit, mentem humanam ad omnem veræ virtutis et pietatis habitum formare, et vehementio-

res

res animi affectus ita concitare, ut eos ad proprium finem uſumque legitimum dirigere poſſit; ſi quis inſtrumenta illa, et quaſi machinas, quibus inſtitutum ſuum abſolvit, perſpexerit, is profecto haud exiguum ipſi Arti ſubſidium eſt collaturus. Quamvis igitur ad occultos hujuſce Nili cœleſtis fontes haud fas ſit penetrare; licebit tamen ſancti fluminis curſum et flexiones ſequi, aquarum auctus et receſſus notare, ac rivos etiam quoſdam tanquam in ſubjacentes campos deducere.

Primum certe in hac diſciplina locum merito ſibi vendicant Sacra Poemata, cum ex iis et ipſius Artis origo repetenda eſt, et ejuſdem dignitas veriſſime æſtimanda. Cæterarum artium initia, utcunque rudia et imperfecta, et circa res tenues et minutas occupata, juvat tamen plerumque eruere et contemplari: hic Poeſim in ipſis primordiis intueri licet, non tam humano ingenio excogitatam, quam e cœlo delapſam; non parvis incrementis paulatim creſcentem, ſed ab ipſo ortu plenam quandam habentem et decoris et roboris maturitatem; non nugis ancillantem et vanitati ſua præbentem lenocinia, ſed divinæ veritatis miniſtram, inter Deum atque homines quandam internuntiam. Hoc enim primum et præcipuum habet munus, ut et hominum vota actioneſque gratiarum Deo commendet, ejuſque laudes celebret; utque ex altera parte hominibus divinorum conſiliorum myſteria patefaciat, et prænuntiet futura: quod quidem officium Poeſis imprimis ſibi honorificum et illuſtre ducit contigiſſe. Illud enimvero haud perfunctorie attendi velim, quod ex univerſa ſacrorum voluminum ſerie conſtare arbitror: eventuum futurorum ſignificationes ſemper fere verſu et numeris enuntiari; et ejuſdem fuiſſe

Spiritus

Spiritus rerum præſenſionem ſuo inflatu impertire, iiſque magnificos poeſeos ſenſus et carminis ornatum inducere; ut cum rebus ipſis longe humanos conceptus ſuperantibus quædam etiam eloquii divinitas conſentiret. Quid autem eſt ex iis omnibus, quæ in honorem Poeticæ fautores ejus ſtudioſiſſimi vel ediderunt unquam, vel conceperunt, vel etiam finxerunt, quod non infra hanc laudem, infraque ejus merita reique veritatem conſiſtat? Quid ex omnibus, quæ in eandem acerrimi ejus obtrectatores unquam conjecerunt, opprobriis, quod non Hebrææ Poeſeos exemplo penitus refutetur atque obruatur? Deſinant itaque ex quorundam hominum vitio, qui rebus optimis peſſime abutuntur, honeſtiſſimæ facultati invidiam conflare: deſinant eam artem ut in ſe levem futilemque contemnere, ut profanam atque etiam impiam criminari, quam in ſanctiſſimos uſus Dei ipſius munere hominibus conceſſam fuiſſe videmus, Deique ipſius auctoritate atque exemplo auguſtiſſimis miniſteriis conſecratam.

Utrum Poeſim ſuam Græci ex naturæ primum fontibus ipſi hauſerint, an aliunde ex remotiore aliqua origine derivatam acceperint, nec magni momenti videtur, nec exitum habitura diſputatio: hoc certe conſtat, eam ſemper apud Græcos invaluiſſe de Poeticæ natura et origine opinionem, quæ, ſi ipſorum tantum Poeſim ſpectamus, eſſet vaniſſima; cum Hebræorum vero Poeſi re et veritate congrueret. Etenim Poeſim ſanctum et cœleſte quiddam exiſtimabant, neque artis aut facultatis eſſe humanæ, ſed divini omnino muneris: apud eos itaque ſancti habiti Vates et deorum interpretes, ut quibus conſuetudo et commercium quoddam cum cœlo intercederet; cæremoniæ, et religiones, deorumque laudes carminibus celebratæ;

celebratæ; et quod habet eorum Poeſis antiquiſſimum, oracula ſemper verſibus edita, quo et auguſtiora et credibiliora populo viderentur; quippe qui exiſtimabat, æque divini cujuſdam inſtinctus eſſe, res et præſentire, et verſibus protinus exprimere. Retinuiſſe itaque videntur conſignatam quondam in animis hominum antiquæ et veræ Poeticæ notionem aliquam et formam, poſteaquam rem ipſam amiſiſſent; cum vaniſſimis commentis ſeſe invicem corrupiſſent Religio et Poeſis.

Cum igitur unicas primævæ et germanæ Poeſeos reliquias nobis Sacri Codices ſervârunt, ipſa vetuſtate venerandas, divinitate etiam adorandas, de iis mihi in primis quærendum exiſtimavi; quantum nimirum patitur hujuſce diſciplinæ ratio: ut meminerim me, non Theologiæ ſtudioſis divinæ veritatis oracula exponere, ſed juventuti in politiori doctrina et literarum elegantiis exercitatæ commendare lectiſſima Poemata. Debuit fortaſſe me ab hoc incepto omnino dehortari rei ipſius difficultas: verum hanc, ut ſpero, apud vos, Academici, excuſationem habebit meum audacius forſan conſilium, ut me exiſtimetis eam potiſſimum materiam tractandam ſuſcepiſſe, quam maxime et per ſe egregiam et huic inſtituto accommodatam judicarem; atque id ſaltem vidiſſe, quid hoc loco dignum eſſet, ſi parum conſiderate expenderim, quid meæ vires poſſent ſuſtinere.

Eam autem in hac diſquiſitione viam inſiſtam, quam ultro videtur oſtendere rei ipſius ratio. Tria enim ſunt in omni poemate præcipue advertenda: primum quidem res ipſa, ejuſque tractandæ ratio; quæ diſpoſitio, quis ordo, quæ pro vario poematis genere totius forma: tum

tum elocutio ſive ſtylus; in quo continentur ſenſus elati atque ardentes, ſententiarum lumina, figurarum atque imaginum pulchritudo et varietas, verborum denique vis, pondus, elegantia: poſtremo carminis ſuavitas, numerique, non ſolum ad aurium delectationem compoſiti, ſed ad res ipſas exprimendas, omnemque animi motum concitandum efficaces. Videndum itaque quid in harum partium ſingulis præſtari poſſit, et quouſque in Hebraica Poeſi diſcutienda et tuto et cum fructu aliquo verſari liceat.

Quod ad Verſuum rationem attinet, ut de poſteriore prius dicam; vereor ne is locus pene ſit omittendus, cum pateat non modo ex irritis doctiſſimorum virorum conatibus, ſed ex rei ipſius natura, omnem fere carminis Hebraici cognitionem intercidiſſe: niſi forte operæ pretium ſit hac in parte certa, ſi quæ ſunt, ab incertis conjecturis ſecernere, et hoc ipſum oſtendere, quantillum id ſit, quod ſciamus. Et profecto, quanquam abjicienda quidem fuerit omnis de Metrorum ratione diſquiſitio; cum tamen aliqua appareant carminis veſtigia, erunt fortaſſe nonnulla quæ de univerſa ejus natura breviter primo animadverti poterunt, et, prout occaſio fert, particulatim etiam poſtea notari.

Verum ſatis uberem diſquiſitioni noſtræ materiam præbebit ea pars quæ de Stylo Hebrææ Poeſeos agit; qui cum præcipuas habet virtutes, quæ in Poetica ſunt communes ac veluti publici juris, tum multas poſſidet tanquam proprias et ſuas.

In altera illa parte, quæ natura et dignitate prior ultimo reſtabit tractanda, diligenter, ut in re perquam difficili,

ficili, erit verſandum, et caute ſimul, ut ſemper, inſiſtendum; ne, ſi in ſpatiis Poeticis nimis licenter vagamur, in Theologiæ ſacraria imprudentes irruamus; quod ne unquam temere fiat, ſedulo mihi cavendum ſtatui. Hujus vero loci erit, Poemata Hebræa in certas claſſes ſecundum varias eorum Species, quantum commode fieri poterit, diſtribuere; quid in ſingulis maxime advertendum ſit videre; fortaſſe etiam cum Græcis ac Latinis comparare, ſi quæ ejuſdem generis eſſe videantur.

PARS PRIMA,

מזמור

SIVE DE METRIS HEBRÆIS.

PRÆLECTIO TERTIA:

POESIM HEBRÆAM METRICAM ESSE.

INGREDIENTI mihi propoſitam de Sacra Hebræorum Poeſi diſputationem in ipſo aditu occurrit difficilis ac perobſcura quæſtio de Natura Carminis Hebraici; quam ſane libenter defugiſſem, ſi per inſtituti rationem licuiſſet. Sed cum omni Poeſi hæc ſit veluti propria quædam lex et neceſſaria conditio conſtituta, a qua ſi diſcedat, non ſolum præcipuam elegantiam deſiderabit et ſuavitatem, ſed ne nomen quidem ſuum obtinebit; nimirum ut ſit numeris adſtricta, atque aliquo conſtet metrorum genere: idcirco qui Poeſim Hebraicam tractat, ei hujuſce diſquiſitionis quædam impoſita eſt neceſſitas, ut oſtendat ſaltem iſthæc Hebræorum ſcripta, ſiquidem Poemata ſunt, eſſe Metrica; utque porro inquirat, numquid certi de hujuſce carminis ratione definiri poſſit. Hunc itaque locum ita aggredior, non ut rem ipſam multum illuſtraturum me ſperem, ſed

ut

ut quæram potius, quatenus omnino poſſit illuſtrari; atque id ipſum breviter cauteque, ut qui hujus argumenti, veluti freti cujuſdam doctorum naufragiis infamis, extremam tantum oram auſim legere.

Ac primum quidem Hebræorum ſcripta quædam non modo ſpiritu poetico animata eſſe, ſed numeris etiam et metro aliquo adſtricta, quanquam in contrariam ſententiam abierint eruditorum nonnulli, ſatis tamen clare opinor conſtabit, ſi ea vel paulo attentius advertimus. Nam ubique fere apparent eæ ſaltem reliquiæ et quaſi veſtigia carminis, quæ vix potuiſſent in ulla alia lingua ſupereſſe, cujus, ita ut nunc Hebrææ, ſonus ac pronuntiatio propter varios caſus, quos tanta fert vetuſtas, penitus obſoleviſſet.

Erat apud Hebræos Vates in uſu carminis quoddam genus, memoriæ præcipue juvandæ cauſa, ut videtur, inventum; quo res aut ſententias, aliquantum diſſipatas plerumque, nec ſatis ipſa naturæ et diſpoſitionis neceſſitate inter ſe connexas, ita exprimerent, ut ſinguli vel verſus vel ſtrophæ literis primoribus Alphabeti ordinem repræſentarent. Cujus rei multa etiamnum inter ſacra Poemata exempla extant.[1] Hic itaque prodeunt, ac veluti ultro ſeſe nobis offerunt, verſiculi certis quibuſdam notis ſignati, ſuiſque limitibus circumſcripti; quod in membris tantum orationis omnino ſolutæ fieri unquam potuiſſe plane incredibile eſt: præſertim, ſi hos

1 PS. XXV. XXXIV. XXXVII. CXI. CXII. CXIX. CXLV. PROV. XXXI, a Commate decimo ad finem. JEREMIÆ THRENI per totum, excepto ultimo Capite.

ipſos

ipſos verſus animadvertimus, interque ſe comparamus, æqualibus plerumque ſpatiorum intervallis decurrentes, atque ita veluti in quadrum redactos, ut ſæpe vocibus voces adnumeratæ, ac pene ſyllabis ſyllabæ pares reſpondeant. Quæ cum ita ſe habeant; quamvis aurium judicio in hac re vix uti licet, ipſo tamen prope aſpectu agnoſcemus, omnia non modo numeris poeticis eſſe diſtincta, ſed etiam accuratam aliquam in iis dimetiendis adhibitam fuiſſe diligentiam.

Habet etiam aliud Poeſis Hebræa, quod metricæ orationis omnino eſt proprium. Iis enim ſolummodo ſcriptoribus, qui certa quadam numerorum ac pedum moderatione ſunt adſtricti, ea licentia conceditur, ut vocibus utantur a communi loquendi uſu ac lege decedentibus, et a linguæ analogia paulum detortis; utque eas nonnunquam vel detractis quibuſdam ſyllabis diminuant, vel adjectis augeant. Quæ res eam vim habet, non tam ut in promptu ſint quædam numerorum complementa, quam ut ſonorum varietas ſatietati occurrat, utque univerſæ elocutioni proprius quidam color inducatur, et ſua conſtet tanquam a plebe ſemota dignitas. Hujuſmodi igitur artificio aliquo pro vario cujuſque linguæ ingenio ſemper utitur Poeſis. Cernitur autem id duobus potiſſimum: primo Gloſſarum, ſive peregrini ſermonis, uſu; tum vocum receptarum Anomaliis quibuſdam, ſive formis inſolentioribus. [1] Notum eſt, quantum in hoc genere ſibi permiſerint Poetæ Græci; quorum lingua præ cæteris omnibus, propter Dialectorum, quæ in diverſis Græciæ Rebuſpublicis obtinuerunt, varietatem et

1 Vide ARISTOT. POET. Cap. 22.

copiam, hujuſmodi licentiis erat maxime opportuna. Secundum illos, nulli fortaſſe eas liberius admiſerunt quam Hebræi; qui cum Gloſſis, tum vocum Anomaliis, maxime autem Particulis [1] quibuſdam orationi metricæ pro-

1 Particulæ Poeticæ, quas fere Paragogicas vocant Grammatici:

ו Nominibus additum: NUM. XXIV. 3. PS. L. 10. LXXIX. 2. CXIV. 8. CIV. 11, 20. ISAI. LVI. 9, bis. ZEPH. II. 14.

"בנו NUM. XXIV. 3. uti et חיתו PS. L. 10. &c. videtur eſſe "Pleonaſmus Syriacus. Ita enim loquuntur Syri; ברה דדויד, filius "*ejus* Davidis: MAT. I. 1. פומה דמריא, Os *ejus* Domini: ISAI. I. 20. "למעינו PS. CXIV. 8. olim legebatur למעיני, ut patet ex verſione "LXX. λιμνας ὑδατων." H.

ו additum Nominibus, Adverbiis, Præpoſitionibus, in Poeticis paſſim: item Participiis Benon. Sing. Maſc. et Fœm. GEN. XLIX. 11. PS. CI. 5. PROV. XXVIII. 16. JER. XXII. 23. XLIX. 16. LI. 13. EZEK. XXVII. 3. hoc autem Maſoretæ aliquoties perperam expunxerunt.

De ו addito Verbis ſecundæ Perſ. Fœm. Sing. Præt. mendum ſit necne, nonnihil dubito: Maſoretæ certe ſemper expungendum cenſuerunt. Vide JER. XIII. 21. XXII. 23. XXXI. 21. et EZEK. XVI, ubi undecies reperitur. Non eſt veriſimile in uno Capite eodem modo toties potuiſſe errari. "Sed in his undecim locis multi MSS. confirmant Keri Maſoreticum; nam ו deeſt." K. Poteſt etiam eſſe Gloſſa Syriaca, quæ LUD. CAPPELLI ſententia eſt; *Crit. Sacr.* Lib. III. Cap. XIII. 8. Quanquam eſt locus ubi eadem forma effertur eadem Perſ. Maſculina: כי אמרתי "Quoniam dixiſti"—PS. LXXXIX. 3. ita ſane acceperunt Veteres Interpretes omnes præter Paraphraſtem Chaldæum; et recte quidem, ſi aut ſententiæ, aut locorum parallelorum habenda eſt ratio. Verum hoc mendum potius eſſe exiſtimo, quanquam Maſoretæ non notarunt.

"Verba ſecundæ Perſ. Fœm. Sing. Præt. ו addito ſequuntur for-"mam Syriacam et Arabicam." H.

מו pro ם, vel הם, in Poeticis paſſim; PS. II. 3, 4, 5, quinquies: nonnunquam ſingulariter pro ו. vide ISAI. XLIV. 15. LIII. 8. JOB, XX, 23. XXII, 2, XXVII, 23. PS. XI. 7. Et Paragogicum ſæpe.

priis, et in fine vocum identidem additis, ſtylum diſtinxerunt, et Dialectum quandam Poeticam ſibi confecerunt.

ſæpe. כמו ſimplex videtur omnino Poeticum, (quod occurrit NEHEM. IX. 11. ſumptum eſt ex Cantico Moſis EXOD. XV. 5.) cum Præfixis aut Suffixis non item.

" Is. LIII. 8. למו. Habent hic LXX, ηχθη εις θανατον: quod, ut " ſolet, ſequitur Arabs. Legerunt למות." H.

Harum Particularum, quas Poeticas voco, occurrunt in ſcriptis Proſaicis exempla perpauca, in ſequentibus locis, ac neſcio an alias ulla: ו, GEN. I. 24. ſed pro חיתו ארצ Codex SAMARITANUS habet חית הארצ, uti exprimitur etiam in Hebræo in commate proxime ſequente. י, GEN: XXXI. 39, bis: ſed deeſt item in Codice Samaritano: quanquam hoc poteſt etiam eſſe Pronomen Affixum. Item RUTH. III. 3, 4, ter; IV. 5. & 2 REG. IV. 23. " Sed in his locis omnibus MSS. quamplurimi confirmant Keri Maſoreticum; nam י deeſt." K. מו denique EXOD. XXIII. 31. ſed pro גרשתמו LXX. VULG. legerunt גרשתים; et huic lectioni favet loci ſententia.

Huc forte referri poſſunt ה et ן Paragogica, et ש Relativum, quæ in Poeticis frequentius quam alibi occurrunt.

Hæc ſunt plerarumque, ſi non omnium, Anomaliarum exempla, quibus præcipue conſtat Dialectus Poetica. Quam libere autem iis utantur Sacri Vates, ut melius appareat, apponam earundem ſpecimen, quod ex uno loco collectum, nimirum ex Cantico Moſis EXOD. XV, exhibet ABARBANEL: " Vides, inquit, in iſto Can- " tico menſuræ cauſa quandoque contrahi *voces*, quandoque extendi " et protrahi per additionem quarundam literarum, ad juſtam fa- " ciendam menſuram et modulationem; prout aliquando etiam una " et altera, hujus rei cauſa, deficit. Literæ quæ in præſenti Cantico " ſunt ſuperadditæ ſunt iſtæ: duo Vau et Jod in voce יכסיומו, ſuf- " feciſſet enim כסם: Jod item in נאדרי: Vau in יאכלמו: Vau in " תורישמו: Vau in כסמו: Vau in תבלעמו: Vau in יאחזמו: Thau " in אימתה:" (ſane mihi videtur hæc nominum forma eſſe omnino Poetica; multa ejus exempla profert GLASSIUS *Phil. Sacr.* pag. 269, ex libris autem Poeticis et Propheticis omnia:) " Vau in תביאמו:

Hoc igitur, opinor, ſatis tuto affirmare poſſumus, Poeſim Hebræam Metricam eſſe. Ipſorum porro verſuum proprietatem unam aut alteram liceat adnotare; quas uti

" תביאמו: Vau in תטעמו. Deficientes ſunt Jod in וזמרת יה: ſic " in תמלאמו pro תמלא מהם: Vau in נהלת pro נהלתו: ſic etiam " deficit vox לבב in verſu נמוגו כל ישבי כנען. Non enim exiſti- " mandum Principem Prophetarum errâſſe circa accuratam litera- " rum rationem, et ordinem ſcriptionis illarum: verum Carminis " ratio et melodiæ neceſſitas ſic poſtulârunt.' ABARB. in *Mantiſſa Diſſertationum ad Libr.* COSRI a BUXTORFIO edit. *Baſil.* 1660. pag. 412. Quibus exemplis addere potuiſſet ex eodem cantico, מו Paragogicum in כמו bis, נ Epentheticum in ארמנהו, Paragogicum in ירגזון.

De Gloſſis autem, ſive de vocibus peregrinis, quæ in Hebræorum Poeſi occurrunt, in hac linguæ Hebrææ vetuſtate atque anguſtiis, vicinarumque Dialectorum, quæ una vigebant, pene ruina, haud licet nimis fidenter pronuntiare: cum fieri poſſit, ut quæ pro Chaldaicis, puta, vulgo habentur, fuerint fortaſſe utrique linguæ communes; contra, ex iis quæ rarius uſurpantur, quarumque origo ignoratur, aliquæ a vicinis Dialectis fuerint mutuatæ. Cum vero ſint voces nonnullæ, quæ ſæpius occurrunt in eorum monumentis Poeticis, nec alibi, niſi apud Chaldæos; de his probabiliter judicare poſſumus, eas vel a vicinis Dialectis adſcitas fuiſſe in Hebræam, vel ſaltem, poſtquam in vulgari ſermone penitus obſoleviſſent, in uſum revocatas: cujuſmodi ſunt, quæ ſequuntur. בר filius, קשט veritas, קטל occidit, שגא crevit, שבח laudavit, זקף erexit, עוק (quod Hebraice effertur צוק) arctavit: &c. Ecce autem Moſes ipſe in exordio ſupremæ Benedictionis, DEUT. XXXIII. nonne Chaldaiſmum ſæpius admiſit?

ואתה מרבבת קדש
מימינו אש דת למו
אף חבב עמים

quid אתה? quod iterum etiam occurrit v. 21. quid חבב? et forma et notione Chaldaicum? quid דת? vocabulum in vulgarem Hebræorum ſermonem vix receptum niſi poſt captivitatem Babyloni-

cam;

quivis deprehendat in iis carminibus, quorum verſiculi per literas initiales certo definiuntur, ita ad reliqua inde transferri conjectura ſaltem poſſunt. Primum quidem, verſus eo inter ſe diſſimiles eſſe, quod alii aliis multo ſunt productiores; breviſſimos ſex aut ſeptem fere ſyllabis conſtare; longiſſimos ad bis totidem circiter excurrere; ita tamen ut unum atque idem poema verſiculis plurimum non valde inter ſe imparibus continuetur; ibi denique fere incidere verſiculorum clauſulas, ubi diſtinguuntur ſententiarum membra.

cam; præſertim cum ſermo Hebræus abundaret ſynonymis quibus Dei legem exprimere potuiſſet. (Sed hæc ultima vox hoc in loco merito fortaſſe mendi ſuſpecta eſt: vid. KENNICOTT. *Diſſert.* I. *De Textu Heb.* p. 427. et HOUBIGANT. in loc.) Porro forma Chaldaica eleganter utitur ISAIAS, de Babylone loquens, in voce מדהבה, quod Hebraice eſſet מזהבה, Cap. XIV. 4. nec minus appoſite in eodem argumento Pſaltes adhibet vocem תוללינו PS. CXXXVII. 3. quod eſt Chaldaicum pro שוללינו, ut accepit ipſe Paraphraſtes Chaldæus, qui reddit per vocem ſynonymam בזזנא, uti alias plerumque reddit vocem שלל; (vide modo EZEK. XXVI. 12. XXIX. 19. XXXVIII. 12, 13.) nec ſani quidquam huc afferunt cæteri Interpretes. In Anomaliis item quibuſdam Grammaticis Gloſſarum exempla quædam certo deprehenduntur: qualia ſunt ſequentia, Syriaca vel Chaldaica: כי pro ך, PS. CXVI, ter; CIII, quinquies occurrens; item JER. XI. 15. והי pro יו, PS. CXVI. 12. ין Terminatio Plur. Nom. Maſc. pro ים, JOB. IV. 2. XXIV. 22. XXXI. 10. et alibi ſæpe; item PROV. XXXI. 3. THREN. IV. 3. EZEK. XXVI. 18. MICH. III. 12.

" אתה, SAMAR. habet אתו, in forma Arabica. חבב, מדהבה, " ſunt, ut Chaldaica, ita etiam Arabica. תוללינו, verum hujus vo- " cis etymon conſervâſſe videtur verbum Arabicum תלל, *vinxit*, " *manuduxit*; unde LXX. απαγαγοντες ημας; et Chaldæus בזזנא, *cap-* " *tivos abduxerunt*." H.

Quod autem ad veros horum verſuum numeros, ad rhythmum et modulationem attinet; id omne et penitus ignotum eſſe, et nulla unquam arte aut induſtria humana inveſtigari poſſe, ex ipſa rei natura ſatis apparet. Manifeſtum eſt, antiquam et veram Hebraica pronuntiandi rationem omnino eſſe ignotam. Quæ enim de hac re præcepta excogitaverunt recentiores Judæi, multis poſt ſeculis quam majorum ſuorum lingua in deſuetudinem abiiſſet, eis auctoritatem ac fidem jamdudum derogaverunt eruditi: quod ſi revera ex horum hominum decretis conformanda ſit pronuntiatio, fatendum jam erit, non modo, id quod experti ſentimus, Hebræorum carmina nihil reliqui habere, ſed nihil etiam unquam habuiſſe, harmoniæ aç poeticæ ſuavitatis. Sed nec iis tum integrum erat obſoletæ linguæ ſonos jamdiu elapſos revocare, et veras pronuntiandi leges inſtaurare; nec cuiquam jam mortalium fas eſt ſperare, ſe vel minimum in re tam tenui, et ab noſtris ſenſibus omnino remota, tamque funditus deperdita, conjectura conſecuturum. Equidem linguarum omnium hac in parte ſubtiliſſima quædam eſt ratio: poſtquam obſoleverunt, literis quidem conſignatæ vocem aliquam retinent, ſed, ut ore alieno prolatam, abſonam eam omnino ac barbaram: abeſt illa vitalis gratia, defloruit nativa ſuavitas, evanuit primævæ venuſtatis color. Græca proculdubio et Latina multum jam priſtinæ ac patriæ dulcedinis amiſerunt; et, prout nunc efferuntur, ſonum edunt, apud diverſos populos diverſum, ſed ubique barbarum, quemque olim Atticæ et Romanæ aures nullo modo ferre potuiſſent. Sed in his manet utcunque rhythmus, ſui utriſque

utriſque numeri, ſui pedes conſtant: Hebræi vero ſermonis longe deterior eſt conditio, qui ſuis vocalibus deſtitutus per annos ſupra bis mille mutus omnino, et, ut ita dicam, elinguis jacuit. Itaque ne numerus quidem ſyllabarum, quibus ſingulæ ejus voces conſtant, plerumque certo definiri poteſt; ac multo minus earum Tempora, ſive ut vocant, Quantitas, unquam inveſtigari. Cum vero in omni lingua metrorum ratio omnis ab his duobus neceſſario pendet, Syllabarum dico et Numero et Quantitate, quorum in Hebræa cognitionem intercidiſſe, nec revocari poſſe, ipſa rei natura clare indicat; profecto qui Metricam Hebræam veram illam et genuinam inſtaurare conatur, is ædificium extruit, cui fundamentum in quo nitatur plane deeſt. Illorum quidem nonnullis, qui in hoc negotio ſtudium ſuum atque operam poſuerunt, ea forſan laus debetur; ut judicentur, Poeſim Hebræam, dure antea et barbare ſonantem, aliquanto jam molliorem et humaniorem effeciſſe; et aliquos ſaltem numeros ei utendos dediſſe, cum veros ac ſuos, quos ei reſtituerent, invenire non poſſent. Ut majus aliquod iis tribuamus, nec rei ratio patitur, nec argumenta, quibus conjecturas ſuas munire aggreſſi ſunt, evincunt. [1] Id potius ſuadere videntur eorum omnes conatus, ut deſinamus tandem quærere, quod viri ingenio et doctrina inſtructiſſimi fruſtra quæſiverunt; ut, quod videmus periiſſe, perditum ducamus.

Verum quanquam de verſuum ſingulorum numeris nihil certo definiri poſſit, eſt tamen aliud pluribus ſimul

1 Vide METRICÆ HARIANÆ BREVEM CONFUTATIONEM.

ſumptis

ſumptis animadvertendum, quod ad carminis artificium pertinet. Habet Hebræorum Poeſis, quod ſupra attigi, peculiarem quandam ſibique accommodatam ſententiarum conformationem; cujus ea ratio eſt, ut plena comprehenſio in ſuas partes fere æqualiter diſtribuatur, utque integra ejus membra integros verſus conficiant. Itaque ut poemata in periodos plerumque æquales quaſi ſua ſponte ſe diſpertiunt, ita periodi ipſæ per ſe dividuntur in ſuos verſiculos; multo frequentius quidem binos, ſed ſæpe etiam plures. Hoc in iis maxime locis cernitur, qui apud Hebræos vates ubique fere occurrunt, ubi rem unam multis modis verſant, et in eadem ſententia commorantur; ubi idem ſæpius diverſis verbis exprimunt, aut diverſa eadem verborum forma includunt; cum paria paribus referuntur, adverſis opponuntur contraria: quæ cum efficiant plerumque, ut apte et numeroſe cadat etiam ſoluta oratio, vix dubitari poteſt, quin eadem præcipuam quandam hiſce numeris venuſtatem et gratiam conciliaverint. In hoc igitur, quod in horum poematum longe maxima parte obtinet, ſi non legem aliquam, at certe generalem quandam indolem et characterem Hebræorum poeſeos deprendimus: adeoque apud eos ipſum Carminis vocabulum מזמור [1] eam vim

1 זמר, "incîdit, ſecuit, putavit, amputavit;" ſuperflua nimirum et luxuriantia ex arboribus: hinc זמורה, "palmes, ſurculus;" מזמרה, "falx vinitoris." Item, "c cinit, modulatus eſt:" et notat modulationes artificioſas certis numeris et cæſuris inciſas. שור ſignificat "voce cantare;" נגן "inſtrumenta pulſare:" זמר "pſal-"lere vel voce vel inſtrumento:" ſic שיר מזמיר בנגינות, (vid. PS. LXVII. 1.) opinor denotare "Cantionem, Metricam, chordis "ſociandam:" ita ut מזמור metrum, vel numeros, ſive quem Græci

ῥυθμὸν

habet, ut deſignet orationem, peculiari quodam modo in breves, crebras, certiſque intervallis demenſas ſententias interciſam.

Græcæ pariter ac Latinæ poeſeos hac in parte contraria eſt ratio; illic diligenter vitatur, quod hic ſtudioſe quæritur: utrumque ex linguarum natura atque ingenio. Nam Græca lingua omnium maxime, et proxime illam Latina, multiplex eſt, numeroſa, volubilis, magnam habens pedum et metrorum varietatem; quorum tam certæ ſunt impreſſiones, tamque notabiles ictus, ut ſi vel verſus particulam aliquam mancam et imperfectam recites, vel plures ſimul verſiculos uno ſpiritu devolvas, numeri nihilominus clare percipiantur: adeoque in his univerſi carminis varietati ſine metrorum ſingulorum injuria ac diſpendio, pene ut libet, licebit conſulere. In Hebræa vero lingua contraria eſſe his omnia videntur: nam univerſa ejus conformatio omnium maxime eſt ſimplex; primæ vocum formæ uniuſmodi ſunt, et inter ſe fere ſimiles; earumque nec multæ nec admodum diverſæ flexiones: ex quibus ſatis intelligitur, ejus etiam numeros nec varios nec multiformes fuiſſe; ſed potius ſimplices, temperatos, graves, non tam ad mobi-

ῥυθμον vocant, ſignificet. Poteſt etiam ad priorem radicis notionem proprius referri, ut denotet Carmen in breves ſententias conciſum, et ab omni verborum luxurie reſectum, quæ Hebræorum præcipue carminum eſt ratio. Proſa oratio eſt שלוחה, ſoluta et libera, ſine lege temere diffuſa; quaſi Arbor ſylveſtris in ramos et frondes undequaque luxurians: Metrica oratio eſt זמורה, præciſa undique et amputata, ſententiis, veluti palmitibus, in certum ordinem et formam diſtributis; quaſi Vitis, quam vinitor luxuriantem falce compeſcit, fingitque putando.

litatem,

litatem, quam ad dignitatem et pondus compoſitos: ut forſan neceſſe habuerint verſiculorum ſpatia ſententiarum reſpirationibus diſtinguere, ne implicata et permixta inter ſe carmina penitus obruerentur.

Duo hic occurrunt adnotanda, quæ ex jam dictis quaſi conſectaria quædam enaſcuntur. Primo quidem, Poema ex Hebræa in aliam linguam converſum, et oratione ſoluta ad verbum expreſſum, cum ſententiarum formæ eædem permaneant, multum adhuc, etiam quod ad numeros attinet, priſtinæ dignitatis retinebit, et adumbratam quandam carminis imaginem. Hoc itaque in vernacula ſacrorum poematum interpretatione cernitur, ubi plerumque

" Invenias etiam disjecti membra poetæ :"

quod in Græcis aut Latinis eodem modo converſis longe aliter eveniret. [1] Alterum eſt, quod poema Hebræum Græcis aut Latinis verſibus redditum, ſententiarum formis ad peregrini ſermonis indolem jam accommodatis, id eſt, confuſis, perditiſque, nativi ornatus et propriæ venuſtatis non exiguam faciet jacturam. Nam in exprimendis alia lingua egregiorum poetarum operibus, mul-

1 " Neque tamen (i. e. quanquam Carmina Sacra non habent modos certarum ſyllabarum et pedum, quæ eſt hujus Magiſtri ſententia,) " diffitemur illa habere proculdubio menſuras alias, quæ " dependent a rebus ipſis. — Nunquid vides, ſi quædam illorum " transferas in aliam linguam, quod retineant menſuram ſuam, ſi " non totam, ſaltem aliqua ex parte? quod non poſſumus facere in " illis carminibus, quorum menſuratio conſtat certo ſyllabarum nu- " mero et quantitate" R. AZARIAS, in *Mantiſſ. Diſſert. ad Libr.* COSRI, pag. 420.

tum

tum in eo positum est, ut non tantum iidem sint intimi sensus, par in sensibus explicandis vis et venustas; sed ut, quantum fieri potest, externa etiam oris lineamenta effingantur; ut suus cuique color atque habitus, suus etiam motus et incessus tribuatur. Qui itaque sacros Vates Græco vel Latino carmine exprimere, adeoque eorum veluti personam sustinere conati sunt, fieri non potuit, quin toto genere et forma, si non inferiores, multum certe ab iis dissimiles essent: an ex altera parte ad eorum vim, majestatem, spiritum, propius accesserint, non est hujus loci quærere.

PARS SECUNDA,

משל

SIVE DE STYLO PARABOLICO.

PRÆLECTIO QUARTA:

STYLI PARABOLICI

ORIGO, USUS, CHARACTERES;

AC DE SENTENTIOSO GENERE.

SEQUITUR, ut de Stylo Poeſeos Hebrææ dicendum ſit: quo intelligi velim non nudam ſolum Vatum Sacrorum dictionem, ſed ſenſus etiam, et rationem cogitandi; unde tanquam ex fonte neceſſario derivetur, ſuumque quendam ſaporem ducat oratio. Illud quidem in promptu eſt notare, eam eſſe cum omnis Poeſeos, tum imprimis Hebrææ indolem, ut a vulgari ſermonis uſu maxime abhorreat; utque verborum non ſolum delectu, ſed et conſtructione, proprium quoddam et exquiſitius dicendi genus affectet. Id ex eo ſatis intelligitur, quod uſu venit literas Hebræas diſcenti; ut qui in Hiſtoricis jam probe fuerit verſatus,

idem

idem tamen in Poeticis ſeſe plane hoſpitem ſentiat. Verum locutiones Vatibus proprias, audaciſſimas Ellipſes, præcipites temporum, generum, perſonarum immutationes, atque ejuſmodi cætera, niſi aliter aliquando occaſio ſuadeat, Grammaticis relinquam tractanda; ſeu potius, quandoquidem illi, quantum video, nullum inter dictionem Poeticam et merum ſermonem diſcrimen agnoſcunt, uſu ac diligenti lectione obſervanda. Nec minus eſſet proclive per omnes illas Troporum et Figurarum formulas decurrere, quas dicendi magiſtri ambitioſe, ne dicam inutiliter, congeſſerunt: quis enim eſt, qui non videt horum omnium exempla, non modo Sacram Poeſim, ſed omnem fere cujuſcunque ſit generis orationem, abunde præbere? Iis itaque utemur parcius; quantum neceſſe erit, non quantum licebit. Quærimus enim, non quæ ſit in univerſum Styli Poetici ratio; ſed quænam Poeſeos Hebrææ in hac parte peculiares notæ et characteres. Videamus itaque, annon ipſæ Hebræorum literæ ejuſmodi ſpeciem aliquam ac formam nobis oſtendant, in quam rem de qua agitur univerſam includere, adeoque uno ſub conſpectu ponere poſſimus; quaque etiam in ſuas partes diſtributa, diſquiſitioni noſtræ certum quoddam ac definitum curriculum deſignetur.

Carmen Hebræis vocatur מזמור, hoc eſt, ut prius obſervatum, oratio brevis, conciſa [1], certis membrorum intervallis et cæſuris demenſa: ea Verſus et Numero-

1 "Huic notioni conſona eſt ſignificatio verbi Arabici זמר, *col-*
"*lectus, adſtrictus*, ideoque *parvus effectus eſt, et breviori ſpatio ſe*
"*continuit:* item *cecinit, cantavit*, &c." H.

rum

rum propria eſt appellatio. Idem ratione Dictionis et Senſuum משל dicitur; quod ipſum eſſe arbitror Styli Poetici vocabulum. Parabolam vocant plerique in-

I NUM. XXI. 27. XXIII et XXIV ſæpius. MIC. II. 4. ISAI. XIV. 4. PS. XLIX. 5. LXXVIII. 2. JOB. XXVII. 1. XXIX. 1.

משל, "aſſimulavit, comparavit, parabolice loquutus eſt; pro-"verbia, ſententias graves, et acutas, orationem comparationibus "et figuris ornatam, edidit:" item, "dominatus eſt, eminuit, antecelluit, habuit auctoritatem;" delegatam fortaſſe et vicariam primo et reſtrictiore ſenſu, unde demum laxius de quovis dominio uſurpatum: Abrahami certe ſervus ſenior, quem familiæ ſuæ præfecerat, dicitur המשל בכל אשר לו GEN. XXIV. 2. Erat nimirum Procurator Domini vices gerens, ipſumque auctoritate delegata repræſentans; unde elucet inter duas hujus Radicis notiones aliqua cognatio, in eo poſita, quod tam imago Parabolica, quam Procurator deputatus, alterius cujuſdam vice fungatur. משל itaque eſt oratio elata et gravis, magna vi et auctoritate pollens, comparationibus, imaginibus, figuris, multum ornata; qualis eſt Pſalmorum, Prophetarum, et Jobi ſtylus: eſt dictio, quæ ſub una imagine atque exemplo alia quam plurima includit, et ad cætera omnia ejuſdem generis facile transferri poteſt; quæ Proverbiorum plerumque eſt ratio: eſt denique quævis Sententia ſive Axioma ſcite graviterque dictum, paucis concinnatum, et ad γνωμων formam compoſitum; uti ex I. SAM. XXIV. 14. et multis exemplis Parabolarum Salomonis conſtat.

"Arabice מתל, (nam ש et ת ſunt literæ commutabiles) *effigia-*"*vit, expreſſit ſimilitudine, imitatus eſt, æquiparavit, parabolam ſeu* "*paræmiam inſtituit, exemplum ſtatuit*, &c." H.

Cum משל ſæpe conjungitur חידה, denotatque "Dictum aliquod "ſcitum, acutum, obſcurum;" quale ut vel edatur vel intelligatur, multo ingenii acumine opus eſt. Eſt a חוד, "problema, ænigma, "vel ſcitum aliquod dictum, proponere;" quod convenit cun חדד, "acuere, acutum eſſe."

"חוד Arabice ſignificat, *inflexus fuit*; *et* חיד, *deflexit a via*: unde "SCHULTENSIUS (*Comment. in* JOB. XVI. 20.) deducit He-"braicam vocem חידה: quaſi *oratio flexa, paræmia*." H.

terpre-

terpretes; verbo aliqua ex parte non incommodo, ſed quod totum Hebrææ vocis ambitum minime complectitur; cujus ſi vim atque uſum inveſtigemus, ea inveniemus Tria potiſſimum ſignificari; Sententioſum, Figuratum, et Sublime dicendi genus. Ad has itaque tanquam partes ſuo generi ſubjectas ordine referenda erunt quæcunque de Hebræorum Stylo Parabolico, ſive Poetico, occurrent animadvertenda: cujus diſtributionis ratio melius forſan intelligetur, ſi prius de hujuſce Styli origine uſuque primævo breviter quæſiverimus.

Dictionis Poeticæ primus ac præcipuus fons eſt vehemens mentis affectus. Quid enim eſt aliud ille Poetarum proprius furor, quem Græci divino afflatui tribuentes ἐνθουσιασμὸν vocant, quam oratio ex ipſo naturæ habitu deprompta, animique motu aliquo vehementer concitati veram atque expreſſam imaginem exhibens? cum mentis quaſi ultimos receſſus ac penetralia aperiunt; intimoſque oſtendunt ſenſus, turbide confluentes, nec ſuo ordine diſpoſitos, nec ſuis inter ſe vinculis connexos: hinc ſubitæ exclamationes, interrogationes crebræ, rerum etiam inanimarum compellationes; cum qui valde ipſi commoventur, iis univerſa rerum natura eodem affici motu debere videatur. Omnes autem animi motus non modo ſuum orationis genus, ſed et ſuum quendam habent a natura ſonum vocis et geſtum corporis: atque ex his affectibus quidam nudo ſermone parum contenti cantum ei et ſaltationem adhibent; quibus forſan, ſiquidem iis cum Poetica arcta erat antiquitus neceſſitudo, verba debemus certis intervallis accuratius demenſa, numerorum tandem et pedum juſtam

tam moderationem; ut cum vocis corporiſque motu ac rhythmo orationis modulatio conſentiret.

Poeticam, hoc modo, ut videtur, rudi quodam initio ab natura fuſam, mature excepit ars, atque ad delectationem et utilitatem tranſtulit. Nam quemadmodum ex Affectibus mentis ſuam originem duxerat, numeroſque etiam ſibi adſciverat, ita ad omnem animi motum concitandum, ſeque ei penitus infigendum egregie erat comparata; cum rerum omnium imagines in animo eminenter expreſſas ſignaret et effingeret, ſenſus percelleret, delectaret aures, efficeretque, ut mens attente ſingula perciperet, nec percepta facile elabi pateretur. Si quod igitur erat, quod expediret vulgo cognoſci percipique, memoriæ hominum mandari, atque omnium ſermone paſſim celebrari; id viri ob hanc ipſam rem primum habiti dictique Sapientes [1] jucundiore

1 ASIRACHIDE Viris illuſtribus et Sapientibus ſuperiorum ætatum adnumerantur Vates ſive Poetæ:

Σοφοι λογοι εν παιδειᾳ αυτων,
[Σοφοι εν λογοις παιδειᾳ αυτων, *Cod. Alexand.*]
Εκζητουντες μελη μουσικων,
Διηγουμενοι επη εν γραφῃ. ECCLUS. XLIV. 4.

Vide etiam annon quatuor illi, quorum Sapientia tantopere celebratur, I. REG. IV. 31. בני מחול dicti, ſint filii *chori*, i. e. Muſici ſive Poetæ: erant enim (non filii *Maholis*, ut interpretes reddunt, nomen appellativum pro proprio ſumentes, ſed) filii Zerachi, ut liquet ex I. PARALIP. II. 6. "Unde primus eorum *Ethan* appellatur etiam האזרחי, I. REG. IV. 31. ubi TARGUM expreſſe "habet בר זרח, *filio Zerach.*" H. Apud Græcos etiam Poetæ Sapientes et Sophiſtæ antiquitus appellabantur: ANACREON;

Ροδοχρους δε κ' Αφροδιτας
Παρα των Σοφων καλειται.

hoc

ſtylo ornatum dabant; variis ſplendidiſque orationis coloribus illuminabant; ſententiis brevibus, argutis, numeroſis, concludebant. Hæ itaque erant Poeticæ partes, grandia, pulchra, honeſta, ſignare et depingere; præcepta ad religionem et virtutem ſpectantia commendare; res præclare graviterque dictas geſtaſque, Dei opera, benefacta, laudes, memoriam præteritorum, futurorum prædictiones, poſteris tradere. In quibus omnibus ſingularem habuit a principio utilitatem, cum priuſquam ulla vocum ſigna eſſent inventa, aut ſaltem vulgo recepta, videtur percrebuiſſe; et idem prope miniſterium rudi Scientiæ diu præſtitiſſe, quod literæ poſtea explebant: ſiquidem præconis cujuſdam publici munus in ſe ſuſcepit, cujus voce clariſſima quædam rerum monumenta per diverſas ætates genteſque tuto tranſmitterentur.

Hanc fuiſſe apud exteras nationes Poeticæ originem, hunc uſum, auctorum teſtimonio abunde liquet. Conſtat Græcos per multas ætates nulla alia habuiſſe literarum monumenta præterquam Poetica: primus enim, qui operæ pretium eſſe duxit proſam orationem in vulgus edere, Pherecydes erat, inſula Syro oriundus, Cyri regis ætate, aliquot poſt Homerum et Heſiodum ſæculis: aliquanto ſerius Hiſtoriam condere inſtituit Cad-

hoc eſt, παρα των ποιητων. Item PINDARUS;

——— μελεταν δε Σοφιστοις
Διος εκατι ταθησαλλον σεβιζομενοι. *Iſth.* v. 36.

ad quem locum Scholiaſtes: σοφιστας μεν και σοφους ελεγον τους ποιητας. "Poetæ et priores multo fuerunt [Philoſophis,] et ante natum Phi-"loſophiæ nomen pro Sapientibus habebantur," inquit LACTANTIUS, Lib. v. 5.

mus Mileſius. [1] Ipſæ Leges metricæ erant, et ad modos quoſdam muſicos compoſitæ: tales erant Charondæ leges, quæ Athenis inter pocula canebantur: [2] tales, quas pueris ingenuis cum concentu quodam et melodia perdiſcendas tradebant Cretenſes; [3] ut ex muſica voluptatem caperent, eaſque memoriæ facilius mandarent. Hinc fiebat, ut appellarentur Νομοι carmina quædam, ſeu cantionis quoddam genus in conviviis uſitatum: quod notat Ariſtoteles, [4] aitque, eundem leges ſuas canendi morem apud Agathyrſos ſua etiam ætate adhuc viguiſſe. Etiam Turdetani, Hiſpaniæ populus, leges metrice conditas habebant, ſi Straboni [5] credendum. Germanos autem nullum aliud habuiſſe memoriæ et annalium genus, præterquam carmina quibus majores ſuos et heroas celebrabant, teſtatur Tacitus. [6]

1 STRABO, *Geogr.* Lib. I. PLIN. *Hiſt. Nat.* Lib. VII. 56. et V. 29. Hanc rem, quam perperam intellexerunt docti quidam Viri, bene expreſſit Iſidorus: "Sciendum, inquit, tam apud Græcos, "quam Latinos, longe antiquiorem *curam* carminum fuiſſe, quam "proſæ. Omnia enim prius verſibus condebantur: proſæ autem "*ſtudium* ſero viguit. Primus apud Græcos Pherecydes Syrius ſo-"luta oratione ſcripſit; apud Romanos autem Appius Cæcus ad-"verſus Pyrrhum ſolutam orationem primus exercuit." ISIDOR. HISPAL. *Orig.* Lib. I. 27.

2 Ηιδοντο δε Αθηνησι και οι Χαρωνδου νομοι παρ' οινον, ως Ερμιππος φησιν. ATHENÆUS Lib. XIV. 3. vid. BENTLEII *Diſſert. in Phalarim* pag. 373.

3 ÆLIAN. *Var. Hiſt.* Lib. II. 39.

4 Δια τι νομοι καλουνται ως ᾀδουσιν; η οτι περι επιταφια γεγραμματα ησαν τοις νομοις, οπως μη επιλαθωνται; ωσπερ εν Αγαθυρσοις επι εισιν. *Probl.* Sect. 19. Quæſt. 28.

5 *Geogr.* Lib. III.

6 *De Mor. Germ.* cap. 2. His de primævo Poeticæ uſu teſtimoniis adjungam inſignem Plutarchi locum, qui pleraque, quæ huc pertinent,

Eodem modo, eaſdemque ob cauſas, Perſæ, Arabes, et plerique Orientis populi antiqui, hiſtorica, politica, morum et religionis principia, verſibus includebant; ita ut eorum Poeſis eſſet theſaurus quidam, ubi recondi, et unde depromi poſſet omnis rerum humanarum divinarumque ſcientia.[1] Nimirum id unum præceptionis genus populorum rudium et indoctorum, quibus aut nulla omnino aut minime pervagata erat literarum cognitio, utilitati acccommodatum erat, quod aures animoſque capturum, et memoriæ firmiter inhæſurum eſſet; quod non tradendum eſſet manibus, ſed mentibus infundendum.

Eodem modo apud Hebræos etiam ſe rem habuiſſe, uſumque Poeticæ cum valde antiquum, tum mature fuiſſe communem et pervagatum, ut ex rei natura ve-

nent, ſummatim complectitur: Αμθιονη γαρ εοικε νομισματος ἡ τε λογου χρεια, και δοκιμον μεν αυτου το συνηθες εϛι και γνωριμον, αλλην εν αλλοις χρονοις ισχυ λαμβανοντος. Ην αν ὁτε λογου νομισματι εχρωντο μετροις και μελεϛι και ᾠδαις, πασαν μεν ἱϛοριαν και φιλοσοφιαν, παν δε παθος, ὡς ἁπλως ειπειν, και πραγμα, σεμνοτερας φωνης δεομενον, εις ποιητικην και μουσικην ἀγοντες· ἁ γαρ μθνον νυν ολιγοι μολις επαϊουσι, τοτε δε παντες ηκροωντο, και εχαιρον ᾀδομενοις, αροτας τε, ορνιθολογοι τε, και Πινδαρον. Αλλα ὑπο της τοτε ποιητικης επιτηδειοτητος, οἱ πλειϛοι δια λυρας και ᾠδης ενθετων, επαρρησιαζοντο, παρεκελευοντο, μυθοις και παροιμιαις επεραινον· επι δε ὑμνους, θεων ευχας, παιανας εν μετροις εποιουντο και μελεϛιν, οἱ μεν δι' ευφυϊαν, οἱ δε δια σωφροσυνην. Ουκουν και μαντικην κοσμου και χαριτος εφθονει ὁ θεος, ουδε απηλαυνεν ενθενδε πιμπλαμενην μουσαν του τριποδος, αλλα επηγετο, μαλλον εγειρον, τας ποιητικας απαζομενος φυσεις, αυτος τε φαντασιας ενεδιδου, και στωμυλμα το σοφρον και λογιον, ὡς ἁρμοττον και θαυμαζομενον. PLUTARCH. *Comment. Cur nunc Pythia non reddat oracula carmine.* ſub fin.

1 Vide CHARDINI *Itin.* 4to. Tom. II. Cap. XIV. POCOCKII *Specimen Hiſt. Arab.* p. 158.

riſimile eſt, ita clare etiam apparet ex reliquiis et veſtigiis quibuſdam dictionis poeticæ, quæ in ſcriptis Moſaicis extant. Primum quod ibi occurrit hujus rei exemplum remotiſſimæ atque intimæ eſt vetuſtatis, Lamechi ad Uxores effatum; eo quidem valde obſcurum, quod, qua occaſione eſſet editum, obſcure exprimatur: cætera autem, aptam verborum conſtructionem, concinnam totius periodi in tria diſticha diſtributionem, ſententias in ſingulis diſtichis binas parallelas, alteramque alteri quaſi recinentes; iſthæc, inquam, ſi ſpectetis, agnoſcetis, credo, primævi carminis haud dubium ſpecimen: [1]

עדה וצלה שמען קולי
נשי למך האזנה אמרתי:
כי איש הרגתי לפצעי
וילד לחברתי:

1 GEN. IV. 23, 24. Commatis 23 partem poſteriorem hoc modo interpretatur Cl. HOUBIGANTIUS:

"Ego virum vulneratus occidi;
"Juvenem, plaga affectus:"

docte, et omnino, ut opinor, recte. Sed hæc ipſa interpretatio videri poſſit aliqua egere cum explicatione, tum etiam confirmatione; quas, cum Ille dare ſuperſedit, hic apponam. Eſt Lamechi effatum apologia pro homicidio perpretato ſui defendendi cauſa contra hominem hoſtiliter ipſum invadentem, et vim, plagas, vulnera, inferentem: et opponitur hujuſmodi homicidium, ſub moderamine inculpatæ tutelæ commiſſum, voluntario et inexcuſabili Caini parricidio. Porro iſtius phraſeos, quæ ſola hic omnem obſcuritatem induxit, לחברתי, לפצעי, "propter vulnus mihi inflictum, propter "plagas mihi impoſitas," hæc eſt ratio: "Affixa in Nominibus "(inquit KIMCHIUS in ISAI. XXI. 2.) ſumuntur tum Active, tum Paſſive;" ſic חמסי, "violentia, vel injuria, mea," eſt injuria mihi facta; GEN. XVI. 13. JER. LI. 35. חמס בני יהודה, "violentia

כי שבעתים יקם קין
ולמך שבעים ושבעה :

" Hadah et Sillah, audite vocem meam ;
" Uxores Lamechi, attendite ſermoni meo :
" Quandoquidem virum occidi propter vulnus mihi inflictum ;
" Hominem juvenem, propter plagas mihi impoſitas ;
" Si ſeptuplo vindicabitur Cainus,
" Certe Lamechus ſeptuagies ſepties."

Alterum eſt, idque haud dubium, nolo enim conjecturis indulgere, Noachi Chamum execrantis, fratribuſque ejus, Shemo præcipue, proſpera et magna præſagientis, cœleſti ſpiritu inſtinctæ preces ; tribus item verſiculorum paribus expreſſæ, unoque inſuper verſiculo cum indignatione repetito deſinentes : [1]

ארור כנען
עבד עבדים יהיה לאחיו :
ברוך יהוה אלהי שם
ויהי כנען עבד למו :
יפת אלהים ליפת

lentia filiorum Judæ ;" JOEL IV. 19. חמס ארץ, " violentia terræ ;" eam ſignificat, quam ipſi perpeſſi ſunt : " Servus meus multos juſti-" ficabit בדעתו, cognitione ſua," id eſt, qua ipſum cognoſcent ; JSAI. LIII. II. רעיך, " cogitationes tuæ," ſunt cogitationes de te. PS. CXXXIX. 17. Præpoſitio ל ſæpe ſignificat *propter :* " Naves, quæ Ophiram peterent לזהב, propter aurum :" I REG. XXII. 48. לאביו ולאמו ולאחיו ולאחתו לא יטמא, " propter patrem, aut prop-" ter matrem, aut propter fratrem, aut propter ſororem ſuam, non ſe polluet." NUM. VI. 7. Plura dabit *Noldius* ad ל N°. 28.

[1] GEN. IX. 25,—27.

וישכן באהלי שם
ויהי כנען עבד למו :

" Maledictus Canaan !
" Servus ſervorum erit fratribus ſuis.
" Benedictus Jehova Deus Shemi !
" Et ſit Canaan ſervus illis.
" Dilatet Deus Japhetum,
" Et habitet in tentoriis Shemi ;
" Et ſit Canaan ſervus illis."

Atque ejuſdem omnino ſunt generis Iſaaci et Jacobi Patriarcharum poſteris ſuis divinitus editæ Benedictiones. [1] Quæ cum tanti eſſent momenti, ut in iis poſitæ fuerint, non modo Iſraeliticæ gentis, ſed et humani etiam generis fortunæ ; credibile prorſus eſt, iſthæc omnia et prius apud Hebræos fuiſſe pervulgata, eademque ſcriptorem divinum ſumma fide et religione, quemadmodum a majoribus accepiſſet, literis mandaviſſe, nec ſacratiſſimis oraculis peregrinum quemvis ornatum, aut fucatos ullos Poeticæ colores, voluiſſe inducere.

Quod conſtabit etiam certius, ſi alia quædam carmina generis paulum diverſi adverterimus, quæ adhibet idem Hiſtoricus tanquam vulgo nota paſſimque celebrata, quibuſque veluti teſtimoniis utitur ad faciendam rebus ab ſe narratis fidem. Primum enim Iſraelitarum in Amoræos incurſum narrans, quo certius hujuſce populi fines notaret, et victorias de Moabitis haud ita pridem reportatas exponeret, duas citat Poematum quorundam particulas ; alteram [2] ex Libro Bellorum

1 GEN. XXVII. 27,—29. 39, 40.
2 NUM. XXI. 14, 15.

Jehovæ,

Jehovæ, alteram [1] ex dictis των משלים, "eorum qui "Parabolis utuntur," hoc eſt, ut ex re ipſa apparet, ex Amoræorum Carmine quodam επινικιῳ, deſumptam. Quibus ſi addamus, quæ proxime ſequuntur, Balaami Aramæi Vaticinationes, Stylo item Parabolico enuntiatas; hoc eſt, ſi compoſitionem ſpectemus lectiſſimam, ſententias numeroſas et parallelas, dictionis ſenſuumque ſublimitatem, carmine longe elegantiſſimo editas: ex his omnibus colligere licebit, genus hoc Poeticæ, cui prorſus concinit quicquid jam reſtat Hebraici carminis, nec Moſem habuiſſe auctorem primum, nec proprium fuiſſe Hebrææ gentis; ſed eam tanquam primitias quaſdam humani ingenii, ab ipſis mundi primordiis ad ſe delatam, Hebræos accepiſſe, et cum cæteris Orientis populis communi ſtudio coluiſſe, cuſtodem memoriæ, magiſtram vitæ, teſtem anteactorum, futurorum prænuntiam. [2]

1 Ibid. 27, — 30. Confer JER. XLVIII. 45, 46. Οι Αινιγματιςαι, LXX. Intt. "Ænigmatiſtæ autem qui ſunt, (inquit AUGUS-"TINUS) ideo non apparet, quia non ſunt in conſuetudine lite-"raturæ noſtræ (ſc. Latinæ;) nec in ipſis divinis ſcripturis (ni-"mirum apud LXX. Intt.) fere alio loco reperitur hoc nomen: ſed "quia videntur quaſi Canticum dicere, quo cecinerunt bellum inter "Amorræos et Moabitas geſtum, in quo Seor Rex Amorræorum "Moabitas ſuperavit, non incredibiliter putantur iſti Ænigmatiſtæ "ſic tunc appellati, quos Poetas nos appellamus; eo quod Poeta-"rum ſit conſuetudo atque licentia miſcere carminibus ſuis ænig-"mata fabularum, quibus aliquid ſignificare intelligantur: non "enim aliter eſſent ænigmata, niſi illic eſſet Tropica locutio, qua "diſcuſſa perveniretur ad intellectum, qui in ænigmate latitârat." *Quæſt.* XLV. *in* NUM.

2 Carminum exemplis ex libris Moſis ſupra citatis adde ſequentia: GEN. XXI. 6, 7. XXIV. 60. XXV. 23. XXVIII. 16, 17. Vide etiam

De Poeticæ itaque hac in parte utilitate eadem per omnes Hebrææ nationis ætates invaluit opinio. Ea maxima ſemper ſcientiæ atque eruditionis laus habebatur, verſari in dictis prudentium, veterum Parabolas atque Ænigmata callere.[1] Quorum nominum utrovis æque notare videntur duo Carminum genera; quæ quanquam ex aliqua parte multum inter ſe diſtarent, aliqua tamen haberent communia. Alterum voco Didacticum, verſibus eleganter et acute concinnatis præcepta includens, et comparationibus ſive apertis ſive occultis ſæpe illuſtratum; quales erant Sapientium γνωμαι atque Adagia: alterum erat vere Poeticum, omnibus grandioris ſtyli coloribus ornatum, elatione ſenſuum magnificum, incitatiſſimis affectuum motibus animatum, figuris et imaginibus varium; qualia ſunt cætera fere Vatum monumenta. Erat utrumque breve plerumque et ſubobſcurum; utrumque ſemper numeroſis conſtabat ſententiis: quam præcipue ob cauſam videntur dictionem Poeticam, et Proverbialem, ſive Didacticam, uno atque eodem nomine deſignâſſe; atque his duobus generibus omnis rerum humanarum et divinarum cognitio contineri exiſtimabatur.

Sententioſum itaque dicendi genus primum ſtatuo Hebræorum ſtyli Poetici Characteras, ut qui omnium

etiam annon ſit ex eodem genere Reſponſum Dei, NUM. XII. 6,—8.

1 Vide PROV. I. 6. SAPIENT. VIII. 8. ECCLUS. I. 25. VI. 35. XVIII. 29. XXXXIX. 1, 2. 3.

maxime

maxime eſt inſignis, et latiſſime patet. Nam etſi ſpeciem tantum illam Didacticam quaſi jure naturæ poſſediſſe videatur, in reliquas tamen immigravit, et univerſam Hebræorum Poeſim occupavit. Plurima quidem ſunt in ſacris Carminibus et egregie Figurata, et ſupra modum Sublimia; at ſententioſe concluſa ſunt plane omnia. Sunt etiam nonnulla, neque ea ſane inelegantia Poemata, quæ nihil fere aliud habent poeticum præter numeros, atque eam, ex qua ipſa numerorum ſuavitas magna ex parte conſtat, ſententiarum concinnitatem. Hoc in Pſalmis fere omnibus Didacticis cernitur: hoc in aliis nonnullis, in quibus Hiſtorica plane eſt res, ordo, dictio, conceptus; conformatio ſententiarum Poetica. Ea profecto eſt numerorum cum ſententiarum conformatione conjunctio et neceſſitas, ut ubicunque harum, quod nonnunquam fit, paulo obſcurior et minus ordinata ſit diſtributio, ibi etiam de verſiculorum diviſione, quæ una pars ex univerſa Metricæ Hebrææ ratione haud prorſus obſolevit, vix ullus relinquatur conjecturæ locus. Ideoque neceſſe habui, cum de Carminis artificio diſſererem, pleraque etiam, quæ ad hunc locum pertinerent, prius annotare.

Hujus autem rei (ut breviſſime jam expediam quod ex omni prope ſacrorum Poematum pagina haud obſcure elucet) iſthæc fere eſt ratio. Pleraque Hebræi Vates breviter primo ac ſimpliciter enuntiant, nullis adjunctis illuſtrata, nullis, quibus rariſſime omnino utuntur, exornata Epithetis: accerſunt poſtea ac ſubjiciunt ornamenta; idem iterant, variant, augent; unaque addita, vel pluribus etiam ſententiis, paribus pariterque

terque conſtructis, rem vel eandem, vel ſimilem, vel contrariam, eadem forma includunt. His ſaltem tribus omnium frequentiſſime utuntur ornandi formulis; unius rei multiplicatione, plurium congerie, oppoſitione diverſarum: ſententias binas fere ordinatim diſponunt, aptas et æqualibus decurrentes intervallis, et quaſi e regione inter ſe contrapoſitas, in quibus res plerumque rebus, verbis verba, invicem reſpondent; plane, ut de operibus Dei prædicat Sirachides,[1] δυο δυο, ἐν κατεναντι του ἑνος. Hæ figuræ ipſæ variantur pluribus modis; admiratione, comparatione, inficiatione, cæteriſque hujuſmodi; ſed præcipue interrogatione, unde ſæpe ſingularis orationi vis et elatio accedit.

Sua cujuſque linguæ eſt indoles et ingenium, ex quo pendet univerſa carminis ratio, et magna ex parte etiam ſtyli poetici color. In Hebræa crebra, ſeu potius perpetua, ſententiarum lumina, clauſulæque debitis intervallis accurate cadentes, ad verſus diſtinguendos neceſſariæ videntur: ut quod in alia quavis lingua modum forſan omnino excederet, hic ſine diſpendio carminis non poſſit deeſſe. Hoc igitur primum et præcipuum habet in Poeſi Hebræa Sententioſum dicendi genus, ut orationem ſolutam et diffluentem coerceat, numeriſque diſtinguat; quod eſt ejus rei conſequens: "Formæ enim "quædam ſunt orationis, (uti notavit[2] Cicero) in qui-"bus ea concinnitas ineſt, ut ſequatur numerus ne-"ceſſario. Nam cum aut par pari refertur, aut contra-"rium contrario opponitur, aut quæ ſimiliter cadunt

1 ECCLES. XXXIII. 15.
2 *Orator.*

"verba

" verba verbis comparantur; quicquid ita concluditur, " plerumque fit ut numeroſe cadat." Habet vero et in cæteris magnam vim, et multas in ſe continet eaſque inſignes virtutes. Nam ut ſæpe ex hoc fonte eximiam elegantiam, dulcedinem, et nitorem ducunt ſacra poemata, ita in multis eidem ſuam debent ſublimitatem et pondus: crebræ ſibique inſtantes ſententiæ vel maxime conciſam, ſuavem, et incitatam faciunt orationem; nervis eam quibuſdam intendit ipſa brevitas, contractamque in arctiſſimum ſpatium acrius contorquet.

Horum omnium, quæ dixi, abunde ſuppetent exempla ex iis ipſis quæ alias ob cauſas poſthac adducentur: et erit fortaſſe cum fuſiorem ordinatioremque de hac ipſa re diſquiſitionem inſtituti noſtri ratio poſtulabit. [1]

1 Vide infra. PRÆL. XIX.

PRÆLECTIO QUINTA:

DE GENERE FIGURATO;

EJUSQUE PARTITIO.

PRÆLECTIONE proxima ſententiam meam propoſui, Academici, Stylum Poeticum eo apud Hebræos vocabulo appellari, cujus notio, quam ex vi ſua atque uſu non unam nec plane ſimplicem haberet, in tres partes commode ſatis diſtribui poſſe videbatur; ita ut in ea contineri cenſeretur Sententioſum, Figuratum, et Sublime dicendi genus. Ac de Sententioſo quidem genere, quænam eſſet ejus origo, quæ ratio, quis in Hebræa Poeſi effectus, breviter tum, quæ occurrebant, adnotabam. De genere Figurato jam dicturus, video mihi pene infinitam rerum materiam ſubjici, et immenſum quendam campum patere; in quo ne latius evagetur, aut etiam incerte fluctuet, diſquiſitio noſtra, itineris hujuſce aditus exituſque, locorum ordo, viarum flexiones et compendia, diligenter mihi in anteceſſum ſunt inquirenda. Atque ut melius etiam intelligantur quæ in hac parte dicenda erunt, ab uſu communi paulum fortaſſe abhorrentia, non incommodum erit prius conſilii mei rationes, quibus principiis, quo ordine et modo, quem in finem, Figuras Poeſeos Hebrææ tractaturus ſum, quantum poſſum plane et aperte, eoque paulo fuſius, exponere.

Vox

Vox משל ſignificatione uſitatiſſima notat ſimilitudinem; et eatenus dictionem Figuratam proprie denotat, quatenus ratio et natura Figurarum ponitur in Vocum, vel Idearum potius ſive Imaginum, inter ſe ſimilium mutatione: quæ in nonnullis Figuris, quales etiam a Rhetoribus conſtituuntur, locum habet. Hanc itaque notionem dictionis Figuratæ, ex ipſorum Hebræorum literis ac ſenſu depromptam, in explicanda eorum Poeſi unice ſequendam duxi: atque eo quidem libentius, quod diſputationem hanc eo modo arctioribus terminis poſſim definire. Miſſis itaque Græcorum Rhetorum formulis, quas conſtituerunt prope innumerabiles, ut quibus nomina fingere ſemper erat promptiſſimum; ac neglectis etiam primariis eorum partitionibus, quibus Tropos a Figuris ſecernunt, Figuras deinde alias λεξεως, alias διανοιας ſtatuunt; (in quo quidem poſſem me tueri exemplo C. Artorii Proculi, qui cum aliis nonnullis auctoribus Tropo Figuræ nomen impoſuit, uti nos docet Quinctilianus;[1] aut ipſius Quinctiliani auctoritate ſaltem excuſare, qui utrumque et eundem uſum et multa habere inter ſe communia agnoſcit:) his autem, utcunque ſuo in loco nec veritate nec uſu carent, miſſis, cum mihi ſit propoſitum non Græcorum ſed Hebræorum ſenſa explicare; per Dictionem Figuratam eam intelligo, qua una pluresve Voces vel Imagines in aliarum locum transferuntur, aut etiam aliis illis ſimilibus inſerviunt, ex aliqua quam cum iis habent Similitudine. Ea Similitudo ſi innuitur tantum, idque una atque altera modo voce, fit Metaphora; ſi oratione continuata,

1 Vide QUINCTIL. Lib. IX. I.

dicitur

dicitur Allegoria: ſi aperte exprimitur, collatis inter ſe utriſque Imaginibus, fit Comparatio: fundatur etiam in ejuſmodi Similitudine Proſopopœia, cum vel rebus fictis aut ſenſu carentibus datur actus et Perſona, (quæ ſpecies quædam eſt audacioris Metaphoræ;) vel cum veræ Perſonæ probabilis Oratio tribuitur.

De his itaque Figuris, eo quo dixi ordine, differam: non quaſi aut hoc ſit unicum Figurarum genus, quod ab Hebræis Vatibus uſurpatur; aut hæ ſolæ ſint ejus generis Figuræ: ſed primum quod hæ maxime cadunt ſub notionem Parabolicæ Dictionis; tum quod harum uſus in Sacra Poeſi ſit et frequentiſſimus et longe pulcherrimus, ita ut nuſquam fere alias vis earum ac virtus æque appareat. Nec vero ſatis erit eas ita illuſtrare, ut ſingularum exempla quædam ſolummodo expromantur; quaſi res quæreremus ignotas aut reconditas, ac non in promptu poſitas paſſimque occurrentes: ulterius, ſi fieri poteſt, progrediendum; quærendus præcipue ſi qui ſit earum uſus Hebræis proprius; perſcrutandæ peculiares atque interiores elegantiæ: ad quas, ni fallor, facilior plerumque aditus concedetur, ſi eam viam conſtanter perſequamur, quam rei ipſius ratio hac in parte palam oſtendit atque aperit.

Etenim Dictionis Figuratæ, in eum quem modo expoſui ſenſum acceptæ, id conſilium eſt, ea vis, ut Imaginibus aliunde tranſlatis res vel evidentius ac clarius, vel grandius etiam atque elatius exprimantur: cum igitur, quod illuſtrandæ, vel augendæ, alterius rei gratia aſſumitur, id ipſum oporteat eſſe quam maxime notum et manifeſtum, vel etiam inſigne et magnificum; earum potiſſimum rerum in hunc finem neceſſe eſt adducantur Ima-

Imagines, quæ et ipſi Scriptori, et iis pariter quos in ſcribendo quaſi alloquitur, in oculis atque animo plurimum verſantur, aut maximi ſemper viſæ ſunt ponderis ac dignitatis. Quod ſi aliæ Scriptori, aliæ Lectori res in communi vita plurimum occurrant, adeoque aliæ animo obverſentur Imagines; fieri non poteſt, quin multa, quæ alter clare atque eleganter illuſtravit, feliciter etiam ac magnifice amplificavit, alteri nihilominus obſcura fortaſſe vel humilia, vel dure inſolenterque dicta videantur. Atque hoc eo magis par eſt accidere, quo longius alter ab altero disjuncti ſunt atque diſcrepant, tempore, loco, moribus, rebus ſacris ac profanis, vitæ denique publicæ ac privatæ inſtitutis et conſuetudine. Igitur in omni genere ſcriptorum id aliqua ex parte legentibus uſu veniet; in Poeticis maxime, in quibus omnia diſtinguuntur et illuminantur ſumma Imaginum copia et varietate; ac in Poetarum ſcriptis tum præcipue, ſi peregrini ſunt, ſi veteres; ex peregrinis autem maxime Orientalium, ut qui a nobis ingenio et moribus longiſſime diſtant; atque ex Orientalibus maxime Hebræorum, ut quos habemus multo omnium, qui extant, vetuſtiſſimos. Horum itaque Poemata legentibus ex omnibus, quas dixi, cauſis incommoda ac difficultates obveniunt; officit eorum claritati cum multis modis ipſa antiquitas, tum uſus vivendi, loquendi, ſentiendi, ab noſtra conſuetudine omnino abhorrens; ita ut maximum periculum ſit, ne veluti iniquo in loco poſiti omnia perperam ſpectemus, ne noſtro ut fit modulo aliena metientes male æſtimemus.

Ab hoc errore ſemper cavendum, et incommoda iſta, quantum licet, diligentia compenſanda ſunt: nec modo perdiſcendus eorum ſermo, mores, ritus, diſciplinæ; ſed intimi

intimi etiam ſenſus perveſtigandi, cogitationum modi nexuſque eruendi; eorum oculis, ut ita dicam, cernenda ſunt omnia, eorum opinionibus æſtimanda: id denique enitendum, ut Hebræa, quantum fieri poteſt, tanquam Hebræi legamus. Idem propemodum hic nobis faciendum eſt, quod Aſtronomi ſolent in ea ſuæ diſciplinæ parte, quam vocant Comparativam: qui ut clariorem in animo forment imaginem et totius mundi et ſingularum ejus partium, fingunt ſeſe Univerſum obire et perluſtrare, de alio Planeta in alium migrare, et uniuſcujuſque pauliſper incolas fieri; atque ita clare contemplantur et accurate æſtimant, quid quiſque ſibi habet proprium cum ex loco, celeritate, et ſatellitio ſuo, tum ex conſpectu cæterorum; quale, et quam diverſum, cuique Mundi ſpectaculum pro diverſo cujuſque ſitu exhibetur. Similiter is quoque, qui Poematum Hebræorum proprias et interiores elegantias percipere velit, ita ſe comparet oportet, ut ſeſe putet eodem in loco poſitum, quo ii quorum cauſa ea ſcripta ſunt, aut qui ipſi ſcripſerunt; ut cogitet, non quas rerum Imagines ſuo protinus animo jam offerrent certæ quædam voces, ſed quænam Hebræo, iis temporibus, in ea regione conſtituto, eaſdem dicenti aut audienti obverſari debuiſſent. Quoad id poterit conſequi, eatenus vim earum ac venuſtatem intelliget: id quidem in multis perquam difficile erit, in nonnullis nullo modo fieri poterit; in omnibus tamen unice erit ſpectandum, ac præcipue in iis locis qui maxime Figuris exornantur.

Etenim in Metaphora, (ut de ea dicam, quæ ad cæteras fere, quas dixi, Figuras referri etiam poſſunt, cum omnes communem habeant naturam,) duo præcipue ſpectanda ſunt, ex quibus pendet ejus vis omnis atque elegantia:

elegantia: primum quidem ea Similitudo, propter quam Imagines invicem commutantur, quæque unicum Parabolicæ dictionis fundamentum est; quæ fortasse satis apparebit ex vulgari et crassa rerum ipsarum cognitione: deinde Imaginis in alterius locum translatæ vel venustas vel dignitas; cujus rei subtilior quædam est ratio: nascitur enim sæpe opinio decoris et dignitatis, non tam ex ipsis rebus quibus inesse existimantur, quam ex animo æstimantis, aut ex tenui aliqua et recondita cognatione qua res alias attingunt. Itaque nonnunquam fit, ut externæ rerum species et crassa quædam lineamenta satis etiamnum appareant; cum tamen pristinus nitor et flos ille elegantiæ vetustate penitus evanuit.

Non igitur inutile fortasse erit, ita de Metaphoris Sacræ Poeseos differere, ut simul latiorem ineamus disquisitionem de Imaginibus Poeticis, quatenus Metaphorarum copiam præbent; in eum finem, ut hujus Figuræ usum apud Hebræos Vates non modo in se elegantissimum plerumque esse videamus, sed sæpissime etiam peculiarem habere elegantiam, modo cogitemus, quid habuerit momenti apud Hebræorum animos, quem cum eorum rebus, sensibus, opinionibus, nexum et necessitudinem: ut quæ in se pulchra sunt, eo modo spectata multo videantur pulchriora; utque quæ videri solent dura, deformia, humilia, eorum contra gratia, honestas, sublimitas appareat.

Omnis natura, immensa hæc rerum universitas, humanæ mentis contemplationi offertur atque objicitur; suppeditatque infinitam notionum varietatem, confusam quandam materiem atque sylvam, unde Imagines, veluti

quædam Poetica ſupellex, colliguntur, et delectu habito, prout uſus fert, expromuntur. Animus hominis eſt illud Platonis [1] Speculum, quod cum pro libitu undequaque circumfert, protinus ſolem alium efficit, alias ſtellas, terram, plantas, animalia, atque etiam ſeipſum. In hac ſui ipſius umbra atque imagine, quam converſo in ſe animi ſui ſpeculo homo intuetur, aliorum etiam hominum animos quodammodo inſpicit: nam ex eo quod ipſe in ſe ſentit, quodque intus percipit, de aliis facit conjecturam; atque alienos mores, affectus, conceptus, ex ſuis deprehendit et exſcribit. Ex hac autem Imaginum copia, quam mens humana ex univerſa undique natura, atque ex ſe ipſa ſuiſque motibus atque operationibus, colligit, ſubtiliores, et, ut par eſt, minus claræ et eminentes ſunt hæ, quæ ratione atque argumentatione conquiruntur; evidentiores plerumque et magis expreſſæ illæ alteræ, quæ ſenſuum impulſu perpetuo ingeruntur; ex his autem maxime omnium certæ et illuſtres, quas oculorum ſenſu acerrimo percipimus. Hinc eſt, quod omnis Poeſis plurimum verſatur in iis Imaginibus transferendis, quæ per ſenſus, maximeque per viſum, animo imprimuntur; ut obſcura manifeſtioribus, ſubtilia craſſioribus notis deſignet; quantoque eſt ipſa ſincerior atque ſimplicior, tanto libentius eas conſectatur, quæ ſunt ex eo genere maxime claræ, maxime pervulgatæ, atque omnibus expoſitæ: quarum tanta eſt copia, ut cum plurimum ad evidentiam, tum non minus ad varietatem et ornatum conferant.

Equidem infinitæ plane ſunt numero rerum externarum Imagines, quibus, quaſi luminibus, ornatur et diſ-

1 Vide *De Rep.* Lib. x. ſub init.

tinguitur

tinguitur dictio Poetica: ut autem in immensa materia aliquem sequamur ordinem, neque vagemur incerte, constituere possumus Quatuor earum veluti fontes, ad quos satis commode omnes referri possunt. Itaque desumuntur Imagines Poeticæ, Primo, ex Rebus Naturalibus; Secundo, ex Moribus, Artificiis, rebusque in Communi Vita occurrentibus; Tertio, ex Rebus Sacris; Postremo, ex Rebus Gestis, quæ in Historia Sacra maxime sunt insignes. Ex horum locorum singulis paucula delibanda sunt, et exemplis illustranda; quæ etsi de Metaphoris potissimum sumentur, intelligantur tamen ad reliquas Figuras prius memoratas aliqua ex parte pertinere: de quibus postea relinquetur dicendi locus, in quo non solum spectandæ erunt Imagines ipsæ, sed eas etiam substituendi et adornandi rationes formæque diversæ.

PRÆLECTIO SEXTA:

DE IMAGINIBUS POETICIS,

EX REBUS NATURALIBUS.

"ELOCUTIONIS Poeticæ, ut optime ſtatuit "Ariſtoteles, [1] in eo poſita eſt Virtus, ut "ſit perſpicua, nec tamen humilis. Dictio-"nem maxime perſpicuam faciunt verba uſitata ac "propria, ſed et humilem: grandem quidem reddunt "peregrina et arceſſita, ſed ſæpe etiam obſcuram." Ex iis quæ vocat peregrina, præcipua vis eſt Metaphoræ; ſed "ut modicus et opportunus ejus uſus illuſtrat ora-"tionem, ita frequens obſcurat, continuus etiam in "ænigma exit." [2] Si ad hæc ſummi Philoſophi et Critici præcepta revocanda ſint et exigenda Hebræorum Poemata, id certe facile concedetur, tranſlationum ſplendore et copia abunde eos orationis ſublimitati conſuluiſſe; an in earum uſu tenuerint modum, dubitari magis poterit. Nam in carminibus ſaltem, quæ grandius quiddam ſpirant, et ad majeſtatis ſpeciem compoſita ſunt, ubique dominatur perpetua fere ac ſibi inſtans Metaphora; ſæpe audacter illata, ſæpe etiam cum periculo irruens: et quæ licentius occupavit, iis immoderate non-

1 *Poet.* cap. 22.

2 Ibid. et QUINCTIL. VIII. 6.

nunquam

nunquam et inſolenter utitur. Amant hoc Orientales; et multa quæ noſtræ aures, nimium forſan in his rebus religioſæ, ferre non poſſunt, eorum audaciæ concedenda ſunt. Verum ſi Sacra Poemata hac in parte intueamur, ſimulque cogitemus, fieri non potuiſſe, quin iis magna obſcuritas ex eo induceretur, quod nonnunquam res ipſæ, unde tranſlatæ ſunt Imagines, oblivione jam ſint obrutæ; cujus rei, ut alias, ita præcipue in Cantico Salomonis multa videntur eſſe exempla; erit, credo, quod miremur, in tanta vetuſtate, tantaque tranſlationum copia et libertate, tam puram plerumque et integram etiamnum elucere orationis et ſenſuum perſpicuitatem. Hujus rei ut cauſæ appareant, et Styli etiam Parabolici indoles magis innoteſcat, aliqua adnotabimus de uſu Metaphorarum apud Hebræos Vates; quæ eos attentius paulo legentibus obvia, ut opinor, erunt, et de univerſo ſaltem genere pro veris et ſatis exploratis haberi poſſunt.

Ac primum quidem, Hebræi Vates in dictione Figurata utuntur plerumque Imaginibus de medio ſumptis, deque rebus maxime notis, communibus, et pervulgatis; qua ex re vel maxime pendet ſtyli perſpicuitas. Nam ea plerumque de cauſa tranſlationibus utimur, ut res tacita quadam comparatione illuſtrentur; quod ſi pro notis parum nota adſciſcimus, ſi occultis aperta demonſtramus, obſcurior certe, non clarior, fiet oratio. Hoc itaque ne fiat, cavendum eſt, non modo ne nimis dure, ne nimis frequenter et confuſe utamur Metaphoris; ſed etiam ne obſcura, ne parum obvia longiuſque petita arceſſamus. Ex his omnibus cauſis, nec minimum ex ultima, oritur inter Latinos Perſii obſcuritas. Niſi inſignis eſſet in hac parte Sacrorum Vatum accu-

ratio, vix ſane quidquam in eorum carminibus jam intelligeremus.

Deinde vero, Hebræi non modo notiſſimas adſciſcunt Imagines, ſed et in earundem uſu et accommodatione ad res alias certam fere rationem et viam ſervant, et receptam quandam conſuetudinis normam ſequuntur. Equidem Stylus Parabolicus pro novo quodam et peculiari ſermonis genere haberi poteſt; in quo per comparationes vel occultas vel apertas, ex iis rebus ſumptas quæ in ſenſum cadunt, rerum moralium, civilium, divinarumque notiones ſignantur et exprimuntur. Ut in ſermone communi et proprio certæ voces certas res notant, ita fere in Parabolico certæ Imagines Naturales certas aliquas notiones magis abſtruſas et reconditas illuſtrant. Quod quidem non omnino abſolute intelligendum eſt; ſed eouſque, ut vere dici poſſit, Vates Hebræos in eadem materia exornanda iiſdem Imaginibus multo ſaltem conſtantius uti, quam cæteri poetæ ſolent: cujus item rei magna vis eſt in conſervando ſtyli nitore et perſpicuitate.

Poſtremo, iis potiſſimum Imaginibus Hebræi audacius et licentius utuntur, in quibus id facilius admitti poſſit, eo quod et res ipſæ, unde ſumuntur, maxime ſunt obviæ et familiares, et figurata earum poteſtas uſu conſtanti rata et definita. Hoc ut orationem apertam et dilucidam præſtat in iis etiam locis, ubi maximum eſt obſcuritatis periculum; ita Sacris Vatibus facilem plerumque et paratam defenſionem præbebit, ſiquando ut duri, nimii, tumidique reprehendantur.

Ut

Ut quæ nude hactenus notavi exemplis illuſtrentur et confirmentur, perpendamus Metaphoras aliquas ex rebus primum Naturalibus deſumptas, maximeque uſitatas; ita ut quæ in una atque altera animadverſa fuerint, in permultas poſſint transferri.

Imago Lucis et Tenebrarum, ad exprimendas res Proſperas et Adverſas tranſlata, communi omnium linguarum uſu frequentatur; quemadmodum omnium hominum communis eſt rerum ipſarum ſenſus et perceptio. Verum his Metaphoris Hebræi frequentius, quam cæteri omnes, et conſtantius utuntur; uſque adeo quidem, ut raro ſe iis abſtineant, ubicunque loci argumentum poſtulat aut etiam patitur. Haberi itaque poſſunt in eo locutionum genere, quarum in Stylo Parabolico maxime nota et rata eſt ſignificatio; cum Imagines exhibeant notiſſimas et maxime familiares, fiatque tranſlatio ex agnita et conceſſa rerum inter ſe ſimilitudine, quæ et natura percipitur, et ſermonis uſu conſtanti comprobatur. In imaginibus tam notis tamque frequentatis apud Hebræos facile conceditur audaciæ venia. Iiſdem utuntur Latini, ſed rarius, ideoque et cautius:

[1] "Lucem redde tuæ, Dux bone, patriæ:
"Inſtar veris enim vultus ubi tuus
"Affulſit populo, gratior it dies,
"Et Soles melius nitent."

Vix quidquam habent elegantius, aut in ſimili materia etiam liberius, ſeveriores Muſæ Latinæ. Hebræi vero,

[1] HOR. *Carm.* IV. 5.

ut

ut in argumento longe ſublimiore, et in imagine notiſſima, efferunt ſe atque exultant licentius, et audaciæ poeticæ frænos omnes laxant. Exhibent nimirum, non veris, non auroræ, non caliginoſæ noctis imaginem; ſed ſolem et ſydera quaſi nova Creatione aucto in immenſum ſplendore exſurgentia, aut in antiquum Chaos et primævas tenebras iterum demerſa. Promittitne Vates renovatum populo ſuo Dei favorem, et omnimodæ felicitatis inſtaurationem? quam magnificis id coloribus depingit, quos nulla interpretatio exprimere, ſed nec ulla omnino obſcurare poteſt![1]

והיה אור הלבנה כאור החמה
ואור החמה יהיה שבעתים׃

"Erit Lux Lunæ inſtar Solis meridiani;
"Erunt Solares radii ſeptemplices."

Sed nec hoc ſatis:[2]

לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם
ולנגה הירח לא יאיר לך
והיה לך יהוה לאור עולם
ואלהיך לתפארתך׃
לא יבוא עוד שמשך
וירחך לא יאסף
כי יהוה יהיה לך לאור עולם
ושלמו ימי אבלך׃

"Non diurna Solis luce uteris amplius;
"Neque ad illuſtrandam noctem Luna tibi illucebit:
"Sed erit tibi Jehova æterna Lux;
"Et gloria tibi erit Deus tuus.

1 Is. xxx. 26.

2 Is. lx. 19, 20.

"Non

" Non occidet amplius Sol tuus,
" Nec Luna tua ſeſe retrahet;
" Nam Jehova erit tibi æterna Lux,
" Et dies mœroris tui definent."

Quod idem alio in loco mirifice variavit.: [1]

וחפרה הלבנה ובושה החמה
כי מלך יהוה צבאות
בהר ציון ובירושלם
ונגד זקניו כבוד:

" Et pudebit Lunam, et erubeſcet Sol meridianus;
" Cum regnat Jehova Exercituum,
" In monte Zione et in Hieroſolymis,
" Et coram ſenioribus ſuis glorioſe."

Contra, ſuperbo Ægypti Regi cladem minatus: [2]

וכסיתי בכבותך שמים
והקדרתי את ככביהם
שמש בענן אכסנו
וירח לא יאיר אורו:
כל מאורי אור בשמים אקדירם עליך
ונתתי חשך על ארצך נאם אדני יהוה:

" Cum extinguam te, obtegam cœlos,
" Et ſtellas eorum atrabo;
" Solem nube involvam,
" Nec ſplendorem ſuum emittet Luna:
" Omnia cœli lumina ſupra te obſcurabo,
" Terramque tuam tenebris operiam; edicit Do-
" minus Jehova."

Periculoſa ſunt hæc, et παρατετολμημενα: ſed notæ ſunt

1 ISAIAS XXIV. 23.
2 EZEK. XXXII. 7, 8.

Imagi-

Imagines, frequens earum uſus, certa ſignificatio; ideoque perſpicua, clara, vereque magnifica.

Porro, aliæ ſunt Imagines ex rebus Naturalibus deſumptæ, quæ etſi Hebræis cum cæteris hominibus aliqua ex parte ſint communes, illis tamen, ex ſitu puta regionis aut natura ſoli, multo magis ſunt notæ et familiares. Nulla in Sacris carminibus frequentior occurrit Metaphora, quam ea, qua graves ſubitoque ingruentes Calamitates ſub imagine exundantium Aquarum exprimuntur. Hanc maxime familiarem habuiſſe videntur Hebræi, utpote ex proprio ſuæ regionis habitu et natura depromptam. Obverſabatur iis ante oculos Jordanes [1] ripas ſuas quotannis inundans, cum Libani montiumque vicinorum nives, ineunte æſtate liquefactæ, effuſis ſubito torrentibus aquas fluminis augerent. Erat præterea tota Palæſtinæ regio, [2] non multis quidem perennibus fluviis irrigua, ſed ut maxima ex parte montoſa, ita torrentibus crebris per anguſtas valles poſt ſtatas pluviarum tempeſtates præcipitantibus obnoxia; ex qua re Moſes [3] ipſe terram hanc Iſraelitis jam eam invaſuris commendabat, ut qui nihil hujuſmodi in Ægypto prius, aut nuper in Arabicis Deſertis experti eſſent. Hæc itaque Imago, omnibus quidem poetis nota et uſurpata, Hebræis vero præcipue familiaris et quaſi domeſtica cenſeri debet; adeoque eam et crebrius et liberius adducunt. Ipſam profecto naturæ faciem, qualis tum ei præſens obverſabatur, expreſſiſſe

1 Vide JOSH. III. 15. I. PARALIP. XII. 15. ECCLUS. XXIV. 26.

2 Vide SANDYS. *Itin.* Lib. III. ſub initio.

3 DEUT. VIII. 7. XI. 10, 11.

videtur

videtur Vates, et in ſe ſuaſque fortunas tranſtuliſſe; cum ex terra Jordanica, montibuſque ad ortum fluminis ſitis, ardentiſſimos doloris ſui æſtus eo verborum impetu et audacia effundit: [1]

תהום אל תהום קורא לקול צנוריך
כל משבריך וגליך עלי עברו׃

"Abyſſus abyſſum inclamat, circumſonantibus
"tuis cataractis;
"Fluctus tui omnes undæque me obruerunt."

Subit hoc in loco animadvertere, Metaphoram hanc, cæteris quidem Scriptoribus ſacris ubicunque occaſio ferat adeo frequentatam, Auctorem tamen Jobi per totum poema, in quo eam ſæpiſſime locum habituram quivis ex argumento facile conjiceret, ſemel tantum atque iterum, [2] nec niſi leviter, attigiſſe. Alia nimirum naturæ facies nobiliſſimi hujus poematis Auctori, quicunque is fuerit, obverſabatur, ſi, ut multis eruditis placuit, in aliqua Arabiæ parte ſcriptum eſſet: quæ ſententia ut veriſimilior videatur, facit etiam inſignis ea Comparatio, [3] qua Jobus Amicos ſuos cum perfido Torrente confert, quæ ex ſiticuloſis Arabiæ locis manifeſto petita eſt, pluribuſque imaginibus ejus regionis propriis exornata.

Aliæ denique ſunt Imagines Poeticæ, ex rebus item Naturalibus deſumptæ, Hebræorum omnino propriæ. Inter montes Palæſtinæ, maxime notabiles, adeoque ſacris carminibus celebratiſſimi, ſunt duo, Libanus et

1 PS XLII. 8.
2 Vide JOB. XXII. 11. XXVII. 20.
3 JOB. VI. 15,—20.

Carme-

Carmelus. Alter tum ſua altitudine, tum Cedrorum in ſummis ejus verticibus conſurgentium proceritate, magnitudine, et copia, inſignis; veram et eminentem quandam præ ſe ferens roboris et majeſtatis effigiem: alter opimus et ferax, vitibus, oleis, et arboribus omnis generis frugiferis conſitus, et cum ſoli ubertate tum cultura florentiſſimus; eximiamque exhibens fertilitatis ſpeciem, et exquiſitioris cujuſdam pulchritudinis et gratiæ. Horum quod ſit in forma et aſpectu inter ſe diſcrimen accurate definit Salomo, cum dignitatem virilem Libano, [1] Carmelo muliebrem venuſtatem comparat. Ex utroque exſurgit diverſa quædam at generalis Imago, quam varie uſurpant Hebræi Vates, id per Metaphoram exprimentes, in quo cautiores aperta comparatione uterentur. Libanus itaque audaci tranſlatione ponitur pro univerſo Populi Hebræi, aut Eccleſiæ, [2] ſtatu; pro [3] Hieroſolymis; pro Templo [4] Hieroſolymitano; pro Rege etiam Aſſyrio [5] ejuſque Exercitu; pro eo denique, quod in re aliqua eximie eſt [6] ſuperbum, auguſtum, et ſublime: atque eodem modo, quodcunque in ſe habet egregiam fertilitatem, opulentiam, aut decorem, illud Carmelus [7] dicitur. Similiter per Robuſtos Baſanis, Arietes, Juvencas, Tauros; [8] per Fe-

1 CANT. V. 15. VII. 5.

2 IS. XXXIII. 9. XXXV. 2.

3 IS. XXXVII. 24. JER. XXII. 6, 23.

4 ZECH. XI. 1.

5 IS. X. 34.

6 IS. II. 13. vid. EZEK. XXXI. per totum.

7 Vide ſupra citata, et IS. X. 18. MIC. VII. 14. JER. IV. 26.

8 PS. XXII. 13. EZEK. XXXIX. 18. AMOS. IV. 1.

ram

ram Arundineti, [1] five Leonem Jordanis; adumbrantur gentium Tyranni inſolentes, crudeles, efferi. In his cæteriſque ejuſmodi Imaginibus quanquam id audent Vates Sacri, quod Latinis Græciſque minime concedi-

1 PS. LXVIII. 31. חית קנה Fera Arundinis, eſt Periphraſis Leonis; eaque minime obſcura, ſi ejus rationem attendimus. Leones in Arundinetis maxime luſtra habere ſolent. "Inter Arundineta "Meſopotamiæ fluminum et frutecta Leones vagantur innumeri." AMMIAN. MARCELL. Lib. XVIII. cap. 7. Id adeo familiare erat Arabibus, ut peculiare habeant vocabulum pro Leonis luſtro cum in Arundineto cubat. BOCHART. *Hieroz.* par. 1. lib. 3. cap. 2. Erat autem Jordanes præcipue infeſtus Leonibus, qui in denſis riparum Arundinibus latitabant. Εν ταις του Ιορδανε ελικωδεσι και αχυλοστοφοις φοαις, ως το εικος, της εχομενα του ποταμου γης μερη τινα περιγεγραφοντα, εν οις μεγα τι καλαμων χρημα εκφυεσθαι πεφυκεν· εν τουτοις λεοντων φυλα ειωθασι κατοικειν. JOHAN. PHOCAS. *Deſcript. Loc. Sanct.* cap. 23. vide etiam MAUNDRELL. *Itin.* HIERONYMUS itidem ad hæc verba Zechariæ XI. 3. *Vox rugitus Leonum, quoniam vaſtata eſt ſuperbia Jordanis:* "Jordani, inquit, fluvio, qui maxi-"mus in Judæa eſt, juxta quem morantur Leones, fremitum junxit "Leonum, propter ardorem ſitis, et ob deſerti viciniam, et latitu-"dinem vaſtæ ſolitudinis, et Arundineta et Carecta." Hinc apud Jeremiam IV. 7. Leo dicitur exire מסבכו "ex luſtro ſuo perplexo," et XLIX. 19. "aſcendere inundante Jordane." Itaque hoc in loco (PS. LXVIII. 31.) Fera Arundinis, cœtus Robuſtorum, et Juvenci, ſunt Leones, Tauri, Pecudeſque laſcivientes, ſive Tyranni feroces inſolenteſque: de quibus, continuata tranſlatione, addit Pſaltes מתרפס ברצי כסף, hoc eſt, pro ſe quiſque de induſtria (ea eſt vis numeri ſingularis Diſtributivi, et formæ *Hithpael,*) *conculcantes* et turbantes *rivos argenteos*, ſive forſan *deſiderabiles*; perdentes nimirum et vaſtantes vicinorum Judæorum bona. Hæc ipſa Imago apud Ezekielem uſurpatur cap. XXXII. 2. iterumque cap. XXXIV. 18, 19. in quibus locis ter ponitur in eo ſenſu verbum רפש: vid. etiam DAN. VII. 19. Verum an רוץ de motu fluminis dicatur, ut apud Latinos *currere*, (VIRG. *Georg.* 1. 132.) ita ut רץ rivum ſignificet, non æque conſtat.

"Vox

tur, nemo tamen unquam aut elegantiam aut perſpicuitatem deſiderabit; præſertim qui meminerit, eas Hebræis notiſſimas, ac, ut ita dicam, populares, et veluti indigenas, fuiſſe.

" Vox hæc (רצי) videtur habere notionem aquæ in lingua Ara-
" bica. Eſt enim verbum רוץ, *potum præbuit abunde*; *ſtagnantem vel*
" *infuſam aquam habuit* piſcina aut vallis: et nomen רוצה, *quantitas*
" *aquæ operiens fundum lacûs vel ciſternæ.*" H.

Aliam hujus loci explicationem benigne mecum communicavit Vir in primis Doctus, quæ eruditi Lectoris aſſenſum forſan obtinebit.

Totum Comma hoc modo interpretatur Vir Doctus: " Diſperde
" feram arundinis; cœtum eorum, qui ſunt fortes in vitulis gen-
" tium; qui ſe excitant cum fragmentis argenti: diſperge populos,
" qui bella volunt." Fera Arundinis eſt Hippopotamus in Arundinetis Nili degens: hoc loco Ægypti populum apte adumbrat; quod etiam ad totius Commatis explicationem aditum aperit. Etenim per totum de Ægyptiis ſermo eſt: notantur a cultu Vitulorum, Apis et Iſidis in forma bovina; et a ſolenni coram iis ſaltatione cum ſiſtrorum ſtrepitu. Chaldæus: " congregationem for-
" tium, qui confidunt in vitulis idolis gentium." " Fortes in vi-
" tulis," eadem eſt phraſis ac ἐνδυναμοῦσθαι ἐν Κυρίῳ; EPH. VI. 10: quæ eſt locutio Hebraica Mos ſaltandi in cultu Idolorum Ægyptiorum confirmatur ex EXOD. XXXII. 6, et 19: iſque cum Siſtrorum pulſatione, HEROD. Lib. II. Vox רפש penitus diverſa eſt a רפם, quæ alias quam in hoc loco ſemel tantum legitur: PROV. VI. 3. ubi VULG. reddit, *Feſtina:* melius, *Te excita:* cum ſit in *Hithpael.* Apud Chaldæos ſignificat *calcare*; apud Syros *ſaltare*; apud Arabas *calcitrare:* unde hoc in loco recte, " ad ſaltandum ſe
" excitant." " Cum fragmentis argenti;" ita ad verbum redditur ברצי כסף: notantur Siſtri fruſtula, vel laminæ metalli mobiles, quæ agitatæ tinnitum ſtrepitumque reddunt. Erat etiam Siſtri uſus in bello, ad ſignum pugnæ edendum: " Regina in mediis patrio
" vocat agmina Siſtro." VIRG. Unde tubæ Romanæ in pugna Actiaca opponit etiam PROPERTIUS (Lib. III. IX. 43.) Siſtrum Ægypti-

Id denique hoc in loco generatim adnotandum eſt: Poeſim omnem, ac præcipue Hebraicam, ornamenta ſua longe plurima ex rerum Naturalium Imaginibus depromere: has ut quiſque in animo ſuo format atque exprimit ex eo quod cuique in ſenſus incurrit, fieri non poteſt, quin pro locorum diverſitate aliæ ſint aliis magis familiares, aliæ etiam propriæ; et quæ maxime videntur communes, tenuem ſæpe aliquam et latentiorem habeant cum proxima ſua origine et natali ſolo neceſſitudinem: imprimis itaque tenendus eſt, quantum fieri poteſt, rerum in quibus verſatur auctor ſitus habituſque, percipienda regionis Hiſtoria Naturalis, et Poematis cujuſque veluti ſcena ob oculos ponenda. Huc niſi perpetuo animos attendamus, vix tuto licebit de ſenſuum decore et venuſtate judicare: fugient nos interdum vel apertiſſima; reconditæ certe et interiores elegantiæ plurimæ latebunt.

Ægyptiacum. Hunc potius uſum ſi reſpici credamus, facilior videbitur ſequentium nexus: " diſperge populos, qui Bella volunt." Non modo luculentam habemus Ægyptiorum deſcriptionem, verum etiam hic notari Ægyptios confirmant ſequentia: " venient prin- " cipes ex Ægypto, &c;" quaſi hujuſce gentis Subjugatio, in priori Commate votis petita, in ſequenti perduceretur ad effectum.

PRÆLECTIO SEPTIMA:

DE IMAGINIBUS EX COMMUNI VITA.

QUAS tres cauſas proxime expoſui, quibus apud Hebræos Vates in figurata dictione conſervaretur cum ſumma ſublimitate conjuncta perſpicuitas; (primo, quod uterentur plerumque Imaginibus de medio ſumptis, deque rebus maxime notis et pervulgatis; tum, quod in earundem accommodatione certam fere rationem et viam, ſeu analogiam quandam, ſervarent; quod, denique, iis potiſſimum licentius uterentur, quæ maxime eſſent familiares et notiſſimæ ſignificationis:) earum veritatem ulterius confirmatum iri arbitror, ſi eas etiam Metaphoras paulum advertamus, quæ ex Artificiis, Moribus, Vitaque Communi deſumuntur; quem alterum ſtatueram veluti fontem, unde poeticæ Imagines derivari ſolent. Ac ſufficient hac in parte quædam de univerſo genere breviter notata, et exemplum unum atque alterum ex innumeris decerptum.

Tota Communis Vitæ ratio apud vetuſtiores Hebræos admodum ſimplex conſtanſque fuit: non erat ea ſtudiorum, conditionum, artium, quæſtuumque diverſitas, quæ apud alios populos poſtmodum obtinuit, qui ſeſe quaſi haud paulo humaniores jactaverunt; ac merito quidem, ſi pro humanitate habendus eſt luxus, levitas, et ſuperbia. Una omnibus libertas, una generis nobilitas

nobilitas ab antiquiſſima ſtirpe deducta: nulli inanes tituli, aut falſa gloriæ inſignia; vix ulli honorum et dignitatis gradus, niſi ut cuique ex virtute, prudentia, provecta ætate, aut bene geſta republica acceſſere. Legibus et ſacris ab cæteris hominibus diviſi, nec admodum mercaturæ dediti, ſatis habuerunt eas artes colere, quæ ad vitæ uſum ſimplicem et incultum, ſeu incorruptum potius, neceſſariæ eſſent. Itaque præcipua erat omnibus occupatio in colendis terris et curando pecore; agricolarum et paſtorum ferme natio erant. Prædia in familias principio ſortiti, quæ [1] pretio addicere, ita ut omnino alienarentur, fas non erat, poſteris ſuis poſſidenda ſuoque labore colenda tradebant; quos ex ſuo quiſque agro fructus percipiebat, eæ cujuſque erant divitiæ. Nemo vel ampliſſimus indecorum aut ſe indignum putabat etiam infimis ruſtici operis negotiis vacare. Igitur in Sacra Hiſtoria [2] ſæpe legimus, Duces, Reges, Prophetas, ad ſancta et auguſta munera obeunda ab aratro et ſtabulis acceſſiſſe.

Itaque non mirum eſt ſi Hebræi ſcriptores multi ſint in deducendis Metaphoris ex his potiſſimum artibus, in quibus fere nutriti et educati ſunt; ſi quæ animis oculiſque eorum maxime obverſarentur, ea derivarent in Poeſim: præſertim quæ ſuppeditarent tam variam lautamque rerum ſupellectilem, unde depromi poſſet quicquid in imaginibus non modo venuſtum eſt atque elegans, ſed grande etiam et magnificum. Quod ſi cui male delicato ſordere nonnunquam videantur hujuſmodi rerum ſpecies, quaſi ſcilicet oleant plebeculam et ſter-

1 LEV. XXV. 13,—16, et 23, 24. confer I. REG. XXI. 3.

2 Vide JUD. III. 31. VI. 11. I. SAM. IX. 3. XI. 5. 2. SAM. VII. 8. PS. LXXVIII 72, 73. I. REG. XIX. 19, 20. AMOS. I. I. VII. 14, 15.

cus; id ſuæ tribuat inſcitiæ, qui ex ſui ſenſus modulo antiqua æſtimet; non Sacris Vatibus vitio vertat, qui hiſce imaginibus non modo ſuam præſtant dignitatem, ſed perſæpe etiam ipſa tranſlationis vi atque audacia incredibilem inducunt elegantiam et ornatum.

Longum eſſet ſingulatim percenſere, quibus illi verborum luminibus, ex re una levi humilique, ut quibuſdam videri poſſit, ex Area nimirum et Tritura petitis, rebus tamen maximis ſplendorem, graviſſimis pondus addiderunt: cum "Jehova ira incenſus impios proterit, "conculcat, profligat: [1] cum populos Iſraeli veluti "dentato tribulo ſubjicit frangendos, aut æratis ejus "ungulis comminuendos; [2] hoſteſque ſuos, palea mon-"tana leviores, difflat ſpiritu, et indignationis turbine "diſpergit." [3]

[4] הנה שמתיך למורג
חרוץ חדש בעל פיפיות:
תדוש הרים ותדק
וגבעות כמץ תשים:
תזרם ורוח תשאם
וסערה תפיץ אתם:

"Ecce feci Te Traham;
"Tribulum novum, inſtructum dentibus;
"Triturabis montes atque comminues,
"Et colles tanquam in glumam rediges:
"Ventilabis eos, ventuſque auferet,
"Et turbo eos diſſipabit."

1 HAB. III. 12. JOEL. III. 14. JER. LI. 33. IS. XXI. 10.
2 MICAH. IV. 13.
3 PS. LXXXIII. 14, 16. IS. XVII. 13.
4 ISAI. XLI. 15, 16.

Quibus

Quibus in locis notandum eſt primum, hujus metaphoræ rationem et legem a variis ſacrorum poematum Auctoribus conſtanter et religioſe ſervari; unde ei audacius quidem, ſed intra ſuos limites, exultanti ſua conſtat et verecundia et perſpicuitas: ſiquidem unice eam uſurpant ad amplificandam improborum hoſtiumque ſtragem et diſperſionem. Ad hoc, promptam facilemque huic audaciæ defenſionem præbebit vel ipſa vis Imaginis ad rem exprimendam accommodatiſſima, ſi receptum apud Hebræos triturandi modum cogitemus. Id fiebat in loco ſublimi, ventis obnoxio; inacto ſpicis vel jumentorum grege, vel tribulo gravibus tabulis conſtructo, et lapidibus vel ferro ſubtus aſperato; vel ploſtello rotis ſive axibus ferreis et dentatis, quod Varro [1] Pœnicum vocat, utpote a Pœnis Italiæ illatum de Phœnicia Palæſtinæ proxima; unde etiam, præterquam quod per omnia conveniunt deſcriptiones, conſtat Hebræorum ac Romanorum in hac re uſum ſimilem et plane eundem fuiſſe: nec tamen hi quidquam unquam, quod ſciam, ad Poeſeos ſuæ ornatum inde mutuantur. Non autem prætermittendum eſt, Imaginem hanc fuiſſe Hebræis, ſupra quam a nobis facile concipi poteſt, obviam et familiarem; cujus rei ſatis indicio eſt Araunæ Jebuſæi Area, [2] ſub dio, ut cæteræ omnes, in ipſis Hieroſolymis, et in editiſſima urbis parte ſita, eo ipſo in loco, in quo poſtea Templum a Salomone conditum eſt.

Homero, cui vehementer placuit omnis agreſtis vitæ imago, adeo decora ſignificanſque viſa eſt hæc ipſa de qua agimus, ut ſemel iterumque ex Area petierit Comparationem; (nam Tranſlationis periculum vel ipſe hic

1 *De Re Ruſt.* I. 52.

2 2. PARALIP. III. 1.

reformidavit;) unam quidem atque alteram [1] ad illuſtrandam rem leviculam, contra quam ſolent Hebræi; tertiam autem vere magnificam, qua Achillem ſuum exornat: hanc, ſiquidem accedat ad effigiem aliquam Hebrææ ſublimitatis, libet recitare [2]

Ως δ' ὁτε τις ζευξῃ βοας αρσενας ευρυμετωπας,
Τριβεμεναι κρι λευκον εϋτροχαλῳ εν αλωῃ,
Ριμφα τε λεπτ' εληνοντο βοων ὑπο ποσσ' εριμυκων·
Ως ὑπ' Αχιλληος μεγαθυμοι μωνυχες ἱπποι
Στειβον ὁμως νεκυας τε και ασπιδας.

Quæ Comparatio, inter pulcherrimas et grandiſſimas merito quidem numeranda, multum tamen abeſt ab Hebræorum ſublimitate atque audacia. Hebræus contuliſſet potius ipſum Heroa cum Tribulo, non Equos ejus cum Bobus ploſtello junctis; quod eſt paulo nimis appoſitum, et plus æquo congruens. [3] Verum illam licentiam Græcorum poeſi non dederat conſuetudo; non occupaverat hunc locum ea Imago, ſicuti apud Hebræos, neque ejus quaſi dominium uſucapione acquiſiverat.

Religio eſt hoc in loco ſilentio tranſire egregiam et ſupra modum magnificam Ultionis Divinæ imaginem ductam a Torculari, ſæpiuſque a ſacris Vatibus uſurpatam; ſed quam nulla alia poeſis auſa eſt vel attigiſſe. Quibus autem Latini ſermonis coloribus ea exprimere poſſumus, quæ niſi ſuis dīgne exhiberi omnino nequeunt? quibus lineamentis vel tenuem umbram ejus

1 Vide *Iliad.* v. 499. et XIII. 588.
2 *Iliad* XX. 495.
3 Hoc mox fuſius exponetur PRÆL. XII.

deſcrip-

deſcriptionis effingere, qua Iſaias depinxit Meſſiam Vindicem ? [1] —

— Ille Patris vires indutus et iram,
Dira rubens graditur, per ſtragem et fracta potentum
Agmina, prona ſolo; proſtratiſque hoſtibus ultor
Inſultat; ceu labra novo ſpumantia muſto
Exercens, ſalit attritas calcator in uvas,
Congeſtamque ſtruem ſubigit: cæde atra recenti
Crura madent, roranţque inſperſæ ſanguine veſtes.

Porro, innumera plane ſunt, quæ in hanc rem adduci poſſunt, ex Moribus Vitæque conſuetudine tranſlata. De his etiam id generatim adnotandum eſt; receptam apud Hebræos vivendi rationem, ſimplicem, conſtantem, gravem, naturæque convenientem, efficere, ut Vates Sacri multo minus habeant vel obſcuri, vel humilis ac demiſſi, in hujus generis metaphoris, quam quiſquam ſperare potuerit, qui reputat, vel quanto a nobis rerum et temporum intervallo disjuncti ſunt, quantumque in tranſlationibus audent; vel quantum in rebus communibus et vulgaribus transferendis verſantur. Eam profecto Sacrorum Vatum præ cæteris omnibus veram eſſe laudem exiſtimo, metaphoris audacibus cum ſumma perſpicuitate uti, et vulgaribus cum ſumma dignitate et ſplendore. Non verebor vobis in hoc genere proponere exemplum, quo nihil concipi poteſt ſummiſſius et contemptius, nihil planius et inornatius exprimi; quod tamen ipſa Imaginis congruentia, atque accommodationis proprietate, eam vim habet, ut non dubitem eminentem

1 Vide ISAI. LXIII. 1,—3.

ſublimitatis notam ei apponere. Minatur Deus Hieroſolymæ ultimum excidium: [1]

ומחיתי את ירושלם
כאשר ימחה הצלחת
מחה והפך על פניה׃

" Et detergam Hieroſolymam,
" Ut deterſerit quiſpiam pateram;
" Detergit eam, et pronam in faciem vertit."

Verum multa hujuſmodi neceſſe eſt humilia et obſcura nobis falſo videri, qui vita moribuſque tam diverſis utimur: ſed in his nec temere reprehendendum, nec cito deſperandum; verſandus potius in omnem partem animus, ſi forte erui poſſit ſenſuum atque imaginum nexus, a rebus abſtruſis noſtramque aciem facile fugientibus tenui perſæpe filo pendens: mos nonnunquam obſoletus opportune notatus, ſuoque loco admotus, multis ſimul aliis ſuam lucem et dignitatem reſtituet. An hoc præcipue præſtet quod jam proferam exemplum, non auſim quidem dicere; oſtendet forſan Hebræorum in formandis Imaginibus Poeticis uſum, et in applicandis accurationem et conſtantiam.

Poetis fere omnibus id ſæpenumero uſu venit, ut vel occaſione inducti, vel neceſſitate prope coacti, in eum locum incidant, in quo multo cum ornatu et amplificatione, utpote in re gravi magnaque, deſcribendi ſunt Inferi, ſive Vita Functorum Status; hoc eſt, id clare explicandum, quod quale ſit, nemini mortalium conceſſum eſt omnino mente percipere, aut conjectura con-

[1] 2. REG. XXI. 13. Vatis alicujus reſponſum ab Hiſtorico traditum.

ſequi.

ſequi. Itaque Græci, prompto fertilique ingenio, et ad fabulas adornandas nati, pulchram nacti occaſionem, Inferos plane poeticos ac ſuos commenti ſunt; eo quidem monſtrorum apparatu inſtructos, ut nemo vel e populo tam excors eſſet, cui non riſum moverent tot deliramenta.[1] Quid vero Vates Hebræi? quibus non eadem fingendi licentia, et, quanquam perſuaſiſſimum erat animos non interire et corpora etiam in vitam eſſe reditura, eadem tamen de præſenti mortuorum ſtatu et conditione ignoratio? Nimirum idem hoc in loco feciſſe videntur, quod in cæteris omnibus: nam quæ palam et in aperto eſſent, vulgoque conſtarent, de mortuis, hoc eſt, de mortuorum cadaveribus, ex iis Generalem quandam Imaginem confecerunt, quam in deſcribendo vita functorum ſtatu unice et conſtanter uſurpant; quamque, ſi modo fas ſit, appellare poſſumus Hebræorum Infernum Poeticum. שאול ipſi vocant; Græci, ἅιδης; Latini Infernum, ſive etiam Sepulchrum: neque ſane aliunde ſumpta eſt Hebræis tota hæc Imago, quam de more rituque Sepulturæ apud ipſos recepto; qui ejuſmodi erat, ut materiem præberet ornatui poetico ſatis accommodatam. Hebræorum enim Sepulchra, ſaltem honeſtiora, quæque familiis principibus patria erant ac gentilitia, Speluncæ[2] erant amplæ, ſub terram, ex nativa rupe, arte manuque excavatæ; laqueare teſtudinato; quædam tam ſpatioſæ, ut columnis ſuffulcirentur: ad latera circumquaque excidebantur cellæ recipiendis Sarcophagis; ii Sculptili opere apte ornati

1 Vide CICERON. *Quæſt. Tuſculan.* I. 5, 6.

2 Vide GEN. XXIII. 2. REG. XIII. 21. ISAI. XXII. 16. 2. PARALIP. XVI. 14. JOSH. X. 27. THREN. III. 53. JOHAN. XI. 38. et Evangeliſtas de Chriſti Sepulchro.

erant,

erant, ſingulique ſingulis cellis condebantur: nullam omnino lucem admittebat Specus, quippe anguſto aditu, quique advoluto ſaxo obſtruebatur. Multa hujuſmodi Conditoria etiamnum in Judæa viſuntur: duo[1] præ

1 Horum Sepulchrorum deſcriptionem exhibent, SERLIO *Architettura* Lib. III. VILLALPANDUS *Apparat. Urbis* III. 16. MAUNDRELL. *Itin.* p. 76.

Joſephus ſæpius mentionem facit Sepulchri Davidis. Sepulchrum ipſum vocat ταφον vel μνημα; cameras, in quarum plures ſæpe diſtribuebatur, οικους τους εν τῳ μνηματι; cellas, θηκας. *Antiq.* VII. 15. XVI. 7. *Bell.* I. 2. Memorantur a Strabone Lib. XVII. Regum Ægyptiorum conditoria, θηκαι εν απηλαιοις λαξευμεναι ωδει τετραγωνοι. De quorum reliquiis vide POCOCKII *Deſcriptionem Orientis*, Lib. II. Cap. 3. Viſuntur adhuc Neapoli Cryptæ Sepulchrales, quas *Catacumbas* vocant, opus quo nihil extat uſquam in eo genere grandius aut admirabilius. Mihi quidem videtur eſſe monumentum ultimæ antiquitatis, quod, alios in uſus primo deſtinatum, ævo demum Chriſtiano condendis cadaveribus inſerviit. Eſt enim ejuſdem plane generis cum cæteris operibus ſubterraneis ejus regionis, quorum quidem multa crebris terræ motibus deleta ſunt, multa tamen plane ſtupenda hodie ſuperſunt; Cumis, Miſeni, Baiis, ad Averni Lacum, et in Monte Pauſilypi. Non dubito, quin hæc omnia haud paulo præceſſerint Homeri tempora, qui in his regionibus locat Cimmerios illos in tenebris habitantes, Odyſſ. IX. ſub initio; uti et Ephorus, apud Strabonem Lib. V, eoſque ait, εν καλαγειοις οικιαις οικειν, ας καλουσιν Αργιλλας, και δια τινων ορυγματων παρ' αλληλας φοιτᾶν: quæ non eſſe ex omni parte fabuloſa hæc ipſa monumenta ſubterranea jam palam teſtantur. *Argillæ* autem vocabantur hæ Speluncæ ex natura ſoli in quo hujuſmodi cavernæ frequentius, opinor, fodiebantur. Αργιλλος, ἡ σμηκτη γη, η λευκογεως. HESYCH. unde collis in hac regione Leucogæus dictus, inter Puteolos et Neapolim; PLIN. N. H. XVIII. II. quanquam hæ omnes, quas dixi, Speluncæ ex ſolida ſunt tophi rupe, unde temporum injuriæ reſiſtere potuerunt. Hinc Argiletum, vici nomen Romæ, ex hujuſmodi Argillis quibuſdam ſumptum, quale erat haud ita longe ab eo vico Caci Specus; quanquam aliter Virgilius; ſed vide VARRONEM

De

cæteris magnifica, quæ Regum habentur Sepulchra; alterum in ipſis Hieroſolymis, cellas habens viginti quatuor; alterum bis totidem continens, in urbis pomœrio.

Quod ſi eos locos omnes excutimus, quibus Sacri Vates inferos ornatu poetico deſcribunt, liquido, niſi valde fallor, apparebit, eos mentem in hujuſmodi Sepulchrorum imagine per omnia intentam et defixam habuiſſe. Quæ in ſenſus incurrebant, et oculis obverſabantur, eorum omnium effigiem exprimebant oratione: nullam ibi Animorum Immortalium deſcriptionem, aut explicate admodum factam mentionem reperiemus; non eo quod permanere poſt mortem animos non crederent, quod doctis [1] quibuſdam placuit; ſed quod nec ullam haberent ſatis claram eorum notionem et intelligentiam, unde ubi et quales eſſent explicarent; neque eam adepti eſſent ſermonis et argumentationis ſubtilitatem, ut de rebus abſtruſis et a ſenſu omnino remotis probabiliter dicere, et eruditam diſputationem

De Ling. Lat. Lib. IV. Cæterum ex his Speluncis Cimmeriis Campaniæ Homerum primo, deinde Virgilium, Inferorum ſuorum Imaginem duxiſſe manifeſtum eſt: et Virgilio, cum Caci Speluncam ab Hercule effractam deſcriberet, protinus obverſabatur Inferni patefacti Imago:

" At ſpecus, et Caci detecta apparuit ingens
" Regia, et umbroſæ penitus patuere cavernæ:
" Non ſecus, ac ſi qua penitus vi terra dehiſcens
" Infernas referet ſedes, et regna recludat
" Pallida, Dîs invita, ſuperque immane barathrum
" Cernatur, trepidentque immiſſo lumine Manes."

ÆN. VIII. 241.

1 Vide CLERICI *Comment. in Hagiographa:* conſule Indicem in voce *Immortalitas.*

ſuæ

ſuæ ignorantiæ prætendere poſſent. Qualis itaque ab animis a corpore ſejunctis vita viveretur, quis eorum locus, forma, conditio, Hebræi juxta cum cæteris mortalibus in ſumma ignoratione verſabantur. Neque eos hac in parte vel minimum ſacri Codices adjuvere; haud quia hanc iis cognitionem invideret Divina Revelatio, ſed quia humanæ mentis conditio eam omnino non recipiat: quæ cum res a corpore et materia remotas contemplatur, propriarum notionum inopia cogitur ad improprias confugere, et corporeis incorporea quadantenus adumbrare. Cum itaque viderent corpora vita functa in terram cadere, eoque modo, quo dictum eſt, ſepulchro condi; percrebuit apud Hebræos, ut apud cæteros etiam, opinio quædam popularis, agi ſub terra vitam mortuorum deinceps conſequentem: quam ut adſciſcerent Vates Sacri etiam neceſſe erat, ſi modo de hac re omnino loqui et intelligi vellent.

Atque hinc plane eſt quod mortui toties dicuntur " deſcendere [1] in Foveam, in Inferiora terræ, ad Portas " et Penetralia lethi; ad Saxa, ad Latera, ad Repagula " Cavernæ: hauſit eos [2] avidis Faucibus Sepulchrum, " atque Os iis occludit; decumbunt [3] in Barathro; in

1 שחת, item בור, ſive באר, JOB. XXXIII. 18. PS. XXVIII. 1. et paſſim. ארץ תחתית, vel ארץ תחתיות, EZEK. XXXI. 14. XXXII. 18. et PS. paſſim. שערי שאול, ISAI. XXXVIII. 10. שערי מות, JOB. XXXVIII. 17. PS. IX. 14. חדרו מות, PROV. VII. 27. אבני בור, ISAI. XIV. 19. ירכתי בור, ISAI. XIV. 15. EZEK. XXXII. 23. בדי שאול, JOB. XVII. 16.

2 פי שאול, PS. CLXI. 7. פי באר, PS. LXIX. 16. et vide ISAI. V. 14.

3 מצולה, PS. LXIX. 16. LXXXVIII. 7. חרבות, JOB. III. 14. EZEK. XXVI. 20.

ארץ

" loca vaſta, in voraginem, tenebraſque profundiſſimas
" demerſi; in terram calignis, et umbram mortis, im-
" manem, tetram, carentem ordine; et ubi pro luce
" veluti diradiatur Caligo."

Germanam hanc inferorum Imaginem retinuerunt inter tot ſua commenta Poetæ exteri: appoſite admodum et præclare vetus Poeta Tragicus [1] altam Acheruntis viam ait eſſe

" Per ſpeluncas ſaxis ſtructas aſperis, pendenti-
" bus,
" Maximis, ubi rigida conſtat craſſa caligo infe-
" rum."

Quam grandis autem et magnifica ab Hebræis Vatibus ex hoc rerum apparatu ornatur Scena, in quam Heroes et Tyranni defuncti prodeunt! Ponite vobis ob oculos Cavernam Sepulchralem, ingentem, vaſtam, caliginoſam: ibi decumbunt [2] in ſuo quiſque pulvinari [3] Gentium Reges, armis juxta poſitis, ſubjecto cujuſque vertici gladio, [4] circumjacentibuſque ſuorum ſarcophagis. [5] Ecce vero inducitur Rex Babylonius! ſoliis omnes protinus deſurgunt, obviam procedunt, et venientem excipiunt: " Tene ergo ad Nos deductum conſpicimus?

ארץ עפתה כמו אפל
צלמות ולא סדרים
ותפע כמו אפל:
JOB. X. 22.

1 Apud CICERONEM, *Tuſc. Quæſt.* I.

2 ISAI. XIV. 9, 18. EZEK. XXXII. 19, 21, &c.

3 משכב ISAI. LVII. 2. EZEK. XXXII. 25. Ita appellatur ἡ ϑήκη, Cella quæ ſarcophagum recipit.

4 EZEK. XXXII. 27. vide I. MACCAB. XIII. 29.

5 EZEK. XXXII. 22, 23, 24.

" Te

"Te noſtrî ſimilem? Te ſucciſum et caſſum viribus,
"O Gentium Debellator?" — Sed manum abſtineo: iſthæc enim, non dico mei, ſed ne humani quidem ingenii eſſe arbitror pro dignitate exponere. Libentius meliuſque ipſi videbitis, Academici, in Iſraelitarum Carmine Triumphali,[1] quod Babylonii Regis funeri præcinuit, omnium qui unquam fuerunt poetarum elegantia et ſublimitate longe princeps, Iſaias. Eandem etiam Scenam cum eodem adjunctorum apparatu egregie inſtruxit Ezekiel,[2] in ultimo Vaticinio de Occaſu Pharaonis; inſigni illius δεινωσεως exemplo, quæ hujus Vatis propria merito habetur.

1 ISAI. XIV. 4,—— 27.
2 EZEK. XXXII. 18,—— 32.

PRÆLECTIO OCTAVA:

DE IMAGINIBUS EX REBUS SACRIS.

De Imaginibus Poeticis, quæ Hebræis Vatibus maxime frequentantur, eo præcipue conſilio, Academici, inſtituta nobis eſt diſpūtatio, ut facilius ab iſto errore cavere poſſimus, qui eorum ſcripta tanto rerum temporumque intervallo legentibus ſolet illudere; cum quæ apud Hebræos vel maxime clara vereque magnifica erant, ea jam nobis vel obſcura vel etiam ſordida nonnunquam videantur. Quod ſi in Rerum Naturalium et Communis Vitæ Imaginibus, (de quibus proxime diſſerui,) ea adhibenda erat cautio; in eis profecto quæ a Rebus Sacris deſumuntur multo etiam magis erit neceſſaria: nam quæ ab univerſæ Naturæ ſpecie, vel Communis Vitæ conſuetudine, Hebræi depromſerunt, eorum etſi multa eſſent ipſis propria, pleraque tamen ſibi juxta cum cæteris hominibus familiaria habuerunt; quæ vero ex patriis Religionibus ac Cæremoniis tranſtulerunt, ea plane ſua erant, quorum nec uſus, neque etiam cognitio, multum cum reliquis mortalibus communicaretur. Quam ob cauſam cum hic locus, quem jam tractamus, multa et magna præ cæteris hujuſmodi incommoda et offenſiones habere videatur, erit, ut opinor, operæ pretium eum diligenter excutere; ut

Poeſi

Poeſi Hebrææ ſua jam aliquantum in ea parte conſtet majeſtas, qua olim vel maxime videtur eminuiſſe.

Latiſſime patebat Hebræorum Religio: ea continebatur non tantum Dei cultus, ſed reipublicæ etiam adminiſtratio, ſanctiones legum, judiciorum conſuetudines, ac omnis fere vitæ civilis et quotidianæ ratio. Vix quidquam apud eos profanum, et ab Sacris omnino remotum: quæ cæteris hominibus minimo in honore et æſtimatione feruntur, apud eos divinis legibus erant ſancita, arctiſſimamque habebant cum rebus graviſſimis et ſacratiſſimis cæremoniis neceſſitudinem. Hæc ſunt in cauſa, primum quod in Poeſi Hebræa plurimæ occurrunt a Rebus Sacris traductæ Metaphoræ; deinde quod in earum multis diligenti opus erit obſervatione, ne is ipſe, quem cum Sacris habent, nexus et conjunctio penitus lateat. Id ſi fiat, ſi quæ divina ſunt pro communibus habeamus, ſi ſancta et auguſta in vulgaribus ſordidiſque numeremus; incredibile eſt, quantum de verborum pondere deque ſenſuum vi et majeſtate detrahetur. Etenim nihil in rerum natura æque comparatum eſt ad ſublimitatem, ac conceptus ex Adyto deprompti; ita animum humanum ſubita percellit admiratio, cum ei obverſatur auguſta Religionis ſpecies; ita nos in his rebus

—— " quædam divina Voluptas
" Percipit, atque Horror.

Accedit itaque, Hebrææ Poeſeos majeſtatem ex eo etiam plurimum jam imminui, non modo quod ſæpe nos fugiat Imaginum cum Sacris connexio, ſed quod, cum ea vel maxime apparet, apud nos tamen vix ullam partem obtineat ejus vis atque impetus, quo Hebræ-

Hebræorum animos penitus invaſit perculitque. Univerſa rituum Hebraicorum comprehenſio grandis quædam eſt et multiplex Allegoria, cujus ad meditationem et obſervantiam omnis diligentia, omnis animorum attentio, iis, quibus ea Sacra colebantur, dies noctesque erat dirigenda. In eo itaque opere et ſtudio boni omnes et cordati mentem habebant defixam: hoc erat eorum negotium, hoc otium; in his omnes eorum ſpes opeſque erant ſitæ; in his omnes curæ cogitationeſque evigilabant, ſummaque cum ſanctitate et reverentia verſabantur. Magna præterea his rebus acceſſit dignitas ex ipſo ſacrorum ſplendore et magnificentia; cujus incredibilis vis erat apud eorum animos, quorum oculis perpetuo obverſarentur: in his inerat tanta majeſtatis ſpecies, præſertim poſt extructum Salomonis Templum, quantam, etſi omnem eorum rationem in ipſorum monumentis accuratiſſime deſcriptam habemus, minime tamen poſſumus cogitando conſequi. Quæ itaque in hac parte Hebræi Vates apud ſuos præcipue vim habere ſummeque pollere experti ſunt, ea ſæpe apud nos jacent ſordentque; cum quæ illi maximi faciebant, quibuſque unice ſtudebant, ex eis nos multa vel parum æſtimamus, vel minus intelligimus.

Horum, quæ dixi, exempla quædam ſubnectam; vel locos potius quoſdam, unde bona exemplorum copia peti poſſit.

Plurimum occupantur Hebræorum Leges in rebus mundis immundiſque diſcriminandis; in rebus turpibus, pollutis, nefaſtis amovendis expiandiſque: quibus cære-

cæremoniis, quaſi involucris et velis quibuſdam, ſenſus graviſſimos ſanctiſſimoſque obtendi, eo ipſo ſatis liqueret, ſi non aliunde eſſet aperte et explicate traditum. In his locum habent morbi quidam, atque infirmitates corporis, habituſque etiam in ſe quidem plane ἀδιαφόρους: hæc occurrenti fortaſſe levia videntur, exploranti magna apparent. Quapropter minime eſt mirandum Vates Sacros haſce Imagines in exponendis rebus graviſſimis adhibere; cum vel [1] mentis humanæ depravatæ penitus et contaminatæ labem denudant, vel [2] corruptos ſuorum mores exprobrant, vel [3] Virginis Sionis filiæ ſpoliatæ ac nudatæ miſeram, abjectam, et contemptiſſimam ſortem lamentantur: quæ ſi in ſe ſpectantur, plane deformes atque odioſæ habendæ ſunt; ſi ad veram originem et ad ſua Sacra referuntur, nec pondere carebunt, neque etiam dignitate. Ex hoc videntur eſſe genere, vel hujus ſaltem generis analogiam ſervare, ea quæ Vates Regius, qui in divinis carminibus Perſonam ſua ipſius longe auguſtiorem plerumque ſuſtinet, miſeriarum affectuumque ardentiſſimorum pleniſſima effundit; cum [4] omnibus ſe plagis peſtibuſque profligatum et confectum queritur, graviſſimoque peccatorum onere penitus depreſſum, cui humana natura omnino ſit impar ferendo. Quibus in locis, quæſiverunt nonnulli, Hebrææ Poſeos genium vix ſatis attente perpendentes, quonam Morbi genere Vates tum laboraret; haud minus abſurde, ut mihi quidem videtur, ac ſi quæſtionem intuliſſent de ejus Fluminis ſitu et nomine, in

1 IS. LXIV. 6.
2 IS. I. 5, 6, 16. EZEK. XXXVI. 17.
3 THREN. I. 8, 9, 17. et II. 2.
4 Vid. PS. XXXVIII.

quo

quo idem eſſet ſubmerſus, cum magnis aquarum fluctibus ſe obrutum diceret.

Porro, ut multa ſunt in hoc genere, in quibus Vates Sacri ſimili defenſione egere videntur, ita ſunt fortaſſe plura, quæ, etſi in ſe ſatis pulchra ſunt et elegantia, multo tamen elatiora apparebunt, ſi ex iis ſacris unde duxerunt originem illuſtrentur, et tanquam tabulæ bene pictæ in bono lumine collocentur. Quam in rem exempla abunde depromi poſſunt ex uno loco, ex pretioſa nimirum et magnifica Veſtium Sacerdotalium ſupellectile. Hebræorum Sacerdotum, ac præſertim Pontificis Maximi, ſolennibus veſtimentis induti, is erat ornatus, ea magnificentia, ita ad decorem et gloriam, [1] ut Moſes loquitur, compoſita ſpecies, ut apud eos, quorum in animis cum tanto ſplendore conjuncta erat Sanctitatis opinio, nihil omnino auguſtius cogitari potuerit. Hac itaque Imagine utuntur Hebræi in ſignanda notione eximii decoris, aut perfecta ſupremæ majeſtatis forma exprimenda. Hanc ipſam egregie imprimis exhibuit, et clariſſime illuminavit, elegantiſſimus Iſaias: [2] Eccleſiæ inſtauratæ exultationem et gloriam ſuo more, hoc eſt magnificentiſſime, deſcribens, inducit eam Salutis Veſtibus ornatam, et Juſtitiæ indutam Chlamyde; cum Sponſo deinde ad nuptias ornato confert, cui comparationi incredibilem majeſtatem intulit una voce יכהן, metaphora ex Sacerdotis inſignibus aperte petita, quam lingua Latina nullo modo exprimi aut adumbrari poſſe arbitror. Enimvero nihil

1 EXOD. XXVIII. 2. Vid. ECCLUS. L. 5,—13.
2 ISAI. LXI. 10.

aliud ſanctius et auguſtius cogitatione adſequi potuerunt Vates Sacri, quo immenſam Dei ipſius majeſtatem, quantum humano conceptui fas erat, digne exprimerent; inducunt itaque Jehovam "indutum gloria,[1] magnificentia veſtitum, accinctum[2] robore;" vocibus utentes in Sacerdotum ornatu et miniſterio ſolennibus.

Atque hæc quidem ſatis forſan in aperto et propatulo eſſe videantur: ſunt autem in hoc genere, ni fallor, multa quorum magis recondita eſt elegantia. In Hymno perfectiſſimo, quo cum Numinis ubique præſentis immenſitas, tum divini Opificis in humano corpore fabricando admirabilis ſolertia celebratur, utitur Vates inſigni Metaphora ducta ex ſubtiliſſimo Operis Phrygionici artificio:

אשר עשיתי בסתר
רקמתי בתחתיות ארץ׃

"Cum formatus eſſem in occulto,
"Acupictus eſſem in penetralibus terræ."[3]

Hanc qui animadvertit, (vix autem is omnino videbit, qui tantum conſulit Verſiones,) ſimulque cogitat mirificam humani corporis compoſitionem; venarum, arteriarum, fibrarum, membranarum variam implicationem, totiuſque fabricæ "non enarrabile Textum;" is aptiſſimæ quidem tranſlationis pulchritudinem et venuſtatem continuo intelliget: ejuſdem vero vim omnem et dignitatem parum aſſequetur, niſi id quoque attendat, acupingendi artificium apud Hebræos dicatum

1 PS. XCIII. 1.
2 PS. LXV. 7.
3 PS. CXXXIX. 15.

Sanctua-

Sanctuario, uſumque hujus Operis præcipuum ex legis divinæ præſcripto adhibitum fuiſſe [1] in quadam Veſtis Sacerdotalis parte, et in portarum Tabernaculi aulæis; ita ut exiſtimetur Vates divini Artificis ſolertiam cum eo præcipue humanæ artis ſpecimine contuliſſe, cujus eſſet ſumma ex Religione dignitas, tamque exquiſita operis elegantia, [2] ut illud ſacræ etiam Literæ divino inſtinctui tribuere videantur.

Unum præterea locum indicabo, qui multa, ni fallor, hujus rei inſignia in ſe exempla continet. Notiſſimum eſt Carmen, omniumque admiratione celebratum, quo Dei in univerſo hoc mundo adornando conſilium et ſapientia laudatur; Pſalmorum numeratur Centeſimus quartus: magnificum eſt in primis exordium, quo depingitur Dei majeſtas, quatenus eam ex rerum naturæ admirabili conſtitutione inveſtigare animoque complecti poſſumus. Quo in loco cum Imaginibus tranſlatis uti plerumque neceſſe eſſet, eas potiſſimum adhibuit Vates, quæ Hebræis auguſtiſſimæ tantoque argumento digniſſimæ haberi poſſent: nam omnes, ut mihi quidem videtur, ex Tabernaculo ſunt deſumptæ. Locus ipſe ad verbum exprimendus eſt, breviterque explicandus.

Dei magnitudinem primo vocibus propriis exponit; deinde tranſlatis utitur:

הוד והדר לבשת׃

"Majeſtatem et gloriam induiſti:"

לבשת, vox in Sacerdotum amictu ſolennis.

1 EXOD. XXVIII. 39. XXVI. 36. XXVII. 16. Conſer. EZEK. XVI. 10, 13, 18.

2 Vid. EXOD. XXXV. 30, —— 35.

עטה אור כשלמה

" Operiens ſe lumine tanquam veſtimento :"

Deſignatur ſub eadem notione manifeſtum divinæ præſentiæ Symbolum, Lux in Adyto conſpicua ; [1] et ab hoc exemplo ſingulari ad ineffabilem Dei gloriam generatim et univerſe exprimendam Imago educitur.

נוטה שמים כיריעה :

" Extendens cœlos tanquam Cortinam :"

יריעה, ipſum vocabulum quo Tabernaculi Aulæa illa, quibus ſuperne et circumquaque integebatur, ſemper appellantur. Huc alluſum eſſe viderunt Septuaginta Interpretes, cum reddiderint ὡσει δέρριν : [2] unde Vulgatus, " ſicut pellem ;" et alius ex veteribus, δέρμα.

המקרה במים עליותיו

" Contignans in aquis ſua cænacula :"

Exprimit Vates mirabilem aeris naturam, ex variis fluxiſque elementis in unam continuam ſtabilemque ſeriem apte et ordinate conſtructam, per metaphoram petitam ex ſingulari Tabernaculi compage ; quod ex pluribus partibus diverſis, et ubi opus erat facile ſeparandis, conſtans, perpetua omnium inter ſe junctura et contignatione continebatur. Pergit Vates :

השם עבים רכובו
המהלך על כנפי רוח :

" Faciens nubes currum ſuum ;
" Incedens ſuper alas venti :"

1 Vid. EXOD. XL. 34,——38. LEV. XVI. 2. NUM. IX. 15, 16. I REG. VIII. 10, 11. 2 PARALIP. VII. 1, 2. Ad eandem alluſum ISAI. IV. 5. LX. 2, 19. ZECH. II. 5. APOC. XXI. 23.

2 Confer EXOD. XXVI. 7, &c. apud LXX.

Expreſ-

Expreſſerat prius Imaginem Divinæ Majeſtatis, qualis in Adyto reſidebat, per involucrum quoddam ſplendidiſſimæ Lucis conſpicienda: eandem nunc deſignat ex eo quod exhibebat ſui ſpectaculo, quum una cum Arca ſe moveret, nubi circumfuſæ inſidens, et ſuperne per aerem vecta. Illa Divinæ præſentiæ Sedes etiam ab Hiſtoricis Sacris quaſi proprio nomine המרכבה, [1] hoc eſt, Currus vocatur.

עשה מלאכיו רוחות
משרתיו אש להט:

" Faciens, ut venti ſint Angeli ſui;
" Ut ignis ardens ſit ſibi Miniſtrorum loco:"

Deſcribuntur elementa in exequendis Dei mandatis prompta et expedita, quaſi Angeli, aut Miniſtri Tabernaculo deſervientes: משרתין, vox in Sacro Miniſterio uſitatiſſima.

יסד ארץ על מכוניה

" Fundavit terram ſuper baſes ſuas:"

Hoc quoque ex eodem aperte petitum. Addit Vates,

בל תמוט עולם ועד:

" Ne dilabatur in ævum et ſeculum:"

hoc eſt, " per tempus occulto Dei conſilio conſtitutum." Ut erat eadem in hac parte utriuſque conditio, ita viciſſim Sanctuarii ſtabilitas iiſdem pene verbis cum Terræ firmitate alibi [2] comparatur.

Subtilius hæc forſan minutiuſque expoſui, Academici, quam aut hujus loci conſuetudo, aut mei conſilii

1 I. PARALIP. XXVIII. 18. Vide etiam ECCLUS. XLIX. 8.
2 PS. LXXVIII. 69.

ratio fert: verum ita faciendum erat, ut quod vellem ſatis intelligeretur; utque appareret, vix ac ne vix quidem fieri poſſe, ut ulla Interpretatio germanos Sacrorum Vatum ſenſus plane repræſentet, tenuemque eam, quæ plerumque obtinet, Imaginum cum Hebræorum rebus connexionem ullo modo exprimat. Pendet hoc ex ipſis vocabulis, et perſæpe ex conſuetudine quadam ac veluti familiaritate, quam certæ voces cum certis rebus contraxerunt; quamque ſemper tegit, frequenter diſcindit, interpretatio. Hoc itaque non eſt ab ullius vel accuratiſſimæ Verſionis fide poſtulandum; multo minus de Poeſi Sacrorum Carminum Interprete, ſeu potius Imitatrice, ſperandum, quanquam in ea multi non ſine laude verſati ſunt. Ipſi ſunt Fontes adeundi, qui proprium etiam ac ſuum quendam ſaporem habent, cum nullis inde deductis rivulis communicandum.

PRÆLECTIO NONA:

DE IMAGINIBUS EX HISTORIA SACRA.

Cum quatuor propoſita eſſent Imaginum genera, quæ in Poeſim Hebræam per Metaphoram inducerentur, poſtremum jam reſtat tractandum, earum, quæ ex Rebus Geſtis in Sacra Hiſtoria inſignioribus petuntur. Cujus generis ut aliquantum a ſuperioribus diſſimilis eſt ratio, ita de eo paulum diverſa diſquiſitionis via utendum. Nam quæ de illis hactenus diſputata ſunt, eo fere ſpectârunt, ut rerum, conſuetudinum, opinionum, ſenſuumque Hebraicorum ratione habita, ad intimas earum elegantias faciliorem nobis aditum parare poſſemus; perpenſiſque adjunctorum omnium momentis, vim cujuſque et pondus rectius æſtimare; quas eis nebulas offudit vetuſtas, quantum licet, diſpellere; ſuamque obſcuris lucem, faſtiditis gratiam, horridis nitorem, humilibus dignitatem, aſſerere. In his vero, de quibus nunc agimus, nihil fere occurret, quod aliquam habeat obſcuritatem aut offenſionem; nihil quod admodum ſolicita explicatione, aut omnino ulla defenſione egere videatur: perſpicua, clara, atque ſublimia imprimis omnia apparebunt: ſuo hæc lumine etiamnum illuſtrat Sacra Hiſtoria, neque multo minus clare jam nobis, quam ipſis olim Hebræis, conſpicienda exhibet. Hoc quidem intereſt, quod Hebræis gentiles fere atque domeſticæ

erant

erant harum rerum Imagines, adeoque in permovendis atque delectandis eorum animis vim ſuam, eamque longe maximam, obtinuerunt; ac permultum ſæpe in eo erat momenti, quod locus ipſe, quod eadem veluti Scena, quod certa quædam veſtigia, atque expreſſa tot miraculorum ſigna, iis ante oculos obverſabantur: contra vero eadem apud nos, quantumvis celebrata, ſummoque in honore habita, ipſa tamen locorum temporumque longinquitate multum jam refrixerunt.

Harum autem tranſlationum ratio vel maxime digna eſt obſervatione, atque eſt quidem hujuſmodi. In deſcribendis ornandiſque factis geſtiſque illuſtribus, rebuſque mirabiliter eventuris, ſolent Hebræi Vates uti Imaginibus rerum prius geſtarum, quæ in ſuæ gentis Hiſtoria præcipuum aliquem locum habent; atque ita coloribus plane alienis, ſed aliquantum ſimilibus, præteritis futura, antiquis nova, notiſſimis minus nota, depingere atque illuminare. Quod cum ſibi proprium habeant Sacra Poemata, neque quantum video cum ulla alia Poeſi commune, uberiore paulo exemplorum copia partem hanc illuſtrandam duxi: igitur communes quidam Sacræ Hiſtoriæ loci, præcipui ſaltem ſi non omnes, ſuo ordine recenſendi ſunt, unde hujuſmodi Imagines depromuntur; ſimulque earum Figurata Poteſtas notanda, eaque accommodationis ratio et conſtantia, quæ et in cæteris ſæpe jam obſervata eſt, et in his clare elucebit.

Primum eſt in hoc genere Chaos et Creatio, unde ipſa exordium ducit Sacra Hiſtoria. Ex his deſumptæ Imagines conſtanter transferuntur ad inſignes Rerum-

publicarum

publicarum in utramque partem mutationes; ad eversionem, vel inſtaurationem, regnorum atque nationum. Poeſi Propheticæ hoc maxime familiare eſt; ac tum præcipue cum audaciſſime inſurgit. Si regno Judæo inferendum a Chaldæis excidium præcinit, vel etiam hoſtibus Iſraelis internecionem minatur; iiſdem plane coloribus omnia depingit, ac ſi natura rerum univerſa in priſtinum Chaos eſſet dilapſura. Ita Jeremias in Viſione illa ſublimi, et ſane pluſquam Poetica, in qua ei ante oculos obverſabatur Judææ impendens deſolatio: [1]

ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו
ואל השמים ואין אורם׃
ראיתי ההרים והנה רעשים
וכל הגבעות התקלקלו׃
ראיתי והנה אין האדם
וכל עוף השמים נדדו׃
ראיתי והנה הכרמל המדבר
וכל עריו נתצו
מפני יהוה מפני חרון אפו׃

" Aſpexi terram, ecce autem vacua eſt et inanis;
" Et ad cœlos, nec lucent amplius!
" Aſpexi montes, ecce autem intremiſcunt;
" Omneſque colles inter ſe raptim concutiuntur!
" Aſpexi, et ecce nullus eſt homo;
" Volucreſque cœli omnes evanuerunt!
" Aſpexi, et ecce Carmelum deſertum,
" Et omnes ejus urbes dirutas!

[1] JER. IV. 23, —— 26.

" A vultu

" A vultu Jehovæ, ab æſtu iræ ejus flagrantis."
Et in ſimili argumento mirifice Iſaias : [1]

ונטה עליה קו תהו ואבני בהו׃

" Et extendet ſuper eam lineam vaſtitatis et per-
" pendiculum vacui."

Uterque non modo in animo habuit Chaos Moſaicum, ſed ipſa etiam divini Hiſtorici verba expreſſit. Eadem hæc multis aliis inſuper adjunctis Prophetæ augent cumulantque : [2]

שמש וירח קדרו
וככבים אספו נגהם׃
ויהוה מציון ישאג
ומירושלם יתן קולו
ורעשו שמים וארץ׃

" Nigreſcent Sol et Luna ;
" Retrahentque ſplendorem ſuum Stellæ :
" Et ex Sione rugiet Jehova,
" Et ex Hieroſolymis edet vocem ;
" Et commovebuntur cœli et tellus."

ונמקו כל צבא השמים [3]
ונגלו כספר השמים
וכל צבאם יבול
כנבל עלה מנפן׃
וכנבלת מתאנה׃

" Et contabeſcet omnis cœlorum exercitus ;
" Cœli etiam ipſi inſtar ſchedulæ convolventur :

1 ISAI. XXXIV. 11.
2 JOEL. III. 15, 16.
3 ISAI. XXXIV. 4.

" Et

" Et omnis eorum exercitus decidet,
" Sicut caſſa de vite folia,
" Utque marcida ex arbore ſua ficus."

Contra autem cum prædicitur rerum Iſraeliticarum inſtauratio : [1]

ואנכי יהוה אלהיך
רגע הים ויהמו גליו
יהוה צבאות שמו :
ואשים דברי בפיך
ובצל ידי כסיתיך :
לנטע שמים וליסד ארץ
ולאמר לציון עמי אתה :

" At Ego Jehova ſum Deus tuus,
" Qui ſubito tranquillat mare, cum fremunt fluc-
" tus ejus ;
" Nomen Illi Jehova Exercituum :
" Indidi verba mea ori tuo,

[1] ISAI. LI. 15, 16. רגע, *ſubito tranquillans :* vulgo redditur, *findens, dividens, diſrumpens* ; cum in hoc loco, tum in parallelis, JER. XXXI. 35. JOB. XXVI. 12. Sed hanc vocem nihil ejuſmodi unquam ſignificare arbitror. Notat *momentaneum* quiddam ; et ceſſationem etiam motus, ſive quietem *ſubitam* ; ut cum volucris ſuper arbore *ſidit.* Vide ISAI. XXXIV. 14. Et recte LXX. loco JOBI citato reddiderunt, κατεπαυσε. Conſule CONCORDANTIAS.

" De hoc ſenſu vocis רגע ſi quæ ſupereſſet dubitatio, confirmari " poſſet ex uſu linguæ Arabicæ ; in qua idem verbum ſignificat, " *aliquid in ſtatum priorem vel meliorem reducere.* Unde deducuntur " voces ſequentes : רגע *ſtagnum,* quaſi *fluxus aquæ repulſus* ; רגיע " *conſiſtens et reſtagnans aquæ fluxus* ; רגאן *aquæ reſtagnantes, inhi-* " *bitæ, repulſæ.*" H.

De phraſi *plantare cælos* conſule VITRING. in loc.

" Et

" Et ſub umbra manus meæ te protexi:
" Ut plantem cœlos, ut fundem terram,
" Utque dicam Sioni, Meus Tu es populus."

כי נחם יהוה ציון [1]
נחם כל חרבתיה׃
וישם מדברה כעדן
וערבתה כגן יהוה׃
ששון ושמחה ימצא בה
תודה וקול זמרה׃

" Nam ſolatur Jehova Sionem,
" Solatur omnes ejus vaſtitates:
" Et reddet deſerta ejus Edeni ſimilia,
" Et ſolitudinem ejus ut Paradiſum Jehovæ:
" Reperietur in ea lætitia et gaudium;
" Gratiarum actio, et cantionum ſonitus."

Priori ex duobus hiſce modo memoratis vicina ac finitima eſt Imago Diluvii; atque in iiſdem rebus exprimendis fere locum habet. Itaque ut ſæpe deſcribitur Terræ Sanctæ vaſtatio, quaſi inſtauraretur priſtinum Chaos; ita nonnunquam idem eventus exponitur petitis ex univerſali illo Diluvio Metaphoris: [2]

1 ISAI. LI. 3.

2 ISAI. XXIV. 1, 18, 19, 20. " בולקה, ερημωσει αυτην, LXX. " et in eundem ſenſum Commentatores Judæi: inter quos R. D. " KIMCHI, ad Arabicam linguam confugiens, ait vocem בלוקה " in ea lingua ſignificare, מקום שאין בו צמח, *locum in quo ne ger:* " *men quidem reperitur.*" H.

" Vox מלונה proprie ſignificat *haſpitium de nocte in noctem alio* " *tranſ-*

הנה יהוה בוקק הארץ ובולקה
ועוה פניה והפיץ ישביה:
כי ארבות ממרום נפתחו
וירעשו מוסדי ארץ:
רעה התרעעה הארץ
פור התפוררה ארץ
מוט התמוטטה ארץ:
נוע תנוע ארץ כשכור
והתנודדה כמלונה:

" Ecce Jehova evacuat terram, eamque vaſtat;
" Et invertit faciem ejus, et diſpergit incolas. —
" Nam aperiuntur ex alto Cataractæ;
" Et fundamenta terræ concutiuntur.
" Confrigendo confringit ſe tellus;
" Diſrumpendo diſrumpit ſe tellus:
" Commovendo penitus commovetur tellus:
" Nutando nutat tellus, ſicut ebrius;
" Et e loco ſuo vacillat, ut tugurium unius noctis."

Grandia ſunt hæc, et quibus mens humana vix concipere poteſt majora: nihil tamen eſt in hoc genere ſublimius, quam quod ex Sodomorum excidio, qui

" *tranſlatum*; adeoque apte exprimit ſtatum telluris vacillantem at-
" que inſtabilem. LXX. *οπωροφυλακιον*· TARG. et SYR. ערזלא, *lectulus*
" *unius noctis*; *cubile vagum*. vid. BUXTORF. *Lex. Chald.* col. 1670.
" Atque eodem etiam modo KIMCHI vocem explicat." H.

locus

locus eſt proximus, deſumitur, et ad exprimendas pœnas impiis divinitus irrogatas transfertur. [1]

ימטר על רשעים פחים
אש וגפרית ורוח זלעפות מנת כוסם׃

" Depluet ſuper impios prunas ardentes;
" Ignem et ſulphur, et ventum urentem: hoc iis
" poculum exhauriendum eſt."

1 PS. XI. 6. פחים, *prunas ardentes*, ἀνθρακας, uti reddit VET. INTERP. apud CHRYSOST. in loc. Intelligi videntur Globi ignis, vel quas Bolidas vocat Plinius H. N. II. 26. vel ſimpliciter Fulmina: confer PS. XVIII. 13, 14. JOSEPHUS, de excidio Sodomorum, ὁ θεος ενσκηψας βελος εις τὴν πολιν. *Antiq.* I. II. PHILO de eodem: κεραυνοι ῥυεντες ἐξ ὑρανου. *De Vit. Moſ.* I. 12. Hoc certe multo melius congruit cum ſequentibus quam *laquei*: et conſtat Analogia. Radix enim פיח, quanquam interdum ſignificat *illaqueare*, ſæpius tamen notat *ſufflare*, *exſufflare*, ignem nimirum. EZEK. XXI. 31. באש עברתי אפיח עליך " In igne iracundiæ meæ ſuper " te inſufflabo." De Ammonitis loquitur quaſi in fornacem iræ Divinæ injectis: confer Cap. XXII. 21. ubi eædem ipſæ occurrunt voces, niſi quod uſurpatur verbum cognatum, et in hoc ſenſu ſynonymum, נפח; unde מפח, *Follis fabrilis*: JER. VI. 29. In eodem ſenſu occurrit Verbum פוח, PROV. XXIX. 8. אנשי לצון יפיחו קריה. " Deriſores *inflammabunt* urbem:" ita LXX. SYMMACHUS, SYRUS; et recte, ut liquet ex membro Antitheto: וחכמים ישיבו אף, " Sed ſapientes avertent iram." Ex hac notione radicis פוח recte deducitur פח, *Pruna exſufflata*: et פיח (EXOD. IX. 8.) *Favilla*, quæ flatu in ignem excitari poſſit.

" Verus haud dubie vocis פחים hoc in loco ſenſus, *prunæ ar-*
" *dentes*; qui, ſi opus eſſet, confirmari poſſet ex uſu verbi Arabici
" פוח, *bullivit olla*: unde פיחה, *vehementia caloris, æſtus*. Nec ta-
" men negandum, quin interdum Fulmina Orientales appellarent
" *laqueos*, aut *catenas*. Vox Arabica סלסלת (plur. סלאסל) ſecun-
" dum GOLIUM non modo *catenam* ſignificat, ſed et *tractum fulmi-*
" *nis per nubes diffuſum*; ita dictum, arbitror, a continuis coruſcati-
" onibus, quæ quibuſdam quaſi vinculis necti inter ſe et contineri
" videntur." H.

כי יום נקם ליהוה׃
שנת שלומים לריב ציון׃
ונהפכו נחליה לזפת
ועפרה לגפרית
והיתה ארצה לזפת בערה׃
לילה ויומם לא תכבה
לעולם יעלה עשנה׃
מדור לדור תחרב
לנצח נצחים אין עבר בה׃

" Nam agitur dies ultionis Jehovæ;
" Annus pœnarum ſumendarum Sionis Vindici:
" Et vertentur torrentes ejus in picem,
" Et pulvis ejus in ſulphur;
" Et terra ejus in ardentem picem redigetur:
" Noctes dieſque inextincta ardebit;
" Fumus ejus in æternum aſcendet:
" In perpetuas ætates jacebit deſerta;
" Per infinita ſæcula nemo eam peragrabit."

Exitus Iſraelitarum ex Ægypto, ut multis magnificiſque deſcriptionibus præbet materiam, ita in plures eventus, quorum haud diſſimilis eſt ratio, per tranſlationem ſolet accommodari. Num promittit Deus populo ſuo auxilium, libertatem, ſalutem, gratiam? ultro ſeſe offert Vatis animo ἔξοδος, diviſum mare, ſubmerſi hoſtes, deſerta tuto peragrata, fonteſque ex rupibus erumpentes. [2]

1 ISAI. XXXIV. 8, 9, 10.
2 ISAI. XLIII. 16. —— 19. Vide etiam XLVIII. 21.

כה אמר יהוה
הנותן בים דרך
ובמים עזים נתיבה׃
המוציא רכב וסוס חיל ועזוז
יחדו ישכבו בל יקומו
דעכו כפשתה כבו׃
אל תזכרו ראשנות
וקדמניות אל תתבננו׃
הנני עשה חדשה
עתה תצמח הלוא תדעוה׃
אף אשים במדבר דרך
בישימון נהרות׃

" Ita edicit Jehova;
" Qui præbet per æquor viam,
" Et per aquas validas ſemitam:
" Qui educit currum et equum, exercitum et
" robur;
" Simul jacebunt, nunquam conſurgent;
" Oppreſſi ſunt, ut ſtupa extincti:
" Ne recolite priora;
" Et antiqua ne conſiderate:
" Ecce ego novum quiddam ſum facturus;
" Jamjam orietur; nonne illud cognoſcetis?
" Præſtabo etiam in ſolitudine viam;
" In deſerto flumina."

Ecce vobis alterum ejuſdem Poetæ Divini Vaticinium, de liberatione a captivitate item Babylonica ſenſu primo, etſi non præcipuo, accipiendum; cujus in exordio eadem

eadem illa apertius inducuntur, ſed inſigni Proſopopœia, quaque nihil poteſt eſſe ſublimius: [1]

עורי עורי לבשי עז זרוע יהוה
עורי כימי קדם דרות עולמים:
הלוא את היא המחצבת רהב מחללת תנין
הלוא את היא המחרבת ים מי תהום רבה
השמה מעמקי ים דרך לעבר גאולים:

"Expergiſcere, expergiſcere, indue robur, O la-
"certe Jehovæ!
"Expergiſcere, ut priſcis diebus, ætatibus anti-
"quis!
"Annon Tu Ille es, qui excidiſti Superbum,
"vulnerâſti Crocodilum?
"Annon Tu Ille es, qui exſiccâſti pelagus, aquas
"abyſſi magnæ?
"Qui maris profunda reddidiſti pervia, ut re-
"dempti tranſirent!"

Ejuſdem eſt cum ſuperioribus generis is, quem ex his locis communibus poſtremum afferam; Dei in Montem Sinam Deſcenſus. Ubi deſcribitur Adventus Dei ad exercendum judicium, ad liberandos pios, ad excidendos hoſtes, vel Potentia Divina quocunque modo ſeſe exhibens; ex auguſto illo horribilique Sinæ apparatu [2] Scena inſtruitur. His nihil frequentius, nihil grandius; unum modo alterumque exemplum vobis proponam: [3]

1 ISAI. LI. 9, 10.
2 Vide EXOD. XIX. 16, 18. DEUT. IV. 11, 12.
3 MICAH. I. 3, 4.

כי הנה יהוה יצא ממקמו
וירד ודרך על במותי ארץ׃
ונמסו ההרים תחתיו
והעמקים יתבקעו׃
כדונג מפני האש
כמים מגרים במורד׃

" Ecce autem Jehova e loco ſuo prodit;
" Et deſcendit, et ſuper terræ faſtigia graditur.
" Et ſubter illum liqueſcunt montes,
" Et valles ſe diſcindunt:
" Inſtar ceræ ante ignem,
" Inſtar aquarum per declive præcipitantium."

ותגעש ותרעש הארץ׳
ומוסדי ההרים ירגזו
ויתגעשו כי חרה לו׃
עלה עשן באפו
ואש מפיו תאכל
גחלים בערו ממנו׃
ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו׃
וירכב על כרוב ויעף
וידא על כנפי רוח׃
ישת חשך סתרו

1 PS. XVIII. 8, —— 15.

סביבותיו

סביבותיו סכתו
חשכת מים עבי שחקים׃
מנגה נגדו עביו עברו׃
ברד וגחלי אש׃
וירעם בשמים יהוה
ועליון יתן קולו
ברד וגחלי אש׃
וישלח חציו ויפיצם
וברקים רב ויהמם׃

" Tum concutitur, et intremiſcit tellus;
" Et fundamenta montium commoventur;
" Vehementer conquaſſantur; nam ira illius ex-
" æſtuat.
" Aſcendit fumus in ejus nares;
" It e faucibus ejus ignis edax;
" Exeunt ab eo ardentes prunæ.
" Inclinat cœlos, et deſcendit;
" Sub pedibus ejus caligo denſa:
" Et inequitat Cherubo, et volat;
" Et fertur ſuper alis venti.
" Facit tenebras penetrale ſuum,
" Tabernaculum ſibi circum undique;
" Tenebras aquarum, denſa nubium.
" A fulgore præſentiæ ejus nubes diffugiunt;

1 Verſiculi 13, et 14, corrigendi videntur e loco parallelo 2. SAM. XXII. 13, 14. Vide KENNICOTT. Diſſert. I. De Textu Hebræo, p. 464. " Verba ברד וגחלי אש, quæ nunc in commate 14 repetuntur, deſunt in quatuor MSS." K.

" Emicat grando prunæque candentes.
" Tum intonat e cælo Jehova;
" Et Altiſſimus edit vocem ſuam,
" Cum grandine pruniſque candentibus:
" Et telis ſuis hoſtes diſſipat,
" Et crebris fulguribus conturbatos agit."

Hæc quanquam et ſoluta oratione et totidem fere verbis expreſſa reddidi, ſatis tamen vel inde apparere opinor Imaginum ipſarum vim, magnitudinem, et ſublimitatem: quæ in his etiam, in quibus ad aliena accommodantur, grandius quiddam habent, quam cum proprie ſuoque in loco, quantumvis magnifice, deſcribuntur: nam ad ipſam Idearum magnificentiam accedit etiam in diverſis rebus alicujus inter ſe ſimilitudinis contemplatio, quæ delectationem parit, et habet admirationem.

Obſervandum autem eſt, cum ex his Imaginibus quædam eam inter ſe habeant ſimilitudinem, ut ad rem unam eandemque apte accommodari poſſint; ſæpe fieri, ut earum plures ad augendam eventus alicujus magnitudinem in unum conferantur, interque ſe miſceantur. Cujus rei exemplum eſt in Ode illa Davidis εὐχαριστικὴ ob devictos hoſtes, proxime citata. [1] Nam cum deſcriberetur Dei Vindicis Ira et Majeſtas ſub Imaginibus ex Monte Sina petitis, uti audîſtis modo; jam in proxime

1 Vide etiam ISAI. XXXIV, per totum; et quæ de eo loco infra dicentur, PRÆL. XX.

ſequen-

ſequentibus Imago ſumitur a Diviſione Maris Rubri et fluvii Jordanis : [1]

וירָאו אפיקי מים
ויגלו מוסדות תבל
מגערתך יהוה
מנשמת רוח אפך :

" Tum apparebant alvei aquarum ;
" Retegebantur orbis fundamenta :
" Ab increpatione tua, O Jehova ;
" Ab halitu ſpiritus iræ tuæ."

Liquet vero ad Poeſim Propheticam præcipue comparatum eſſe hoc tranſlationis genus, cum ex jam allatis exemplis, tum ex perſpecta rei ipſius ratione. Etenim Vaticinia ſemper comitatur aliqua obſcuritas ; non quidem ea, quæ dictionem conturbatam reddat, et ſtylo caliginem offundat ; ſed quæ in eo maxime poſita eſt, quod conſulto premitur aliqua futuri pars, et tantum oſtenditur modo, quantum recludi fas eſt. Igitur utcunque clare nonnunquam ipſe Eventus ſignatur, modus tamen atque adjuncta quibuſdam involucris fere integuntur : cui rei egregie inſerviunt Communes hujuſmodi Imagines ; quibus acerrime in animo imprimi et ſignari poſſunt ea quæ amplificari oportet, univerſæ nimirum rei vis, ſplendor, magnitudo, atrocitas ; ſimulque celari ea quæ celanda ſunt, ordo, modus, circumſtantiæ, ſingulæ denique ac minutiores eventus partes. Nec minus inde apparet, hoc genus Poeſi

[1] PS. XVIII. 16.

Profanæ haud facile competere; cujus nimirum nec Hiſtoria, neque etiam Fabulæ, ullam ſatis dignam hujuſmodi Imaginum copiam præbent, neque tractationem et uſum materiæ ratio multum poſtulat.

Eſt quidem iſthæc tranſlationis ſpecies Propheticæ rationi adeo, uti dixi, accommodata, ut Poeſim exteram, cum hac in parte verſaretur, non omnino fugerit. Nam in edendis Vaticiniis Virgilium ſemel iterumque in hunc morem incidiſſe comperimus: [1]

" Non Simois tibi, nec Xanthus, nec Dorica caſtra
" Defuerint: alius Latio jam partus Achilles,
" Natus et ipſe Dea.
" Alter erit tum Tiphys, et altera quæ vehat Argo
" Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,
" Atque iterum ad Trojam magnus mittetur A-
" chilles:"

niſi hunc locum ex Anni Magni completione, et doctrina ἀποκαταστάσεως, proprie [2] interpretemur. Hoc tamen intereſt; quod apud Vates exteros exemplum aliquando aliquod inveniamus, quod ad hoc genus referri poſſit, tranſlationis a re aliqua aut perſona ad aliam aliquam rem aut perſonam ſingularem factæ; non ut exinde generalis quædam et communis Imago conficiatur, quæ ad cætera omnia ejuſdem generis, ſive etiam ad notionem univerſalem et infinitam deſignandam, quaſi lege quadam, conſtanter et perpetuo traduci ſoleat.

1 VIRG. *Æn.* VI. 88. *Eclog.* IV. 34.

2 Vide ORIGEN. *contra Celſum* Lib. IV. p. 208. Edit. Spencer.

Hæc

Hæc autem omnia habui pro Metaphoris, cum ad Allegoriam verius pleraque referri poſſent: verum nihil intereſt ad id, quod volui, explicandum. Multa certe eorum, quæ hic protuli, ad ſublimiorem eam Sacræ Allegoriæ ſpeciem pertinent, quæ in vera etiam minimeque adumbrata materia longe ultra proximam primoque occurrentem ſententiam proſpicit, et vulgaris argumenti veluti cortice interiorem et diviniorem ſenſum includit. Verum de ea mox erit dicendum; nam Sacræ Poeſeos Allegoriam tractaturus, neceſſe habeo eam partem quantumvis difficilem et obſcuram attingere, in qua maxime poſita eſt multorum ex Carminibus Sacris ſublimitas.

PRÆLECTIO DECIMA:

DE ALLEGORIA.

ALTERA pars του משל, ſive Dictionis Figuratæ, eſt Allegoria, aliud verbis, aliud ſenſu oſtendens: cujus in Sacra Poeſi notare poſſumus Tres Formas. Prima eſt ea, quæ a Rhetoribus vulgo tractatur, Continuatio Metaphoræ. "Cum "fluxerunt, inquit Cicero, [1] plures continuæ tranſ-"lationes, alia plane fit oratio. Itaque genus hoc "Græci appellant αλληγοειαν; nomine recte, genere me-"lius ille, (Ariſtotelem dicit) qui iſta omnia Tranſ-"lationes vocat." Vix igitur operæ pretium duco huic Allegoriæ ſpeciei multum immorari, cum neque ſuperius a ſimplici Metaphora omnino ſejunxerim; quæ enim protuli Metaphorarum exempla pleraque fortaſſe ex hoc ſunt genere: una utriuſque eſt ratio, neque ſane facile eſſet ſuis utramque limitibus circumſcribere, et ubi hæc deſinit, illa incipit, definire.

Non autem alienum erit ab hoc loco paucis notare peculiarem uſum cognatarum Figurarum Metaphoræ, Allegoriæ, et Comparationis, in quo ſibi indulgent Vates Hebræi, ac præcipue in Poeſi Prophetica. Cum enim, quamcunque materiem adornandam ſuſcipiunt, eam ſumma imaginum copia et varietate illuſtrent;

1 *Orator.*

tum

tum porro ipſas imagines non una ratione formaque inter ſe temperant et conciliant. Simplici Tranſlatione raro contenti, ſæpe in Allegoriam excurrunt, ſæpe apertam Comparationem immiſcent: Similitudinem nonnunquam ſubſequitur Allegoria, nonnunquam prævenit: huc accedit crebra Imaginum, nec minus temporum et perſonarum, mutatio; perque omnia in verbis ſenſibuſque ſua quædam vis atque audacia, nullis mancipata legibus, liberumque Hebrææ Poeſeos genium unice ſpirans.

גור אריה יהודה [1]

"Juda eſt Catulus Leonis:"

Metaphora hæc protinus in Allegoriam educitur, cum perſonæ mutatione:

מטרף בני עלית׃

"Ex præda, mi Fili, aſcendiſti;"

(in montana nimirum luſtra:) in proximis perſona iterum mutatur, gradatim augetur Imago, et Comparationi repetitæ immiſcetur Tranſlatio:

כרע רבץ כאריה
וכלביא מי יקימנו׃

"Incurvat ſe, recumbit, ut Leo;
"Et ut Leæna; quis eum excitabit?"

Similis ferme eſt ratio inſignis Vaticinii, quo Evangelii recens editi copioſiſſima veluti fœtura luculenter prædicitur; ubi aliquam ſane obſcuritatem fecit Metaphora Comparationi admiſta, et vocis repetendæ Ellipſis: [2]

1 GEN. XLIX. 9.
2 PS. CX. 3.

מרחם

מרחם משחר לך טל ילדתך׃

" Præ utero Auroræ tibi ros prolis tuæ :"

hoc eſt, " Præ rore, qui ex utero Auroræ prodit, ros " tibi erit prolis tuæ; copioſior nimirum et numero- " ſior." [1] Quo in loco quæ interpretationum portenta peperit Hebræi Idiomatis ignoratio!

1 Hunc eſſe iſtius loci ſenſum nonnulli ex recentioribus Interpretibus tandem viderunt; nemo autem, quod ſciam, rationem Conſtructionis plane explicatam hactenus dedit. Conabor itaque efficere, ne de loci graviſſimi, atque, ut mihi videtur, clariſſimi certiſſima interpretatione poſthac dubitetur. Præcipua difficultas verſatur in voce מרחם, ex ambiguitate Particulæ מ et Ellipſi vocis טל: quam penitus exemptum iri exiſtimo, ſi expenſa fuerint quæ ſequuntur exempla, quorum plane eadem eſt forma et ratio. PS. IV. 8.

נתתה שמחה בלבי
מעת דגנם ותירושם רבו׃

" Excitaſti gaudium in corde meo,
" Præ tempore quo frumentum et muſtum eorum aucta ſunt:"

hoc eſt, " Præ gaudio ejus temporis." ISAI. X. 10.

ופסיליהם מירושלם ומשמרון׃

" Quamvis ſimulachra eorum præ Hieroſolymis et Samaria :"

hoc eſt, " Præſtent ſimulachris Hieroſolymorum et Samariæ." JOB. XXXV. 2. צדקי מאל, " Juſtitia mea præ Deo :" id eſt, " Juſtitia " mea major eſt quam juſtitia Dei :" (Confer XXXII. 2. et XL. 8.) Similiter מרחם " præ utero," idem eſt ac מטל רחם " præ rore " uteri." Nec deſunt apud Græcos ejuſmodi Ellipſeos exempla: Μηδ' Ολυμπιας αγωνα Φερτερον κυδασομεν· " Neque *quam quod eſt* Olym- " piæ certamen Præſtantius dicemus :" μηδε τ Ολυμπιακου αγωνος ἑτερον βελπονα. PINDAR. Ολυμπ. A. V. 11. et *Schol.* Edit. Oxon.

Ως ἡ Λακαινα των Φρυγων μειων πολις;

" Num quod urbs Lacæna Phrygum *urbe* ſit minor?"

EURIPID. *Androm.* V. 193.

Roris

Verum eſt quidem hujuſce Allegoriæ forma quædam magis perfecta et legitima, quam idcirco prætermittere non licet; cum Metaphora continuatur longius, cum univerſum argumentum totumque orationis ambitum occupat. Eximium in hoc genere exemplum præbet notiſſima illa Salomonis Allegoria, [1] qua Senectutis effigiem mirifice adumbravit. Exprimuntur ingraveſcentis ætatis incommoda, animi debilitatio, ſenſuum torpor, corporis imbecillitas, imaginibus variis a natura et vita communi petitis, docte ſane et eleganter, ſed valde obſcure: hoc enim ænigmate, pro more Sapientium Orientalium, lectorum ſuorum acumen explorare voluit Salomo. Itaque plurimum exercuit doctorum ingenia; quorum multi varie quidem, ſed erudite et acute, locum explicaverunt.

Eſt autem apud Iſaiam, cum Imaginibus vix minus elegans, tum forma etiam et tractandi ratione, ut ſimplicior et conſtantior, ita juſtior et abſolutior Allegoria: [2] eam idcirco vobis integram exhibebo. Divi-

Roris autem Imago ſignificat fœcunditatem, multitudinem, copiam fœcundantem; (confer 2 SAM. XVII. 11, 12. MICH. V. 7.) "nu-"merosa tibi naſcetur ſoboles, et numeroſam tibi ſobolem porro "propagabit." ילדותך, "Juventus tua:" id eſt, juvenes tui; Abſtractum pro Concreto; ut שיבה canities, pro homine cano, LEV. XIX. 32. שבי captivitas, pro captivo, ISAI. XLIX. 24. Atque ita accepit Chaldæus Interpres, יתבון לרוחצן תולדתך, "Sedebunt "confidenter proſapiæ tuæ."

1 ECCLES XII 2, —— 6. De hoc loco conſule præ cæteris omnibus eruditum Commentarium Doctiſſimi Medici JOHANNIS SMITH, ſuperiore ſæculo editum. Vide etiam quæ de eodem ingenioſe nuper tentavit Vir Clariſſimus RICHARDUS MEAD, Medicorum hujus ſæculi Princeps, in opere cui Titulus *Medica Sacra*.

2 ISAI. XXVIII. 23, —— 29.

norum

norum judiciorum consilia et modos edocet Propheta: Deum in castigandis improbis diversimode, sed summa cum sapientia, agere; "judicium, uti prius dixerat, "[1] exigere ad amussim, et justitiam ad perpendicu- "lum;" temporum, hominum, rerum discrimina, omnia severitatis et lenitatis momenta, exquisitissime expendere. Hæc involvit Allegoria continua, exemplo ducto ab Agricultura et Tritura; cujus Imaginis ad hoc argumentum illustrandum veluti consecratæ usum et rationem ante explicavi, ut isthæc jam ulterius exponere nihil necesse sit.

האזינו ושמעו קולי
הקשיבו ושמעו אמרתי:
הכל היום יחרש החרש לזרע
יפתח וישדד אדמתו:
הלא אם שוה פניה
והפיץ קצח וכמן יזרק
ושם חטה שורה
ושערה נסמן וכסמת גבלתו:
ויסרו למשפט אלהיו יורנו:
כי לא בחרוץ יודש קצח
ואופן עגלה על כמן יוסב
כי במטה יחבט קצח
וכמן בשבט לחם יודק:[2]

1 Ibid. 17.

2 לחם יודק] Hæc cum præcedentibus conjunxi, sublata distinctione Masoretica; in quo sequor LXX. (quanquam illi quidem a sensu longe abierunt,) et SYMMACHUM: suspicor etiam ו excidisse ante לחם; quod SYMMACHUS per particulam δὲ, VULGATUS per *autem*, expressit. Rationes meas satis explicabit Versio.

כי לא לנצח אדוש ידושנו
והמם גלגל עגלתו
ופרשיו לא ידקנו:
גם זאת מעם יהוה צבאות יצאה
הפלא עצה הגדיל תושיה:

" Aures advertite, atque audite vocem meam;
" Attendite et auſcultate ſermoni meo:
" Num omni tempore arat arator ad ſerendum?
" Proſcindit et offringit terram ſuam?
" Nonne cum complanavit ejus ſuperficiem,
" Tum ſpargit nigellam, aut disjicit cuminum;
" Et mandat far certa menſura,

ſio. לחם autem pro Frumento ſumi videtur PS. CIV. 14. et ECCLES. XI. 1. שלח לחמך על פני המים, " Mitte panem " tuum," i. e. fac ſementem Tritici tui, " ſuper facies aquarum:" hoc eſt, fac ſementem, ubi nulla ſpes meſſis: benefac etiam iis, in quos collatum beneficium periturum putes. Largæ et gratuitæ liberalitatis præceptum: et promiſſio præcepto addita; " nam poſt multos dies id invenies:" tandem aliquando, ſi non in hoc, in altero certe ſæculo, mercedem feres. Hanc hujus loci explicationem mihi commendavit Vir Doctiſſimus GEORGIUS JUBB, S.T.P. idem qui ſupra pag. 78. laudatus; quam eleganter illuſtrat ex Theognide et Phocylide, apud quos indignis et ingratis benefacere idem eſt ac pontum ſerere:

Δειλῳ δ' εν ἐρδοντι ματαιοτατη χαρις εστιν,
Ισον και σπειρειν ποντον ἁλος πολιης·
Ουτε γαρ αν ποντον σπειρων βαθυ ληϊον ἀμῳς,
Ουτε κακους εν ὀρεων εν παλιν ανπλαὸοις.

THEOG. Γνωμ. V. 105.

Μη κακον εν ἐρξῃς· σπειρειν ισον ες' ενι ποντῳ.

PHOCYL. V. 142.

Hi quidem invertunt præceptum Salomonis; nec injuria:
" Iſta homines dicas; hoc poſuiſſe Deum."

" Et

" Et hordeo ſignatum eſt et zeæ ſpatium ſuum?
" Nam perfecte eum inſtituit, Deus ejus ipſum
" erudit.
" Neque vero tribulo trituratur nigella,
" Nec rota ploſtelli ſuper cuminum circumagitur;
" Sed virga excutitur nigella,
" Et cuminum baculo; far autem tritura exteritur.
" Nec tamen hoc perpetuo perget triturare;
" Aut agitabit rota ploſtelli ſui;
" Neque ungulis ſuis in pulverem comminuet.
" Etiam hoc a Jehova Exercituum provenit:
" Mirabilem ſe præſtat conſilio, magnificum ef-
" fectu."

Alterum genus eſt Allegoriæ, quod Parabolam proprie et reſtrictiore ſenſu appellare poſſumus: Similitudinem nimirum, qua continetur narratio rei fictæ, cujus ad aliquam veritatem accommodatio vel apponitur, vel ſaltem innuitur. Hoc genus αινος, vel απολογος, vocabant Græci; Latini Fabulas: in quo genere plurimum celebrantur Phrygii illius ſapientis ſcripta, ſive quæ in illius imitationem alii literis mandaverunt. Neque hunc docendi morem uſurpare dedignatus eſt Salvator noſter; dubium, ſapientia et gravitate, an ſuavitate, elegantia, et εναργειᾳ majore. Cujus cum in hoc genere ſermones nuncupantur Parabolæ, ex latiore ſignificatione in hunc ſenſum plerumque reductum eſt vocabulum. Hanc in Poeſi præcipue Prophetica multum frequentant Vates Sacri, ac præ cæteris omnibus Ezekiel. Quo de genere ut certius tutiuſque judicare poſſimus, exponendæ ſunt Parabolæ Poeticæ primariæ aliquæ proprietates; ſic enim facilius de ſingulis ſtatuemus,

tuemus, ſi prius viderimus, quæ eſſe debeant omnibus communia.

Ea erit Parabolæ prima commendatio, ſi fiat ex Imagine nota aptaque, cujuſque aperta atque uſu definita eſt ſignificatio: hoc enim prope neceſſario conſequetur Perſpicuitas, virtus in omni Allegoria præcipua. Quod ſi ad hanc normam Sacrorum Vatum Parabolas exigimus, vix quidquam advertemus, quod in hac parte requiri poſſit. Ejuſmodi enim Imaginibus plerumque utuntur, quarum in ſua Poeſi per Metaphoram ac Comparationem frequens eſt uſus et ſimilis accommodatio. Quid poteſt eſſe in hoc genere accuratius quam Vinea [1] mendax, quam Vitis [2] inutilis ignique tradita, per quam plus ſemel adumbratur ingratus Dei Populus? Quid [3] Leænæ Catuli in foveam incidentes, quibus quam appoſite deſignantur captivi Judææ Principes? Quid [4] Cedrus illa Libani pulchra, procera, florentiſſima, nubibus inſerens cacumen, ſed exciſa tandem et derelicta; Regis Aſſyrii gloriam et occaſum quaſi tabula depictum exhibens? Unum præ-

1 ISAI. V. 1, ——— 7.

2 EZEK. XV. et XIX. 10, ——— 14.

3 EZEK. XIX. 1, ——— 9.

4 EZEK. XXXI. In vulgatam hujus loci explicationem me recipio, Meibomianam deſerens; quam ab eruditis ſentio improbari: et habet ſane aliquas difficultates, quas penitus tollere non eſt in promptu. Nec tamen facile poſſum concoquere Aſſyrium illum, qui, neſcio quomodo, valde certe incommode, ut mihi quidem videtur, huc ſe ingeſſit. Cæterum commate 10mo. pro גבהת legendum videtur גבה, cum SYR. et VULG. quam lectionem adſcivit Cl. HOUBIGANTIUS. Nota etiam, LXX. recte reddidiſſe בין עבתים, per εις μεσον των νεφελων.

terea

terea adjiciam imaginis exemplum, (vix autem ulla eſt, quæ non merito hic adduci poſſet,) ejus nimirum, qua Dei in populum ſuum amor, atque hujus contra in Deum pietas, petitis ex ſancto Conjugii fœdere coloribus exprimitur. Quam Imaginem binis Parabolis multa cum libertate proſecutus eſt [1] Ezekiel; neque fere quiſquam eſt ex Vatibus Sacris, qui non eandem ſæpius attigerit: adeo ut nullius ſit notior vel uſu magis recepta ſignificatio; neque cuiquam mirum videri debeat, Salomonem in elegantiſſimo ſuo Cantico Argumentum longe ſanctiſſimum iis potiſſimum lineamentis deſignâſſe, atque iiſdem coloribus pinxiſſe.

Nec vero ſatis eſt notam aptamque eſſe Imaginem; elegans etiam, et in ſe venuſta ſit, oportet; cum ſit Parabolæ Poeticæ finis, non modo rem aliquam propoſitam efficacius explicare, ſed et ornatiorem interdum et ſplendidiorem efficere. Quæ a rebus Naturalibus ducuntur Imagines cæteris omnibus in hoc genere præſtant; ſuam enim venuſtatem habebit omnis fere accurate expreſſa Naturæ effigies. In his itaque ut maxime verſantur Sacrorum Vatum Parabolæ, ita eas plerumque commendat materiæ elegantia. Si quæ ſunt diverſi generis, quæque minus forſan honeſtæ et decoræ haberi poterint; videndum, annon ejuſmodi ſint, quarum jam apud nos periit ea dignitas et gratia, qua apud ſuos minime caruiſſe cenſendæ ſunt. Igitur ſi cui minus placebit apud Ezekielem Aheni [2] ferventis ſuamque in ſe ſpumam verſantis ſpecies; meminerit, Vatem Sacerdotem hoc ex ſuis ſacris duxiſſe, minime veritum, ne

1 EZEK. XVI. et XXIII.

2 Cap. XXIV. 3, &c.

id

id deforme aut humile unquam haberi poſſet, quod cum ſacroſancto Templi miniſterio eſſet conjunctum.

Pertinet etiam vel plurimum ad elegantiam Parabolæ, non modo ut apta et venuſta ſit ipſa quæ adhibetur Imago, ſed ut omnes ejus partes quoque et adjuncta perſpicua ſint, et propoſito conducant. Minime quidem eſt neceſſarium, ut in omni Parabola per omnia accurate conſtet ſimilitudinis ratio; hoc interdum concinnitatis cujuſdam nimis minutæ potius eſſet: verum cum pleniorem expoſitionem rei propoſitæ natura patitur, vel etiam poſtulat; cumque per omnia adjuncta recte procedit, ultro occurrens, non ex abdito eruta, ſimilitudo; quin exinde præcipua oriatur venuſtas, dubitari non poteſt. Cujus generis perfecta exempla non deſiderabit, qui Parabolas ſupra laudatas attente perpenderit: quo etiam nomine imprimis laudanda eſt notiſſima Nathanis [1] Parabola, proſaice quidem ſcripta; uti et illa [2] Jothami omnium antiquiſſima, ad formam poeticam propius accedens.

His denique ſubjicienda eſt quaſi lex quædam Parabolæ; nimirum, ut per omnia ſibi conſtet, neque arceſſitis propria admiſta habeat. In quo multum differt a prima Allegoriæ ſpecie; quæ a ſimplici Metaphora paulatim progrediens non ſemper continuo excludit proprium. Propoſito in utroque genere exemplo, et res ipſa, et hujuſce diſcriminis ratio, clarius apparebit.

Populum Iſraeliticum ſub imagine Vitis deſcribens, quiſquis is fuerit, Pſaltes, [3] Metaphoram prolixe conti-

1 2. SAM. XII, 1, —— 4.
2 JUD. IX. 7, —— 15.
3 PS. LXXX. 9, —— 18.

nuavit, et per plura adjuncta feliciſſime deduxit. Inter plurimas autem elegantias quibus abundat hæc Allegoria, non minimam habet gratiam ea verecundia, qua cum in ingreſſu tum in exitu utitur; a propriis in tranſlata paulatim illapſa, nec minus leniter ex tranſlatis in propria per gradus quoſdam ſe recipiens.

גפן ממצרים תסיע
תגרש גוים ותטעה׃
פנית לפניה

" Ex Ægypto eduxiſti Vitem;
" Ejeciſti Gentes eamque plantâſti:
" Ante faciem ejus præparâſti locum—"

tum quæ ſequuntur minus caute arceſſita: quibus quum indulſit paulum, quam eleganter recedit!

אלהים צבאות שוב נא
הבט משמים וראה
ופקד גפן זאת׃
וכנה אשר נטעה ימינך
ועל בן׳ אמצתה לך׃
שרפה באש כסוחה
מגערת פניך יאבדו׃
תהי ידך על איש ימינך
על בן אדם אמצת לך׃

1 " Animadverteram omnes antiquos Interpretes, Chaldæo ex-
" cepto, legiſſe videri hoc in loco בן אדם, filium *hominis*, ut in
" v. 18. Et teſtatur Cl. KENNICOTT. ſe in uno MS. hanc lec-
" tionem reperiſſe." H.

" Re-

" Revertere, O Deus Exercituum;
" De cœlo deſpice et intuere,
" Et Vitis hujus curam ſuſcipe:
" Et germinis, quod tua plantavit dextera;
" Et ſobolis, quam tibi confirmâſti.
" Igni comburitur, penituſque ſuccidítur;
" Per vultus tui increpationem pereunt.
" Sit manus tua ſuper virum dexteræ tuæ;
" Super ſobolem illam hominis, quam tibi confir-
" mâſti."

Videtis, Academici, quantum in hac prima Allegoriæ ſpecie immiſcere liceat tranſlatis propria, quantumque id quod licet deceat; cum hoc modo facilior gratiorque fit ab alteris ad altera deflexio, ſimulque oblique, nec nimis aperta explicatione, lux jucundius infertur. Verum aliter ſe res habet, cum eadem Imago alterius generis Allegoriæ, ſive Parabolæ, formam induit; qualem eam exornavit Iſaias.[1] Nullus hic propriis, vel etiam ambiguis, locus; omnes verborum colores arceſſiti, omnia pigmenta ex eadem λπκυθῳ petita. Itaque quæ prior Ille proprie expreſſit, (" ejectionem " dico gentium, præparationem loci, tum exitium ab " increpatione Dei,") ea apud hunc per tranſlationem ſolummodo efferuntur: " Vineam ſuam Deus collectis " lapidibus expurgat: fallenti autem fidem ei ſepem " diruit, vaſtamque eam reddit; edicitque nubibus, ne " in eam demittant imbres." Quod illic ſuam habuit gratiam, hic abſurdum plane eſſet et incongruum. Enimvero alius Continuatæ Metaphoræ, alius Parabolæ plerumque eſt finis: illius eſt, rem aliquam mag-

1 Cap. v. 1, ——— 7.

nificentius exornare, clarius illuminare, et eminentius exprimere, ut vel primum oculorum obtutum feriat et percellat; hujus autem, veritatem ab aſpectu paulum retrahere, idque, quod in ea perſæpe eſt nimis ſeverum, velare, ut clam ſe inſinuet, et vim ſuam quaſi furtim obtineat. Quanquam eſt quidem genus Parabolæ, cui unice propoſita eſt rei ſubjectæ exornatio; qualis eſt inſignis illa priuſque laudata apud Ezekielem [1] Cedrus Libani; qua nulla eſt, ſi ipſam Imaginem ſpectemus, aptior aut venuſtior; ſi lineamenta et colores, nulla elegantior, nulla ornatior: in quam tamen Vates propria [2] quædam admiſit mediis tranſlatis permiſta; an quod hujuſce Parabolæ ratio ita ferat, an ex ipſius fervido ingenio, ſtyli accuratioris leges minus interdum attendente, vix auſim ſtatuere.

1 Cap. xxxi.

2 Vid. v. 11, 14, 15, 16, 17.

PRÆLECTIO UNDECIMA:

DE ALLEGORIA MYSTICA.

TERTIUM eſt genus Allegoriæ, quod item in Poeſi Prophetica multum obtinet, cum iiſdem verbis duplex ſententia ſubjicitur; ſive cum una eademque oratio, diſpari ſenſu accepta, plures ſimul eventus, disjunctos tempore, natura diſſimiles, deſignat. Senſum Literalem et Myſticum vocant. Locus in Theologia graviſſimus, cum Sacra Poetica arcte conjunctus, et eatenus nobis, ſed breviter, exponendus.

In Hebræorum Sacris Res, Loca, Tempora, Officia, cæteraque hujuſmodi, duplicem quaſi Perſonam ſuſtinent, unam Propriam, alteram Allegoricam; adeoque in eorum ſcriptis ita tractari poſſunt, ut vel hujus, vel illius ſolummodo, vel etiam ut ſimul utriuſque, ratio habeatur. Exempli gratia; de Davide, de Salomone, de Hieroſolymis, ita poteſt inſtitui ſermo, ut ſimpliciter intelligantur vel Urbs ipſa ejuſque Reges, vel ea quæ in Sacra Judaicæ Religionis Allegoria per Urbem Regeſque illos ſignificantur; vel etiam ut utramque partem ſimul reſpiciat et complectatur Scriptoris animus, ita ut quæ alteram exprimunt ſenſu aperto, proprio, hiſtorico, accepta, alteram ſenſu recondito, interiore, ac prophetico, adumbrent.

Ex his Judaicæ Religionis Elementis hujuſce generis Allegoriæ, quam Myſticam libet appellare, origo unice petenda videtur; ex his ejuſdem explicatio quærenda. Quænam autem ſit ejus ratio, quæ præcipuæ proprietates, ita fortaſſe commodius explicabitur, ſi oſtendero, quas habeat a proxime tractatis duabus Allegoriæ formis diſſimilitudines.

Primum hoc intereſt, quod in illis prioribus Allegoriæ formis liberum eſt quovis uti genere Imaginum: nihil eſt in univerſa rerum natura, nihil quod animus vel ſenſu percipit, vel cogitatione comminiſcitur, quin per Continuatam Metaphoram, aut etiam Parabolam, ad res alias illuſtrandas aliquo modo accommodari poſſit. Contra vero Tertium hoc Genus in Hebræorum ſolummodo Sacris aptam et convenientem ſibi materiem invenit; neque locum habet, niſi in iis, quæ cum Judaicis Religionibus arcte conjuncta ſunt, quæque iiſdem ſunt contraria atque ex adverſo oppoſita. Nimirum, Iſraeli, Sioni, Hieroſolymis, in ſenſu Allegorico pariter ac Proprio opponitur Aſſyrius, Babylon, Ægyptus, Idumæa: et ſimiliter in cæteris ejuſdem generis. Ita illa communem habent cum cæteris Figuris naturam, et in Poetica ſunt publici juris; hoc Fundamentum habet in ipſa Judaicæ Religionis natura poſitum, adeoque in nullam omnino præterquam Sacram Hebræorum Poeſim competit. Huc etiam accedit, quod hanc Allegoriæ rationem quaſi ſibi propriam vendicat Spiritus ille vere Divinus, qui Poeſi Interprete uti non dedignatur; utpote enuntiandis rerum futurarum ſignificationibus, et ſacratiſſimis Myſteriis adum-

adumbrandis, præcipue accommodatam. Ita ut, ſiquidem poſſet aliquo modo in argumento vulgari ac profano adhiberi, a proprio tamen fine detorta, ac veluti a ſua natura divulſa, vim ſuam atque elegantiam plane deſideraret.

Eſt etiam illud diſcrimen vel præcipuum, quod in illis alteris Allegoriæ formis Imago Proxima nullam habet per ſe veritatem; ea ſolum in Imagine Remotiore ineſt, quæ eo veluti integumento, tenui quidem et pellucente, obtenditur: in hoc autem genere, de quo nunc agimus, utrique æque competit veritas; utraque ſuum eventum ſortitur: quæ Proxima offertur Imago eſt quidem Remotioris alicujus, non fucata adumbratio, ſed ſolida et expreſſa quædam effigies; et quanquam alienam Perſonam ſuſtinet, non tamen deponit ſuam. Nimirum in Metaphora et Parabola Leo, Aquila, Cedrus, in ſe ſolum ſpectata, vita omni et ſpiritu plane carent; ſed quæ de Davide, aut Salomone, aut Hieroſolymis, per ſublimiorem Allegoriam eduntur, ea ſive proprie ſumas, ſive ex Analogia Sacrorum Hebræorum myſtice interpreteris, utrique parti et ſeorſum et pariter ſua conſtabit veritas.

Tantum a ſuperioribus hoc genus Allegoriæ differt Materia, ſive ratione Imaginum quas inducit: habet etiam in Tractatione, ac modo inducendi, aliquam differentiam. Expoſui ſupra, quæ Continuatæ Metaphoræ concederetur licentia, cum tranſlatis propria, hoc eſt, Imaginem Remotiorem cum Proxima, admiſcendi; cujus tamen uſu penitus interdictum eſſet Parabolæ. Verum Allegoriæ Myſticæ leges ullas hac in parte conſtituere et perquam difficile eſſet, et fortaſſe etiam temerarium.

rarium. Etenim plane diverſe, atque alias alio modo, ſua impertit conſilia Cæleſtis ille Spiritus, Vatum animos, prout ipſi lubet, inſtinctu ſuo movens incitanſque: nunc clariora rerum futurarum indicia liberius ac prolixius aperit; nunc obſcuras quaſdam ſignificationes identidem, ac parce aliquando, injicit. Itaque magna eſt varietas in uſu ac tractatione Allegoriæ Myſticæ; in modis quibus diſponuntur Imagines inter ſe mutuo congruentes, quibuſque earum altera alteri ſubſternitur. Interdum ſic apparet atque eminet Imago Proxima, tantumque in vocibus et dictione dominatur, ut ægre patiatur interlucere Remotiorem: contra interdum, idque multo frequentius, tam perſpicue tantoque verborum ſplendore effulget Remotior, ut Proximam ſuo lumine pene obruat et extinguat. Alias perpetua et æquabili quadam luce, et ſatis aperte, intento quidem oculo, ſeſe conſpiciendam exhibet Imago Præcipua; alias nec opinantem præſtringit, et ſubitis atque improviſis quibuſdam coruſcationibus, quaſi e nubibus fulgur, erumpit. Is certe modus ex omnibus quotquot ſunt maximam habet elegantiam et pulchritudinem, quam nos in præſenti diſputatione potiſſimum quærimus, cum per totum poema geminæ Imagines, pariter conſpicuæ, ac quaſi parallelæ, conſociantur; ſibi invicem aperte reſpondentes, ſeſeque mutuo illuſtrantes. Cujus Virtutis, cum ſit in ſe magna, et hujus etiam generis propria, non verebor, quanquam in materia ſubobſcura, unum atque alterum exemplum, quod, ut mihi quidem videtur, nullam poteſt habere dubitationem, vobis commendare; quodque ſimul univerſam Allegoriæ Myſticæ naturam jam traditam, adhuc clarius, niſi fallor, explicabit.

Pſalmi

Pſalmi Secundi Argumentum eſt, David fruſtra adverſantibus inimicis Dei decreto in Regno confirmatus. Duplex eſt Perſona Davidis, Propria et Allegorica. Si Carmen hoc perlegentes primo in Propria Davidis Perſona oculos defigimus, ſententia apparet ſatis et per ſe perſpicua, et Sacræ Hiſtoriæ luce abunde illuſtrata; per totum quidem verbis ardentior, figuris elatior, et ſemel atque iterum ita exaggerata eſt dictio, ac ſi conſulto nos moneret, majus quiddam ac ſublimius intus incluſum latere, atque ultro etiam in Argumenti penetralia aditum aperiret. Quod ſi ea ſecuti indicia ad interiorem jam partem animum intendimus, et ad Perſonam Davidis Allegoricam eadem accommodamus; major rerum ordo protinus exſurgit, nec modo ſublimior et auguſtior, ſed clarior etiam emergit ſenſus. Si quæ prius audaciora videbantur, ſi quæ paullo elatiora, quam Proximæ Materiæ conditio ferret; ea jam apparent imprimis apta, expreſſa, dilucida, et ad Potioris Argumenti dignitatem præclare comparata. Poſtquam hoc modo duas haſce Argumenti partes ſeorſum et ſingulas attente perpendimus, eaſdem intueamur tandem conjunctas. Hoc in ſitu jam elucebit elegantiſſimi Carminis venuſtas omnis et ſublimitas: licebit perſpicere duarum Imaginum et magnam inter ſe diſtantiam, et perpetuam tamen conſpirationem et conſenſum, et, quaſi inter cognatas, oris ac lineamentorum omnium miram ſimilitudinem; utriuſque analogiam accurate ſervari; utrique ſuam veritatem competere, ita ut quæ ex altera expreſſa eſt, ipſa tamen archetypa videri poſſit; dictioni novam lucem pariter inferri, ac ſenſibus elationem et pondus accedere; dum

ab

ab humilioribus ad ſublimiora, ab humanis ad divina, facili gradatione aſcendunt, donec præcipua argumenti pars et in clariſſimo lumine collocetur, et ſummum altitudinis gradum obtineat.

Quæ de hoc Pſalmo hactenus obſervata ſunt, transferri poſſunt omnia in Pſalmum etiam Septuageſimum Secundum, qui in ſimili Argumento eodem modo verſatur. Inſcribi poteſt, Inauguratio Salomonis. Eadem plane eſt Allegoriæ ratio; Stylus aliquantum diſpar pro ratione materiæ; cum in illo Victoriæ ſplendor illuſtretur, in hoc Pacis et Felicitatis placida exprimatur effigies: hic itaque lenior ac temperatior paulo adhibetur elocutio, ſententiis ornatior, crebrior imaginibus; non quidem illis audacibus Perſonarum fictionibus frequentata, ſed lætis potius ac jucundis coloribus, et ex rerum Naturalium amœnitate petitis, depicta. Quo exemplo intelligi poteſt, Styli Parabolici naturam, eo quod hujuſmodi Imaginum magnam varietatem amet, hujuſce Allegoriæ tractationi egregie eſſe accommodatam: ut enim hæ Imagines ad rerum divinarum, ſeu ſpiritualium, pariter atque humanarum notiones ſignandas, ſervata in utriſque certa quadam analogia, adhiberi ſolent, ita facile præbent locum iſti ambiguitati, quæ in hoc genere aliquatenus eſt neceſſaria; ut quaſi verſicolor et ſimul tranſlucida fiat oratio, in utramque partem anceps, in neutra obſcura; utramque Allegoriæ ſententiam ſuo complexu comprehendens, et diſtincte clareque ad alterutram referenda.

Verum de hoc genere non eſt fas ſperare, quin in nonnullis magna ſubſit obſcuritas, quæ non ſolum ipſam rei naturam conſequitur, ſed et ſuam etiam habet utili-

utilitatem. Etenim Allegoria Myſtica, eo ipſo quod ſit aliquantum obſcura, ita congruit cum Prophetica ratione, ut propriam et quaſi legitimam formam præbere videatur, qua rerum futurarum prædictiones commodiſſime enuntiari poſſint. Nimirum eventus ſic deſcribit, ut convenit Vaticinationibus, recondite, involute, ac latenter; univerſam eorum naturam, et generales habitus, et extrema ſolummodo lineamenta adumbrans; ad ſingulas partes, et minuta rerum adjuncta, parce ac raro deſcendens. Quod ſi nonnunquam circumſtantiam aliquam notabilem ſignate exprimat,[1] id videtur facere duas ob cauſas; primo, ut, quod ejus rei fere conſequens eſt, ſubitam atque inſignem quandam caliginem Proximæ Imagini inducendo, excitet Lectorem, et ad Remotiorem Senſum inveſtigandum remittat: deinde, ut appareant atque extent expreſſæ atque eminentes quædam notæ, quæ poſt eventum de fide oraculi omnem dubitationem tollant, ejuſque veritatem ac divinitatem clare aſſerant, planeque confirment.

Equidem in Vaticiniis contra fit ac in cæteris omnibus Sacræ Poeſeos partibus: illa tum ſunt maxime obſcura, cum primum ſunt edita; quæque aliis tenebras inducit, illis infert lucem, vetuſtas. Adeoque iſta obſcuritas, quæ in hoc genere ab initio inſederat, aliqua ex parte jam tollitur: multa ſunt, quæ explicavit ipſe rei eventus, certiſſimus oraculorum interpres; multa, quibus Divinus ille Spiritus ea, quæ primum induxerat, involucra dignatus eſt detrahere; pleriſque

1 Vide PS. XXII. 17, 18, 19. et LXIX. 22.

aliquam

aliquam lucem intulit ejuſdem ſacratiſſimis Inſtitutionibus clarius illuſtrata Religionum Judaicarum ratio. Ita fit, ut, quæ pars Sacræ Poeſeos et ſingularem quandam naturam et maximam in ſe difficultatem habet, ad eam tamen cognoſcendam et perſpiciendam meliore jam conditione accedamus; iis ſubſidiis et adminiculis inſtructi, quibus plane caruerunt veteres Hebræi, quæque ne ipſis quidem Vatibus Dei internuntiis conceſſa ſunt.

PRÆLECTIO DUODECIMA:

DE COMPARATIONE.

De Comparatione, quam ex præcipuis Poeſeos Hebrææ Figuris Tertiam poſui, eo diſſeram conſilio, ut et univerſa ejus natura, et propria apud Hebræos vis et ratio, aliquatenus illuſtretur.

Tres potiſſimum ob cauſas utimur Comparationibus: etenim aut illuſtrandis, aut amplificandis rebus inſerviunt, aut ad varietatem et delectationem referuntur.

Primum ſane repertæ ſunt Comparationes ad inferendam rebus lucem, earumque imagines clarius et eminentius exprimendas: quod ita fiet maxime, ſi res, quæ ſimilitudinis gratia aliunde aſſumitur, ſit nota, perſpicua, familiaris, cumque ea re cui componitur accurate congruat. Quo in genere minime eſt neceſſe, ut ſit excelſa, grandis, venuſta, ſplendida: ſatis eam commendabit ipſa proprietas, et ſimilitudinis ſpecies aperta, et in oculos incurrens, et ad rem clare explicandam nata. Itaque licuit Homero Achivorum Exercitus multitudinem, ardorem, aviditatemque pugnandi, Comparatione [1] ducta a Muſcis circum mulctra volitantibus depingere; Virgilio [2] Tyriorum in urbe condenda varie occupato-

1 *Il.* II. 469.
2 *Æn.* I. 432.

rum

rum diligentiam cum Apum laboribus conferre, ſine ulla Epicæ dignitatis imminutione.

Cum multa ſunt, quæ in hanc rem adduci poſſunt ex Sacris Vatibus, unum tamen atque alterum tantum exemplum proferam, quibus nihil vel ſenſu, vel verbis, demiſſius et vulgarius, nihil tamen ad rem exprimendam fortius et ſignificantius, concipi poteſt. Aſſyriæ Regem inducit Iſaias de victoriis ſuis inſolenter gloriantem : [1]

ותמצא כקן ידי לחיל העמים
וכאסף ביצים עזבות
כל הארץ אני אספתי
ולא היה נדד כנף
ופצה פה ומצפצף :

" Nacta eſt manus hæc tanquam nidum populo-
" rum copias :
" Et ut colliguntur ova derelicta,
" Ita omnes ego terras collegi ;
" Neque erat qui alam motitaret,
" Aut qui aperto ore pipiret."

Et in argumento ſimili Nahumus : [2]

כל מבצריך תאנים עם בכורים
אם ינוער ונפלו על פי אוכל :

" Omnes munitiones tuæ erunt ut ficus præma-
" turis fructibus ;
" Si concutientur, cadent illico in os devorantis."

Eſt et illud Iſaiæ de medio ſumptum, conceptu ob-

1 IS. X. 14.
2 NAHUM. III. 12.

vium,

vium, uſu pervulgatum; ſed cum imaginis ipſius gratia, tum elegantia ſchematis, porro etiam vi tenerrimi affectûs, ita pulchrum et eximium, ut nihil poſſit ſupra: [1]

ותאמר ציון עזבני יהוה
ואדני שכחני:
התשכח אשה עולה
מרחם בן בטנה
גם אלה תשכחנה
ואנכי לא אשכחך:

" Atqui Sion dicit: Jehova me dereliquit,
" Et Dominus meus oblitus eſt mei.
" Num obliviſcetur mulier ſui infantis;
" Ita ut non miſereatur filii uteri ſui?
" Etiam illæ equidem obliviſci poterint;
" Ego vero tui non obliviſcar."

Alterius generis Comparatio, cujus finis præcipuus eſt materiæ ſubjectæ amplificatio, contrariam plane rationem habet: etenim poſtulat imprimis ejus natura, ut Imago, quæ rei alicujus augendæ et tollendæ cauſa inducitur, ſit excelſa, grandis, venuſta, ſplendida, eamque ob cauſam non nimium trita et vulgaris; neque vero neceſſe eſt, ut per omnia accurate conſtet ſimilitudinis ratio. Ita Virgilius mirifice extulit Apum ſuarum labores ducta Comparatione a Cyclopum officina fulmina fabricantium; [2] Æneæ ſui decorem, majeſtatem, et robur egregie expreſſit, nunc eum [3] Apollini in Cyn-

1 Is. XLIX. 14, 15.
2 GEORG. IV. 170.
3 *Æn.* IV. 143.

thi

thi jugis choros inſtauranti conferens, nunc [1] Atho, Eryci, Appennino, montibus exæquans. Ita Homerus,[2] in quo eum ſecutus eſt [3] Virgilius, Heroas duos in bellum irruentes Marti filioque ejus Terrori, e Thracia ad Ephyros Phlegyaſque accedentibus, comparat. Quod ſi quiſquam queratur, priora illa dignitate carere, poſteriora hæc obſcuritatem potius quam lucem rebus inferre, cum res in ſe ſatis notæ cum minus notis, vel cum valde etiam diſcrepantibus, comparentur; reputet is modo ſecum, poetas in diverſis hiſce Comparationibus plane diverſa habuiſſe conſilia: illic evidentiæ ſtuduiſſe, ut rem ipſam mens clare conciperet, totamque ſub uno aſpectu complecteretur; hic granditati, ut intelligeret ejus magnitudinem vix concipi poſſe: ac fatebitur protinus, utrique Comparationis generi ſuo in loco ſuam non deeſſe vel proprietatem vel elegantiam.

Nihil habent Hebræi, quod reſpondeat fictis iſtiuſmodi fabulis, in quas perpetuo ſe recipiunt poetæ Græci et Latini, ubi amplificatione opus eſt: nec immerito, cum uberem aptamque huic rei materiem præberent; ita vetuſtate aut religione conſecratæ, ut dignitate non carerent, uſu ac conſuetudine adeo pervulgatæ, ut omnium cognitioni facile paterent. Itaque Vates Sacri hoc in genere utuntur Imaginibus a natura plurimum ductis; ac tam eleganter quidem tantaque cum audacia, ut exterorum commenta minime deſideremus. Ad exprimendam rerum proſperarum ac ſtatus

1 *Æn.* XII. 701. Hæc autem vide accurate et ſcienter explicata a Viro Doctiſſimo JOSEPHO SPENCE, in Opere erudito juxta atque eleganti, cui Titulus *Polymetis*, pag. 87. et 248.

2 *Il.* XIII. 298.

3 *Æn.* XII. 331.

floren-

florentiſſimi imaginem, a palma [1] aut cedro Comparatio petitur; ſi majeſtatis aut decoris forma exornanda eſt, [2] Libanus ipſe aut Carmelus ante oculos proponitur. Nonnunquam a ſuis Sacris depromunt Imaginem, ſancta et auguſta quadam venuſtate ſpectabilem. Utroque modo Pſaltes [3] egregie extulit jucunditatem felicitatemque fraternæ concordiæ; quem locum eleganter expreſſit Buchananus:

" Ut aura ſuavis Balſami, quum funditur
" Aronis in ſacrum caput,
" Et imbre læto proluens barbam et ſinus
" Limbum pererrat aureum:
" Ut Ros, tenella gemmulis argenteis
" Pingens Sionis gramina;
" Aut verna dulci inebrians uligine
" Hermonis intonſi juga."

Audiamus autem Iſaiam, quem, ut in rebus explicandis proprietate, ita in augendis ſublimitate, nemo ſuperaverit: [4]

הוי המון עמים רבים
כהמות ימים יהמיון
ושאון לאמים
כשאון מים כבירים ישאון:
לאמים כשאון מים רבים ישאון
וגער בו ונס ממרחק

1 PS. XCII. 13. NUM. XXIV. 6. HOSEA. XIV. 6, 7, 8. AMOS. II 9.

2 Vid. ſupra PRÆL. VI.

3 PS. CXXXIII. 2, 3.

4 ISAI. XVII. 12, 13. " Hæ quinque voces, לאמים כשאון מים רבים ישאון, deſunt in ſeptem MSS. cum hac tamen di-

ורדף כמץ הרים לפני רוח
וכגלגל לפני סופה׃

" O tumultum populorum multorum!
" Inſtar tumultus marium tumultuantur:
" O fremitum nationum!
" Inſtar fremitus aquarum immanium confremunt.
" Populi inſtar fremitus aquarum multarum con-
" fremunt:
" Sed Illo increpante procul fugient;
" Et agentur, ut gluma montium vento correpta,
" Utque ſtipula rotata turbine."

Mediam quandam inter duo hæc priora naturam habet tertium Comparationis genus; cui ſolummodo propoſitum eſt, novas variaſque imagines præcipuæ materiæ admiſcendo, faſtidio occurrere, ac quærere delectationem. Nam neque ad humiliora illa multum deſcendit, neque horum altitudinem unice ſectatur; ſed amœna potius amat, florida, elegantia, et in omni naturæ varietate et copia verſatur. In materia tam late diffuſa infinitum plane eſſet omnia congerere, quæ particulatim animadverti poſſent; unum tantum in genere adnotabo, quod etſi in prioribus duabus aliquando locum habere poſſit, intelligendum tamen eſt ad ultimam hanc Comparationis ſpeciem explicandam præcipue pertinere.

Duæ ſunt operationes plane inter ſe contrariæ, qui-

" verſitate; quod in eorum duobus, v. 12, pro כבירים legitur
" רבים. Ita etiam Verſio Syriaca, cum his poſterioribus concor-
" dans. Ad ſenſum non ſunt neceſſariæ hæ quinque voces; et ſcri-
" bentis ſolummodo incuria e proximis repeti videntur." K.

bus

bus multum occupatur mens humana; nimirum in rerum imaginibus tum conjungendis inter se, tum distinguendis. Nam in contemplandis innumeris illis rerum formis, quæ ei obversantur, illud primum occurrit: alias esse, quæ inter se multum congruunt; alias quam plurimas, quæ plane discrepant. Quæ in universa sua natura sunt similes inter se, eas ita contemplatur, ut quærat, num in aliqua parte sint diversæ, qua eas quasi nota quadam secernat et internoscat; contra, quæ sunt in summa diversæ, de iis quærit, an in adjunctis aliquid habeant commune, quo veluti vinculo connectantur: illud, ut melius caveat ab errore; hoc, ut, cum magnam habeat in se repositam rerum copiam, facilius ea depromere possit, quæ opus sunt, cum ad usum tum ad delectationem: quorum alterum est judicii, alterum ingenii. [1] Porro, ut in eo spectatur judicii subtilitas, si in rebus quoad summam valde similibus particularis aliqua discrepantia clare demonstretur; ita ea est ingenii et acuminis laus, si, quæ in universo genere multum differunt, eorum tamen in adjunctis notabilis aliqua expromatur similitudo. [2] Igitur in his Comparationibus quæ ad ornatum et delectationem referuntur, id vere statui posse videtur; eas suum finem tum maxime adsequi, cum Imago inducitur non modo elegans et jucunda, sed ejusmodi etiam, quæ a

1 Vid. HOBBES. *De Humana Natura, Cap.* X. §. 4. et LOCK. *De Intell. Humano. Lib.* II. C. II. §. 2.

2 Τοις δ' ονομασιν [αστειον γινεται] εαν εχῃ μεταφοραν· και ταυτην μητ' αλλοτριαν· χαλεπον γαρ συνιδειν· μηδ' επιπολαιον· ουδεν γαρ ποιει παρχειν. ARIST. *Rhet.* III. 10. Δει δε μεταφερειν, καθαπερ ειρηται προτερον, απο οικειων και μη φανερων· οιον και εν φιλοσοφια, το ομοιον και εν πολυ διεχουσι θεωρειν, ευστοχου. Ibid. C. II.

re, cui componitur, toto quidem genere ſit plane diverſa et diſſimilis, in uno autem vel pluribus adjunctis cum eadem apte conveniat.

Quid velim melius fortaſſe intelligetur exemplo propoſito. Eſt apud Virgilium Comparatio [1] Aheni ebullientis ex Homero deſumpta: ponamus ſane in utroque poeta æque elegantes eſſe verſus ipſos et rei deſcriptionem; Comparationum vero, ut diſpar eſt ratio, ita minime par eſt pulchritudo et gratia. Confert Homerus aquas Xanthi amnis, Vulcano ignem ſuum immittente, in ipſo alveo penitus efferveſcentes; Virgilius Turni animum, injecta ei Alectus furiali tæda, vehementi affectu concitatum; cum aquis igne ſuppoſito in aheno ebullientibus. Alter componit inter ſe res naturæ plane ſimilis, ſeu potius ejuſdem, in adjunctis tantum diverſas; alter contra res genere quidem valde diverſas, in adjunctis autem apte congruentes: adeoque Latini poetæ Comparatio nova eſt, varia, jucunda, admirabilis; contra Græci, quanquam forſan in ejus loci argumento clarius explicando vim ſuam habeat, omni certe varietatis gratia et ornatus ſplendore penitus caret.

Idem illud, quod jam dixi, in cauſa eſt, cur ex omnibus omnium poetarum Comparationibus nihil fortaſſe reperiri poſſet æque ingenioſum, aut pulchrum, atque in ſuo genere abſolutum, ac ejuſdem Virgilii Comparatio quæ ſequitur: [2]

" Quæ Laomedontius heros
" Cuncta videns magno curarum fluctuat æſtu;

1 *Æn.* VII. 462. *Il.* XXI. 362.
2 *Æn.* VIII. 18.

" Atque

" Atque animum nunc huc celerem, nunc dividit
" illuc,
" In parteſque rapit varias, perque omnia verſat:
" Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen aënis
" Sole repercuſſum, aut radiantis imagine lunæ,
" Omnia pervolitat late loca, jamque ſub auras
" Erigitur, ſummique ferit laquearia tecti."

Hanc ſumpſit ex Apollonio Rhodio:[1]

Πυκνα δε οι κραδιη ϛηθεων εντοσθεν εθυεν.
Ηελιϐ ὡς τις τε δομοις ενιπαλλεται αιγλη
Υδατος εξανιϐσα, το δη νεον ηε λεϐητι
Ηε πϑ εν χαυλῳ κεχυται· ἡ δ' ενθα και ενθα
Ωκειῃ στροφαλιγγι τιναϭσεται αϊϭσϐα.
Ως δε και εν ϛηθεϭσι κεαρ ελελιζετο κϐρης.

Eſt quidem illud νεον ad rem exprimendam prope neceſſarium, vel valde certe opportunum: hoc uno excepto, cætera omnia Virgilius, ut ſolet, multo reddidit meliora, multoque elegantiora; quod autem maximum eſt, qua in parte ipſa ſimilitudinis ratio, et Comparationis veluti cardo vertitur, in ea auctorem ſuum longe ſuperavit.

Hanc igitur quod attinet Comparationis ſpeciem, cujus finis eſt ornatus et varietas, quæque in Poeſi potiſſimum dominatur, in eo ſita eſt virtus ejus præcipua, ut inferatur Imago toto genere diverſa, in adjunctis apte conveniens. Eidem adjacent duo imprimis vitia, in quæ nonnunquam incurritur: unum, cum res comparantur inter ſe nimium diſſimiles, idque maxime in adjunctis; alterum, nec levius fortaſſe, nec minus fre-

1 *Argon.* III. 754.

quens, etſi non tam ſæpe notatum, cum nimis arcta cognatione et ſimilitudine in generali rerum inter ſe collatarum natura peccatur. Illic abſurda eſt et portentoſa; hic jacet frigetque Comparatio.

Poſſet hic locus multis e Sacra Poeſi exemplis illuſtrari: unum alterumque proferam ex Iſaia; primum ex Hiſtorica narratione conjurationis Syrorum et Iſraelitarum in regnum Judæ: "Eo (inquit) nuntio audito, "commovebatur cor regis et cor populi, ut commo- "ventur ſylvæ arbores vento increbreſcente." Alterum præbebit exemplum Comparatio poetica, eaque plenior fuſiorque quam Hebræorum conſuetudo plerumque fert; quæque valde accuratam etiam ανταποδοσιν habet. Confertur Divina Gratia ejuſque effectus cum imbribus fœcundantibus terram, cujus Imaginis in ea ſignificatione conſtans eſt uſus:[2]

כי כאשר ירד הגשם
והשלג מן השמים
ושמה לא ישוב
כי אם הרוה את הארץ
והולידה והצמיחה
ונתן זרע לזרע ולחם לאכל:
כן יהיה דברי אשר יצא מפי
לא ישוב אלי ריקם
כי אם עשה את אשר חפצתי
והצליח אשר שלחתיו:

1 ISAI. VII. 2.
2 ISAI. LV. 10, 11.

"Nam

" Nam ſicut deſcendit pluvia,
" Et nix de cœlo;
" Atque illuc non revertitur,
" Donec irrigaverit tellurem,
" Eamque fœcundaverit, et fecerit germinare;
" Ut det ſemen ſerenti et panem comedenti:
" Tale erit Verbum quod ex ore meo prodit;
" Non ad me revertetur irritum,
" Quin effecerit, quodcunque volui;
" Et feliciter tranſegerit, quod ei mandavi."

Plura atque etiam venuſtiora qui volet, petat ex Cantico Salomonis, in quo multa ſunt in hoc genere valde [1] elegantia: non tamen eſt diſſimulandum alia ibidem nec pauciora eſſe, quæ [2] ob vitium diſſimilitudinis modo memoratum in graves reprehenſiones inciderunt. Videndum autem, ne id noſtro vitio fiat, non Vatis; cum res ipſæ, unde petuntur Comparationes, ſint vetuſtate jam admodum obſcuræ, vel etiam penitus ignotæ: nec temere vituperanda ſunt, quæ parum intelligimus.

Verum tria hæc Comparationum genera, quæ perſpicuitatis tantum cauſa ſecundum præcipuos earum fines diſtribuere libuit, non ſunt ita inter ſe diverſa, quin ſimul ſtare poſſint, varieque inter ſe miſceri. Atque id fortaſſe ex omnibus abſolutiſſimum eſt Comparationis genus, in quo trium permiſta eſt virtus; quod cum rem explicat ſimul et auget, tum ipſius Imaginis diverſitate, adjunctorum vero ſimilitudine et varietate, diſtinguit

1 Vide CANT. IV. 1, —— 5. quæ poſthac exponentur PRÆL. XXXI.

2 Vide CANT. VII. 2, 4.

oratio-

orationem; habetque evidentiam et elationem quadam ſuavitate et jucunditate conditam. Cujus exemplum vix alibi perfectius inveniri poteſt, quam in eo Jobi [1] loco, ubi is amicos malæ fidei inſimulans, quod ea miſericordiæ et caritatis ſolatia ſibi in adverſis petenti denegarent, quæ in rebus ejus ſecundis minimeque indigenti adeo prolixe venditaverant, confert eos cum Torrentibus, qui hibernis imbribus aucti ac tumentes magnam et perpetuam aquarum copiam pauliſper oſtentant; ſed primo æſtivi ſolis ardore icti ſubito exareſcunt, et viatores per Arabiæ deſerta errantes ſitique confectos perfide deſtituunt.

Hactenus de Comparationibus in genere, deque earum fine et materia: reſtat ut modus et forma ſingularis, qua eas Hebræi plerumque adornant, paucis indicetur.

Vates Hebræi multo omnium frequentiſſime Comparationibus utuntur; ſed copiam earum brevitate compenſant. In uno aliquo adjuncto plerumque vertitur Similitudo; id ſimpliciter explicant, cætera quæ ſunt a propoſito aliena rarius inferentes. Itaque prope ſingularis eſt exempli hæc, quæ ſequitur, Comparatio, cui præter neceſſaria accedit adjunctorum auctarium quoddam, ac veluti παρεργον: [2]

יהיו כחציר גגות
שקדמת שלף יבש׃
שלא מלא כפו קוצר

1 JOB. VI. 15. —— 20.

2 PS. CXXIX. 6, — 8. vide etiam PS. CXXXIII. 3.

וחצנו

וחצנו מעמר׃
ולא אמרו העברים
ברכת יהוה אליכם
ברכנו אתכם בשם יהוה׃

" Erunt ſicut herba tectorum,
" Quæ, priuſquam efflorescat, exaruit:
" Qua non implet manum ſuam meſſor;
" Neque ſinum ſuum, qui manipulos colligit:
" Nec dicunt tranſeuntes,
" Benedictio [1] Jehovæ vobis adſit;
" Benedicimus vobis in nomine Jehovæ."

Longe, inquam, diverſus eſt plerumque in hac re Hebræorum uſus: nonnunquam una voce, ſæpiſſime una brevi ſententia ſive enuntiatione, integra abſolvitur Comparatio. Hoc oritur ex natura Styli ſententioſi, qui in Poeſi Hebræa perpetuo dominatur: ejus, ut ſupra expoſui, ea ratio eſt, ut orationem ſolutam et profluentem coerceat et conſtringat, crebramque preſſam et acutam reddat. Quibus itaque in locis cæteri poetæ ſunt fere copioſi, fuſi, uberes; in iis Hebræi ſunt potius breves, denſi, incitati; non æquabili tractu ducentes orationem, ſed veluti geminatis ictibus contorquentes. Adeoque Comparationes etiam peculiari quodam modo plerumque adornant; etenim non tam ſolent ſingulas ſeorſum per plura adjuncta plene varieque deducere, quam plures parallelas aut cognatas, unamquamque breviter ſimpliciterque enuntiantes, ſimul congerere. Confert Moſes vim cæleſtem divini Carminis, quod Dei juſſu pronuntiat, cum pluviis herbas irrigan-

1 Formula ſolennis in hoc negotio uſitata. Vid. RUTH. II. 4.

tibus.

tibus. Quæ poeta aliquis e Græcis aut Latinis in unam Comparationem, paulo fortaſſe latius diffuſam et aliqua varietate diſtinctam, concluſiſſet, ille concidit diſtribuitque in duo Comparationum paria.[1]

יערף כמטר לקחי
תזל כטל אמרתי:
כשערים עלי דשא
וכרביבים עלי עשב:

" Deſtillabit, ut pluvia, doctrina mea;
" Fluet, ut ros, mea oratio:
" Ut imbres tenuiſſimi in herbas;
" Ut denſæ guttulæ in gramina."

Eadem forma utitur Pſaltes in ſequentibus:[2]

אלהי שיתמו כגלגל
כקש לפני רוח:
כאש תבער יער
וכלהבה תלהט הרים:
כן תרדפם בסערך
ובסופתך תבהלם:

1 DEUT. XXXII. 2.

2 PS. LXXXIII. 14, — 16. Inter hæc duo Comparationum paria ea intercedit cognatio connexioque, ut efficeretur una ſimplexque Comparatio, niſi ſententioſa Verſuum diſtributio rem alio ordine formaque diſpoſuiſſet. In editis locis extruebantur areæ, ut tritico excuſſo jactatoque ventus glumam paleamque auferret: has ita ablatas igne comburebant. Vide ISAI. V. 24. MATTH. III. 12. et HAMMOND. in loc. יער autem pro quovis loco edito et inculto ſumitur, ut liquet ex MIC. III. 12. " Iſthæc hujus vocis ſignifi-
" catio confirmatur ex Arabico יעור, *Clivoſus ac difficilis ſuperatu fuit*
" *mons.*" H.

" Fac,

" Fac, Deus mi, ut ſint inſtar glumæ rotatæ;
" Inſtar ſtipulæ correptæ vento:
" Ut ſaltum comburit ignis,
" Ut montes incendit flamma;
" Sic Tu illos tua tempeſtate perſequere,
" Tuoque turbine conſternatos age."

Multo quidem uſitatiſſima eſt apud Hebræos hæc Camparationis forma, non tamen ſola: eſt enim ubi Comparationem latius explicant; ac tum ſententiarum diſtributioni æque conſulunt, non ipſam Imaginem, ſed adjuncta geminantes, et ſingula binis ſententiis parallelis exponentes: quod fecit Moſes in Comparatione ſuperiorem illam proxime ſequente, qua Dei ſolicitam de populo ſuo curam, et paterni amoris affectum, cum Aquilæ φιλοστοργια pulcherrime confert: [1]

כנשר יעיר קנו
על גוזליו ירחף:
יפרש כנפיו יקחהו
ישאהו על אברתו:

" Ut Aquila excitat identidem nidum ſuum;
" Super pullos ſuos ſeſe motitat:
" Expandit pennas, aſſumit eos;
" Geſtat eos ſuper alam ſuam."

Et hac quoque in parte elegantiſſime Jobus in Comparatione Torrentis ſupra laudata; quam idcirco integram corollarii loco adjiciam: [2]

1 DEUT. XXXII. 11.

2 JOB. VI. 15, ——— 20. " Commate 17mo. verbum יזרבו eſt " απαξ λεγομενον. In linguis Arabica et Chaldaica propria vis " verbi

אחי בגדו כמו נחל
כאפיק נחלים יעברו׃
הקדרים מני קרח
עלימו יתעלם שלג׃
בעת יזרבו נצמתו
בחמו נדעכו ממקומם׃
ילפתו ארחות דרכם
יעלו בתהו ויאבדו׃
הביטו ארחות תמא
הליכות שבא קוו למו׃
בשו כי בטח
באו עדיה ויחפרו׃

" Fratres mei perfide egerunt, ſicut torrens;
" Ut decurſus torrentium, illico tranſierunt:
" Qui turbidi ruunt a glacie;
" In quos reſoluta abſconditur nix:
" Quo tempore æſtu afficiuntur, pereunt;
" Cum caleſcit, exſcinduntur e loco ſuo:
" Declinant catervæ de via ſua;
" Aſcendunt in deſerta, et intereunt:
" Reſpectant eos catervæ Themææ;
" Turmæ Sabææ ſpem in eos intendunt:
" Pudet illas fiduciæ ſuæ;
" Perveniunt illuc, et erubeſcunt."

" verbi זרב eſt *fluere, diffluere, effluere:* ita ſenſus erit, *Quo tempore*
" *fluunt*, vel *diffluunt*, glacie nimirum reſoluta, pereunt." H.
Commate 20mo legendum videtur בטחו, cum SYR. et CHALD.

PRÆLECTIO DECIMA TERTIA:

DE PROSOPOPOEIA.

Ex iis Dictionis Figuratæ partibus, quas, ut ad notionem משל maxime accommodatas, tractandas propoſui, ultima jam reſtat Proſopopœia. Ejus figuræ duo ſunt genera: unum, cum rebus vel fictis, vel ratione ac ſenſu carentibus, actio ac Perſona datur; alterum, cum veræ perſonæ probabilis Oratio tribuitur. Prius illud plane eſt ſpecies quædam metaphoræ; eaque omnium longe audaciſſima, ac periculo quidem proxima. Opportune itaque illata rectèque uſurpata vim habet multo maximam: nuſquam autem majorem, quam plerumque apud Hebræos Vates; quibus tamen nulli eam frequentius aut liberius uſurpant.

Ac primum quidem, ut de Perſonis fictis agamus, hoc habent cum cæteris ſcriptoribus commune; ut Notionem generalem et abſtractam ſæpe Perſona induant, atque agentem et loquentem etiam veluti in ſcenam producant: qua in re ut cultiſſimos elegantia et decore facile exæquant, ita graviſſimos ſublimitate longe antecedunt. Quid aptius atque venuſtius, quid grandius etiam et excelſius fingi poteſt, quam ea Sapientiæ Perſona, quæ a Salomone toties inducitur? non modo humanæ vitæ dux, artium indagatrix, honorum, divitiarum,

tiarum, veræque felicitatis largitrix; ſed æterna, immortalis, Creatoris Omnipotentis alumna, et divinorum conſiliorum particeps. [1]

בהכינו שמים שם אני
בחקו חוג על פני תהום:
באמצו שחקים ממעל
בעזוז עינות תהום:
בשומו לים חקו
ומים לא יעברו פיו
בחוקו מוסדי ארץ:
ואהיה אצלו אמון
ואהיה שעשועים יום יום
משחקת לפניו בכל עת:
משחקת בתבל ארצו
ושעשעי את בני אדם:

" Cum Jehova cœlos ornaret, Ego adfui;
" Cum ſuper faciem abyſſi circulum deſcriberet:
" Cum ſuperne firmaret æthera;
" Cum ſtabiliret abyſſi fontes:
" Cum mari decretum ſuum ederet,
" Ne aquæ tranſirent præſcriptum limitem;
" Cum deſignaret telluris fundamenta:
" Tum aderam Illi alumna,
" Et eram quotidianæ deliciæ;
" Coram Illo lubebam jugiter.
" Ludebam in orbe terrarum ejus,
" Et deliciæ meæ cum filiis hominum."

[1] PROV. VIII. 27, —— 31.

Quid

Quid illa apud Pſaltem divinorum Attributorum Proſopopœia? juſta quidem, elegans, ſplendida, ſi ex proprio tantum atque apertiore Pſalmi argumento interpretemur, de reſtitutione populi Judæi a captivitate Babylonica; quod ſi ad diviniorem illum ſenſum referamus, qui ſub ea imagine non obſcure adumbratur, ſupra modum grandis atque excelſa, pleniſſima myſterii et ſublimitatis: [1]

חסד ואמת נפגשו
צדק ושלום נשקו׃

"Miſericordia et Veritas ſibi invicem occurrunt;
"Juſtitia et Pax ſe mutuo oſculantur."

Multæ ſunt præterea hujuſmodi Imagines præclare formatæ, ipſaque fictionis audacia magnam vim habentes. Talis eſt apud Habaccucum [2] Peſtis Jehovam Vindicem præcedens: apud Jobum [3] Mors et Perditio de Sapientia affirmantes, Illam ad aures ſuas tantum fando perveniſſe: apud Iſaiam denique, ne plura proferam, illa horrenda [4] Orci effigies, ingluviem ſuam dilatantis, atque os avidum in immenſum diducentis.

Eſt etiam in hoc genere alia quædam claſſis Perſonarum, in ſe quidem elegantiſſima, quam item nobis commendat, et quodammodo familiarem reddit, notiſſimum linguæ Hebrææ idioma, cui videtur debere originem; quo rei locive ſubjectum, adjunctum, accidens, effectus, et ſi quid ſimile eſt, ejuſdem Filius appellatur. Hinc apud Vates Hebræos Gentes, Regiones, Populi, muliebri habitu induti toties in ſcenam prodeunt. [5] "De-

1 PS. LXXXV. 11.
2 HAB. III. 5.
3 JOB. XXVIII. 22.
4 ISAI. V. 14.
5 ISAI. XLVII. 1, &c. "ſcendit

" ſcendit, ſedetque in pulvere, mollis illa et delicata
" Virgo, illa gentium Domina, Filia Babylonis."

[1] Luget, ſedetque ſola humi, Virgo Sionis Filia:
Flet nocte ſemper inquies, ſemper genis madentibus;
Manuſque tendit ſupplices, nec invenit ſolatia.

Niſi illuc reſpiciamus, duriora videri poſſint " Filii " [2] Arcus, Filii [3] Pharetræ," pro ſagittis; et inſignis illa apud Jobum Perſona, acerbiſſimum lethi genus exhibens, [4] " Mortis Primogenitus."

Nec minus eleganter rebus Inanimis, quam abſtractis notionibus, Perſonam tribuit dictio Parabolica. Vates Sacri, juſta indignatione contra ingratum Dei populum commoti, [5] " Cœlos ac Terram obteſtantur, totique " rerum Naturæ ſilentium indicunt: [6] apud Montes " cauſam orant, et audiunt Colles eorum vocem." Omnia apud illos vita, ſpiritu, affectibus animantur:

[7] ישמחו השמים ותגל הארץ
ויאמרו בגוים יהוה מלך:
ירעם הים ומלואו
תבל וישבי בה:
נהרות ימחאו כף
יחד הרים ירננו:

1 THREN. I, I, &c.
2 JOB. XLI. 19.
3 THREN. III. 13.
4 JOB. XVIII. 13.
5 DEUT. XXXII. I, ISAI. I. 2.
6 MIC. VI. I.
7 I. PARAL. XVI. 31. PS. XCVIII. 7, 8. XCVI. 13.

לפני

לפני יהוה כי בא
כי בא לשפט הארץ׃

" Lætentur Cœli, et exultet Terra;
" Et edicant per gentes, Jehova regnat.
" Fremitum edat Mare, et quod eo continetur;
" Orbis, et ejus incolæ:
" Palmas ſuas complodant Fluvii;
" Certatim Montes in cantum prorumpant:
" Coram Jehova, nam advenit,
" Nam advenit judicatum terram."

ראוך מים אלהים׃
ראוך מים יחילו׃
נתן תהום קולו
רום ידיהו נשא׃

" Viderunt Te Aquæ, O Deus;
" Viderunt Te Aquæ, dolore correptæ ſunt:
" Vocem ſuam edidit Abyſſus;
" Manus ſuas ſublime extulit."

Et mirifice Jobus: [2]

התשלח ברקים וילכו
ויאמרו לך הננו׃

" Num ire jubebis Fulgura, et ibunt;
" Et dicent tibi, En præſto ſumus?"

Quod etiam audent feliciter, quanquam periculoſius, in iis quoque, quæ in ordine et œconomia rerum Naturalium, quibus vitam et ſenſum quendam facilius concedimus, locum non habent. In quo admirabilis eſt ex multis ille Jeremiæ Dialogiſmus [3]:

1 PS. LXXVII. 17. HABAC. III. 10.
2 Cap. XXXVIII. 35.
3 JER. XLVII. 6, 7.

הוי חרב ליהוה עד אנה לא תשקטי
האספי אל תערך הרגעי ודמי:
איך תשקטי ויהוה צוה לה
אל אשקלון ואל חוף הים שם יעדה:

" Eheu! O Enſis Jehovæ, quouſque non quieſces?
" Recipe te in vaginam, ſubſiſte, et ſile.
" Quomodo quieſceret, cum Jehova ei mandata
" dederit?
" Ad Aſcalonem et ad oram maritimam, illuc ei
" condixit."

Alterum eſt genus Proſopopœiæ, cum veræ perſonæ probabilis Oratio tribuitur. Ut prius illud novitate, varietate, audacia, ad gratiam et admirationem comparatum eſt; ita hoc ipſa veritatis ſpecie ſummam habet evidentiam, auctoritatem, et pondus.

Plane infinitus eſſem, ſi omnia vellem percenſere, quæ hic occurrunt in ſacris carminibus notanda: crebros, elegantes, faciles, acres, improviſos, præcipites, in perſonam tranſitus; perſonarum vim, gravitatem, atrocitatem; in primis Dei ipſius orationes diviniſſimas, tantaque majeſtate digniſſimas; ſermones idoneos, et perſonæ congruentes; fictionis credibilitatem, imitationis evidentiam, ac rei ipſius claram repræſentationem. Itaque unum in hoc genere ultimo ſufficiat exemplum, quo nullum uſquam inveniri poteſt perfectius; Matris Siſeræ ἀποκαραδοκια ex nobiliſſimo Deboræ Cantico. [1]

Primo maternæ ſolicitudinis, animique inter ſpem

[1] JUD. V. 28, ——30.

metum-

metumque dubii, clariſſimam imaginem et geſtus ejus et verba exprimunt:

בְּעַד הַחַלּוֹן נִשְׁקְפָה וַתְּיַבֵּב
אֵם סִיסְרָא בְּעַד הָאֲשְׁנָב
מַדּוּעַ בֹּשֵׁשׁ רִכְבּוֹ לָבוֹא
מַדּוּעַ אָחֲרוּ פַּעֲמֵי מַרְכְּבוֹתָיו׃

" Per feneſtram proſpexit, et clamavit;
" Mater Siſeræ, per cancellos:
" Cur cunctatur currus ejus venire?
" Cur morantur quadrigarum ejus inceſſus?"

Protinus moræ impatiens comitum ſuarum ſolatia prævenit, animo jam elatior, et in muliebrem levitatem et jactantiam cito effuſa;

" quidlibet impotens
" Sperare, fortunaque dulci
" Ebria:"

חַכְמוֹת שָׂרוֹתֶיהָ תַּעֲנֶנָּהּ
אַף הִיא תָּשִׁיב אֲמָרֶיהָ לָהּ׃
הֲלֹא יִמְצְאוּ יְחַלְּקוּ שָׁלָל

" Sapientes primariæ ejus fœminæ certatim ei re-
" ſpondent;
" Imo ipſa ſibi ſuos ſermones illico reddit:
" Annon jam aſſequentur, divident prædam?—"

Videamus autem quam conſoni ſunt perſonæ loquentis ſinguli conceptus, ſingulæ voces. Non ſtragem hoſtium recenſet, non numerum captorum, non virtutem et facta victoris; ſed, ut quæ

" Fœmineo prædæ et ſpoliorum arderet amore,"

ea potius omnia, quæ levem vaniſſimæ mulierculæ ani-

mum capere poſſent, ancillas, aurum, veſtem: nec recenſet modo, ſed omnia iterat, accumulat, auget; ſpolia ipſa manibus ſuis jam videtur verſare, ita ſingulis eorum partibus contemplandis hæret et immoratur.

הלא ימצאו יחלקו שלל
רחם רחמתים לראש גבר:
שלל צבעים לסיסרא
שלל צבעים רקמה
צבע רקמתים [1] לצוארי שלל:

" Annon jam aſſequentur, divident prædam?
" Ancillam, imo duas unicuique ancillas?
" Prædam verſicolorem Siſeræ?
" Prædam verſicolorem, acupictam;
" Coloratam, utrinque acupictam, collo exuvium?"

Accedit, ad cumulandam hujuſce loci pulchritudinem, in ſententiarum poetica conformatione mira concinnitas: in dictione magna vis, nitor, accuratio; in repetionibus ſumma elegantia; in ipſa repetitionum redundantia ſumma brevitas: poſtremo ſpei muliebris graviſſima fruſtratio, per ſubitam atque inſperatam illam Apoſtrophen,

כן יאבדו כל אויביך יהוה

" Sic pereant omnes inimici tui, O Jehova!"

tacite inſinuata, eo ipſo ſilentio plenius fortiuſque ex-

1 לצוארי שלל, " Spolium ornandis cervicibus;" eſt forma Conſtructa pro Abſoluta. Vide MIC. VI. 16. THREN. III. 14, et 66. quæ eodem modo expedienda ſunt. Qui plura velit, adeat BUXTORF. *Theſ. Gram.* II. 4. qui tamen ibidem hanc phraſin aliter accepit. LXX. legerunt לצוארן; SYRUS שולל; quorum utrumvis ferri poteſt.

primitur,

primitur, quam ullis verborum coloribus depingi potuit.

Verum qui hujuſce Figuræ univerſam vim et virtutem, ac præcipuum in Oda Hebræa ſplendorem intelligere velit, adeat is ſcriptorem longe diviniſſimum Iſaiam. Ibi inveniet in breve Carmen concluſa omnia Perſonarum exempla, omnes ſublimitatis fontes derivatos. Locum ipſum præcipuaſque ejus virtutes non pigebit brevi enarratione indicare. [1]

Vates, poſtquam Judæis liberationem a dura illa ſervitute Babylonica, et reditum in patriam, prædixit; protinus ipſos inducit canentes Carmen quoddam Triumphale in occaſum Regis Babylonii, refertum ſplendidiſſimis imaginibus, et perpetuis Proſopopœiis, iiſque pulcherrimis, continuatum. Carmini exordium facit ſubita Judæorum exclamatio, gaudium ipſorum et admirationem ob inſperatas rerum vices et interitum Tyranni exprimens. Ipſa Tellus cum incolis ſuis triumphat; Abietes et Cedri Libani, quibus Imaginibus ſtylus Parabolicus ſæpe adumbrat Reges et Principes gentium, exultant gaudio, et fractam immaniſſimi hoſtis potentiam convitiis inſectantur:

נחה שקטה כל הארץ פצחו רנה׃
גם ברושים שמחו לך ארזי לבנון
מאז שכבת לא יעלה הכרת עלינו׃

" Quieſcit, tranquilla eſt tota tellus; erumpunt
" in cantum:
" Etiam Abietes lætantur propter te, Cedri Li-
" bani;
" Ex quo jacuiſti, non aſcendit in nos vaſtator."

1 ISAI. XIV. 4, —— 27.

Sequitur Orci, ſive infernæ regionis, audaciſſima Proſopopœia: excitat ille incolas ſuos, Principum Manes et defunctorum Regum Umbras: protinus omnes de ſoliis ſurgunt, et Regi Babylonio venienti obviam procedunt; inſultant ei et illudunt, et ex ejus calamitate ſuæ ſorti quærunt ſolatia:

גם אתה חלית כמונו אלינו נמשלת׃
הורד שאול גאונך המית נבליך
תחתיך יצע רמה ומכסיך תולעה׃

"Tune etiam debilitatus es, ut nos? noſtri ſimilis
"factus es?
"Demiſſa eſt ad Orcum ſuperbia tua, ſtrepitus
"citharārum tuarum?
"Subter te ſternitur vermis, et tegumentum tuum
"lumbricus?"

Iterum Judæis ſermo tribuitur: exclamatione ad morem funebrium Lamentorum conformata, quam fere rationem univerſa hujus carminis conſtructio ſequitur, inſignem ejus occaſum pulcherrime exaggerant:

איך נפלת משמים הילל בן שחר
נגדעת לארץ חולש על גוים׃

"Quomodo decidiſti de cœlo, O Lucifer, fili Au-
"roræ!
"Detŭrbatus es in terram, qui ſubegiſti gentes!"

Ipſum deinde fingunt loquentem, et inſana potentiæ ſuæ jactatione ſupra modum gloriantem; unde mirifice amplificatur ruinæ ejus atrocitas. Nec hoc ſatis; nova protinus efficitur Perſona: inducuntur, qui ejectum Regis Babylonii cadaver inveniunt; attentius eum propiuſque contemplantur, ac vix demum agnoſcunt:

הזה

הזה האיש מרגיז הארץ מרעיש ממלכות
שם תבל כמדבר וערין הרס:

" Hiccine vir ille, qui tremefecit terram, commo-
" vit regna?
" Qui orbem redegit in ſolitudinem, urbeſque ejus
" diruit?"

Exprobrant ei communem ſepulturæ uſum ob ſævitiam et crudelitatem merito denegatum; et nomen ejus, ſtirpem, et poſteros execrantur. Scenam claudit Dei ipſius graviſſima Oratio, Regi Babylonio, poſteriſque ejus, urbique ipſi, perpetuam exciſionem interminantis, et conſiliorum ſuorum immutabilitatem ſolennis juriſjurandi ſacramento confirmantis.

Quæ Imagines, quam variæ, quam denſæ, quam ſublimes, quanta vi, quibus verbis, figuris, ſententiis, elatæ, in unum locum coacervantur! Judæos, Cedros Libani, defunctorum Regum Umbras, Regem Babylonium, eoſque qui in cadaver ejus incidunt, ipſum poſtremo Jehovam, loquentes audimus, et partes ſuas pene quaſi in Dramate agentes intuemur. Continuatur Actio quædam perpetua, ſeu potius diverſarum actionum varia ac multiplex ſeries contexitur: virtus in Oda ſublimiori vel præcipua, quæque, uno ex omnibus vetuſtatis monumentis pulcherrimo ac plane ſingulari exemplo, in hoc Iſaiæ poemate perfecte exhibetur. Crebræ ſunt Perſonæ, nec tamen confuſæ; audaces, nec tamen duræ: viget per totum ſpiritus liber, excelſus, vereque divinus; neque deeſt quidquam ad ſummam hujuſce Odæ ſublimitatem abſoluta pulchritudine cumulandam: cui, ut plane dicam quod ſentio, nihil habet Græca aut Romana poeſis ſimile aut ſecundum.

PRÆLECTIO DECIMA QUARTA:

DE SUBLIMI GENERE;

AC DE SUBLIMITATE DICTIONIS.

Cum in Figurato dicendi genere quæ maxime obſervatu digna, et ad notandum peculiarem uſum et propriam Hebrææ Poeſeos indolem præcipue idonea videbantur, ſuperioribus Prælectionibus ſatis fuſe mihi videor expoſuiſſe; cæteris, quæ in poetica vel in oratione ſoluta fere communia ſunt, omiſſis, tranſeo ad Sublimitatem Sacrorum Vatum, multis quidem exemplis, prout res tulit, jam antea illuſtratam, ſuo nunc loco diſtinctius tractandam: hunc enim ſtatui Tertium Hebræorum Styli Poetici Charactera. Is continetur in altera illa notione משל, qua Poteſtatem denotat ac Principatum; quaque nonnunquam, cum de ſtylo agitur, id præcipue videtur ſignificare, quod eminet atque excellit, quod pollet ac dominatur in oratione. Ea ſane vis huic voci ſubjicitur iis in locis, ubi dicitur aliquis נשא משלו, "extollere "Parabolam ſuam," hoc eſt, Sententiam grandem et elatam edere. Exemplo ſit nobis is ipſe locus, ubi primum occurrit iſthæc loquendi formula. Hoc itaque modo Balaamus Parabolam ſuam effert: [1]

[1] NUM. XXIII. 7, —— 10.

מן ארם ינחני בלק
מלך מואב מהררי קדם :
לכה ארה לי יעקב
ולכה זעמה ישראל :
מה אקב לא קבה אל
ומה אזעם לא זעם יהוה :
כי מראש צרים אראנו
ומגבעות אשורנו :
הן עם לבדד ישכון
ובגוים לא יתחשב :
מי מנה עפר יעקב
ומספר את רבע ישראל :
תמות נפשי מות ישרים
ותהי אחריתי כמהו :

" Ex Aramæa me arceſſivit Balacus ;
" Rex Morabitarum, ex montibus Orientis :
" Veni, execrare mihi Jacobum ;
" Et veni, deteſtare Iſraelem.
" Quomodo maledicam, cui non maledixit Deus ?
" Aut quomodo deteſtabor, quem non deteſtatus
" eſt Jehova ?
" Nam e vertice rupium eum aſpicio,
" Et ex collibus eum contemplor ;
" En populum, qui ſeorſum habitabit,
" Neque ſeſe gentibus annumerabit !
" Quis percenſuit pulverem Jacobi ?
" Aut numerum vel quartæ partis Iſraelis ?
" Moriatur anima mea morte Juſtorum ;
" Et ſit exitus meus illius inſtar !"

Qua-

Quanam igitur de cauſa fieri dicamus, quod hæc Vatis oratio משל appelletur? Eſt quidem parallelis Sententiis, paribuſque membrorum intervallis, accuratiſſime demenſa; neque hujuſce diſtributionis elegantiam multum obruit aut obſcuravit interpretatio: quod genus inter Proverbia et Gnomas, quæ משלים vocantur, numerari, ob eandem periodorum conformationem, cum forte nihil habeat adagii aut præcepti ſimile, ſupra ſtatuimus. Verum qui hunc ipſum locum, vel cæteros, qui eadem inducuntur loquendi formula, attente conſiderabit, quorum omnium eximia quædam eſt vel figurarum atque imaginum varietas, vel dictionis ac ſenſuum elatio, vel etiam utrumque; is facile ſibi perſuadebit majus quiddam oportere intelligi, quam ſententioſæ concinnitatis commendationem. Quod ſi eundem ex altera parte ſpectamus, nihil ibi inveniemus Figuratum, in noſtro quidem ſenſu, ac quatenus משל id denotat: nihil plane ſubeſt myſticum, nihil allegoricum, nullæ imagines, nulla comparatio, in verſiculis quatuordecim una tantum metaphora: adeoque ita non poteſt accipi, quaſi oſtenderetur hic locus ex genere eſſe Parabolico proprie dicto. Reſtat itaque ut intelligamus, ea voce hic præcipue denotari egregios illos ſenſus, excelſum ſpiritum, illud denique ἐναργὲς καὶ ἐνθουσιαστικὸν, quo Vatis reſponſum animatur. Quo exemplo exponere volui, quibus inductus rationibus crederem, voci משל, cum ex vi tum etiam ex uſu ſuo, ſubeſſe notionem Sublimitatis; ſtylumque poeticum apud Hebræos id ipſum ſuo nomine ac titulo profiteri, quo aliarum gentium poeſi re et veritate longe antecellit.

Subli-

Sublimitatem autem hic intelligo ſenſu latiſſimo ſumptam: non eam modo quæ res grandes magnifico imaginum et verborum apparatu effert; ſed illam quæcunque ſit orationis vim, quæ mentem ferit et percellit, quæ movet affectus, quæ rerum imagines clare et eminenter exprimit; nihil penſi habens, ſimplici an ornata, exquiſita an vulgari dictione utatur: in quo Longinum ſequor, graviſſimum in hoc argumento et intelligendi et dicendi auctorem.

Sublimitas vel in Dictione, vel in Senſibus, poſita eſt. Oritur quidem plerumque ex utraque parte ſimul ſumpta, cum altera alteri auxilio eſt, et inter utramque intercedit vis et ponderis amica quædam communicatio et ſocietas: quod tamen non impedit, quo minus alterutram ſeorſum commode ſatis tractare poſſimus. Primum itaque videamus, quid habeat Dictio Poetica apud Hebræos, tum in ſe ſpectata, tum cum ſoluta oratione collata, quo mereatur nomen ex Sublimitate impoſitum.

Habet Poeſis, quacunque utatur lingua, proprium quoddam ac ſuum dictionis genus; acre, grandiloquum, ſonans, verbis amplum et exaggeratum, compoſitione exquiſitum factumque, toto denique habitu et colore a vulgari conſuetudine abhorrens, et perſæpe etiam veluti cum libera quadam indignatione perrumpens clauſtra, quibus communis ſermo continetur. Loquitur Ratio remiſſe, temperate, leniter; res ordinate diſponit, aperte ſignat, diſtincte explicat; ſtudet imprimis perſpicuitati, ne quid confuſum, ne quid obſcurum,

rum, ne quid involutum relinquatur. Affectionibus vero nihil horum admodum curæ eſt: turbide confluunt, intus luctantur, conceptus; ex iis vehementiores temere, qua licet, erumpunt; quod vividum, ardens, incitatum, non quærunt, ſed arripiunt: ut verbo dicam, mero ſermone utitur Ratio, Affectus loquuntur poetice. Animus, quocunque concitetur affectu, in eo, unde concitatur, penitus inhæret defixus; id laborat eloqui: nec ſatis habet rem nude, ac plane qualis eſt, exprimere; ſed ita qualem ipſe concepit, ſplendide puta, vel luctuoſe, vel exultanter, vel atrociter. Etenim affectiones ſua vi ac natura feruntur in amplificationem; omnia in animo mirabiliter augent et exaggerant, eaque ſublate, magnifice, atque eminenter geſtiunt exprimere: quod duobus potiſſimum modis aſſequuntur: partim ſplendidis imaginibus aliunde arceſſitis rem ipſam illuſtrando; partim in elocutionem novas atque mirabiles quaſdam dicendi formas inducendo, quæ magnam vim habent, eo unice quod præſentem animi habitum et figuram aliquo modo imitentur atque effingant. Hinc illa Schemata de quibus tam multa Rhetores, id arti tribuentes, quod unum omnium vel maxime eſt naturæ:

[1] "Format enim natura prius nos intus ad omnem
"Fortunarum habitum: juvat, aut impellit ad
"iram,
"Aut ad humum mœrore gravi deducit et angit;
"Poſt effert animi motus interprete lingua."

[1] HOR. *Art. Poet*, v. 108, &c.

Quod

Quod in univerſa poeſeos natura obtinet, id in Hebræorum poeſi vel præcipue locum habere facile conſtabit. Ac primum quidem, quantum in transferendis atque accommodandis Imaginibus valeat, quantumque exinde nitorem, majeſtatem, elationem, derivârit, jam antea vidimus. In dictione etiam, quam vim habeat ad ornatum et dignitatem Dialectus poetica, qua frequenter utitur; nec non artificioſa ſententiarum diſtributio, quæ cum metrica ratione, quanquam penitus jam deperdita, apparet tamen arcta quadam neceſſitudine fuiſſe conjuncta; prius obſervatum eſt. Videndum itaque ſi quæ reſtant alia, quæ in Hebræorum elocutione poetica multum pollent, eamque a ſoluta oratione ſecernunt et diſcriminant.

Nihil vulgari Hebræorum ſermone ſimplicius et inornatius concipi poteſt: nuda, recta, ſana, atque ſincera ſunt omnia; voces nec exquiſitæ, nec lectæ; periodorum nulla cura, ac ne cogitatio quidem: ipſe vocum ordo plerumque conſtans eſt, et ſui ſimilis; præit verbum, ſubjicitur nomen agentem denotans, ſequuntur cætera: res ipſæ ſingulis enunciationibus ſingulæ exponuntur, adjuncta ſeorſum ſubjunguntur, ſine ulla inter ſe partium implicatione aut impedimento; et quod vel præcipuum eſt, unius fere particulæ ope ab initio ad finem perpetua quadam ſerie aliud ex alio nectitur, ita ut nihil diſſipatum, aut abruptum, aut turbatum appareat. Tota denique oratio cernitur eo ordine diſpoſita, eaque partium continuatione colligata, ut plane æquabilem ipſius ſcriptoris habitum demonſtret, animique ſedati et tranquilli imaginem quandam exhi-

exhibeat. In poeſi vero Hebræa, plerumque ex aliqua parte, in omnibus nonnunquam, plane aliter ſe res habet. Præcipitatur liber ſpiritus, cui nec vacat, nec lubet, tam minutis ac frigidis curis invigilare: ſæpe non tam veſtit oratione et exornat conceptus, quam plane detegit ac nudat; ut, quaſi velo detracto, omnes animi ſtatus motuſque, ſubitos impulſus, celereſque impetus, et multiplices flexiones, palam intueri videamur.

Qui de his certior fieri velit, non dubito quin ſibi ipſe facile probaturus ſit ita rem habere, modo faciat periculum. Sumat in manus Librum Jobi; Proœmium Hiſtoricum perlegat; tum procedat ad Metrica, et primam Jobi orationem diligenter evolvat. Fatebitur jam credo id ſibi accidiſſe, ut, cum ventum eſſet ad carmina, in aliam pene linguam ſe repente delatum putaret; et multo ſibi majorem viſam eſſe ſtyli utriuſque inter diſſimilitudinem, quam ſi a Livii lectione ad Virgilium accederet, aut etiam ab Herodoto ad Homerum tranſiret, aut denique Xenophonte depoſito in Chorum aliquem Sophoclis aut Æſchyli ſubito incideret. Neque ſane immerito: nam cum hic locus imitetur vehementiſſimum πάθος, quo nihil ardentius atque incitatius quiſquam poetarum unquam tentavit, non modo ſenſuum atque imaginum admirabilis eſt vis, pulchritudo, ſublimitas; ſed et is etiam eſt univerſæ dictionis character, tam vividi verborum colores, tam crebra rerum coacervatio, tam denſa continenſque frequentatio ſententiarum, tam animoſa et affectibus plena tota conſtructionis forma, ut nihil habeat Poeſis ipſa magis poeticum. Horum pleraque apertiora ſunt, quam ut diligentem lectorem poſſint fallere; ſunt quidem nonnulla, ad ſtructuræ formam præcipue ſpectantia, quorum

quorum ſubtilior quædam eſt ratio; fit etiam interdum, ut quæ magnam vim habent, et facile animo concipi poſſunt, eadem tamen difficiles habeant explicatus: dum contemplaris, ſatis clare forſan apparent; ſi manibus contrectes, ſæpe videntur evaneſcere. Cum vero ad rem noſtram præcipue pertinet, veſtra, Academici, fretus indulgentia, tentabo ſi quod harum elegantiarum ſpecimen poſſim exhibere.

Primum itaque advertat Lector, quam violenter erumpit jamdudum inæſtuans præcordiis diuque compreſſus Jobi dolor: [1]

יאבד יום אולד בו
והלילה אמר הרה גבר׃

"Pereat dies, naſciturus eram in eo; [i. e. quo
"naſciturus eram]
"Et Nox [quæ] dixit, Conceptus eſt vir."

Attendat primi verſiculi conciſam et præcipitem ſtructuram; tum vero in ſequente audacem illam Figuram, et conſtructionem adhuc præruptiorem. Reputet modo ſecum, an tam acris et contorta locutio in ulla ſoluta oratione aliquo modo ferri potuiſſet; aut etiam in verſu, niſi ſubeſſet eamque ſuſtentaret πάθος graviſſimum. Et tamen agnoſcet, credo, valde perſpicuam eſſe hujuſce periodi ſententiam; imo vero tantam habere evidentiam, ut, ſi plenior et explicatior efficeretur, eo minus apte clareque mentem atque affectum loquentis exprimeret. Opportune accidit, ut id experiri poſſimus; eſt enim apud Jeremiam locus huic ſimilis ac plane geminus, ita ut videri poſſit ex hoc ipſo exſcriptus. Idem

[1] JOB. III. 3.

eſt

eſt ſenſus, nec voces multum diſſimiles; ſed Jeremias ſtructuræ ellipſes ſupplevit, locutionem Jobi præfractiorem complanavit, et breve diſtichon dilatavit in duo paria verſuum longiuſculorum, quibus ille multum utitur. [1]

ארור היום אשר ילדתי בו
יום אשר ילדתני אמי אל יהי ברוך׃
ארור האיש אשר בשר את אבי
לאמר ילד לך בן זכר שמח שמחהו׃

" Maledictus ſit dies ille, in quo natus ſum!
" Dies, quo peperit me mater mea, ſit nefaſtus!
" Maledictus ſit vir ille, qui læta nuntians patri
" meo,
" Dicendo, Natus eſt tibi filius mas, magno eum
" gaudio affecit."

Ita fit, ut Jeremiæ imprecatio plus habeat querimoniæ, quam indignationis; lenior eſt, remiſſior, flebilior, ad miſerationem concitandam præcipue comparata, in quo affectu Vates ille plurimum pollet: cum Jobus non tam miſericordiam moveat, quam incutiat terrorem.

Sed progrediamur paulum; et ut omittamus, quæ ſatis manifeſta ſunt, ſententias denſas, parum inter ſe connexas, vi atque impetu quodam ex ardenti pectore erumpentes; verba grandia et magnifica, quæ præcipiti facundia devolvit indignatio; quorum hic habemus quatuor [2] intra bis totidem verſiculorum ſpatium, quæ videntur omnino eſſe Poetica; ſane ex his vocibus duæ in Poeticis paſſim extant et alibi nuſquam, reli-

1 JER. XX. 14, 15.
2 Verſ. 4, 5, 7. תופע, צלמות, כמרירי, גלמוד

quæ

quæ ſunt adhuc inſolentiores: his, inquam, ne immoremur, quid ſibi vult ea non jam, ut prius, decurtata brevitas, ſed redundantia orationis? [1]

הלילה ההוא יקחהו אפל

" Nox illa—occupet illam caligo."

In hoc etiam vehementis affectus animique perturbati indicium eſt. Erat ei nimirum in animo primum ſententiam tali forma efferre; [2]

הלילה ההוא יהי אפל

" Nox illa ſit Caligo!"

ſed cum jam ingreſſus eſſet, id ſubito arripuit, quod animoſius et intenſius videbatur. Quod neſcio an poſſim melius illuſtrare, quam ſi adducam Horatii locum, ubi poetæ indignanti plane ſimilis excidit ανακολουθια. [3]

" Ille et—nefaſto Te poſuit die
" Quicunque primum et ſacrilega manu
" Produxit, Arbos, in nepotum
" Perniciem opprobriumque pagi—
" Illum et parentis crediderim ſui
" Fregiſſe cervicem, et penetralia
" Sparſiſſe nocturno cruore
" Hoſpitis; ille venena Cholcha,
" Et quicquid uſquam concipitur nefas,
" Tractavit."

Nam proculdubio ita exorſus eſt poeta, ac ſi ſententiam ſuam hac forma eſſet explicaturus: " Ille et parentis " ſui fregit cervicem, et ſparſit penetralia cruore hoſpi- " tis; ille venena tractavit, quicunque Te poſuit, Ar-

1 Verſ. 6.
2 Vide verſ. 4.
3 LIB. II. ODE XIII.

" bos !"— ſed verborum ordinem et rationem conſtructionis penitus ei ex animo excuſſit iracundia et ſtomachus. Quod ſi hic nobis præſto eſſet officioſus aliquis Grammaticus, ut eſt genus hominum diligens, et interdum plus ſatis curioſum; et poetæ etiam, laboranti et impedito, ſubſidio veniens, loco ſuam integritatem ſcilicet et nitorem reſtitutum iret; periret protinus exordii pulcherrimi decor, omnis ille impetus atque ardor plane frigeſceret et reſtingueretur.

Sed ad Jobum redeamus: [1]

הנה הלילה ההוא יהי גלמוד

" Ecce! Nox iſta ſit deſolata!"

videtur formam quandam atque imaginem iſtius Noctis ante oculos poſitam coram intueri, eamque quaſi digito demonſtrare. דלתי בטני, [2] " oſtia ventris mei," pro דלתי בטן אמי, " oſtia ventris matris meæ," eſt quidem ellipſis facile ſupplenda, ſed quam nemo animo tranquillo ac ſui compos hoc modo periclitari vellet. Ne longior ſim, unum præterea proferam locum, ſub finem hujuſce orationis. [3]

למה יתן לעמל אור
וחיים למרי נפש:
המחכים למות ואיננו
ויחפרהו ממטמונים:
השמחים אלי גיל
ישישו כי ימצאו קבר:

1 III. verſ. 7.
2 Verſ. 10.
3 Verſ. 20, —— 24.

לגבר

לגבר אשר דרכו נסתרה
ויסך אלוה בעדו׃
כי לפני לחמי אנחתי תבא
ויתכו כמים שאגתי׃

" Quianam dabit ærumnoſo lucem,
" Et vitam amaris animæ?
" Qui avide expectant mortem, et nulla eſt;
" Eamque effoderent præ theſauris abditis:
" Qui lætarentur uſque ad exultationem;
" Triumpharent gaudio, ſi invenirent ſepul-
" chrum: —
" Viro, cujus via e conſpectu Dei remota eſt,
" Et cui aditum ad ſe præcluſit Deus?
" Nam cibum meum perpetuo præveniunt mea
" ſuſpiria,
" Et pariter cum potu effunduntur rugitus mei."

Admirabilis eſt tota hujuſce loci compoſitio: ſingula attingamus breviter. " Quianam dabit ærumnoſo lu-
" cem?" — Quis autem dabit? nimirum Deus, quem in animo habuit, ſed haud advertit, nullum de illo in præcedentibus factam eſſe mentionem. De miſeris generatim atque univerſe videtur loqui; ſed ea præcipiti quadam argumentatione ad ſe ſubito transfert, " Nam
" cibum meum præveniunt mea ſuſpiria;" unde patet omnia hactenus dicta ſpeciatim de ſeipſo eſſe intelligenda. De ſingularibus tranſit ad pluralia, et contra iterum; interpoſita tamen prius inſigni amplificatione, qua deſiderium mortis exprimit, cujus eſt vis et audacia plane ſingularis; tum denique ſententiam priorem, quam abſolviſſe videbatur, ex improviſo arreptam reſumit et continuat. Ex quibus omnibus ſatis, opinor,

patet, æſtum et perturbationem loquentis non magis felici quadam ſenſuum atque imaginum audacia, ac verborum etiam pondere, quam ipſo totius orationis habitu geſtuque exprimi.

Quod in hoc loco inſigni demonſtrare hactenus conatus ſum, id in univerſa Hebræorum poeſi, habita rerum et materiæ ratione, præcipue obtinere exiſtimo; nimirum, illam uti charactere quodam dictionis admodum actuoſo atque ardenti, et ad notandos animorum motus nato. Hinc eſt quod plurimis ſcateat dicendi formis, quas ipſorum proſa oratio plane reformidat, quæque nonnunquam videntur dure atque inſolenter, ne dicam barbare, ſonare; quas tamen ſuam habere vim et rationem, cum id nos vel maxime latet, et licet et æquum eſt ſuſpicari. Porro autem erit fortaſſe operæ pretium in hujuſmodi aliis nonnullis periculum ſaltem facere, ſi quid expediri poterit.

PRÆLECTIO DECIMA QUINTA:

DE SUBLIMITATE DICTIONIS.

Ut in lingua Hebræa poetici characteris Sublimitas cum ſolutæ orationis ſimplicitate collata evidentius appareret, ad Jobum lectorem remiſi, facile animadverſurum in procœmio hiſtorico et metris proxime ſequentibus, ut rerum, ita etiam Dictionis magnam diſcrepantiam. Quod ſi eo in loco plane inique inſtituta videatur comparatio, ubi, etſi pars utraque pariter vel metrice vel mero ſermone fuiſſet ſcripta, tamen magnam ſtyli diverſitatem neceſſario poſtulaviſſet diverſa materiæ ratio; age alicubi idem experiamur, ubi eadem materia et ſoluta oratione tractatur, et poetice inſuper exornatur. Cujus rei egregium exemplum præbebit Liber Deuteronomii, in quo Moſes et Oratoris et Poetæ munus ſuſtinet. Primo quidem graviſſima Oratione [1] Iſraelitas ad pacti fœderis obſervantiam præmiis ampliſſimis propoſitis hortatur, et ab ejuſdem violatione pœnarum maximarum interminatione deterret: quæ ut altius inſiderent, penituſque infixa inhærerent, in eorum animis, idem deinde argumentum, ex Dei ipſius mandato, Carmine [2] plane divino exornat. Quibus in locis omnino cernitur, ſi quid uſquam habent Hebræi in diverſis generibus vehemens,

1 DEUT. Cap. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI.

2 DEUT. XXXII.

grande, magnificum; quantumque vel in proſa eloquentia, vel in poeſi, pollent: atque ita quidem, ut ſimul videre poſſimus, quid inter utramque interſit, in ſenſibus, in imaginibus, in materiæ diſpoſitione, in habitu denique et colore Dictionis. Qui itaque propriam indolem ac genium elocutionis poeticæ apud Hebræos penitus perſpectam habere velit, hos locos diligenter inter ſe conferat; videat, quantum intereſt inter genus illud orationis, grande quidem, vehemens, exaggeratum, ſed ſimul ordinatum, fuſum, tractumque, et in illo impetu et violentia æquabiliter tamen profluens; et has poeſeos acres, incitatas, et vibrantes ſententias, ſenſibus elatas, verbis ardentes, compoſitione novas, conſtructione varias; dum Vatis animus huc illuc identidem ſeſe proripit, neque uſquam in uno loco ſituque conſiſtit. Quorum pleraque ejuſmodi ſunt, ut multo facilius meliuſque diligens lector uſu et obſervatione percipere et notare poſſit, quam quiſquam aut explicata intelligere, aut intellecta explicare. Eſt quidem unum atque alterum in hoc inſigni Carmine animadvertendum, quod, cum ex eo ſit genere, cujus in poeſi Hebræa frequens eſt uſus, magna ſæpe vis, ac nonnunquam perdifficilis ratio, attentiorem paulo diſquiſitionem poſtulare videtur.

Ac primum quidem quod, ſumpto ex hoc Poemate exemplo, in univerſum notari velim, eſt ſubita ac frequens Perſonarum Mutatio, idque in allocutionibus; nam de variis perſonarum inductionibus jam antea ſatis tractatum eſt. Sub ipſo carminis exordio Moſes veritatem et juſtitiam in omnibus Dei conſiliis factiſque ſanctiſſime ſervatam prædicat: unde arrepta occaſione

in

in Populi ingrati perfidiam et flagitia ex improviſo invehitur; primum quaſi in abſentes, [1]

שחת לו לא בניו מומם

" Corrupit illi filios, non jam ſuos, ipſorum pra-
" vitas;"

tum ipſos ſtatim alloquitur;

דור עקש ופתלתל:
הליהוה תגמלו זאת
עם נבל ולא חכם:
הלוא הוא אביך קנך
הוא עשך ויכננך:

" Genus perverſum et diſtortum!
" Hoccine ergo Jehovæ rependetis,
" Natio ſtulta atque inſipiens?
" Nonne ipſe pater eſt tuus, et redemptor tuus;
" Ipſe te fecit, et te formavit?"

Poſtea deferveſcente paulum indignatione, et re altius repetita, Dei erga Iſraelitas indulgentiam et affectum pluſquam paternum, ex quo eos in propriam ſibi gentem elegerat perpetuo teſtatum, pulcherrime amplificat; atque hæc omnia iterum averſo ab Iſraelitis ſermone: exinde mirabiliter exaggerat ingrati atque impii populi, ſeu potius pecudis, ſtuporem et immanitatem; et quo impetu jam iterum erumpit Vatis indignatio, quæſo, advertite: [2]

1 Verſ. 5, 6. Lectionem Codicis Hebræi in initio prioris Commatis aliquo modo interpretari conatus ſum: ſed verior forſan eſt Lectio, quam exhibent SAMAR. LXX. SYR. שחתו לא לו בני מום; " Corrupti ſunt; non ſunt ejus, filii maculæ." Quam etiam partim confirmant AQUILA, VULG. SYMMACHUS.

2 Verſ. 15. וישמן

וישמן ישרון ויבעט
שמנת עבית כשית
ויטש אלוה עשהו
וינבל צור ישעתו׃

" At ſaginatus eſt Jeſhurun, et recalcitravit;
" Saginatus fuiſti, incraſſatus, adipe obducto coo-
" pertus!
" Et deſeruit Deum Creatorem ſuum,
" Et Rupem ſalutis ſuæ vilipendit."

In una brevi ſententia ex abrupto ad Iſraelitas converſa, et ab iiſdem denuo averſa oratio, admirabilem vim habet; fervida eſt, vehemens, aculeata, pleniſſima odii et indignationis. Digna ſane eſt, quæ cum hoc Moſis loco conferatur illa Virgilii, quanquam minus ardens, imprimis tamen ingenioſa Apoſtrophe, qua Proditori ſuum crimen exprobrat, ſimulque a Rege crudelitatis invidiam amovet: [1]

" Haud procul inde citæ Metium in diverſa qua-
" drigæ
" Diſtulerant: at tu dictis, Albane, maneres:
" Raptabatque viri mendacis viſcera Tullus
" Per ſylvam, et ſparſi rorabant ſanguine vepres."

Poſſem ulterius procedere, et ejuſdem rei exempla, plura quidem ex hoc ipſo carmine proferre, aliunde innumera congerere, quorum varia eſt vis et ratio: verum hæc ſufficiunt ad demonſtrandum, magnam ſæpe in hoc genere vim ineſſe, in vehementioribus affectibus exprimendis, et in notandis ſubitis illis motibus et incitatiſſimis animi converſionibus, ſeſe huc illuc paulo mo-

1 *Æn.* VIII. 642.

mento

mento impellentis, et in varias partes rapientis. Qui autem in Hebræis carminibus diligenter verſabitur, is facile animadvertet, multo plura hujuſmodi, ac perpetuo fere, occurrere, quam quæ ullo modo ferre poſſet vel Græca, vel Romana, vel noſtra denique poeſis: ex his multa eſſe, quorum difficilior eſt ratio; quorum conſilium et vis, ſi ſingulatim ea expendimus, ægre explicari, aut etiam percipi poteſt. Quod etſi omnino verum eſt, non tamen idcirco exiſtimandum eſt protinus, ea ipſa, quæ maxime obſcura ſunt, abſurda eſſe, nullamque in univerſo genere vim et effectum obtinere in diſtinguenda dictione, in ſuſtentando ſpiritu poetico, in formando illo Charactere, qui, quantumcunque a noſtra conſuetudine abhorret, eſt tamen in ſuo genere probandus. Attendenda eſt poeſeos Hebrææ propria indoles; libera eſt, animoſa, plena fervoris et audaciæ: poeticam quaſi proprium quendam ſermonem eſſe, quo Affectus loquuntur, exiſtimant Orientales; adeoque in eo ſermone ſi omnia recte et ordinate exprimantur, ſi ad certas regulas anxie et ſubtiliter omnia expendantur, id demum fore longe ineptiſſimum, omnique Solœciſmo multo abſurdius.

Alterum eſt, quod, ut in hoc Poemate, ita in omni fere Hebræorum poeſi obſervari poteſt: Temporum nimirum ratio a vulgari conſuetudine ſæpius mutata. Hujus rei plerumque finis eſt Evidentia, ſive in narrationibus vel deſcriptionibus illuſtrior rerum repræſentatio. Itaque omnibus linguis, cum in poeſi tum etiam in oratione ſoluta, familiaris eſt eventuum ſive Præteritorum ſive Futurorum in Præſenti tempore enunciatio: quo fit, ut quæ verbis explicantur, ea quodammodo cernere

cernere videamur; nec tam retro reſpicere, aut in futurum providere, quam ante oculos poſita coram intueri. Sed in hoc genere linguæ Hebrææ peculiaris quædam eſt ratio. Nam Hebræorum Verba nullam habent formam, qua Tempus Præſens Imperfectum, ſive Actio jam inſtans, proprie exponi poteſt; id fit per Participum ſolummodo, vel per Verbum Subſtantivum ſubintellectum, quorum neutrum in hujuſmodi locis uſu multum obtinuit, aut ſemper commode admitti poteſt. Alio itaque modo eundem finem conſequuntur; nam Evidentiæ gratia Futura ſæpe exponunt in Temporis Præteriti, ſeu potius Præſentis Perfecti, forma, quaſi jam peracta ſint et eventum ſuum habuerint; contra Præterita in Futuro enunciant, quaſi jam agenda inſtarent et ad eventum feſtinarent. Ac prioris quidem conſtructionis, nimirum ubi Futura in Præteriti Temporis forma exponuntur, et ratio et effectus exemplo propoſito facile ſentietur.

Moſes cœleſti mentis inſtinctu proſpiciens nefariam illam divini cultus derelictionem, in quam mox conjuratura erat perfida Iſraelitarum natio, ita eorum crimina inſectatur, quaſi ſe præſente et inſpectante jam antea commiſſa:

שחת לו לא בניו מומם

" Corrupit illi filios, non jam ſuos, ipſorum pra-
" vitas:"

ita loquitur, quaſi ipſe teſtis eſſet eorum impietatis, et nefandis illis ſacris, quibus religionem a ſe divinitus inſtitutam aliquando violaturi erant, interfuiſſet. Qua anticipatione nihil poteſt eſſe efficacius ad res clare et evidenter demonſtrandas, et pene ſub aſpectum ſubjiciendas: adeoque in Poeſi Prophetica ſæpiſſime locum habet. In hoc, ut in cæteris, admirabilis eſt Iſaias: atten-

attendite modo, quam clare expoſuit iter Senacharibi adverſus Hieroſolymam, variaſque exercitus ſtationes; utque rerum gerendarum prædictioni eam evidentiam et lucem intulit Vates, quam in geſtarum narratione vix conſequi potuiſſet Hiſtoricus. [1]

בא על עית עבר במגרון
למכמש יפקיד כליו:
עברו מעברה גבע מלון לנו
חרדה הרמה גבעת שאול נסה:
צהלי קולך בת גלים
הקשיבי לישה עניה ענתות:
נדדה מרמנה ישבי הגבים העיזו:
עוד היום בנב לעמד
ינפף ידו הר בית ציון גבעת ירושלם:

" Venit Aiatham; tranſiit per Migronem;
" Michmaſæ commiſit impedimenta ſua:

1 ISAI. X. 28, ——— 32. Commate 29, pro לנו legendum exiſtimo למו cum PARAPH. CHALD. Quomodo cæteri plerique legerint, haud ſatis liquet: perinde eſt ad ſenſum; ad phraſeos elegantiam haud parum, opinor, intereſt. Commate 30, עניה ענתות, alludit Epithetum ad ſignificationem nominis; tanquam ſi diceret,

" Ah! nimis ex vero nunc tibi nomen erit."

Quod ea de cauſa noto, ut ſiquis intelligere velit, quantum ament Prophetæ, et in primis Iſaias, hujuſmodi elegantias, conſulat locos ſequentes: ISAI. V. 7. XIII. 6. XXIV. 17. XXVII. 7. XXXIII. 1. LVII. 6. LXI. 3. LXV. 11, 12. JER. XLVIII. 2. EZEK. VII. 6. HOS. IX. 15. AMOS. V. 5. MIC. I. 10, ——— 15. ZEPH. II. 4. vid. etiam GEN. IX. 27. XLIX. 8, ——— 16, 19. — Sed potior fortaſſe hoc in loco Verſio SYR. " Auſculta, O Laiſha; et reſponde, " O Anathotha!" Legit ועני. " In voce לישה deeſt ה, MS. Com- " mate 32, legunt בת, multi MSS, et quædam Editt: uno exem- " plo e plurimis, in quibus Textus multorum MSS, et antiquarum " ſæpe Editt. cum Keri conſentit." K.

" Supe-

" Superârunt tranſitum ; Geba illis manſio ;
" Trepidavit Rama ; Gibea Sauli fugit :
" Ede ejulatum, O Filia Gallimorum ;
" Attende Laiſam verſus, O afflicta Anathotha !
" Migravit Madmena ; Gebimenſes confugerunt.
" Adhuc hodie Nobæ ei ſubſiſtendum eſt ;
" Agitabit manum in montem Filiæ Sionis, collem
" Hieroſolymæ."

Ita denuntiatur a Joele, et quaſi jam immiſſa deſcribitur, Peſtis Locuſtarum : [1]

כי גוי עלה על ארצי
עצום ואין מספר :
שם גפני לשמה
ותאנתי לקצפה :
חשף חשפה והשליך
הלבינו שריגיה :
שדד שדה אבלה אדמה

" Nam invaſit terram meam natio ;
" Robuſta atque innumerabilis :
" Vitem meam deſolatam reddidit,
" Et ficum meam decorticavit :
" Penitus nudavit eam, et abjecit ;
" Dealbati ſunt ejus palmites.
" Vaſtatus eſt ager, luxit terra —"

De eventu futuro loquitur : nam eandem devaſtationem, quam hic depinxit Vates evidentiæ cauſa quaſi jam illatam, in ſequentibus [2] ſub alia imagine quaſi poſtmodum inferendam, niſi populum flagitiorum pœ-

1 JOEL. I. 6, 7, 10, &c.
2 JOEL. II.

niteret,

niteret, interminatur. Hac itaque ex parte Hebrææ linguæ idem fere eſt uſus ac cæterarum: quæ alii ſcriptores evidentiæ gratia, quanquam futura, in tempore Præſenti Imperfecto exponunt, ea Hebræi in Præſenti Perfecto efferunt: quod ad claram rei repræſentationem pariter valet.

Ex altera autem parte multum ſane ab aliorum conſuetudine videntur abhorrere; nimirum cum Præterita in Temporis Futuri forma enunciant: atque ea res magnam habet difficultatem. Si adeamus Interpretes, ii nodum non modo non expediunt, verum etiam diſſimulant; Temporum rationem, quantum poſſunt, ad rem de qua agitur accommodantes, et ex ſuo ſenſu potius quam ex Grammaticæ legibus, aut ex ullis certis principiis, expromentes. Si Grammaticos conſulamus, nihilo proficimus magis: rem quidem notant, ſed nec explicant, neque tamen ſuam ignorantiam profitentur; Græco enim vocabulo nobis fucum faciunt, neſcio quam Temporum Enallagen ſemper in promptu habentes, qua, ne nihil dicant, occurrant quærentibus; quaſi ſcilicet temere, et ſine ulla ratione aut cauſa, fieret Mutatio; quo nihil abſurdius aut inſulſius concipi poteſt. Quin hujuſmodi omnia ſuam vim habeant et proprietatem, dubitari omnino nequit; quod ex his multa obſcura jam ſint et impedita, in tanta linguæ Hebrææ vetuſtate, minime eſt mirandum: quibus tamen ipſis aliqua fortaſſe lux nonnunquam induceretur, ſi diligenter attenderemus, quonam eſſet Scriptor mentis habitu ſituque, cum ea ederet; quas apud animum ſuum rerum imagines tum conciperet. Eſt apud Moſen in eadem illa Ode hujuſce conſtructionis inſigne exemplum. Poſtquam mentionem fecit divini decreti, quo Iſraelitæ

in

in proprium Dei populum electi ſunt, pergit exponere, quo eos amore et caritate, inde ab eo tempore, cum ab Ægypto eos liberaret, amplexus eſſet Deus, in ſolitudine paſceret, per deſerta manu duceret, ac veluti in ſinu portaret; quæ omnia, quanquam manifeſte Præterita, tamen in Futuri Temporis forma efferuntur.[1]

ימצאהו בארץ מדבר
ובתהו ילל ישמן:
יסבבנהו יבוננהו
יצרנהו כאישון עינו:

" Inveniet eum in terra deſerta,
" Et in vaſta ululanti ſolitudine:
" Circumdabit eum, edocebit eum;
" Cuſtodiet eum tanquam pupillam oculi ſui."

Quod anne ex eo explicari poſſit, quod Moſes ſeſe fingat in re præſenti intereſſe, cum Deus Populum ſuum a reliquis gentibus jam ſegregaret; atque inde tanquam ex ſpecula quadam contemplari, quid ex eo conſilio tum eſſet continuo conſecuturum? Ita ſane nonnullis in locis ſe res habere videtur; ut in Pſalmo illo Hiſtorico Aſaphi nomine inſcripto plus ſemel. Poſtquam Populi perfidiam, et delicta in ipſo pene egreſſu ex Ægyptiaca Servitute commiſſa, expoſuit Vates; clemen-

[1] DEUT. XXXII. 10. " In Codice SAMAR. hoc modo legi-
" mus:

יאמצהו בארץ המדבר
ובתהללות ישמנהו:

" i. e. ſecundum Verſionem Latinam, *Confortavit eum in terra de-*
" *ſerti, atque in jubilationibus pinguiter ſuſtentavit eum*: quod hic
" profertur eum ſolummodo in finem, ut cum Hebræo conferri et
" expendi poſſit." H. Vide HOUBIGANT. in loc.

tiam

tiam Dei, et Iſraelitarum denuo repetita flagitia, animo quaſi prævenit, et veluti mox futura prædicit. [a]

והוא רחום יכפר עון ולא ישחית
והרבה להשיב אפו
ולא יעיר כל חמתו:
כמה ימרוהו במדבר
יעציבוהו בישימון:

" Ille tamen miſericors condonabit iniquitatem,
" nec perdet;
" Sæpius avertet iram ſuam,
" Neque excitabit omnem ſuam indignationem.—
" Quomodo jam irritabunt eum in deſerto,
" Diſcruciabunt in ſolitudine!"

Hujus etiam conſtructionis admodum elegans exemplum præbet Pſalmi Centeſimi quarti tota diſpoſitio: Vates enim Dei magnitudinem et ſapientiam prædicans ex rerum naturæ conſtitutione ac conſervatione, opera Creatoris, facta ipſa ac decreta, quaſi illi jam primum omnia ordinanti ipſe adeſſet, in præſenti tempore enunciat; eorundem autem conſequentia, varioſque uſus, et cauſas quas vocant finales, veluti ea inde a principio proſpiciens in poſterum, in Futuro exponit.

Quanquam autem hæc atque hujuſmodi alia eo modo, quo dixi, ſatis commode explicari poſſe videantur; reſtant tamen adhuc quamplurima, quæ eodem referri nequeunt; et in quibus non tam reſpiciendus eſt ſitus ille atque habitus animi, quem ſibi nonnunquam inducit Scriptor, quam linguæ ipſius propria quædam natura atque indoles. Nam Hebræi videntur ſæpenu-

[a] PS. LXXVIII. 38, 40.

mero

mero ita uſurpare Futuri Temporis formam, ut non tam ipſius loquentis habeat rationem, quam rei de qua is proxime loquutus eſt: quæ itaque actio alteri actioni connexa eſt et conſequens, vel quæ ſeipſam conſequitur, iterata nimirum aut continuata; quod quis facit et pergit facere; quod frequenter, aſſidue, certatim, ſedulo facit;[1] id efferunt quaſi Futurum. Quam ob cauſam Formam hanc Grammatici עתיד appellant; quaſi dicas, promptam, expeditam, imminentem. Cujus rei exempla poſſem proferre haud pauca ex locis alias ob cauſas antehac laudatis: ut [2] ex elegantiſſima Proſopopœia Matris Siſeræ; ex [3] Allegoria Vitis ex Ægypto eductæ; ex [4] Comparatione petita ab Aquilæ paterna pietate et ſolicitudine in hoc ipſo Moſis Cantico: quorum omnium vim ſentiet credo attentus lector, ſed haud facile exprimet diligentiſſimus interpres.

Quod ſi ita, uti dixi, ſe res habeat; ſi hujuſmodi inſolentior conſtructio, vel ex ſubito aliquo motu loquentis, novoque animi ſitu inducto proveniat, vel aliam aliquam vim peculiarem habeat ſecum conjunctam, ex rei ratione aut ex linguæ ingenio quærendam; vix fieri poteſt, quin multo frequentius in poetica dictione quam in vulgari ſermone occurrat, cum ſit ad poeſeos naturam, ad mobilitatem, et varietatem, et ad impetum exprimendum valde accommodata; a temperatione et lenitate ſolutæ orationis, uno atque eodem tenore plerumque profluentis, paulo alienior. Adeoque qui in Hebræorum poeſi diligenter verſabitur, ſeſeque exercebit

1 Vide 2 SAM. XII. 3.

2 JUD. V. 29.

3 PS. LXXX. 9, 12, 14.

4 DEUT. XXXII. 11.

in

in percipiendo ac diſtinguendo ſtyli charactere, vix quicquam inveniet, ſi ſententiarum conformationem excipiamus, quod eum a mero ſermone evidentius diſcriminat. Quanquam enim hoc genus non ita abhorret a proſa oratione, ut non unum atque alterum inde exemplum aliquando liceat depromere; [1] tamen ejuſdem frequentior ac liberior uſus pro certa Poeticæ Dictionis nota merito, ni fallor, haberi poteſt.

Hæc autem atque alia hujuſmodi quantam vim habeant in diſtinguenda Hebræorum Dictione Poetica, et in conſervanda elocutionis ſublimitate et ſplendore, ex pauculis exemplis prorſus demonſtrari aut percipi poſſe minime eſt exiſtimandum; neque vero, id ut efficeretur, in me ſuſcepi: erat ſolummodo conſilium, unum atque alterum ex iis notare, quæ hoc curriculum ineuntibus occurſura erant, quæque aliquam cogitationem et curam viderentur poſtulatura. Univerſæ formæ comprehenſio, et coloris poetici perfecta cognitio, nec præceptiunculis contineri, nec via et arte tradi poteſt: uſum et exercitationem cum aliqua judicandi ſolertia conjunctam deſiderat.

1 Hactenus mihi animadverſa ſunt ſolummodo ſequentia: JUD. II. 1. (ſed vide HOUBIGANT. in loc.) et XXI. 25. I. SAM. XXVII. 9, II. 2. SAM. XII. 31. I. REG. XXI. 6. I. PARALIP. XI. 8. Vide etiam PETERS in JOB. p. 202.

PRÆLECTIO DECIMA SEXTA;

DE SUBLIMITATE CONCEPTUUM.

QUÆ in Senſibus unice poſita eſt Sublimitas, nulla Dictionis habita ratione, (ea enim ſpecies quam ad Dictionem retulimus, utpote cum qua arctiori quadam neceſſitudine conjuncta eſt, ultimo quidem ad Senſus etiam plerumque referri poſſet; quæ autem Sublimitas proprie eſt Senſuum,) ea oritur, vel ex inſita quadam animi elatione, et felici audacia in formandis conceptibus; vel ex violento impetu mentis vehementioribus affectibus commotæ: quorum alterum vocat Longinus το φρει τας νοησεις αδρεπηβολον, alterum το σφοδρον και ενθουσιαστικον παθος appellat. Utrumque ita in hoc argumento uſurpamus, atque ita Sacris Vatibus tribuimus, ut nihil derogemus Divini Spiritus afflatui: etſi ſuam interea vim propriæ cujuſque ſcriptoris naturæ atque ingenio concedamus. Neque enim inſtinctu divino ita concitatur Vatis animus, ut protinus obruatur Hominis indoles: attolluntur et eriguntur, non extinguuntur aut occultantur, naturalis ingenii facultates; et quanquam Moſis, Davidis, et Iſaiæ ſcripta ſemper ſpirent quiddam tam excelſum tamque cæleſte, ut plane videantur divinitus edita, nihilo tamen minus in iis Moſem, Davidem, et Iſaiam ſemper agnoſcimus.

Quæ

Quæ ex priore illo genere oritur Sublimitas, nimirum ex audaci ſpiritu et animi elatione, ſive ingenita ſive etiam divinitus infuſa, ea tribus in rebus præcipue cernitur: primo in excelſis magniſque Rebus concipiendis; tum in delectu Adjunctorum, quorum pondere et magnitudine earum deſcriptionibus vis et elatio accedit; poſtremo in Imaginum ſplendore et magnificentia, quibus eædem cum ſuis adjunctis illuſtrantur. Quibus omnibus Vates Hebræi unice eminent et excellunt. Rerum ipſarum et Conceptuum magnitudinem quod attinet, non modo cæteros omnes ſcriptores poſt ſe relinquunt, ſed et cancellos etiam humano ingenio circumſcriptos longe tranſcendunt. Dei magnitudo, potentia, juſtitia, immenſitas; divinorum factorum et conſiliorum infinita ſapientia; argumenta ſunt, in quibus et perpetuo, et ſemper digne, verſatur; in quibus plane triumphat, Hebræorum Poeſis. Reputemus modo, quanto intervallo ab iis diſtant, cum in his rebus verſantur, Poetæ exteri; quam longe infra materiæ dignitatem cadunt excelſiſſima quidem, ſed humana, ingenia; et Hebrææ Poeſeos non modo ſingularem Sublimitatem agnoſcemus, verum etiam adorabimus Divinitatem. Neque vero ſolum in rebus et Conceptibus, in quibus verſatur Poeſis Sacra, ea ineſt magnitudo, quæ quomodocunque explicata ſuam haberet vim et dignitatem; ſed et valde admirabilis eſt etiam modus, quo conceptus menti ingeruntur, rerumque deſcriptiones adornantur; ſive Adjunctorum delectum ſpectemus, ex quibus ad rerum magnitudinem cumulus quidam accedit; ſive Imaginum amplitudinem, quibus ea, quæ ab ſenſibus noſtris ſunt remotiſſima, ita expli-

cantur, ut, quanquam humanitus adumbrata, ſuam tamen divinitatem retineant. Et quoniam Vatum ſacrorum Sublimitas ſatis magna copia exemplorum diverſi generis antehac illuſtrata eſt, ſufficiat in illorum acceſſionem pauca hic apponere, quæ pertinent ad ea, quæ jam dixi, illuſtranda; ex eis nimirum locis petita, in quibus Divina Majeſtas exprimitur.

Ac primum quidem Dei Creatoris Potentia in rerum univerſitate condenda qua magnificentia exponitur! Quo ſane in loco religio eſt præterire toties laudatum illud Sacri Hiſtorici, in quo rei et Conceptus magnitudinem (nihil autem majus mens humana poteſt concipere) commendat brevitas et ſimplicitas Dictionis:[1] ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור "Dixit Deus, Eſto lux, et fuit lux." Quantum addideris verbis, tantum de ſublimitate detraxeris: nam potentiam divinam, non aperte declaratam, animus protinus colligit, et melius, ex effectu; rei magnitudine multo magis perculſus, eo quod ex ſe ipſe eam concepiſſe videatur. Id ipſum poetice exprimunt Vates, nec minori cum vi et magnificentia. Excitantur res omnes creatæ ad celebrandas Dei laudes:[2]

יהללו את שם יהוה
כי הוא צוה ונבראו׃

"Laudent nomen Jehovæ;
"Nam Ille juſſit, et creatæ ſunt."

Et alio in loco:[3]

כי הוא אמר ויהי
הוא צוה ויעמד׃

1 GEN. I. 3.
2 PS. CXLVIII. 5.
3 PS. XXXIII. 9.

"Nam

" Nam Ille dixit, et fuit;
" Ille juſſit, et conſtitit."

Idem argumentum ſæpe explicant latius, additis compluribus Adjunctis, variiſque Imaginibus inductis, ad illuſtrandam deſcriptionem: quæ an faciant pro rei magnitudine et dignitate, et ſine imminutione ſublimitatis, ex uno alteroque exemplo de pluribus aliis facite conjecturam. [1]

איפה הייית ביסדי ארץ
הגד אם ידעת בינה:
מי שם ממדיה כי תדע
או מי נטה עליה קו:
על מה אדניה הטבעו
או מי ירה אבן פנתה:
ברן יחד כוכבי בקר
ויריעו כל בני אלהים:
ויסך בדלתים ים
בגיחו מרחם יצא:
בשומי ענן לבשו
וערפל חתלתו:
ואשבר עליו חקי
ואשים בריח ודלתים:
ואמר עד פה תבוא ולא תסיף
ופא ישית בגאון גליך:

" Ubinam fuiſti cum fundarem terram?
" Indica, ſi intelligentia polles.

[1] JOB. XXXVIII. 4, —— 11.

" Quis diſpoſuit menſuras ejus, quandoquidem
" nôſti;
" Aut quis ſuper eam extendit lineam?
" Quonam demerſæ incumbunt baſes ejus;
" Aut quis poſuit lapidem ejus angularem?
" Quum ſimul ovarent ſtellæ matutinæ;
" Unaque clangerent omnes filii Dei.
" Et foribus occluſit mare?
" Cum erumperet, ex utero exiret:
" Cum involverem illud indumento nubis,
" Et faſcia denſæ caliginis:
" Et diffringerem illi decretum alveum,
" Poneremque repagula et valvas:
" Diceremque, Huc uſque veni, nec progreditor;
" Et hic obſtaculum eſto tuorum fluctuum ſu-
" perbiæ."

מי מדד בשעלו מים׃
ושמים בזרת תכן
וכל בשלש עפר הארץ׃
ושקל בפלס הרים
וגבעות במאזנים׃
שאו מרום עיניכם
וראו מי ברא אלה׃
המוציא במספר צבאם
לכלם בשם יקרא
מרב אונים ואמיץ כח
איש לא נעדר׃

" Quis menſus eſt pugillo ſuo aquas;
" Et cœlos palmo aptavit;

1 ISAI. XL. 12, et 26.

" Et

" Et comprehendit triente pulverem terræ?
" Et ponderavit trutina montes,
" Et colles bilance?
" Attollite in ſublime veſtros oculos;
" Et contemplamini, quis creavit iſta:
" Qui educit numero exercitum eorum,
" Eaque omnia nominatim appellat;
" Præ magnitudine virium et robore potentiæ,
" Ne unum quidem deſideratur."

Videtis, Academici, potentiam ac ſapientiam Divinam in rerum naturæ conſtitutione et gubernatione teſtatam, opera ipſa ac facta Creatoris, magnam præbere Adjunctorum et Imaginum copiam, quæ valde grandia ſunt, nec argumento indigna. Verum aliter ſe res habet, quando agitur de Attributis Dei in ſe ſpectatis, generatim et abſtracte, ſine ulla particulari inductione aut amplificatione operationum et effectuum exinde profluentium. Hic penitus abſorbetur mens humana, planeque obruitur, veluti in profundam quandam voraginem demerſa; et fruſtra conatur aliquid apprehendere, quo ſeſe expedire et extrahere poſſit. Sed ex rei difficultate æſtimamus ejus magnitudinem; dumque animus laborat id complecti, quod ejus anguſtiæ non capiunt, is ipſe labor atque irriti conatus incredibilem quandam granditatem exprimunt. Quam ob cauſam valde ſublimis eſt ſequens locus, cum ad immenſam rei magnitudinem ſummo niſu contendere videatur, quanquam eam aſſequi non poſſit; iis Imaginibus utens, quæ minime quidem ſunt ei adæquatæ, quibus tamen majus nihil univerſa natura ſuppeditavit: [1]

1 PS. XXXVI. 6, 7.

יהוה

יהוה בהשמים חסדך
אמונתך עד שחקים:
צדקתך כהררי אל
משפטיך תהום רבה:

" O Jehova, ad cœlos pertingit Benignitas tua;
" Veritas tua, uſque ad nubes:
" Juſtitia tua inſtar montium validorum;
" Judicia tua Abyſſus magna!"

Verum in hoc genere nihil eſt majus, quam cum per continuam negationem deſcriptio inſtituitur; cum fit congeries maximarum altiſſimarumque Imaginum, quæ cum re, de qua agitur, comparatæ valde impares longeque inferiores reperiuntur: hoc modo quaquaverſum extenduntur, tandemque omnino tolluntur limites; animus deducitur paulatim in Infinitudinem, atque ingenti admiratione et jucundo quodam horrore percellitur, cum primum ſeſe in illa immenſitate expatiari perſenſerit. Multa ſunt in ſacris carminibus hujus rei exempla, quorum unum atque alterum cætera etiam vobis in mentem reducent.[1]

החקר אלוה תמצא
אם עד תכלית שדי תמצא:
גבהי שמים מה תפעל
עמקה משאול מה תדע:
ארכה מארץ מדה
ורחבה מני ים:

" Numquid Dei intima perveſtigabis?
" An invenies etiam perfectionem Omnipotentis?

1 JOB. XI. 7, —— 9.

" Alti-

" Altitudines cœlorum; quid ages?
" Orco profundior; quid cognoſces?
" Menſura ejus terra longior,
" Et latior eſt mari."

אנה אלך מרוחך
ואנה מפניך אברח׃
אם אסק שמים שם אתה
ואציעה שאול הנך׃
אשא כנפי שחר
אשכנה באחרית ים׃
גם שם ידך תנחני
ותאחזני ימינך׃

PSALM. CXXXIX. 7, —— 10. Mihi non ſatisfacit Commatis noni vulgo jam recepta interpretatio; quaſi exprimeretur motus continuus ab oriente in occidentem, ejuſque motus velocitas cum radiorum ſolis velocitate compararetur. Videntur mihi hujuſce Diſtichi, plane ſicut prioris, duo membra inter ſe opponi, non eſſe alterum alteri conſequens; idque tam clare apparere ex ipſa ſententiarum conſtructione, ut de eo dubitari non poſſit; tranſitum itaque duplicem exprimi, unum ad orientem, ad occidentem alterum; fugæ denique longinquitatem, non celeritatem motus, amplificari. Ita THEODORET. in loc. Ορθρον τας ανατολας ειπαλιστι, δυσμας δε της θαλατθης τα εχατα· τω γαρ ὑψει και τω βαθει το μηκος και το πλατος ωθοτθηκε, διδασκων το της θειας φυσεως απεριγραφον. In voce כנפי eſt ׳ Pronomen Affixum, ſecundum LXX. SYR. VULG.

" Auctor Collectionis perutilis Commentariorum Judaicorum, " cui Titulus *Miclol Yophe*, ita accipere videtur hanc phraſin, אשא " כנפי שחר, ac ſi eſſet ratio loquendi Orientalibus uſitata ad no- " tandum *volatum* ſive *fugam in Orientem*. Hæc ſunt ejus verba: " אשא כנפי שחר׳ ואעוף בהם כלומר אם אלך לקצה המזרח; " *Si ſumam pennas Auroræ, iiſque volitem*; *i. e. ſi eam ad extremitatem* " *Orientis*." H.

" Quo

" Quo diſcedam a ſpiritu tuo;
" Et quo a facie tua fugiam?
" Si aſcendam cœlos, ibi Tu;
" Et in orco cubem, ecce Te!
" Fugam capiam auroram verſus;
" Habitem in extremitate maris occidui:
" Etiam illic manus tua ducet me;
" Et apprehendet me dextera tua."

Exprimitur, uti videtis, notio Infinitatis; quæ tamen haud facile in animo conſignatur: ſi ſimpliciter, et abſtracte, nullaque re adjuncta exponitur, fugit intelligentiæ noſtræ vim, ac pene elabitur. Confugiunt itaque Sacri Scriptores ad Adjuncta quædam et Imagines, quarum ope rei tam tenui et ſubtili quandam inducant ſoliditatem, et notionem lubricam ab intellectu ad ſenſus revocent. Deducunt nos per omnes ſpatii dimenſiones; per longitudinem, latitudinem, altitudinemque; has ipſas non generalibus et confuſis vocabulis deſignant, ſed evidenti quadam menſura, eaque maxima, quam aut natura præbet, aut mens noſtra recipit. Cum ultra hos limites provehitur animus, non habet quo poſſit conſiſtere; in omnes partes evagatur, et rerum metas fruſtra conatus attingere, devenit tandam in Infinitatem: ejus ſpecies vaſta atque informis, cum in animo evidenter imprimitur, quod hoc modo conſequuntur Sacri Scriptores, ſemper magnam vim habet, et cum horrore quodam conjunctam admirationem.

Convenit etiam vel maxime ad imprimendam imaginem Divinæ Majeſtatis et Potentiæ acrior illa et vehementior Negatio, vel Affirmatio, quæ fit per confidentiam

tiam Interrogationis; in quo eam ſæpius uſurpant Sacri Vates: [1]

זאת העצה היעוצה על כל הארץ
וזאת היד הנטויה על כל הגוים:
כי יהוה צבאות יעץ ומי יפר
וידו הנטויה ומי ישיבנה:

"Hoc eſt decretum de omni terra conſilium;
"Et hæc eſt manus extenſa in omnes gentes:
"Nam Jehova Exercituum decrevit; et quis irri-
"tum faciet?
"Et ipſius eſt manus, quæ extenditur; et quis eam
"avertet?"

ההוא אמר ולא יעשה [2]
ודבר ולא יקימנה:

"An Ille dixit, et non faciet?
"An locutus eſt, et non effectum dabit?"

Nec minorem vim habet ſimulata conceſſio et Ironia ipſi Deo attributa: in quo admirabilis eſt ille Jobi locus: [3]

עדה נא גאון וגבה
והוד והדר תלבש:
הפץ עברות אפך
וראה כל גאה והשפילהו:
ראה כל גאה הכניעהו
והדך רשעים תחתם:

1 IS. XIV. 26, 27.
2 NUM. XXIII. 19.
3 JOB. XL. 10, —— 14.

טמנם בעפר יחד
פניהם חבוש בטמון׃
וגם אני אודך
כי תושיע לך ימינך׃

" Orna te, age, magnificentia et celſitudine;
" Et indue majeſtatem et gloriam:
" Effunde quaquaverſum æſtus iræ tuæ;
" Et aſpectu tuo omnem elatum deprime:
" Aſpice omnem elatum, proſterne eum;
" Et contere impios in veſtigio ſuo:
" Obrue eos in pulvere pariter;
" Involve eorum vultus, et in obſcurum demerge.
" Tum etiam Ego tibi confitebor;
" Cum tibi ſalutem præſtiterit dextera tua."

Divina omnipotentia et humana infirmitas, inter ſe collatæ, invicem augentur: portentoſa illa abſurditas, quæ in rerum maxime inæqualium comparatione apparet, clariſſime demonſtrat illam inæqualitatem, eaſque plane infinito intervallo disjungit.

Cum vero Vates Sacri ſemper de Deo humanitus loquuntur; humanas actiones, humanos affectus, humana etiam membra illi tribuentes; qui fieri poteſt, ut omnino exiſtimentur Divinam Majeſtatem unquam digne expreſſiſſe, ac non potius, quantum in ipſis fuit, imminuiſſe ac violâſſe videantur? Nonne id de illis etiam verum erit, quod Homero merito vitio vertit Longinus; nimirum illum Deos ſuos homines feciſſe, vel etiam infra humanam ſortem depreſſiſſe? — Verum longe aliter ſe res habet. Homerus cæterique, vaniſſimis opinionibus ducti, ea de Diis ſuis prodiderunt, quæ,

quæ, utcunque abſurda atque impia in ſenſu proprio accepta, vix tamen, ac ne vix quidem, poſſunt Allegorice intelligi: [1] contra Vates Sacri Naturam Divinam ſub humanis imaginibus adumbrant, eo quod illud neceſſario poſtulet humanæ mentis imbecillitas; eoque modo, ut, quæ a rebus humanis ad Deum transferuntur, nunquam proprie accipi poſſint. Semper remittitur intellectus ab umbra ad veritatem; neque in nuda hæret imagine, ſed protinus quærit et inveſtigat id, quod in Divina natura ei imagini eſt Analogum; grandius quiddam et excelſius, quam quod poſſit plane concipere aut apprehendere, ſed quod animum metu quodam et admiratione percellit. Atque hoc, ni fallor, rei cujuſdam ſatis notabilis rationem aliquantum reconditam explicabit; nimirum, cur ex iis rerum Imaginibus, quæ ad Deum transferuntur, illæ potiſſimum, quæ in ſenſu proprio acceptæ ab ejus natura alieniſſimæ, ejuſque majeſtate indigniſſimæ, viderentur, tamen in Metaphora aut Comparatione longe maximam habent Sublimitatem. Verbi gratia, quæ a Corpore et Membris humanis ducuntur, plerumque grandius quiddam habent et magnificentius, quam quæ transferuntur ab Affectibus aut Intellectu; quæque a brutis Animalibus ſumuntur, ſæpe ſublimitate exſuperant ea, quæ petuntur ab Hominis natura. Ea enim eſt mentis noſtræ ignorantia et cæcitas in Divinæ naturæ contemplatione, ut ejus notionem ſimplicem et puram nullo modo poſſimus attingere: ſemper admiſcemus humani aliquid; craſſiora quidem corporis adjuncta facile ſecernimus, ſed ægre ſeparamus Animæ Rationalis, aut aliquas etiam Senſi-

1 Vide FABRICII *Biblioth. Græc.* Lib. v. Cap. 26. Vol. VIII. p. 526.

tivæ,

tivæ, facultates. Hinc fit, ut ſæpe in iis imaginibus, quæ a præſtantiori hominis parte ad Deum transferuntur, acquieſcamus, quaſi ei proprie tribuerentur: contra, eas, quæ remotius petitæ et alienius attributæ videntur, ultro aſpernatur ac reſpuit cogitatio noſtra; et, dum continuo conſectatur το αναλογον, ſemper ad aliquid admodum grande et magnificum, quanquam obſcurum, conſurgit. Videamus, annon ita ſe res habeat in ſequentibus: cum Pſaltes Hominis ob injuriam inſperato acceptam commoti perturbationem ad Deum transfert, ea Imago nihil in ſe habere videtur inſigniter admirabile, aut excelſum: [1]

שמע אלהים ויתעבר
וימאס מאד בישראל׃

" Audivit Deus, et ira exarſit;
" Et Iſraelem cum ſummo faſtidio rejecit."

Sed cum paulo poſt eadem res Imaginibus multo craſſioribus et audacius tranſlatis adumbratur, nihil facile poteſt eſſe ſublimius: [2]

ויקץ כישן אדני
כגבור מתרונן מיין׃

" Tum expergefactus eſt Dominus veluti ex ſomno;
" Tanquam Athleta præ vino in clamorem erum-
" pens."

Eadem in ſequentibus etiam videtur eſſe ratio, ubi ex leonis rugitu, ex ruſticarum operarum clamore, et ex ferarum immaniſſimarum rabie, Imago ducitur: [3]

1 PS. LXXVIII. 59.
2 PS. LXXVIII. 65.
3 JER. XXV. 30.

יהוה

יהוה ממרום ישאג
וממעון קדשו יתן קולו:
שאג ישאג על נוהו
הידד כדרכים יענה:

" Ex alto rugiet Jehova;
" Et ex ſacroſancto habitaculo edet vocem:
" Horrendum rugiet ſuper ſedem ſuam;
" Edet celeuſma, ſicut calcantes uvas."

ואהי להם כמו שחל:
כנמר על דרך אשור:
אפגשם כדב שכול
ואקרע סגור לבם:

" Et ero illis inſtar Leonis;
" Sicut pardus, juxta viam inſidiabor:
" Occurram illis, ut urſa orbata;
" Et diſcerpam eorum præcordia."

Cum Imagines in ſe ſpectatæ craſſum quiddam et plane abſonum ſpirent, tantaque materia quam maxime indignum, eo citius inde abripitur animus, et ad rei ipſius magnitudinem contemplandam ſubito tranſit.

HOS. XIII. 7, 8.

PRÆLECTIO DECIMA SEPTIMA:

DE SUBLIMITATE AFFECTUUM.

ALTERUM Sublimitatis fontem cum Longino ſtatuimus commotæ mentis vehementiam, et Affectuum impetum: vocat is το σφοδρον και ενθουσιαστικον παθος. Videamus paulum, quid ſit ille ενθουσιασμος; quam vim habeat in poeſi Affectuum cum concitatio, tum imitatio; quænam inter Affectus et Sublimitatem cognatio intercedat.

Dictionem poeticam germanum eſſe incitatæ mentis effectum, plus ſemel jam obſervatum eſt; ipſam etiam Poeſim ſuam habuiſſe originem, habitum ſuum, colorem, ſonum, geſtumque traxiſſe, ex eo quod patitur animus corpuſque, imaginatio, ſenſus, ſermo, vox, ſpiritus, cum Affectus vehementius concitantur. Omnis animæ humanæ Affectio, ubi imperioſius dominatur, eſt brevis quidam furor: cum poeta ita ingenio, vel potius imaginatione, valet, (ευφαντασιωτον vocant Græci [1]) ut facile quemvis animæ motum induere, ut alienos affectus in ſe transferre, eoſque apte, vivide, fortiterque pro rei natura exprimere poſſit, eum Furore poetico concitari vulgo dicimus; et cum Ariſtotele μανικον, cum Platone ευφορα, ενθεον, και ενθουσιαζοντα, cum Latinis divino ſpiritu afflatum Deoque plenum, appellare poſ-

1 QUINCTIL. Lib. VI. 2.

ſumus:

ſumus: non quaſi "Dî ardorem hunc mentibus ad-"dant," ſed quod "ſua cuique Deus fit dira cupido." Hanc igitur ſpeciem ἐνθουσιασμὸν appellarem Naturalem, niſi viderer plane inter ſe repugnantia conjungere: eſt certe longe diverſus, et altioris quidem originis, verus ille et germanus ἐνθουσιασμὸς, eoque nomine unice dignus, quo ſolummodo Hebræorum Poeſis ſublimior, ac maxime Prophetica, incitatur.

Porro, ut vehementioribus animæ Affectibus originem ſuam debet poeſis, ita in Affectibus exprimendis vim ſuam præcipue exerit, et Affectus concitando finem ſuum optime conſequitur.

Imitatione conſtare dicitur Poeſis: quicquid humana mens cogitatione complectitur, id omne imitatur; res, loca, imagines vel naturæ vel artis, actiones, mores, affectus: et cum omni imitatione magnopere delectatur mens humana, fieri vix poteſt, quin illam et delectet maxime et percellat ea imitatio, quæ ei ſuam ipſius imaginem exhibet, omneſque eos impulſus, flexiones, perturbationes, motuſque ſecretos exprimit, quos in ſe agnoſcit ſentitque. Commendat imprimis hanc imitationem ipſius rei ſubtilitas et difficultas: habet magnam admirationem, cum cernimus id effectum dari, quod omnino vix effici poſſe judicamus. Cæterarum rerum deſcriptiones accuratas eſſe et naturæ congruere, memoriæ ſubſidio, ac veluti per medium quoddam, mens tardius intelligit: cum exprimitur Affectus aliquis, rem ipſam quaſi nude intuetur; ipſa per ſe conſcia eſt et ſui et ſuorum motuum, nec rem perſpicit ſolum, ſed et vel idem vel ſimile quiddam ſtatim patitur. Hinc fit, quod ea Sublimitatis ſpecies, quæ ex vehe-

menti Affectuum impulſu eorumque imitatione oritur, apud animum humanum multo maximam vim habet: quicquid ei extrinſecus exhibetur, utcunque grande et magnificum, minus eum, ut par eſt, commovet, quam quod intus percipit; cujus magnitudinem, et impetum, et vehementiam, ipſe apud ſe perſentit.

Utque Imitatio Affectuum poeſeos perfectiſſimum eſt opus, ita per eorundem Concitationem maxime ad finem ſuum et effectum perducitur. Poetices finis eſt, Prodeſſe Delectando: Concitatio autem Affectuum, per imitationem facta, eſt ſumme et utilis, et jucunda.

Utilis eſt in primis hujuſmodi Concitatio Affectuum, ſi recte legitimeque fiat; nimirum ſi ita moveantur Affectus, ut ad ſuum finem dirigantur, ut naturæ conſilium et rerum veritatem ſervent; hoc eſt, ſi excitetur mali averſatio, boni amor: quod ſi aliqui poetæ contra faciunt, ii ſua arte peſſime abutuntur. Affectiones enim principia ſunt atque elementa humanarum actionum; omnes in ſe ſunt bonæ, utiles, honeſtæ; et cum debite exercentur, non modo recta ducunt, ſed ſtimulant etiam et incendunt, ad Virtutem. Poeticæ partes ſunt, eas incitare, dirigere, moderari, minime autem extinguere: Affectuum exercitationem, emendationem, diſciplinam profitetur; id quod Ariſtoteles per παθημάτων κάθαρσιν unice intelligere videtur, quanquam Interpretes quidam alio ſenſum ejus detorſerunt.

Ad hoc, eo utilior eſt iſtiuſmodi Affectuum Concitatio, quod valde delectet: omnem enim Affectuum commotionem, etiam eorum qui cum dolore primitus cognationem habent, cum per imitationem fiat, ſumma eaque exquiſita quædam voluptas ſemper comitatur:

partim

partim ex ipſius imitationis contemplatione orta; partim ex noſtræ felicitatis cum aliorum miſeriis comparatæ conſcientia; præcipue vero ex Senſu Morali. Homini enim generoſum quendam ſpiritum natura indidit; juſſitque non ſe ſolum reſpicere, ſed aliorum etiam curam et rationem habere; nihil humani a ſe alienum ducere. Gaudere itaque in aliorum felicitate, dolere etiam in aliorum miſeriis, pietatem et benevolentiam amore amplecti, immanitatem et injuſtitiam odio et indignatione proſequi, id eſt, naturæ ſuæ obtemperare, rectum eſt, honeſtum, pulchrum, jucundum.

Multum quidem genere differunt Sublime et Patheticum, et tamen aliqua neceſſitudine inter ſe conjunguntur. Patheticum continet in ſe Affectus quos patimur, et quos concitamus. Exprimuntur aliqui Affectus ſine Sublimitate; eſt item Sublimitas, ubi nulli Affectus exprimuntur: ſed id neutiquam poteſt eſſe Sublime, quod nullum Affectum concitat. Quæ ex ipſa Conceptuum atque Imaginum magnitudine oritur Sublimitas ſemper habet Admirationem; eamque vel cum gaudio, vel amore, vel odio, vel metu, plerumque conjunctam: id quod ſatis liquet ex exemplis in eo genere proxime allatis.

Quantum vero in Affectibus commovendis, et ad ſuum finem rite dirigendis, præſtat ſacra Hebræorum Poeſis; quomodo eos in debitis objectis exercet, et veluti in ſuo quemlibet centro et cardine convertit; Admiratione per Divinæ Majeſtatis contemplationem animum percellit et incendit; Gaudium, Spem, Amorem, a rerum terrenarum et abjectarum amplexu revul-

ſum, ad Summum Bonum traducit; Odium, Metum, Dolorem, in levioribus vitæ miſeriis nimis ſedulo occupatum, ad Summi Mali averſationem excitat: hæc omnia neque hic loci egent explicatione, nec, quanquam cum ſumma Sublimitate plerumque conjuncta, et ad finem ſuum egregie perducta, proprie ad rem præſentem faciunt. Non enim agitur de Sublimitate quatenus concitat Affectus; ſed de ea ejuſdem ſpecie, quæ oritur ex vehementi impulſu, ex Imitatione ſive repræſentatione Affectuum.

Atque hic campus plane immenſus nobis oſtenditur. Quid enim eſt aliud pars longe maxima Poematum Sacrorum, quam perpetua diverſorum Affectuum Imitatio? quæ alia materia et argumentum tot Carminum, quam Admiratio ex Divinæ potentiæ et majeſtatis contemplatione orta; Gaudium ex ſenſu Divini favoris proſperoque rerum exitu; Iracundia et Indignatio contra impios Deique oſores; Dolor ex peccati conſcientia, et pœna delictorum divinitus irrogata; ex interminatione judiciorum Divinorum Terror? Neque horum omnium, aut ſi qui his finitimi ſunt animorum motus, exempla deſiderare quiſquam poteſt, qui in Libro Jobi, in Pſalmis, in Canticis aut Vaticiniis Prophetarum, velit periculum facere, vel etiam in aliquam eorum partem, nullo conſilio aut delectu habito, forte inciderit. Quocirca exhibenti mihi vobis, Academici, in horum ſingulis breve aliquod ſpecimen, multo minus erit laborandum, ut idonea atque eximia ſeligam, quam ut quæ ultro occurrunt, non dico pro rei dignitate, ſed ſine graviſſima ſublimitatis imminutione, poſſim exponere.

Admi-

Admiratio, ut eſt effectus ſemper conſequens Sublimitatem, ita ſæpe etiam Sublimitatis eſt cauſa efficiens. Concipit ſenſus magnificos, dictione utitur elata et audaci, ſententiis brevibus, conciſis, interruptis.[1]

יהוה מלך ירגזו עמים
ישב כרובים תנוט הארץ׃

" Jehova regnat; contremiſcant populi:
" Cherubis inſidet; commoveatur tellus."

קול יהוה על המים[2]
אל הכבוד הרעים
יהוה על מים רבים׃
קול יהוה בכח
קול יהוה בהדר׃

" Vox Jehovæ ſuper aquas:
" Deus gloriæ intonat;
" Jehova ſuper aquas validas.
" Vox Jehovæ potens;
" Vox Jehovæ plena majeſtatis."

מי כמכה באלים יהוה[3]
מי כמכה נאדר בקדש
נורא תהלת עשה פלא
נטית ימינך תבלעמו ארץ׃

" Quis Tui ſimilis inter Deos, Jehova!
" Quis Tui ſimilis, verendus ſanctitate!
" Terribilis laudum, faciens mirabilia!
" Extendiſti dextram; abſorbet eos tellus."

1 PS. XCIX. 1.
2 PS. XXIX. 3, 4.
3 EXOD. XV. 11, 12.

Effert ſe Gaudium, atque exultat audacius: grandes habet conceptus, ſplendidas imagines arripit, verba injicit ardentia; nec veretur figuras maxime præcipites et inſolentes periclitari. In Moſis, in Deboræ Carmine ἐυχαειτηφ, quæ ſenſuum, quæ dictionis et compoſitionis Sublimitas! Quid illa in Pſalmis toties celebrata univerſæ naturæ jubilatio, quum res omnes creatæ, cum animalibus inanimæ, Creatoris laudes certatim efferunt? nonne ipſa Poeſis triumphare gaudio, lætitia inſoleſcere, et prope bacchari videtur? [1]

Dicite, Regnat Deus Omnipotens;
Dicite populis, Ipſe Jehova
Poſuit ſtabilis mœnia mundi,
Rerum validas torquet habenas.
Cœli exultent; concinat Æther;
Reſonet cantu conſcia Tellus;
Reſonent Sylvæ; reſonent Montes;
Geminent palmis Flumina plauſum;
Fremitu læto reboet Pontus:
Pſallite, clangite, quæque patentes
Colitis terras, quæque profundum.
Advenit, advenit ipſe Jehova;
Regat ut populos legibus æquis,
Totum numine temperet orbem.

Nihil autem poteſt eſſe magnificentius et grandius, quam Iracundiæ et Indignationis, præſertim Divinæ, repræſentatio; cujus rei inſigne exemplum præbet tota Moſis Ode Prophetica, quæ perpetuo æſtu iracundiæ exardeſcit et inflammatur. Nonnulla antehac in genere

[1] PS. XCVI. 10, —— 13. et XCVIII. 7, — 9.

paulum

paulum diverſo exinde protuli; nec omitti debent ſequentia: [1]

כי אשא אל שמים ידי
ואמרתי חי אנכי לעלם:
אם שנותי ברק חרבי
ותאחז במשפט ידי:
אשיב נקם לצרי
ולמשנאי אשלם:
אשכיר חצי מדם
וחרבי תאכל בשר
מדם חלל ושבידה
מראש פרעות אויב:

" Nam manum meam ad cœlos attollo,
" Et dico, Ut Ego in æternum vivo;
" Si acuam gladii mei fulgur,
" Et manus mea arripiat arma judicii;
" Ita hoſtibus meis ultionem reddam,
" Eiſque, qui me oderunt, rependam:
" Inebriabo ſagittas meas ſanguine,
" Et gladius meus devorabit carnes;
" Sanguine confoſſorum captorumque,
" De capite capillato inimicorum."

Nec in ſimili materia cautior aut remiſſior Iſaias: [2]

כי יום נקם בלבי
ושנת גאולי באה:
ואביט ואין עזר

1 DEUT. XXXII. 40, —— 42.

2 ISAI. LXIII. 4, — 6. Vide Not. ad hunc locum infra PRÆL. XXX.

ואשתומם

ואשתומם ואין סומך׃
ותושע לי זרועי
וחמתי היא סמכתני׃
ואבוס עמים באפי
ואשכרם בחמתי
ואוריד לארץ נצחם׃

" Nam dies ultionis in corde meo eſt ;
" Et annus, quo meos redimam, venit :
" Et circumſpexi, neque erat adjutor ;
" Et obſtupui, neque enim erat ſuſtentator :
" Tum mihi ſalutem præſtitit brachium meum,
" Et indignatio mea ipſa me ſuſtentavit :
" Et conculcavi populos in ira mea,
" Et in æſtu meo eos contrivi,
" Et cædem eorum derivavi in terram."

Et valde ſublimis eſt illa apud Moſem hoſtici furoris et minarum Imitatio, qua mirifice amplificatur inſperatæ cladis atrocitas : [1]

אמר אויב ארדף אשיג
אחלק שלל תמלאמו נפשי
אריק חרבי תורישמו ידי
נשפת ברוחך כסמו ים׃

" Dixerat hoſtis, perſequar, adſequar ;
" Dividam ſpolia, exſaturabitur anima mea ;
" Stringam gladium, exſcindet eos manus mea :
" Spiritu tuo flaviſti ; operuit eos mare."

Humilis plerumque, et abjectus, et a Sublimitate paulo alienior eſt Dolor ; ſed cum exceſſit modum, et in

1 EXOD. XV. 9, 10.

animo

animo penitus dominatur, insurgit audacius, et in rabiem quandam et furorem excandescit. Num se cohibet et comprimit Jeremias, dum Sionis miserias exaggerat? [1]

דרך קשתו כאויב נצב ימינו כצר
באהל בת ציון שפך כאש חמתו׃

" Arcum suum hostili more intendit; dextram fir-
" mavit, velut inimicus;
" In tentoria filiæ Sionis iram suam instar ignis
" effudit."

Sed nihil in hoc genere æquat Jobi dolorem, acrem, vehementem, fervidum, in gravissimis miseriis semper animosum quiddam et excelsum spirantem; nimirum

" æstuat ingens
" Uno in corde Pudor, Luctusque, et conscia Virtus."

אפו טרף וישטמני [2]
חרק עלי בשניו

1 THREN. II. 4.

2 JOB. XVI. 9. —— 14. " Vers. 10. יתמלאון. Habent LXX, " ὁμαθυμαδον δε καπεδραμον: R. L. B. GERSHOM, יתקבצון, *congre-* " *gati sunt.* Et verbum Arabicum מלא notat in VI Conjugatione " *Invicem juverunt, ac unanimes fuere,* (nempe quasi congregati *pleno* " numero,) et construitur cum præpositione עלי, ut hoc in loco. " Vide etiam ISAI. XXXI. 4. infra PRÆL. XIX. citatum, ubi מלא " redditur *turba.* Verum hæc significatio, quanquam satis bene " confirmata, iis, quæ præcedunt, expensis, minus forsan ardens " ac vehemens hoc in loco videri possit. Vers. 11. ירטני, *me præ-* " *cipitavit:* Hanc veram istius vocis significationem esse arbitror, " quæ inter ἁπαξ λεγομενα numerari debet: nam alter ille locus, " ubi vulgo legitur, NUM. XXII. 32. ירט הדרך depravatus est,

" et

צרי ילטוש עיניו לי׃
פערו עלי בפיהם
בחרפה הכו לחיי
יחד עלי יתמלאון׃
יסגירני אל אל עויל
ועל ידי רשעים ירטני׃
שלו הייתי ויפרפרני
ואחז בערפי ויפצפצני
ויקימני לו למטרה׃
יסבו עלי רביו
יפלח כליותי ולא יחמל
ישפך לארץ מררתי׃
יפרצני פרץ על פני פרץ
ירץ עלי כגבור׃

" Ira ejus diſcerpit me, et hoſtili odio proſe-
" quitur;
" Dentibus ſuis in me infrendit;
" Hoſtis meus acuit contra me oculos ſuos.
" Fauces ſuas contra me diſtendunt;

" et ſine dubio corrigendus e Cod. SAMAR. qui habet כי הרע דרכך
" לנגדי, *quia mala eſt coram me via tua:* cui congruit Balaami re-
" ſponſum, v. 34. אם רע בעיניך, *ſi malum ſit in oculis tuis.* Ne-
" que vero conſtat conſtructionis ratio in hac phraſi, ירט הדרכך,
" niſi forſan ſtatuamus veram lectionem eſſe ירטה דרכך. Hoc au-
" tem ut mittamus, recte omnino habet, uti dixi, hoc in loco in-
" terpretatio vocis ירטני; nam verbi Arabici ורט nota et pervul-
" gata eſt ſignificatio, *Præcipitem ſe dedit in rem, unde expedire ſe non*
" *poſſet.*" H.

" Max-

" Maxillas meas contumelioſe percutiunt;
" Pariter ſuper me ſeſe exſaturant.
" Conſtrictum me Deus iniquo tradidit,
" Et in manus impiorum me præcipitavit.
" Tranquillus eram, et me penitus contrivit;
" Et cervice prehenſum minutatim diffregit;
" Ac me ſibi pro ſcopo conſtituit.
" Corona facta invadunt me jaculatores ejus;
" Sulcat renes meos, nec parcit;
" Effundit in terram fel meum.
" Aliis ſuper alias plagis continuo me profligat;
" Impetum facit in me, ſicut bellator."

Apud eundem qua magnificentia et ſublimitate exprimitur Mœror et Deſperatio!

[1] O ſi bilance queſtus librentur mei,
Juſtaque trutina moles cumulati mali!
Superat iniquo pondere arenas æquoris;
Nec temere inæſtuat gemitu erumpens dolor.
Stant penitus imo tela infenſi Numinis
Defixa latere; morſu lacerant viſcera,
Ægrumque lenta tabe ſpiritum hauriunt;
Deique terrores acie inſtructa ingruunt.
O cedat utinam ſupplicis precibus Deus!
Effundat iræ fræna tandem vindici;
Manu ſoluta, liberoque brachio,
Adigat triſulci vim coruſcam fulminis,
Miſerumque plaga ſubito interimat ſimplici.

[1] JOB. VI. 2, 3, 4, 8, 9.

Nec

Nec minus in Terrore vel incutiendo, vel exprimendo, totum Jobi Poema excellit; quod ſatis intelligi poteſt vel exemplo jam allato. Hunc vero Affectum quaſi ſuum opus propriamque provinciam ſibi vindicat Poeſis Prophetica, maximam nempe partem in denunciandis Dei judiciis occupata. Totus fere eſt in eo πάθει Ezekiel: excellit etiam Iſaias, quanquam rerum lætarum et ſalutis plerumque nuntius; ſed Judæorum hoſtibus hi intentantur terrores:[1]

הלילו כי קרוב יום יהוה
כשד משדי יבוא:
על כן כל ידים תרפינה
וכל לבב אנוש ימס:
ונבהלו צירים וחבלים יאחזון
כיולדה יחילון
איש אל רעהו יתמהו
פני להבים פניהם:
הנה יום יהוה בא
אכזרי ועברה וחרון אף
לשום הארץ לשמה
וחטאיה ישמיד ממנה:
כי כוכבי השמים וכסיליהם
לא יהלו אורם
חשך השמש בצאתו
וירח לא יגיה אורו:

[1] ISAI. XIII. 6, ——— 13.

ופקדתי

ופקדתי על תבל רעה
ועל רשעים עונם
והשבתי גאון זדים
וגאות עריצים אשפיל:
אוקיר אנוש מפז
ואדם מכתם אופיר:
על כן שמים ארגיז
ותרעש הארץ ממקומה
בעברת יהוה צבאות
וביום חרון אפו:

" Ejulate, nam propinquat dies Jehovæ;
" Adveniet, ut ab Omnipotente vaſtitas!
" Idcirco omnes manus ſolventur,
" Et omne cor hominis liqueſcet;
" Et conſternati angoribus, et cruciatibus correpti,
" Inſtar parturientis dolebunt:
" Alter alterum attoniti reſpicient,
" Inſtar flammarum vultu ardente.
" Ecce dies Jehovæ advenit;
" Atrocitas, et excandeſcentia, et æſtus iræ:
" Ut redigat terram in deſolationem,
" Et peccatores ejus ex ea exſcindat.
" Nam ſtellæ cœlorum, et eorum ſidera,
" Non emittent lucem ſuam;
" Caligabit Sol in ortu ſuo,
" Nec ſplendorem ſuum effundet Luna.
" Et animadvertam in orbis malitiam,
" Et in impiorum crimina;

" Et

" Et comprimam arrogantium faſtus,
" Et ſuperbiam tyrannorum dejiciam.
" Mortalem reddam obryzo pretioſiorem,
" Et hominem auro Ophirino.
" Propterea cœlos faciam contremiſcere,
" Et commovebitur tellus e loco ſuo;
" In excandeſcentia Jehovæ Exercituum,
" Et in die iræ ejus exardeſcentis."

Nec in hoc minus eminet Jeremias, etſi lenioribus affectibus magis fortaſſe idoneus. Exemplo ſit Viſio imminentem Judææ cladem cum mira evidentia et veriſſimo ἐνθυσιασμῷ exhibens: [1]

מעי מעי אוחילה קירות לבי
הומה לי לבי לא אחרש
כי קול שופר שמעתי נפשי תרועת מלחמה:
שבר על שבר נקרא כי שדדה כל הארץ
פתאום שדדו אהלי רגע יריעתי:
עד מתי אראה נס אשמעה קול שופר:
ראיתי את הארץ והנה תהו ובהו
ואל השמים ואין אורם:

" Viſcera mea! viſcera mea! præcordia mihi do-
" lent!
" Tumultuatur intus cor meum; ſilere non poſſum;
" Nam vocem buccinæ audiviſti, O anima mea;
" clangorem belli!
" Clades ſuper cladem proclamatur, nam devaſtata
" eſt omnis hæc terra:

[1] JER. IV. 19, &c.

" Sub-

" Subito vaſtantur tentoria mea, momento mea vela.
" Quouſque videbo vexillum, audiam clangorem
" buccinæ! —
" Aſpexi terram, ecce autem vacua eſt et inanis!
" Cœloſque, nec lucent amplius!"—

et quæ ſequuntur reliqua. Infinitum eſſet omnia, quæ huc faciunt, recenſere: et erit fortaſſe locus de his et ſimilibus plus ſemel differendi in ea operis inſtituti parte, quæ de variis Poematum Hebræorum Generibus agit: quam, veſtra, Academici, indulgentia in incœpto arduo et difficili prius implorata, proxime ſum ingreſſurus.

PARS TERTIA:

POEMATUM HEBRÆORUM VARIÆ SPECIES.

נבואה

SIVE POESIS PROPHETICA.

PRÆLECTIO DECIMA OCTAVA:

PROPHETARUM SCRIPTA PLERAQUE ESSE POETICA.

De Poeſeos Hebrææ generali natura, deque attributis ejus communibus, hactenus diſputatum: ſatis quidem fuſe, ſi diſſertationum numerus ſpectetur; ſi argumenti et copia et dignitas, vereor ne breviter nimis, et plus nimio exiliter. Verum non erat conſilium niſi locos inſigniores, et qui ad peculiarem Hebræorum rationem præcipue facerent, attingere; eoſque ipſos delibare potius, quam pertractare; nec tam docere, quam ad hæc ſtudia adhor-

adhortari auditores meos: qui non erunt monendi, ne rei ipſius magnitudinem ex hujuſce operæ et tractationis tenuitate metiantur; ac ſpeciatim exempla quod attinet ex ſacris Vatibus ſæpius prolata, ne in ullius interpretatione, nedum in noſtra, velint acquieſcere: quanquam in hac parte non minimam poſitam fuiſſe diligentiam libenter profiteor. Quod jam reſtat, univerſum Genus Poeſeos Hebrææ in ſuas Species tribuendum eſt, et quid in ſingulis maxime notatu dignum ſit, videndum. Qua in diſtributione non eſt a nobis exigendum, ut ipſos Hebræos ſemper citemus teſtes, utque cujuſque Speciei deſcriptionem legitime eſſe conſtitutam illorum auctoritate confirmemus; qui in ſubtilibus ejuſmodi rerum partitionibus non multum verſati ſunt: ſatis erit ad rem noſtram, hoc eſt, ad accuratiorem Sacræ Poeticæ tractationem, ſi ſingularum proprietates in rei natura poſitas eſſe, cernique vel in argumenti materia, vel in rerum diſpoſitione, vel in ſtyli diverſitate, vel in totius denique Poematis forma, demonſtremus.

Poeſi Propheticæ primum locum tribuo: quod genus cernitur in Prophetarum Vaticiniis; eorum nimirum pleriſque quibus conſtant Libri Prophetici, atque aliis nonnullis quæ in Hiſtoricis ſparſim occurrunt. Ea quin ſint Stylo vere Poetico et in ſuo genere excellenti, nemo opinor dubitat; quam in rem a nobis etiam jam antea allata ſunt multa exempla: numeris autem et metris conſtare non minus quam Libros illos Poeticos dictos, id quidem non tam facile conceſſum iri video.

Negant Judæi;[1] negat Hieronymus,[2] Judæorum diligens auditor: poſt quos nihil attinet recentiores memorare, qui partim omnibus Hebræorum ſcriptis metra abjudicant; partim iis ſolum tribuunt, quæ vulgo Poetica appellantur, pauciſque inſuper Canticis hinc inde diſperſis. Horum autem auctoritate nemo ſe protinus obrui patiatur, priuſquam videat, num idonei ſint hujuſce argumenti judices, quidve in hac quæſtione ſit eorum teſtimonio tribuendum.

Judæi, ipſis etiam confitentibus, antiquæ Metricæ artem, ejuſque omnem memoriam, a multis retro ſeculis amiſerunt; nimirum inde ab iis temporibus, quibus Lingua Hebræa deſiit eſſe vernacula, et in oblivionem abiit.[3] Id ſane vero videtur ſimile, Maſoretas illos, quicunque tandem fuerint, qui poſtea ſacra Volumina Accentibus et Vocalibus, prout ea nunc habemus, diſtinxerunt, adeo tenuem et imperfectam habuiſſe in hac

1 ABARBANEL Tres ſtatuit Species Canticorum. Prima eſt Rhythmica, ſive ὁμοιοτελεύτοις conſtans; in uſu apud recentiores Hebræos, qui ab Arabibus eam didicerunt, ſed Sacris Scriptoribus plane ignota. Secunda, ad melodiam Muſicam accommodata; ut modulata voce, vel cum inſtrumentis etiam Muſicis, cantetur: qualia ſunt Cantica Moſis, Deboræ, Davidis. Tertiam Speciem conſtituunt Parabolæ; quod genus, (inquit ille, valde abſurde, ut ſolent Magiſtri,) proprie vocatur שיר. Ex hac autem claſſe excludit Parabolas Prophetarum, cum MAIMONIDIS diſtinctione inter Prophetiam et Spiritum Sanctum: (vid. *More Neboc.* II. 45.) ait eas non eſſe Cantica, quia non ſunt ex operatione ipſius Prophetæ, ſed ex abſoluta Prophetia. *Mantiſſa Diſſert. ad Libr.* COSRI pag. 413.

2 Vide HIERON. Præfat. in Iſaiam.

3 "Non eſt dubium quin [Cantica Sacra Secundæ Speciei] "habuerint melodias certas, quæ longitudine temporis et captivita-"tum in oblivionem venerunt." ABARBANEL, ibid. p. 410.

re

re cognitionem, ut metrum a ſoluta oratione non potuerint liquido internoſcere: quippe qui, cum libros alios, Pſalmorum nimirum, Proverbiorum, et Jobi, ut metricos peculiari quadam ratione accentibus ſuis notaverint, alios tamen non minus certo metris conſtantes, cujuſmodi ſunt Canticum Salomonis et Jeremiæ Threni, pro meris ſermonibus habuerint, et proinde in his vulgarem et proſaicam ſolummodo Accentuationem adhibuerint; quorum judicio ſtant omnes Judæi, hoſque idcirco metricos eſſe, et in eodem cenſu cum tribus iſtis ſuperioribus ponendos, negant.[1] Neque vero in hac

1 Canticum Salomonis Poema quidem eſſe agnoſcunt Judæi; non autem vel ſtructuræ ratione vel metri, ſed eo quod ſit Parabola: adeoque ad Tertiam Canticorum Speciem refert ABARBANEL. ibid. Qua item de cauſa fit, quod, cum in nonnullis Codd. MSS. Tres Libri Metrici στιχηρως ſcribantur, eodem tamen modo minime exarentur Threni et Canticum Canticorum. Hoc ſane animadverti in Cod. MS. Bibliothecæ Vaticanæ inter antiquiſſimos merito numerando; eſt enim Anni Æræ Chriſt. DCCCCLXXIX. Hoc cernitur in plurimis Codd. MSS. uti me certiorem facit Vir in his literis exercitatiſſimus BENJAMINUS KENNICOTT; cujus BIBLIA HEBRAICA CUM VARIIS LECTIONIBUS prelum typographicum jam ſedulo exercent. Equidem exiſtimare quiſpiam poſſet, Judæos, cum Cantica quædam, et ſæpe etiam in Codd. MSS. integros Libros Metricos στιχηρως exaratos exhibuerint, vel ſervâſſe, vel ſervare ſaltem videri voluiſſe, rationem carminis, et veram verſuum diſtributionem. Sed eorum in hac re inſcitiam arguit ipſorum inter ſe diſcordia; parum enim conſentiunt in linearum terminis figendis, neque ullam certam rationem aut legem in hoc negotio ſequuntur. Canticorum diſtributio in στιχους in variis Libris Impreſſis varia eſt, ut cuivis liquebit Editiones inter ſe conferenti. In Cantico Moſis DEUT. XXXII. in quo diſtribuendo Libri Impreſſi magis conſentiunt quam in cæteris, vix autem diverſitati aut inconſtantiæ locus fuiſſet, modo membrorum ſententiæ ſemper habuiſſent rationem, ipſi tamen Judæorum Magiſtri inter ſe

parte diſcipulus ſuis præceptoribus peritior fuiſſe exiſtimandus eſt. Quanquam enim Hieronymus de Metris Hebraicis multa diſputat, multa de Tetrametris et Hexametris, de Iambicis et Sapphicis, memorat; ea tamen omnia non nimium urgenda eſſe res ipſa oſtendit: etenim plane pingui, quod aiunt, Minerva agit, in Hebraicis remotam quandam ſimilitudinem Græcorum metrorum quærens, et craſſis quibuſdam imaginibus rem a ſe ipſo non ſatis intellectam explicans; in quibus etiam ipſe ſibi parum conſtare deprehenditur. Nam Deuteronomii Canticum Hexametris et Pentametris compoſitum eſſe ait, [1] Joſephum et Originem ſecutus; alibi [2] vero idem Carmen Iambico Tetrametro ſcriptum eſſe affirmat: ad comprobandam denique ſententiæ ſuæ veritatem eorum teſtimoniis utitur, Philonis nimirum,

diſſident, aliis verſus ſive lineas ſexaginta ſeptem, aliis ſeptuaginta numerantibus. Vide Annot. ad Bib. Hebr. Edit. MICHAELIS *Halæ* 1720. In Libris metricis ſimilis eſt fere Codicum MSS. diſcordia; quod meo rogatu facta in nonnullis collatione deprehendit idem Vir Doctiſſimus. Codex MS. inſignis, quem in Bibliotheca Regia Dreſdenſi vidi, habet quod in hac parte notari meretur, quodque Judæorum in hac re tota ignorantiam et futilitatem palam facit. Paraphraſis Chaldaica Textui per totum immiſcetur, ita ut ſingula legantur Commata, primo Hebræum, deinde Chaldæum, et ſic perpetuo alternatim: in Libris Metricis, qui στιχηρως ſcribuntur, ita confunduntur Textus et Verſio, ut, cum in στιχων diſtributione nihil aliud ſpectaverit ſcriptor quam linearum æqualitatem, paſſim in una eademque linea occurrant; utque idem στιχος ab Hebræo incipiat, in Chaldæum deſinat; et contra. Codex hic eſt elegantiſſimus; annorum fortaſſe quingentorum. Puncta ſunt a manu recentiore; ut in Vaticano ſupradicto, aliiſque omnibus paulo antiquioribus.

1 Præfat. in Chron. Euſebii.

2 Epiſt. CLV. ad Paulam Urbicam.

Joſe-

Joſephi, Origenis, Euſebii,[1] quibus Metrice Hebræa æque atque ipſi fuit ignota. Pace itaque et Judæorum et Hieronymi, liceat nonnulla proponere in contrariam partem; quibus forſan perſpectis non omnino incredibile videri poterit, Prophetarum pleraque Vaticinia, perinde atque cætera Poeſeos Hebrææ monumenta, verſibus eſſe edita numeriſque adſtricta.

Jam vero ad probandum Prophetarum Vaticinia eſſe Metrica iiſdem profecto argumentis utendum eſt nobis, quibus conati ſumus evincere Poeſim Hebræam in univerſum aliquo Metri genere conſtare: quæ quidem omnia hic locum habent; eo duntaxat excepto, quod ex Carminibus Alphabeticis petebatur. Ejus vero artificii exempla in Poeſi Prophetica minime eſſe quærenda, res ipſa docet; cum ſit ab ejus natura vel maxime alienum: eſt enim magis ſtudii et diligentiæ, quam incitationis et motus; ad ſubſidium memoriæ, non ad affectuum impulſus, comparatum. Reliqua autem imprimis hic obſervanda occurrunt: Dialectus Poetica,[2] Dictio et Conſtructio a pedeſtri ſermone abhorrens, cæteraque ejuſmodi, quæ lectori diligenti abunde ſeſe offerent, uno alteroque exemplo explicari non poſſunt; parvi enim momenti fortaſſe videbuntur ſingula, quæ univerſa magnam vim habent. Huc accedit poetica Sententiarum Conformatio; quæ cum metrici artificii ſemper, ut mihi quidem videtur, pars quædam præcipua eſſet, nunc certe quæ clare apparet ſola ſit, eam poſtea uberius explicare conabor, Scriptorum Propheticorum ſpeciatim habita ratione: alia quædam jam præmiſſurus, quæ ad opinionem noſtram comprobandam viam munire videntur.

1 Vide HIERON. Præfat. in Job.

2 Vide ſupra annotata PRÆL. III.

Erant Prophetæ a Deo quidem ipſo et electi et ad munus ſuum obeundum abunde inſtructi; ex eorum tamen numero plerumque, qui ab ineunte ætate in convenientem diſciplinam traditi, et ad ſacra miniſteria prius inſtituti fuiſſent. Conſtat ex multis ſacræ Hiſtoriæ locis, inde a priſcis Reipublicæ Hebrææ temporibus fuiſſe quædam Prophetarum Collegia, in quibus ſemoti ab hominum frequentia Prophetici muneris candidati ſtudiis et exercitationibus ſacris vacabant: horum ſingulis præerat Vates aliquis ſumma auctoritate, et Sancti Spiritus inſtinctu eximie præditus, univerſi cœtus moderator et præceptor. Quanquam de eorum inſtitutis et diſciplina paucis tantummodo atque obiter mentionem fecit Sacra Hiſtoria; nihilominus in eo ſæpe multumque occupatos fuiſſe intelligimus, ut hymnis et carminibus, cum fidium et tibiarum cantu et ſymphonia, Dei laudes celebrarent. Inſignis eſt locus qui in hoc genere primum occurrit: [1] Saulo jam regi deſignato, et ſolenni unctione juſſu Dei conſecrato, obviam fit, quemadmodum ei prædixerat Samuel, cœtus Prophetarum deſcendentium a Monte Dei, (id loci nomen, in quo ſitum erat ſacrum Collegium,) et præcedentibus nabliis, tympanis, tibiis, citharisque, vaticinantium: quibus auditis, ipſe protinus, cæleſti etiam ſpiritu inſtinctus, una vaticinatur. Idem illi evenit, ejuſque etiam nuntiis Naiotham miſſis ad capiendum Davidem; [2] qui cum Prophetas viderent vaticinantes, et præſidentem choro Samuelem, afflatu divino pariter correpti una vaticinati ſunt. De hujuſce Vaticinationis ratione

1 1. SAM. X. 5, —— 10.

2 1. SAM. XIX. 20, —— 24.

inter

inter Auctores, quantum video, nulla eſt diſſenſio: omnes hic intelligunt, Dei laudes Sancti Spiritus inſtinctu carmine cantuque celebratas; Chaldæi Interpretis auctoritatem ſecuti, vel potius rei ipſius evidentia inducti: quandoquidem etiam eodem plane modo Aſaphus, Heman, Iduthun, in Templi miniſterio rei muſicæ præfecti, dicuntur "vaticinati eſſe in citharis, na-"bliis, et cymbalis, cum gratiæ laudeſque Jehovæ tri-"buerentur." [1] Quibus exemplis ſatis patet, vocis נביא uſum apud Hebræos eo quidem uſque ambiguum fuiſſe, ut æque deſignaret Prophetam, vel Poetam ſive Muſicum, divinitus incitatum. His addi etiam poſſunt Prophetides, Maria ſoror Aharonis, et Debora, eo titulo, ut videtur, inſignitæ, non ſolum quod per illas Jehova locutus eſſet, ſed ob Poeticam etiam et Muſicam facultatem; quæ duæ apud antiquos, cum Hebræos tum exteros, ſemper erant conjunctæ. Quid quod Salomo, vel ſaltem Parabolarum ejus concinnator atque editor quidam, vocabulum, quod in Prophetiæ proprie dictæ ſignificatione ſolenne eſt, bis uſurpavit ad dictionem Poeticam deſignandam? Verba enim Aguri et Lemuelis vocat משא, [2] quod Hieronymus Viſionem reddit, Seniores χρηματισμον, Chaldæus נבואה: cum tamen is locus nihil in ſe habeat Prophetiæ proprie dictæ ſimile; ſed ſit Sententiarum quædam rhapſodia, conſtans verſiculis ad omnem Poeticum ornatum compoſitis, et in eo genere imprimis elegantibus. Nimirum Hebræi res duas natura inter ſe finitimas, ut ipſi arbitrabantur, unius vocabuli com-

1 I. PARAL. XXV. 1, — 3.

2 PROV. XXX. 1. XXXI. 1. Vid. etiam. I. PARAL. XV. 22. et 27. ubi שר המשא, αρχων των ωδων, LXX.

munione

munione connectebant: eademque ambiguitas nominis utravis facultate pollentem exprimentis, ob ſimilem quandam opinionem antiquitus acceptam, in lingua[1] Arabica, Græca, et Latina obtinuit.

Neque vero exiſtimandum eſt, Poeticam ſive Muſicam in ſocietatem ſolummodo nominis a Prophetia benigne receptam fuiſſe: quinetiam accepimus Prophetiam ipſam non dedignatam eſſe cum Muſica re vera habere commercium, ejuſque opem et auxilium petere. Inſigne eſt Eliſæi exemplum; qui, duobus regibus Judæ et Iſraelis de rerum exitu ſciſcitantibus Dei reſponſum editurus, [2] Fidicinem ſibi adduci poſtulat; eoque citharam pulſante, afflatu divino protinus [3] agitatur. Quod ſane plerique ita interpretantur, ut exiſtiment Prophetam ad ſedandam animi ſui perturbationem Muſicam adhibuiſſe; in quo ſequuntur opinionem quandam Judæorum recentiorum, [4] quæ ipſa non ſatis extra controverſiam poſita eſt: quaſi nimirum omnis vehementiorum affectuum motus Sancto Spiritui aditum præcluderet, et cum Prophetia conſtare non poſſet; cujus tamen operationem cum incitatiſſima animi commotione graviſſimiſque perturbationibus perſæpe conjunctam fuiſſe, multis ipſorum Prophetarum [5] teſtimoniis comperimus. Verum utcunque ea ſe res habeat, haud ſcio

1 *Muttenabbi*, Προφητης, Vates. Vid. JOSEPHI MEDI Oper. p. 59. TIT. I. 12. LUC. I. 67. et HAMMOND. in loc.

2 2. REG. III. 15.

3 והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד יהוה

4 Vide MAIMON. *More Neboc.* II. 36. et plures alios citatos a JOH. SMITH. in *Diſſert. De Prophetia*, Cap. VIII.

5 Vide JER. XXIII. 9. EZEK. III. 14, 15. DAN. VII. 28. X. 8. HABAC. III. 2, et 16.

an

an verius ſtatui poſſit, iis quæ modo allata ſunt, et hoc ipſo loco, perſpectis, Prophetam ipſum voce ceciniſſe ad fidicinem, et vel hymnum aliquem, vel potius oraculum ipſum, ad citharæ cantum pronuntiaſſe: a quo ſane non prorſus abhorret hujus reſponſi ſtylus et compoſitio.

Ex quibus omnibus ſatis liquet, veterum Hebræorum ſententia cum Poetica Prophetiam arcta quadam ſocietate et cognatione conjunctam fuiſſe. Utriuſque facultatis idem erat nomen; eadem quippe origo, idem auctor, Spiritus Sanctus. Ii potiſſimum ad Prophetiæ munus exequendum evocabantur, qui prius in ſacra Poeſi multum fuerant verſati. Eorundem erat in uſum Eccleſiæ et carmina condere, et edere oracula: neque id quidem dubium eſt, quin magna pars Hymnorum ſacrorum Vaticinia ſint proprie dicta; nec quin ex Vaticiniis nonnulla re vera ſint Hymni. Cum autem is eſſet ab initio præcipuus Poeticæ finis, uti prius vidimus, ea ſingularis utilitas, ut dicta ſapientium, ad mores vel ad fidem pertinentia, in animis hominum alte imprimeret, et ad poſteritatis memoriam commendaret; nemini mirum id videri debet, ſi Prophetia, quæ in eo genere principem locum obtinet maximique eſt momenti, ejus operam noluerit repudiare, et miniſterium ad uſus ſuos præcipue accommodatum aſpernari. Cujus etiam rei illuſtre præbet exemplum Moſis Ode Prophetica, [1] quam Dei juſſu et inſtinctu ſcripſit, Iſraelitis diſcendam et memoriæ mandandam: "Ut ſit," inquit Deus ipſe, [2] "Carmen hoc mihi pro teſte adver-

1 DEUT. XXXII.

2 Vide DEUT. XXXI. 19, 21.

"ſum

" ſum Iſraelitarum populum, cum a me defecerit: hoc
" in os ejus teſtimonium dicet; neque enim oblivioni
" mandabitur, aut ex poſterorum ejus ore excidet."

Porro autem, ut hoc ipſum Moſis Carmen in primis clarum eſt et inſigne in Prophetico genere monumentum, ita ex altera parte multa ſunt Vaticinia, quæ in genere Poetico præcipue eminent. Supereſt ut in hanc rem exempla quædam ex ſcriptis Propheticis deprompta vobis proponam. Ac Vaticiniorum quidem antiquiſſimorum, quæ in Moſis Hiſtoria extant, pleraque jam antea citavi, [1] uti quæ clariſſimum Hebræi carminis ſpecimen exhiberent: Noachi nimirum Vaticinium, Jacobi Patriarchæ Benedictiones, Balaami Oracula. Quibus omnibus, ac præſertim illis Balaami, haud ſcio an clariora exempla ex univerſo ſacrorum Codicum penu depromi poſſint; ita ſunt omnibus poetici characteris notis eminenter ſignata: ut qui metra aliqua in Hebræorum poeſi agnoſcunt, cum iis autem ſolis in hac quæſtione nobis res eſt, iſta cogantur in metricis numerare, ſiquidem pro ſententia ſua argumentis propugnare velint. Illis autem Balaami Vaticiniis adnumerandum exiſtimo Carmen elegantiſſimum, a Micha Propheta ab interitu vindicatum: [2] mire congruit cum cæteris ejus monumentis res, dictio, conſtructio, forma ipſa et character compoſitionis; plane autem citari videtur, [3] ut Regi Moabitarum conſulenti factum a Balaamo reſponſum:

1 Vide ſupra PRÆL. IV.

2 MICH. VI. 6, — 8.

3 Vide MICH. VI. 5. et Viri Cl. JOSEPHI BUTLER, nuper EPISCOPI DUNELMENSIS, Concionem De Balaamo.

במה אקדם יהוה
אכף לאלהי מרום:
האקדמנו בעולות
בעגלים בני שנה:
הירצה יהוה באלפי אילים
ברבבות נחלי שמן:
האתן בכורי פשעי
פרי בטני חטאת נפשי:
הגיד לך אדם מה טוב
ומה יהוה דורש ממך:
כי אם עשות משפט ואהבת חסד
והצנע לכת עם אלהיך:

" Quanam re inſtructus comparebo coram Jehova;
" Inclinabo me ſupplex coram Deo altiſſimo?
" Num comparebo coram eo cum holocauſtis;
" Cum vitulis anniculis?
" Num accepta erunt Jehovæ millia arietum;
" Dena millia fluentorum olei?
" An dabo primogenitum meum hoſtiam pro pec-
" cato meo;
" Ventris mei fructum piaculum animæ meæ?
" Indicavit tibi, O homo, quid ſit bonum;
" Et quid Jehova a te exigit?
" Niſi ut æquum facias, et pietatem colas,
" Et ſubmiſſe te geras erga Deum tuum."

Quod ſi ad reliquas ſacræ Hiſtoriæ partes pergamus, exempla non deerunt. Sed prius etiam appellanda nobis eſt ipſius Moſis cycnea Cantio: non dico Oden illam Propheticam, quæ ſæpius id nomen invenit, ſed

Viri

Viri divini extremam morientis Benedictionem, qua Iſraeliticarum tribuum fata ſignificantur: [1]

יהוה מסיני בא
וזרח משעיר למו:

" Jehova ex Sina prodiit:
" Et ex Sehire illis exortus eſt:"—

Vaticinium ejuſdem plane generis cum illo Jacobi; in exordio et fine valde ſublime; ex omni autem parte Prophetici Carminis ſpecimen eximium. Porro in eundem cum his cenſum refero Samuelis ad Saulum reſponſum, quo ei contumaciam exprobrat, eumque divino decreto regno privari denunciat, quatuor conſtans verſiculorum paribus eleganter compoſitis: [2]

החפץ ליהוה בעלות וזבחים
כשמע בקול יהוה:
הנה שמע מזבח טוב
להקשיב מחלב אילים:
כי חטאת קסם מרי
ואון ותרפים הפצר:
יען מאסת את דבר יהוה
וימאסך ממלך:

" Num delectatur Jehova holocauſtis et ſacrificiis,
" Æque ac obſequio voci ejus præſtito?
" Scito, obſequium melius eſſe ſacrificio,
" Et obedientiam adipe arietum.

1 DEUT. XXXIII.

2 I. SAM. XV. 22, 23. VETT. INTT. omnes legiſſe videntur להקשיב pro והקשיב, et תרפים ſine ו præfixo.

" Profecto

" Profecto ut crimen divinationis eſt rebellio,
" Et quaſi ſcelus idololatriæ contumacia.
" Quoniam repudiaſti mandatum Jehovæ,
" Et ipſe te repudiavit, ne rex ſis."

Aliud ejuſdem rei evidens et illuſtre exemplum præbent Davidis verba noviſſima, [1] utcunque difficilis et impedita ſit ejus Vaticinii, quod dictionem attinet, interpretatio. Satis jam credo erit exemplorum ex Libris Hiſtoricis, ſi addam Iſaiæ de Senacheribo Oraculum, Regum Hiſtoriæ inſertum : [2]

בזה לך לעגה לך בתולת בת ציון
אחריך ראש הניעה בת ירושלם׃

" Contempſit te, ſubſannavit te Virgo Filia Sionis;
" Poſt te caput movit Filia Hieroſolymorum :"—

quod iterum occurrit inter illius Prophetæ Vaticinia; admonetque, ut ab Hiſtoricis ad ipſa Prophetarum Volumina tranſeam; quæ magnam ſuppeditabunt exemplorum copiam, quibus oſtendi poſſit vere poeticam eſſe Vaticiniorum compoſitionem, unoque opere ipſa poeticæ compoſitionis ratio plenius illuſtrari.

1 2. SAM. XXIII. 1, ——— 7.
2 2. REG. XIX. 21, ——— 34. ISAI. XXXVII. 22, ——— 35.

PRÆLECTIO DECIMA NONA:

POESIM PROPHETICAM

ESSE SENTENTIOSAM.

POESIM Hebræam in Religionis famulatu natam et enutritam fuiſſe ſatis conſtat, cum a principio id præcipue munus illi demandatum eſſet, ut Dei laudes Hymnis celebraret; utque cum Muſica conjuncta rem divinam ſanctiorem quodammodo et auguſtiorem faceret, piiſque colentium affectibus vim quandam efficacem adderet, et ardorem cæleſtia ſpirantem. Primævum hunc Hymnorum in Sacris uſum haud parum momenti attuliſſe credibile eſt ad formandum univerſum hujuſce poeſeos charactera, eumque habitum ei inducendum, quem, etſi iſti quidem negotio præcipue accommodatum, in cæteris tamen ſervat. Quod ut luculentius explicari poſſit, de veterum Hebræorum Hymnodia paucula adnotanda ſunt.

Quanquam equidem de more rituque carmina canendi apud eos recepto haud multa liquido conſtent, et de Muſica ſacra ex omni parte valde impedita et obſcura ſit quæſtio, hoc tamen multis exemplis clare confirmatur, uſu obtinuiſſe, ut ſacros Hymnos ſæpe alternis choris

ris invicem cantarent.[1] Id nonnunquam hoc modo fiebat; nimirum alter chorus Hymnum ipſum canebat, altero diſtichon intercalare, ſive id προοιμια eſſet ſive επωδη, certis in locis ſubinde intercinente. Ita Moſem cum Iſraelitis Oden ad Mare Rubrum ceciniſſe accipimus;[2] "Maria enim Prophetis tympanum manu ferebat, eam-"que ſequebantur Fœminæ omnes cum tympanis cho-"reas agentes; et Maria reſpondebat illis," hoc eſt, ipſa cum mulieribus virorum choro identidem ſuccinebat,

שירו ליהוה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים׃

"Cantate Jehovæ, quia magnifice ſeſe extulit;
"Equum equitemque in mare dejecit."

Quod cernitur etiam in Pſalmis nonnullis ad hanc formam compoſitis. Alias vero ita erat inſtituta cantio, ut ex duobus choris, altero ſingulis verſiculis præcinente, alter perpetuo ſubjungeret verſiculum priori aliquo modo reſpondentem. Cujus rei exemplum eſt in noto illo diſticho,

הודו ליהוה כי טוב
כי לעולם חסדו׃

"Celebrate Jehovam, quia bonus;
"Quia æterna eſt ejus benignitas:"

quod Sacerdotes et Levitas ad præſcriptum Davidis alternis choris ceciniſſe nos docet Ezra;[3] ſicuti etiam col-

1 Vide NEHEM. XII. 24, 31, 38, 40. et Titulum PS. LXXXVIII.

2 EXOD. XV. 20, 21. Vide PHILONEM περι γεωργιας, pag. 199. item περι βιου θεωρητικου, pag. 902. Edit. Paris. 1640.

3 EZR. III. 11.

ligere

ligere licet ex illo Pſalmo,[1] in quo poſterior verſiculus ab altero choro cantatus perpetuam ἐπῳδὴν facit. Eadem eſt ratio muliebris cantiunculæ de Saulo et Davide:[2] " laudentes enim reſpondebant," hoc eſt, alternis choris carmen amœbæum canebant; alteris enim præcinentibus,

הכה שאול באלפו

" Percuſſit Saulus millia ſua,"

alteræ ſubjiciebant,

ודוד ברבבתיו

" Et David ſuas myriadas."

Quomodo Iſaias deſcribit ipſos etiam Seraphos canentes το τεισαγιον: nempe[3] " alter alteri inclamabant," ſive canebant alternis,

קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות
מלא כל הארץ כבודו׃

" Sanctus, Sanctus, Sanctus, Jehova Exercituum!
" Plena eſt gloria ejus univerſa tellus.

Ex Judaica Eccleſia in Chriſtianam inde a primis ſeculis derivatus eſt mos iſte alternis canendi: [4] αντιφωνον ὑμνῳδιαν, ſive Reſponſoria, vocabant, cum in duos choros diviſi Pſalmum per ſingulas ſtrophas invicem canebant: cum autem id fiebat per ſingulos verſiculos, altero nempe choro poſteriorem diſtichi partem ſuccinente, id

1 PS. CXXXVI.

2 I. SAM. XVIII. 7.

3 IS. VI. 3. Vide quæ de origine αντιφωνων ὑμνων tradit SOCRAT. *Hiſt. Eccl.* VI. 8.

4 PLIN. Lib. X. Epiſt. 97. —— " quod eſſent ſoliti carmen " Chriſto, quaſi Deo, dicere ſecum invicem."

ſpeciatim

ſpeciatim appellabant τα ακροστιχα, ſive τα ακροτελευτα, ὑποψαλλειν. [1]

Quod ſi is primævus eſſet Hymnos canendi uſus, uti ſane fuiſſe credibile eſt, in eo cauſam cernimus proximam, cur ejuſmodi carmina per ſtrophas æquales, et quidem plerumque diſticha, ordinate diſponerentur; et cur diſticha verſiculis aliquo modo parallelis conſtarent. Id cum accommodatum eſſet ad modulationem muſicam in ea poeſeos ſpecie, quæ a principio maxime exculta eſt, ſimulque cum linguæ indole et ratione numerorum valde congrueret; facile tranſiit in cæteras ſpecies, quæ non erant ad eundem cantionis uſum deſtinatæ; adeoque in univerſa Hebræorum poeſi fere obtinuit: ut id verius de Muſis Hebræis quam de aliis quibuſcunque dici poſſit, — "amant alterna Camœnæ." Quam in rem adnotari etiam poteſt, verbum ענה, quod proprie ſignificat reſpondere, uſurpari latius de quavis cantione; [2] vel a præcipua ſpecie ad reliquas tranſlato vocabulo, vel quod apud Hebræos omne fere carmen Reſponſorii quodammodo formam haberet.

Hanc originem, hos progreſſus habuiſſe videtur apud Hebræos Poetica ſententiarum Compoſitio: in Poeſi Prophetica eam obtinere, pariter atque in Ode vel Didactica, ad quas natura ſua maxime eſt accommodata, cerni poteſt in iis exemplis Vaticiniorum Poeticorum antiquiſſimis, quæ proxime citavi; nec minus in illis reliquis locum habere, quæ in Prophetarum Voluminibus

1 Vide BINGHAM. *Antiq. Eccl. Chriſtianæ* XIV. I.

2 EXOD. XXXII. 18. NUM. XXI. 17. HOS. II. 15. PS. CXLVII. 7. "Ita verbum in Arabica lingua verbo ענה reſpondens non ſolum "*aliquid invicem facere*, ſed etiam *cantare*, denotat." H.

continentur, ſupereſt ut oſtendam. Quod ut fiat evidentius, totum hoc genus in ſuas ſpecies diſtributum exemplis illuſtrare conabor; primum ex iis Libris, qui ab univerſis habentur Poetici, deinde e Propheticis conſimilia depromens.

Poetica ſententiarum Compoſitio maximam partem conſtat in æqualitate, ac ſimilitudine quadam, ſive paralleliſmo, membrorum cujuſque periodi, ita ut in duobus plerumque membris res rebus, verbis verba, quaſi demenſa et paria, reſpondeant. Quæ res multos quidem gradus habet, multam varietatem; ut alias accuratior et apertior, alias ſolutior et obſcurior ſit: ejus autem Tres omnino videntur eſſe Species.

Primam conſtituunt ſpeciem Parallela Synonyma: cum, propoſita quacunque ſententia, eadem denuo exprimitur aliis verbis idem fere ſignificantibus. Quæ exornatio omnium fortaſſe frequentiſſima eſt, et perſæpe magnam habet accurationem et concinnitatem: exempla paſſim obvia ſunt, neque anxio delectu opus eſt; quocirca eos potiſſimum locos adducam, qui alias etiam ob cauſas ſunt omnibus notiſſimi.[1]

בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לעז:
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו:
הים ראה וינס
הירדן יסב לאחור:

[1] PS. CXIV.

ההרים

ההרים רקדו כאילים
גבעות כבני צאן׃
מה לך הים כי תנוס
הירדן תסב לאחור׃
ההרים תרקדו כאילים
גבעות כבני צאן׃
מלפני אדון חולי ארץ
מלפני אלוה יעקב׃
ההפכי הצור אגם מים
חלמיש למעינו מים׃

" Cum exiret Iſrael ex Ægypto;
" Domus Jacobi e populo barbaro:
" Erat illi Juda in ſanctam ditionem;
" Iſrael illius imperium.
" Vidit mare, et fugit;
" Jordanes converſus eſt retro:
" Montes ſubſiluerunt, ut arietes;
" Colles, ut filii ovium.
" Quid tibi, O Mare, quod fugeris;
" Jordanes, converſus fueris retro:
" Montes, ſubſilueritis ut arietes;
" Colles, ut filii ovium?
" A conſpectu Domini contremiſce, Tellus;
" A conſpectu Dei Jacobi!
" Qui vertit rupem in ſtagnum aquarum;
" Petram in fontem aquarum."

Nec minus accurate compoſitus eſt Propheticæ Poeſeos inceſſus: [1]

[1] ISAI. LX. 1,—3.

קומי אורי כי בא אורך
וכבוד יהוה עליך זרח:
כי הנה החשך יכסה ארץ
וערפל לאמים:
ועליך יזרח יהוה
וכבודו עליך יראה:
והלכו גוים לאורך
ומלכים לנגה זרחך:

" Surge, effulge, nam venit lux tua;
" Et gloria Jehovæ ſuper te oritur.
" Ecce enim tenebræ operient terram;
" Et denſa caligo populos:
" Super te autem exorietur Jehova;
" Et gloria ejus ſuper te conſpicua erit.
" Et incedent gentes in luce tua;
" Et reges in ſplendore ortus tui."

Et illuſtre illud Vaticinium de Meſſiæ humilitate et pœnis piacularibus: [1]

מי האמין לשמעתנו
וזרוע יהוה על מי נגלתה:
ויעל כיונק לפניו
וכשרש מארץ ציה:
לא תאר לו ולא הדר ונראהו
ולא מראה ונחמדהו:
נבזה וחדל אישים
איש מכאבות וידוע חלי:

[1] ISAI. LIII. 1,——5.

וכמסתר

וכמסתר פנים ממנו
נבזה ולא חשבנהו׃
אכן חלינו הוא נשא
ומכאבינו [1] סבלם׃
ואנחנו חשבנהו נגוע
מכה אלהים ומענה׃
והוא מחלל מפשעינו
מדכא מעונותינו׃
מוסר שלומנו עליו
ובחברתו נרפא לנו׃

" Quis credidit prædicationi noſtræ;
" Et brachium Jehovæ cuinam patefactum eſt?
" Aſcendit enim coram eo ut ſurculus;
" Et ut ſtirps e terra ſiticuloſa:
" Nulla illi forma, nullus decor, ut aſpiceremus
" eum;
" Neque erat aſpectus ejus, ut eum cuperemus.
" Contemptus, neque amplius inter viros habitus;
" Vir dolorum, et ægritudinem expertus:
" Et veluti qui faciem a nobis abſconderet;
" Contemptus, neque eum æſtimavimus.
" Certe infirmitates noſtras ipſe pertulit;
" Et dolores noſtros ipſe ſuſtinuit:
" Nos tamen eum æſtimavimus plaga affectum;
" Percuſſum divinitus, et afflictum.

1 Quidam Codd. cum MSS. tum impreſſi, in Margine notant, inſerendum הוא: (vide Bibl. Heb. Edit. MICHAELIS, Var. Lect. in loc.) id certe exprimunt SYR. et VULG. ejuſque vocis repetitio vim habet et elegantiam haud mediocrem. " Habent hic vocem הוא in Textu duodecim MSS. et tres Editt." K.

" Ille autem vulneratus eſt propter peccata noſtra;
" Contuſus ob noſtras iniquitates:
" Pœna nobis ſalutaris ei imponitur;
" Et per ejus livorem fit noſtra curatio."

Eſt quidem eximius in hoc genere Iſaias, ſed neutiquam ſingularis: apud cæteros etiam exempla abundant; unum tantum adponam ex Hoſea, quod habet etiam longe pulcherrimum πάθος [1].

איך אתנך אפרים
אמגנך ישראל:
איך אתנך כארמה
אשימך כצבאים:
נהפך עלי לבי
יחד נכמרו נחומי:
לא אעשה חרון אפי
לא אשוב לשחת אפרים:
כי אל אנכי ולא איש
בקרבך קדוש [2] ולא אבוא בעיר:

1 HOS. XI. 8, 9.

2 Vix eſt, in quo magis diſſentiunt Interpretes, quam in hoc verſiculo explicando; præſertim ubi voces ipſæ adeo ſunt notæ, et periodi ratio tam manifeſta. Prope ſolus hic vidit aliquid HIERONYMUS, qui in *Comm. in loc.* ita exponit: " Non ſum unus ex " his, qui in urbibus habitant; qui humanis legibus vivunt; qui " crudelitatem arbitrantur juſtitiam." Hieronymum ſequitur CASTELLIO. Eſt nimirum in poſteriore membro לא אבוא בעיר Parallelum et Synonymum לא איש in priore. Futurum אבוא habet vim frequentativam, (vide PS. XXII. 3, et 8.) " non ſolea " urbem intrare; non ſum urbicola." Eſt etiam in ſingulis membris pulchra inter ſe oppoſitio partium; " Sum Deus, et non Ho- " mo:" eſt Auxeſis in ſequenti, et paulum variatur ratio oppoſitionis;

" Quomodo dedam te, O Ephraim!
" Addicam te, O Iſrael!
" Quomodo reddam te Admæ ſimilem;
" Faciam te inſtar Zeboimorum!
" Intus convertitur cor meum;
" Simul æſtuant viſcera mea pœnitentia.
" Non exequar iræ meæ fervorem;
" Non iterum perdam Ephraimum:
" Quia Deus ego ſum, et non homo;
" In medio tuo Sanctus, quanquam urbes non ha-
" bito."

Magna eſt in his Parallelis Synonymis formarum varietas, quarum nonnullas non pigebit adnotare. Fit nonnunquam Paralleliſmus per iterationem prioris membri, vel integri, vel ex parte:

רבת צררוני מנעורי [1]
יאמר נא ישראל:
רבת צררוני מנעורי
גם לא יכלו לי:

" Multum oppugnaverunt me ab adoleſcentia mea,
" Dicat nunc Iſrael;
" Multum oppugnaverunt me ab adoleſcentia mea,
" Non tamen mihi prævaluerunt."

אל נקמות יהוה [2]
אל נקמות הופיע:

tionis; " Sum Deus Tuus, tecum habitans, ſed peculiari modo, " extra ordinem, nec more hominum." Nihil, opinor, clarius, nihil elegantius.

1 PS. CXXIX. 1, 2.

2 PS. XCIV. 1, et 3.

עד מתי רשעים יהוה
עד מתי רשעים יעלזו׃

" Deus ultionum, Jehova;
" Deus ultionum, effulge.
" Quouſque impii, O Jehova,
" Quouſque impii triumphabunt!

בלחי החמור חמור חמרתים׃
בלחי החמור הכיתי אלף איש׃

" Maxilla aſini, acervum, acervos duos;
" Maxilla aſini, percuſſi mille viros."

Sic Iſaias: [2]

כי בליל שדד ער מואב נדמה
כי בליל שדד קיר מואב נדמה׃

" Profecto noctu vaſtatur Ar Moabi, exſcinditur;
" Profecto noctu vaſtatur Kir Moabi, exſcinditur."

Ita etiam Nahumus in ipſo ingreſſu ſublimis Vaticinii: [3]

1 JUD. XV. 16. " Videndum, annon iſthæc verba ſint hoc po-
" tius modo reddenda: *Maxilla aſini turbando turbavi eos.* Hæc
" enim videtur eſſe grammatica vocum conſtructio: et verbum
" חמר uſitatam habet notionem *turbandi.* LXX ſic reddunt, Εν σιαγονι ονου εξαλειφων εξηλειψα αυτους, eandem ſequentes conſtructio-
" nem, ſed notionem verbi vehementiorem, nempe *delendi*, ſive
" *perdendi*; quem ſenſum adhuc retinet in lingua Arabica, in qua
" ſignificat non modo *commiſcere*, *turbare*, verum etiam *cooperire*,
" *ſupprimere.* Quod ſi pro altera illa interpretatione, quam etiam
" exprimit Verſio noſtra vernacula, urgeatur EXOD. VIII. 14.
" חמרים חמרים, *acervatim*; reſponderi poteſt, voces in his duo-
" bus locis alia atque alia forma comparere. Et verbum חמר hoc
" in loco ad exprimendum tumultum et confuſionem præcipue ex-
" quiſitum videtur, et aliis prælatum, gratia paronomaſiæ, et
" manifeſtæ aſſonantiæ, quam habet cum חמור, *Aſinus.*" H.

2 Cap. XV. 1.

3 NAH. I. 2.

אל קנוא ונקם יהוה
נקם יהוה ובעל חמה:
נקם יהוה לצריו
ונוטר הוא לאיביו:

" Deus zelotes, et ultor Jehova;
" Ultor Jehova, et irritabilis:
" Ultor Jehova inimicorum ſuorum;
" Et injuriæ memor ille in hoſtes ſuos."

Sæpe deeſt aliquid in poſteriore membro, e priore repetendum ad explendam ſententiam: [1]

שלח מלך ויתירהו
משל עמים ויפתחהו:

" Miſit rex, et ſolvit eum;
" Dominator populorum, et eum liberavit."

Similiter Iſaias: [2]

מלכים יראו וקמו
שרים וישתחוו:
למען יהוה אשר נאמן
קדש ישראל ויבחרך:

" Reges videbunt, et aſſurgent;
" Principes, et adorabunt:
" Propter Jehovam, qui fidelis eſt;
" Sanctum Iſraelis, et te elegit."

Frequenter totum membrum poſterius parti duntaxat alicui prioris reſpondet: [3]

1 PS. CV. 20.
2 ISAI. XLIX. 7.
3 PS. XCVII. 1.

יהוה

יהוה מלך תגל הארץ
ישמחו איים רבים:

" Jehova regnat, exultet tellus;
" Lætentur inſulæ plurimæ."

קומי אורי כי בא אורך[1]
וכבוד יהוה עליך זרח:

" Surge, effulge, nam venit lux tua;
" Et gloria Jehovæ ſuper te oritur."

Tricola raro habent ultra duo Parallela Synonyma: impar membrum vel inchoat periodum, vel plene concludit, et ad reliquorum utrumque ſæpe referri poteſt:[2]

נשאו נהרות יהוה
נשאו נהרות קולם
ישאו נהרות דכים:
מקולות מים רבים
אדירים משברי ים
אדיר במרום יהוה:

" Suſtulerunt fluctus, O Jehova,
" Suſtulerunt fluctus vocem ſuam;
" Uſque ſuſtulerunt fluctus fremitus ſuos.
" Vocibus aquarum multarum,
" Magnificis maris fragoribus,
" Magnificentior in excelſo Jehova."

לכו ונשובה אל יהוה[3]
כי הוא טרף וירפאנו
יך ויחבשנו:

1 ISAI. LX. 1.
2 PS. XCIII. 3, 4.
3 HOS. VI. 1, 2.

יחיינו

יחיינו מימים
ביום השלישי יקמנו
ונחיה לפניו:

" Agite, redeamus ad Jehovam;
" Nam ipſe laceravit, et ſanabit nos,
" Sauciavit, et nos curabit:
" Vitæ nos reſtituet poſt biduum;
" Die tertio nos ſuſcitabit,
" Et in conſpectu ejus vivemus."

In Pentacolis, quorum ſimilis fere eſt ratio, medium nonnunquam locum habet membrum impar inter duo diſticha: [1]

כאשר יהגה האריה
והכפיר על טרפו
אשר יקרא עליו מלא רעים
מקולם לא יחת
ומהמונם לא יענה:

" Quemadmodum rugit Leo,
" Et catulus leonis, ſuper prædam ſuam,
" In quem cogitur paſtorum turba;
" Ad vocem eorum non pavebit,
" Neque ad tumultum eorum animum dejiciet."

תרא אשקלון ותירא [2]
ועזה ותחיל מאד
ועקרון כי הוביש מבטחה
ואבד מלך מעזה
ואשקלון לא תשב:

1 ISAI. XXXI. 4.
2 ZACH. IX. 5.

" Videbit

" Videbit Aſcalon, et timebit;
" Et Gaza, et vehementer dolebit;
" Et Accaron, quoniam puduit expectationis ſuæ:
" Et peribit rex de Gaza,
" Et Aſcalon non habitabitur."

Tetracola fere conſtant duobus diſtichis; ſed eſt ubi in his peculiare quoddam artificium cernitur in ſententiarum diſtributione: [1]

משמים הביט יהוה
ראה את כל בני האדם:
ממכון שבתו השגיח
אל כל ישבי הארץ:

" De cœlo proſpicit Jehova,
" Cernit omnes filios hominis;
" De ſede domicilii ſui contemplatur
" Omnes incolas telluris."

אשכיר חצי מדם [2]
וחרבי תאכל בשר
מדם חלל ושבית
מראש פרעות אויב:

" Inebriabo ſagittas meas ſanguine,
" Et gladius meus devorabit carnem;
" Sanguine confoſſorum captorumque,
" De capite capillato inimicorum."

In quibus utriſque locis poſteriora membra ad priora referenda ſunt alternatim. Eleganter etiam Iſaias [3]:

1 PS. XXXIII. 13, 14.
2 DEUT. XXXII. 42.
3 ISAI. LIV. 5.

כי

כי בעליך עשיך
יהוה צבאות שמו
וגאלך קדוש ישראל
אלהי כל הארץ יקרא׃

" Nam maritus tibi erit Creator tuus;
" Nomen illi Jehova Exercituum:
" Et redemptor tuus Sanctus Iſraelis;
" Deus univerſæ terræ vocabitur:"

in quibus alternant ſenſus. In ſequentibus alternat conſtructionis forma: [1]

ותמלא ארצו כסף וזהב
ואין קצה לאצרתיו
ותמלא ארצו סוסים
ואין קצה למרכבתיו׃

" Et plena eſt terra ejus argento et auro,
" Et nullus eſt modus ejus theſauris;
" Et plena eſt terra ejus equis,
" Et nullus eſt modus ejus curribus."

Eſt fortaſſe ſingularis exempli hoc Tetracolon: [2]

מי כיהוה אלהינו
המגביהי לשבת
המשפילי לראות
בשמים ובארץ׃

" Quis ſicut Jehova Deus noſter?
" Qui altiſſime habitat,
" Qui humillime reſpicit,
" In cœlis, et in terra:"

1 ISAI. II. 7.
2 PS. CXIII. 5, 6.

ubi

ubi posterius membrum ad duo priora divisim tribuendum est; ut sit, "Qui altissime habitat in cœlis, et humillime respicit quæ sunt in terra."

Alteram speciem faciunt Parallela Antitheta; cum oppositio contrario res illustratur. Hoc non uno modo fit: nam et sententiæ sententiis, et verba verbis, et singula singulis, et bina binis, et unum uni opponitur: quorum omnium exempla sunt in sequentibus. [1]

נאמנים פצעי אוהב
ונעתרות [2] נשיקות שונא׃
נפש שבעה תבוס נפת
ונפש רעבה כל מר מתוק׃
יש מתעשר ואין כל
מתרושש והון רב׃
חכם בעיניו איש עשיר
נדל מבין יחקרנו׃

"Fideles sunt plagæ amantis;
"Sed mendacia oscula osoris.
"Anima satura proculcabit favum;
"Sed animæ esurienti omne amarum dulce est.
"Est, qui divitem se simulat, cum ei desint omnia;

1 PROV. XXVII. 6, 7. XIII. 7. XXVIII. 11.

2 "Etiamnum in usu est in Oriente verbum עתר, et in Lexico "quodam Arabico inter præstantissima habito exponitur per verbum כדב, (idem cum Hebræo כזב) *mentitus est*. Unde patet "Antithesis inter duo Hemistichia; quam perfecte exhibere frustra "tentaverunt Interpretes. LXX. habent ἑκούσια, *spontanea*, sive *voluntaria*. Legisse videntur נעתדות." M.

"Qui

" Qui pauperem ſe fingit, cum ei divitiæ ſint
" multæ.
" Sapiens ſibi videtur vir dives;
" Sed pauper prudens eum explorabit."

Fit nonnunquam contrapoſitio partium inter ſe in eadem ſententia, qualis ſemel in ſuperioribus occurrit; ut in proxime ſequente: [1]

שחורה אני ונאוה בנות ירושלם
כאהלי קדר כיריעות שלמה׃

" Nigra ſum, ſed tamen pulchra, O Hieroſolymitides;
" Sicut tentoria Kedarenſium, ſicut aulæa Salomonis."

Quod etiam diviſim ſumendum eſt: " nigra, ut tento-
" ria Kedarenſium; pulchra, ut aulæa Salomonis." Ut denique in Samſonis Ænigmate: [2]

מהאכל יצא מאכל
ומעז יצא מתוק׃

" Ex edaci prodiit edulium;
" Atque ex acri prodiit dulcedo."

Equidem totum hoc genus potiſſimum convenit adagiis et dictis acutis; adeoque in Parabolis Salomonis præcipue cernitur, quarum vis omnis et elegantia ſæpenumero vertitur in hac partium contrapoſitione. Non tamen omnino abhorret a cæteris Hebrææ poeſeos partibus: nec reformidavit hanc exornationem Hanna in Oda εὐχαριστικὴ; cujus ut formam univerſam adumbravit,

1 CANT. I. 5.

2 JUD. XIV. 14. Metrica etiam eſt tum Solutio ænigmatis per Philiſtæos, tum Samſonis ad Philiſtæos Reſponſio. Ibid. v. 18.

ita

ita hunc etiam locum attigit in Hymno ſuo, Sanctiſſima Virgo Maria: [1]

קשת גבורים חתים
ונכשלים אזרו חיל:
שבעים בלחם נשכרו
ורעבים [2] חדלו:
עד עקרה ילדה שבעה
ורבת בנים אמללה:
יהוה ממית ומחיה
מוריד שאול ויעל:
יהוה מוריש ומעשיר
משפיל אף מרומם:

" Arcus fortium conteruntur;
" Et qui lapſi ſunt, accinguntur robore:
" Saturi ob victum operam ſuam locant;
" Et famelici eſurire deſinunt:
" Etiam ſterilis ſepties peperit;
" Et, quæ abundarat liberis, effœta eſt.
" Jehova neci dat, et vitæ reſtituit;
" Dejicit in orcum, et educit.
" Jehova depauperat, et ditat;
" Deprimit, idemque evehit."

1 1. SAM. II. 4,——7. confer LUC. I. 52, 53.

2 " Manifeſto deſideratur aliquid poſt חדלו ad explendam ſen-
" tentiam. Quid ſi vocem עד ab initio Commatis proxime ſequen-
" tis retrahamus, atque ita accipiamus, ac ſi derivata eſſet a verbo
" עוד, *prædatus eſt?* Ita ſenſus erit, *Et famelici ceſſant a prædando*;
" deſinunt prædari, ſcilicet ob eſuriem: ut חדלו רגז, JOB. III.
" 17." H.

Parcius

Parcius quidem iſthac utitur ſublimior Poeſis: ſed in hac ipſa ſuavitate minime decedit a ſua dignitate Iſaias: [1]

ברגע קטן עזבתיך
וברחמים גדולים אקבצך:
בשצף קצף הסתרתי פני רגע ממך
ובחסד עולם רחמתיך:

" Puſillo momento dereliqui te;
" At miſerationibus magnis te colligam:
" Momentanea iracundia vultum a te pauliſper ab-
" didi;
" At ſempiterna clementia tui miſerebor."

הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו [2]
הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו
הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו:
הנה עבדי ירנו מטוב לב
ואתם תצעקו מכאב לב
ומשבר רוח תיללו:

" Ecce ſervi mei edent, ſed vos eſurietis;
" Ecce ſervi mei bibent, ſed vos ſitietis;
" Ecce ſervi mei lætabuntur, ſed vos pudore ſuf-
" fundemini:
" Ecce ſervi mei cantabunt præ lætitia animi;
" Sed vos lamentabimini præ angore animi;
" Et præ mentis cruciatu ejulabitis.

Tertia ſpecies eſt Parallelorum, cum Sententiæ invicem reſpondent, non ejuſdem rei iteratione, aut oppo-

1 ISAI. LIV. 7, 8.
2 ISAI. LXV. 13, 14.

ſitione diverſarum, ſed ſola Conſtructionis forma; in quam itaque referri poſſunt cætera, quæ in duas priores ſpecies non cadunt: Parallela Synthetica libet appellare. Horum exempla quædam inſigniora proferam.[1]

תורת יהוה תמימה משיבת נפש
עדות יהוה נאמנה מחכימת פתי:
פקודי יהוה ישרים משמחי לב
מצות יהוה ברה מאירת עינים:
יראת יהוה טהורה עומדת לעד
משפטי יהוה אמת צדקו יחדו:
הנחמדים מזהב ומפז רב
ומתוקים מדבש ונפת צופים:

" Lex Jehovæ integra eſt, reſtituens animam;
" Teſtimonium Jehovæ verax, ſapientiam præſtans
" imperito:
" Præcepta Jehovæ recta ſunt, cor exhilarantia;
" Diſciplina Jehovæ pura, oculos illuminans:
" Reverentia Jehovæ caſta eſt, perpetuo perſtans;
" Judicia Jehovæ ipſa veritas; juſta ſunt pariter.
" Deſiderabiliora ſunt auro, et obryzo plurimo;
" Et dulciora melle, et favis ſtillantibus."

Longiuſculorum ſane verſuum genus hoc eſſe videtur, quorum non deſunt multa exempla apud Prophetas:[2]

איך שבת נגש שבתה מרהבה
שבר יהוה מטה רשעים שבט משלים:
מכה עמים בעברה מכת בלתי סרה
רדה באף גוים מרדף בלי חשך:

1 PS. XIX. 8, —— 11.
2 ISAI. XIV. 4, —— 9.

נחה

נחה שקטה כל הארץ פצחו רנה
גם ברושים שמחו לך ארזי לבנון
מאז שכבת לא יעלה הכרת עלינו׃
שאול מתחת רגזה לך לקראת בואך
עורר לך רפאים כל עתודי ארץ
הקים מכסאותם כל מלכי גוים׃

" Quomodo ceſſavit oppreſſor, ceſſavit auri ex-
" actrix!
" Fregit Jehova virgam impiorum, ſceptrum do-
" minantium!
" Qui cædebat populos atrociter, plaga nunquam
" remiſſa;
" Qui irate dominabatur gentibus, profligatur nullo
" prohibente.
" Quieſcit, tranquilla eſt tota tellus; erumpunt in
" cantum;
" Etiam Abietes lætantur de te, Cedri Libani:
" Ex quo jacuiſti, non aſcendit in nos exciſor.
" Orcus propter te commovetur ſubtus, ut venienti
" eat obviam;
" Excitat tibi defunctos, omnes primores terræ;
" Surgere facit de ſoliis ſuis omnes reges gentium."

Porro, ex hoc genere Parallelorum multa ſunt Tricola: [1]

זרמו מים עבות
קול נתנו שחקים
אף חצציך יתהלכו׃
קול רעמך בגלגל

[1] PS. LXXVII. 18, 19.

האירו ברקים תבל
רגזה ותרעש הארץ׃

" Exundaverunt aquis nubes;
" Fragorem edidit æther;
" Tum ſagittæ tuæ diſcurrerunt:
" Vox tonitrus tui in turbine;
" Illuxerunt orbi fulgura;
" Commota eſt, et intremuit tellus."

אהיה כטל לישראל׃
יפרח כשושנה
ויך שרשיו כלבנון׃
ילכו יונקותיו
ויהי כזית הודו
וריח לו כלבנון׃

" Ero ſicut ros Iſraeli;
" Germinabit in morem lilii;
" Et radices aget inſtar Libani.
" Procedent ejus ſurculi;
" Eritque decus ejus inſtar oleæ;
" Et odor ei, qualis Libano."

Sæpe unum membrum duo in ſe enuntiata continet: [z]

המו גוים מטו ממלכות
נתן בקולו תמוג ארץ׃
הרפו ודעו כי אנכי אלהים
ארום בגוים ארום בארץ׃

1 HOS. XIV. 6, 7.
2 PS. XLVI. 6, et 10.

[z] " Tumul-

" Tumultuantur gentes; commoventur regna:
" Edit vocem [Deus;] illico colliqueſcit tellus.
" Deſiſtite, atque agnoſcite me eſſe Deum:
" Evehar in gentibus; evehar in terra."

כי תעבר במים אתך אני [1]
ובנהרות לא ישטפוך
כי תלך במו אש לא תכוה
ולהבה לא תבער בך:

" Cum tranſibis aquas, ego tibi adero;
" Cum flumina, non te ſubmergent:
" Cum vades per ignem, non cremaberis;
" Et flamma non te comburet."

Una eſt figura, quam ſæpe uſurpant in hoc genere, quæque videtur eſſe omnino Poetica: nimirum cum numerum definitum pro indefinito ponunt, Paralleliſmi præcipue, ut videtur, cauſa; fit enim nonnunquam, ut his numeris minus accurate reſpondeant res deinceps enumeratæ. [2]

בשש צרות יצילך
ובשבע לא יגע בך רע:

" In ſex periculis te liberabit;
" Et in ſeptem non attinget te malum."

אחת דבר אלהים [3]
שתים זו שמעתי:

" Semel locutus eſt Deus;
" Bis etiam illud audivi."

1 ISAI. XLIII. 2.
2 JOB. V. 19.
3 PS. LXII. 12.

Notum est illud Amosi aliquoties repetitum: [1]

על שלשה פשעי דמשק
ועל ארבעה לא אשיבנו:

" Propter tria peccata Damasci,
" Et propter quatuor, eam non restituam."

Magna est in his Parallelis Syntheticis formarum varietas, et prope infiniti similitudinis gradus: adeo ut nonnunquam admodum subtilis sit Parallelismi ratio; magisque pendeat ab arte quadam et solertia sententiæ membra dispertiendi, et incisa faciendi, et supplendi insuper ab una parte quod alteri deest, quam ex obvia constructionis forma appareat. Hoc quam late pateat, quamque exilem et simul difficilem habeat explicationem, uno exemplo intelligi potest. Monocolon hoc esse videtur, et sane est, si nudam sententiam simpliciter spectes: [2]

ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי:

" Ego vero inunxi regem meum in Sione monte
" meæ sanctitatis."

Cæterum in medio distinguendum esse, unumque enuntiatum in duo distribuendum, monet universa hujusce Psalmi compositio; quasi esset,

ואני נסכתי מלכי
נסכתיו על ציון הר קדשי:

" Ego vero inunxi regem meum;
" Inunxi eum in Sione monte meæ sanctitatis."

1 AMOS, I. 3, &c.
2 PS. II. 6.

Quod

Quod et hoc in loco, et ſæpe alias, vidiſſe Maſoretæ[1] videntur.

In hac peculiari conformatione, ſive Paralleliſmo, Sententiarum Metricæ Hebrææ artificium magna ex parte contineri exiſtimo: cui inſuper acceſſiſſe credibile eſt numerorum, vel etiam pedum, aliquorum obſervationem: ejus vero rei adeo jam obſcura eſt ratio, ut utrum aurium ſolummodo menſura, ac ſpatiorum ſimiliter decurrentium ſono regeretur; an certa aliqua demenſione, ac legibus accuratius definitis conſtaret, fruſtra omnino jam diſquireremus. Cum autem et hoc, et reliqua etiam metricæ artis ſigna et quaſi veſtigia in pleriſque Prophetarum ſcriptis, pariter atque in Libris Poeticis, extant; id ſatis eſſe cauſæ arbitror, cur in horum cenſum illos etiam referam.

Ne autem iſti Sententiarum Compoſitioni tantum tribuere videar, quantum hactenus nemo, et opinionem nulla ſatis idonea auctoritate commendatam temere amplecti; proponam vobis Azariæ Judæi, non quidem antiqui, ſed valde probati auctoris, de hac re ſententiam. Ait ille,[2] " Sine dubio eſſe menſuras et propor-
" tiones certas Canticorum ſacrorum, ſed illas non con-
" ſiſtere in numero motionum, (hoc eſt, ſyllabarum)
" vel pedum perfectorum aut imperfectorum, juxta
" formam carminum hodiernorum; ſed in numero Re-

1 Nam vocem מלכי notant Accentu diſtinctivo *Athnac*, quo plerumque Diſtichorum membra interpungunt. Vide porro, ſi libet, PS. XVII. 7. XXXII. 3. XXXIII. 14. CII. 8. CXVI. 1, 9, 12, 14, 15, 18. CXXXVII. 2.

2 *Mantiſſa Diſſert.* ad Librum COSRI. pag. 418.

" rum,

" rum, et illarum (rerum) partium, Subjecti ſcilicet " et Prædicati, et quod illa inter ſe copulat in unaqua- " que ſententia et enuntiatione:" (quæ tamen Azariæ verba ſunt cum aliquo temperamento intelligenda, nec ex Dialecticorum formulis reſtrictius interpretanda; pergit enim,) " ſic eſt verſus duabus menſuris, ſeu pro- " poſitionis partibus, conſtans; quibus ſi accedat ſecun- " dus, fiunt quatuor: alius qui conſtat ex tribus; qui- " bus ſi alter accedat, fiunt ſex: — non enim tibi ſunt " numerandæ vel ſyllabæ, vel dictiones, ſed ſenſus." Exempli gratia: ימינך יהוה " Dextra tua, O Jeho- " va!" [1] ex mente Azariæ ſunt duæ menſuræ, ſive integræ propoſitionis partes; item duæ, נאדרי בכח " Magnifica eſt virtute;" quæ conjunctæ faciunt Tetrametrum: ſimilis eſt ratio ſequentis;

ימינך יהוה תרעץ אויב

" Dextra tua, O Jehova, confregit hoſtem."

Ita in harum propoſitionum utraque tres ſunt menſuræ, [2]

יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי

" Deſtillabit, ut pluvia, doctrina mea; fluet, ut " ros, mea oratio:"

adeoque conjunctæ faciunt Hexametrum. Equidem nec nihil, neque omnia, hæc ſunt, quæ hic dicit: nam et multis in locis alio eſt confugiendum, ubi valde inæqualis eſt ſententiarum diſtributio, et parum inter ſe reſpondent propoſitionum partes, ut ſæpe fit etiam in Pſalmis; et ubi vel maxime ordinatæ et compoſitæ ſunt ſententiæ, haud facile ſemper ad illius formulas

1 EXOD. XV. 6.

2 DEUT. XXXII. 2.

reduci

reduci poſſunt. Verum etſi non ſit illud ſolum, atque unicum, in quo tota res vertitur; tamen in eo haud parum ineſſe momenti ad diſtinguendos carminum numeros, nemo opinor dubitabit, qui in libris Poeticis legendis, atque in his magna Propheticorum parte, ad hanc rem paulo diligentius animum attenderit.

Quod ſi quis totam hanc membrorum atque inciſorum obſervationem, tenuem, ac nugatoriam, operæque plane inutilis eſſe exiſtimet; reputet is ſecum, nihil cuiquam majori eſſe uſui ac præſidio ad inveſtigandos ſcriptoris alicujus ſenſus, quam ut ejus ſtyli et generalem characteram et peculiares notas imprimis intelligat, ſemperque eo ſedulo animum advertat: porro etiam ſciat, nulla alia de cauſa ſæpius in errorem incidiſſe omnes interpretes, quam ex hujus ipſius rei incuria; vix quidquam uberiores in critica ſacra verſanti fructus etiamnum polliceri, quam poſitam in eadem curioſam et ſolicitam diligentiam.

PRÆLECTIO VICESIMA:

POESEOS PROPHETICÆ

GENERALIS CHARACTER.

QUIBUS inductus rationibus Prophetarum vaticinia poeticis Hebræorum monumentis adnumerarem, proxime expoſui. De majori parte loquor, non de omnibus Prophetarum ſcriptis: ſunt enim in his nonnulla, quæ non ſunt Vaticinia; ſunt alia, quæ cum juſta ſint Vaticinia, non tamen ſunt Poetica. Primum itaque ex eo numero eximo narrationes plane hiſtoricas rerum geſtarum, quæ Vaticiniis occaſionem dederunt, et quarum expoſitio eiſdem inducendis, illuſtrandis, explicandiſque inſervit: ejuſmodi aliqua habet Iſaias, multa Jeremias. Totum quod dicitur Jonæ Vaticinium eſt rei geſtæ nuda explicatio, nihil habens Poeticum præter Vatis precationem, eaque eſt Ode. Deinde excipiendæ ſunt etiam Vaticinationes, graves forſan et elatæ, ſed ſtylo et ſententiis Poeticis minime compoſitæ: cujus generis multa habet Ezekiel, oratoribus fortaſſe quam poetis ſæpius adnumerandus. Utramque ob cauſam, nimirum quod ſit rerum partim geſtarum, partim gerendarum, mero ſermone expoſita narratio, totum Danielis Librum e

Poeti-

Poeticorum cenſu excludo. Is quidem Parabolicis Imaginibus multum utitur; ſed ut Propheta, per viſiones, et umbras allegoriarum, res et eventa ſignificans, ſine ullo ſtyli Poetici colore. Danielem Judæi etiam Prophetam eſſe negant; verum argumentis valde futilibus ſententiam ſuam confirmatum eunt: nam quæ de dotis Propheticæ conditionibus, de diverſis ejuſdem gradibus, deque diſcrimine inter veram Prophetiam et Spiritum Sanctum, ſtatuunt, [1] ea omnia ſunt vaniſſima, nec in rei natura poſita, neque ulla ſacrorum ſcriptorum auctoritate comprobata. Addunt, eundem nec diſciplinæ propheticæ uſu et præceptis primo imbutum fuiſſe, neque poſtea more prophetico vitam inſtituiſſe: quod ad cæleſtis inſtinctus et divinæ facultatis opinionem minuendam quid faciat, non video; cauſam forſan oſtendit, cur Danielis ſtylus tantam habeat a reliquis diſſimilitudinem, tantumque abhorreat a Poetico charactere, quem cæteri fere communem habent, quemque, ut ſupra expoſui, e diſciplina et ſcholis aliqua ex parte hauſerunt.

Porro, occurrunt in Prophetarum ſcriptis alia nonnulla, quæ Poetica quidem ſunt, ſed ad hanc Speciem non pertinent; integra nimirum Poemata diverſi generis, Odæ, Elegiæ, apud Iſaiam, Habbaccucum, Ezekielem. His demum exceptis, reliqua Prophetarum Vaticinia, quorum nonnulla in libris hiſtoricis extant ſingulatim fere a me antehac commemorata, ſummam quandam conficiunt, quæ eam Poeſeos ſpeciem, quam Propheticam appello, conſtituit. Hujus ſpeciei deſcriptionem aliquam, per quam a cæteris diſcriminari poſſit,

1 Vide MAIMON. *More Nebuc.* II. 45.

primum

primum vobis conabor proponere: de ſingulis Prophetis, de eorum ſtylo et charactere, quantum ad Poeticam pertinet, diſceptationem deinceps aggreſſurus.

Poeſeos Propheticæ ingenium ex ipſius Prophetiæ natura et fine inveſtigandum eſt. Omnis Prophetiæ finis proximus ſpectat ad eorum utilitatem, qui eventum præſignificatum ætate antecedunt; eſtque vel Terror, vel Conſolatio. Ad incutiendum Terrorem, vel Conſolationem adhibendam, neceſſaria eſt rerum triſtium vel lætarum amplificatio, fuſæ deſcriptiones, imagines variæ, grandes, elatæ; eæque non nimis determinatæ, nec in ſingulis partibus et adjunctis hærentes; ſed potius vagæ ac generales, univerſam tantum totius rei naturam ejuſque magnitudinem exprimentes: ſiquidem prophetia ex natura ſua habet aliquam obſcuritatem ſecum conjunctam, eſtque, ut eleganter Apoſtolus, [1] ὡς λυχνος εν αυχμηρῳ τοπῳ φαινων, ἑως ἡ ἡμερα διαυγαση και φωσφορος ανατειλῃ. Eſt etiam Prophetiæ ulterior finis, quique eos reſpicit, qui eventum prænuntiatum poſtero tempore ſecuturi ſunt; nimirum demonſtratio teſtificatioque Divinæ Veritatis. Atque is quidem poſtulare videtur prope diverſum enuntiationis modum; ſiquidem huic rei inſerviret maxime dictio propria, imagines aptæ, adjunctorum enumeratio, notatio ſingularium. Horum vero ut apertior deſignatio velum illud obſcuritatis oraculo penitus detraheret, ita etiam parcior uſus ſpecialium attributorum ei fini abunde ſufficiet; etenim unius atque alterius adjuncti notatio ſpecialis, ſimulque univerſalium imaginum proprietas poſt

[1] 2 PET. I. 19.

eventum

eventum longe clarius elucens, in hac re incredibilem habet evidentiam; [1] uti multis exemplis oſtendi poſſet. Igitur Dictio Prophetica priorem illam rationem præcipue ſequitur; in generalium amplificatione maxime verſatur; ad ſpecialem attributionum et circumſtantiarum enarrationem parce cauteque deſcendit.

Porro, id etiam ſæpenumero habet Prophetia, ut plures eventus, natura et tempore disjunctos, ſimul proſpiciat, et per diverſos veluti gradus ad extremum præcipuumque exitum perveniat. Hanc etiam ob cauſam notiones univerſales maxime ſequitur, eaſque communibus imaginibus exprimit; quippe quæ totam Divini conſilii comprehenſionem includere poſſint, ſingulaſque rerum atque eventuum progreſſiones comitari; ad propinquiorem aliquam veluti metam facile referendæ, ſed ad ultimi finis magnitudinem et pondus exæquandum accuratius adnumeratæ atque appenſæ.

Quod ſi ea ſit, quam dixi, Prophetiæ ipſius indoles; ſi in extremis tantum rerum lineamentis effingendis, et in generalibus affectionibus deſcribendis amplificandiſque, præcipue verſetur; exinde ſatis intelligi poteſt, primo, quanto cum ſuo emolumento Poeſi adjutrice et adminiſtra utatur, quamque ad omnes ſuas rationes accommodatam habeat dictionem Parabolicam; cujus ea natura eſt, ſicuti fuſe antea expoſui, ut magnam præbeat copiam et varietatem communium imaginum, quibus aliqua materies late ampleque in univerſum exornari poſſit: deinde, quinam eſſe debeat Propheticæ Poeſeos proprius Character.

1 Vid. ſupra PRÆL. XI. ſub fin.

Eſt

Eſt itaque Poeſis Prophetica ornatior, ſplendidior, florentior, quam ulla alia Sacræ Poeſeos ſpecies; Imaginibus uberior et frequentior, iis nimirum, quæ in Stylo Parabolico communes ſunt ac veluti publici juris, quæque a rebus certis definitiſque ad notiones infinitas et univerſales ſignandas, ſervata quadam analogia, transferuntur. Atque ex his etiam eas frequentat maxime, quæ petuntur ab Hiſtoria ſacra, et a rebus Naturalibus: Metaphoris, Allegoriis, Comparationibus, ad hæc fuſis etiam Deſcriptionibus, præ cæteris abundat. Habet ex ſua natura germanum ac ſincerum ἐνθουσιασμὸν; ideoque in φαντασίαις et ἐναργείᾳ valde excellit, unde eximia oritur Sublimitas: hinc etiam eſt, quod in Affectibus exprimendis ſæpe feliciter admodum verſatur; quanquam in iiſdem concitandis conſtantius occupata: hunc enim finem ſemper habet ſibi propoſitum, hoc munus veluti propriam provinciam adminiſtrat.

Quod ad rerum ordinem ac diſpoſitionem attinet, formamque legitimam, quæ in hac ſpecie integrum Poema conficiat; nihil ſane ſtatui poteſt, quod in univerſum videatur obtinere. Soluta plerumque, ut par eſt, et libera, ſuo impetu fertur; nullas ſervans leges, ſed materiæ rationem ſequens, et Divini Spiritus impulſum. Quanquam non pauca ſunt, quorum hac etiam in parte eximia eſt pulchritudo; qualia ſunt ex brevioribus Vaticiniis Balaami effata, quæ ſingula ſuam quandam figuram habent et juſtam partium deſcriptionem; eleganti inchoantur exordio, apta rerum continuatione ac ſerie decurrunt, et perfecta demum concluſione plene abſolvuntur. Multa etiam ejuſmodi ſunt apud reliquos Prophetas, et præcipue Iſaiam, quæ eo nomine laudari poſſunt,

poſſunt, atque in juſtorum Poematum cenſum merito referri. Ex hujus elegantiſſimi Vatis ſcriptis proponam vobis, Academici, in hoc genere exemplum, omnibus et dictionis et compoſitionis Poeticæ luminibus ornatum: non modo ut oſtendam, quam accurate nonnunquam rerum ordinem aptamque partium diſtributionem ſervet Poeſis Prophetica, ſed ut ſimul explicare poſſim dilucidius ipſius Prophetiæ naturam atque indolem jam traditam; atque id quidem vel præcipue; nam quæ de hac re, in ſe quidem recondita et ſubtili, generatim et nude modo diſſerui, vereor ne nobis ea aliquantum involuta et obſcura viderentur.

Inſigne continent Vaticinium capita Iſaiæ quartum et quintum ſupra triceſimum. Poema eſt ſimplex, unum, integrum; duabus conſtans partibus pro ratione ſubjectæ materiæ, quæ, quod ad generalem ejus naturam attinet, valde perſpicue atque evidenter exponitur. Denunciatur enim primo adverſus univerſos hoſtes Eccleſiæ Dei notabile aliquod, idque abſolutum ac noviſſimum, excidium; deinde ei eventui conſequens plena et perfecta Eccleſiæ inſtauratio promittitur. Utitur Vates magnifico exordio, totam rerum naturam excitans ad ea percipienda, quæ ad univerſum terrarum orbem pertinerent: [1]

קרבו גוים לשמע
ולאמים הקשיבו:
תשמע הארץ ומלאה
תבל וכל צאצאיה:

" Accedite, gentes, ad audiendum;
" Et populi, animum advertite:

1 Cap. XXXIV. 1.

" Au-

" Audiat tellus, et plenitudo ejus;
" Orbis, et omnis ejus propago."

Tum proponit decretum Jehovæ de gentibus omnibus, impiis nimirum Deoque inviſis, funditus extirpandis; eamque exciſionem amplificat lectiſſima varietate ſplendidiſſimarum imaginum, quæ omnes ex eo ſunt genere, quod in hujuſmodi materia communiter a pleriſque Vatibus uſurpatur; quarumque ea ratio eſt, ut vim, magnitudinem, atrocitatem, ac pondus rei deſignatæ exaggerent; de more autem modoque, de tempore, de loco, de minutioribus eventus circumſtantiis, nihil certi definiant. Primo eam exponit quaſi cladem ſtragemque bellicam a Victore in hoſtes editam [1]:

וחלליהם ישלכו
ופגריהם יעלה באשם
ונמסו הרים מדמם:

" Occiſi eorum projicientur;
" Ex cadaveribus aſcendit fætor;
" Monteſque eorum ſanguine colliquieſcent."

Tum audacius inſurgit, et imaginibus a Chao Moſaico petitis, et ad omnem qualiſcunque ſit gentium et regnorum everſionem exprimendam ſolenniter uſitatis, eundem rerum exitum ita amplificat, ac ſi exponeretur mundi ipſius diſſolutio: [2]

ונמקו כל צבא השמים
ונגלו כספר השמים
וכל צבאם יבול
כנבל עלה מגפן
וכנבלת מתאנה:

1 Verſ. 3.
2 Verſ. 4.

" Et

" Et contabeſcet omnis cœlorum exercitus;
" Cœli ipſi inſtar ſchedulæ convolventur:
" Et omnis eorum exercitus decidet;
" Sicut caſſa de vite folia,
" Utque marcida ex arbore ſua ficus."

Protinus alia inducitur imago; celebratur ingens Sacrificium, opima et larga Victimarum mactatio; fit Jehovæ ipſius Proſopopœia, reique ſub oculos ſubjectio:[1]

כי רותה בשמים חרבי
הנה על אדום תרד
ועל עם חרמי למשפט׃
חרב ליהוה מלאה דם
הדשנה מחלב
מדם כרים ועתודים
מחלב כליות אילים
כי זבח ליהוה בבצרה
וטבח גדול בארץ אדום׃

" Nam inebriatus eſt in cœlis gladius meus;
" Ecce in Idumæam deſcendet,
" In populum a me juſtæ internecioni devotum.
" Gladius Jehovæ ſatiatus eſt ſanguine,
" Pinguefactus adipe;
" Sanguine agnorum et hircorum,
" Adipe ex renibus arietum:
" Siquidem Jehovæ ſacrificium eſt Botſræ,
" Et ingens mactatio in terra Idumæorum."

Hirci, arietes, tauri, juvenci, cæteraque animalia, quorum hic et deinceps fit mentio, ex eorum itidem ſunt

1 Ver. 5, 6.

genere, quorum communis eſt uſus, et lata quædam atque univerſalis accommodatio, ad deſignandos gentium Deo inimicarum duces et tyrannos, crudeles, ſuperbos, feroces, inſolenteſque. Atque eadem plane eſt ratio Botſræ et Idumææ, urbis gentiſque Dei Populo infeſtiſſimæ; quas ipſas non niſi leviter, ac veluti in tranſcurſu, attingere videtur hoc Vaticinium: ſed eſt appellatio a proprio ad univerſi generis rationem traducta; ſive, uti dixi, imaginis a re certa definitaque ad notionem infinitam et univerſalem deſignandam per Analogiam facta tranſlatio; in qua etiam ſuam hic proprietatem habet vocum ipſarum [1] vis ac poteſtas. Porro, novis jam iiſque ſplendidiſſimis coloribus ejuſdem rei ornatur deſcriptio; ex Somodorum everſione transfertur imago, qui, ut antea notavi, eſt unus ex illis communibus locis: [2]

כי יום נקם ליהוה
שנת שלומים לריב ציון:
ונהפכו נחליה לזפת
ועפרה לגפרית
והיתה ארצה לזפת בערה:
לילה ויומם לא תכבה
לעולם יעלה עשנה
מדור לדור תחרב
לנצח נצחים אין עבר בה:

" Agitur enim dies ultionis Jehovæ;
" Annus pœnarum ſumendarum Sionis vindici:

1 Vide LOWTH. et VITRING. in loc. et in Cap. LXIII. 1.
2 Verſ. 8, 9, 10.

" Et

" Et vertentur torrentes ejus in picem,
" Pulviſque ejus in ſulphur;
" Et terra ejus in ardentem picem tota redigetur:
" Noctes dieſque inextincta ardebit;
" Fumus ejus in æternum aſcendet:
" In perpetuas ætates jacebit deſerta;
" Per infinita ſæcula nemo eam peragrabit."

Poſtremo, idem adhuc eventus adumbratur ſub imagine deſertiſſimæ ſolitudinis et immaniſſimæ cujuſdam vaſtitatis, cui ex divino decreto ea regio addicitur; [1] cujus rei fuſiorem deſcriptionem per plura adjuncta, quorum tamen omnium communis quædam eſt et generalis natura, varie, eleganter, magnificeque Vates deducit.

Altera pars hujus Poematis eodem plane modo tractatur, exhibetque ſcenam quandam pulchre contrapoſitam et adverſantem ſuperiori. Imagines, quibus varie ſplendideque ornatur, ſunt item omnes univerſales et late patentes, ſed quarum nota eſt poteſtas et aperta ſignificatio. Superiorum plurimæ ex Hiſtoria petebantur; hæ transferuntur fere omnes e rebus Naturalibus. [2]

ישׂשׂום מדבר וציה
ותגל ערבה ותפרח כחבצלת׃
פרח תפרח ותגל
אף גילת ורנן
כבוד הלבנון נתן לה
הדר הכרמל והשרון

1 Verſ. 11, &c. " Verſ. 16. pro פי יהוה habent פי הוא, tres " MSS: item alii duo a manu correctoris. LXX etiam legerunt יהוה." K. Habent פיהו duo MSS *Erfurt.* vide Biblia Heb. MICHAELIS in locum.

2 Cap. xxxv. 1, 2.

המה יראו כבוד יהוה
הדר אלהינו :

" Lætabuntur deſerta et inculta ;
" Et exultabit ſolitudo, et florebit, ut roſa :
" Eximie florebit, et exultabit ;
" Etiam cum jubilatione et cantu :
" Dabitur ei Libani gloria ;
" Decor Carmeli et Saronis :
" Hi videbunt gloriam Jehovæ ;
" Dei noſtri majeſtatem."

Quænam ſit Libani et Carmeli figurata poteſtas, quamque late pateat ; [1] unde etiam ducatur imago gloriæ majeſtatiſque Divinæ manifeſto conſpiciendæ, [2] prius notavi : Terræ deſertæ et ſiticuloſæ cultura et irrigatio, ad deſignandam uberiorem Divinæ gratiæ donorumque ſpiritualium effuſionem, in ſtylo Parabolico adeo ſolenniter et conſtanter uſurpatur, ut nulla egeat explicatione ; uti nec cætera, quæ ſequuntur, his finitima atque analoga, quibus idem eventus copioſe ornateque amplificatur.

Totum quidem Poema perlegenti rerum ordo clarius elucebit : ex iis autem quæ notavi ſatis credo apparet, quod imaginum genus præcipue ſectetur Poeſis Prophetica ; quos colores, quæ amet pigmenta : quomodo in materia aliqua adornanda ita verſetur, ut generalem ejus naturam clare explicet, magnitudinem ejus ac momentum pro rei dignitate illuſtret ; ſpeciales autem habitus, et minutiora adjuncta, et gradus cujuſque intermedii notas, inter ipſas univerſalium quaſi plicaturas et ſinus

1 Vid. ſupra PRÆL. VI.
2 PRÆL. VIII.

quodam-

quodammodo deliteſcentia, recondat, non niſi ipſo eventu plene evolvenda. Eſt ſane pars una et fortaſſe altera [1] hujuſce Vaticinii, in qua hujuſmodi aliquod oſtendi poſſet; in cæteris eventuum ſingulorum adjuncta et progreſſiones rimari nondum conceditur; plane enim videtur hoc Vaticinium ex eorum numero eſſe, quæ ad ultimam prænuntiatorum eventuum metam nondum pervenerunt, in arcanis Dei decretis adhuc repoſita.

Ut autem Poematis alicujus Prophetici univerſam formam ac ſpeciem integram uno in conſpectu propius pleniuſque intueri poſſitis, addam unum ex illis Balaami

1 Vide Cap. xxxv. 4, 5, 6, 8. Quæ haud dubie proxime referenda ſunt ad primum Meſſiæ adventum; ad miracula ab eo edita; ad Evangelii prædicationem, et divinæ Gratiæ effuſionem. Cæterum Commati octavo magnas tenebras offudit abſurda Periodi interpunctio, Maſoretarum auctoritate pene conſecrata. Eſt autem re vera Pentacolon, hoc modo diſtribuendum:

והיה שם מסלול ודרך
ודרך הקדש יקרא לה
לא יעברנו טמא
והוא למו הלך דרך
ואוילים לא יתעו׃

" Et erit illic agger et via;
" Et via ſancta appellabitur:
" Non tranſibit per eam immundus;
" Sed Ipſe illis aderit iter faciens,
" Et inſipientes non deerrabunt."

Ipſe, nimirum Deus noſter, ſuper verſ. 4. memoratus; ὁς ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐσπήλθε καὶ ἐξήλθεν ἐφ' ἡμᾶς. Ita diſtinxerunt CHALD. SYR. VULG. et nonnulli recentiorum: et fruſtra repugnat VITRINGA, longe doctiſſimus Interpres, ſed Maſoretarum decretis plus æquo mancipatus.

Vaticiniis, quæ modo memoravi, et quorum ſæpius mentionem facio; nihil enim habet Poeſis Hebræa in ullo genere limatius aut exquiſitius. Hoc autem, de quo loquor, abundat lætiſſimis ac ſplendidiſſimis imaginibus a natura petitis; ipſo etiam colore ac flore quodam dictionis, et figurarum varietate, præcipue elucet. Hoc ſi nunc, aut ſi quæ aliquando alia, experiar, an Latino carmine adumbrari poſſint, veſtræ erit humanitatis, Academici, conatus noſtros in meliorem partem accipere [1].

Tuis, Jacobe, quantus eſt caſtris decor!
Tuiſque ſignis, Iſrael!

Notat Cl. HOUBIGANTIUS, LXX. verſ. 2. pro ורנן legiſſe ירדן: de qua variatione lectionis, cum ſit non levis momenti, KENNICOTTUM noſtrum conſului. Quanquam ad hanc quidem vocem reſtituendam nihil adjumenti adhuc attulerint Codices MSS, is tamen benigniſſime mihi remiſit Annotationes quaſdam Criticas in totum hoc Iſaiæ Caput: quarum ſummam, quam breviſſime potero, hic dabo; multa, quibus ille ſuam ſententiam plenius confirmat explicatque, eruditis relinquens ſupplenda.

" Verſ. 1. ישׁשׂם, non agnoſcunt Suffixum Verſiones Antiquæ.
" Adhæſit fortaſſe מ ex initio vocis ſequentis. Solenne erat in Heb.
" MSS. ad implendam lineam definentem, aſſumere literam vel li-
" teras initiales ſequentis vocis, quam tamen integram poſtea ex-
" hibent.

" Verſ. 2. Bene obſervatum a Cl. HOUBIGANTIO, LXX. ali-
" ter legiſſe; loco etenim vocum גילת ורנן, alias legerunt voces,
" quas reddiderunt, τα ιερημα τȣ Ιορδανȣ, (et ſic ARABS;) rectèque
" ea lectio *Jordanis* ad Prophetæ mentem ab eodem accommodari
" videtur. Is legendum exiſtimat, גלת הירדן, *irrigua Jordanis*:
" malim גידת ירדן *ripa Jordanis*. In præſenti lectione, גילת ורנן,
" neque ineſt ſenſus qui inde extorquetur, neque conſtructionis
" ratio ullo modo conſtat. Deeſt etiam ſubjectum, ad quod referri

[1] NUM. XXIV. 5, ——— 9.

" poſſit

Ut rigua vallis fertilem pandens ſinum;
Horti ut ſcatentes rivulis;
Sacris Edenæ coſti ut in ſylvis virent,
Cedrique propter flumina.
Illi uda multo rore ſtillant germina,
Fœtuſque alunt juges aquæ.
Sancti uſque fines promovebit imperî
Rex uſque victor hoſtium.
Illum ſubacto duxit ab Nilo Deus,
Novis ſuperbum viribus,
Qualis remotis liber in jugis oryx
Fert celſa cœlo cornua.

" poſſit vox לה, *ei*; quæ jam recte habebit גידת antecedentem.
" Legitur quater vox גדות *ripæ*, et ter cum *Jordane* (ut hic) con-
" jungitur: et licet vox ſingularis גידה non alibi inveniatur, occur-
" rit tamen Chaldaice גידא *ripa*.

" Melius et elegantius diſponentur et ſententia et verſiculi, tranſ-
" poſita commatis diſtinctione, hoc modo:

ישׂשׂו מדבר וציה
ותגל ערבה ותפרח
כחבצלת פרח תפרח:
ותגל אף [גידת ירדן]!
כבוד הלבנון נתן לה

" Sex MSS pro לה legunt לך. Hoc ſi admittatur, verſio erit,

" Et exultabis etiam, O ripa Jordanis;
" Gloria Libani dabitur Tibi."

" Sed forſan vera lectio erit, יתגלי את, Et Tu exultabis, O ripa:
" nam *Pe* finalis ſæpe ſic exprimitur in MSS, ut a ת ægre dignoſci
" poſſit; ut hac ipſa in voce in duobus MSS.

" Verſ. 7. רבצה, legendum videtur, רבצים, ut concordet cum
" תנים. Antiquiſſimus noſter MS habuit ם pro ה a prima
" manu; et alius habet רביצה, retinens י, quanquam alieno in
" loco. Senſus autem hujus commatis eſt;

" In

Vorabit hoſtes; oſſa franget; irritas
Lacerabit haſtas dentibus.
Ut leo, recumbit; ut leæna, decubat;
Quis audeat laceſſere?
Quæ quiſque tibi precabitur, ferat bona!
Mala quæ precabitur, luat!

" In manſione, qua cubant dracones,
" Gramen erit pro arundine et junco."

" Verſ. 8. Alterum ודרך omittunt, non modo SYRUS, ſed et " quatuordecim MSS. Pro לה HOUBIGANTIUS לו legendum " exiſtimat; et recte quidem, cum in commate ſequente Suffixum " eodem ſpectans ſit Maſculinum, יערבנו.

" Verſ. 9. Poſt והלכו inſerenda videtur vox בה, vel שם, ad " ſenſum neceſſaria; adſtipulantibus LXX. et ARAB." K.

Porro autem verſ. 8. probat Vitringa ſententiam CHALDÆI, ſic interpretantis; *Et non deficient tranſeuntes viam:* nec tamen ſecutus eſt; haud perſpiciens, quomodo ille eam ex Hebræis exſculpſerit. CHALDÆUS haud dubie pro ולמו והוא, legit תמו ולא: quod Vir ſummo loco, ſumma eruditione, inter alia multa me monere dignatus eſt.

PRÆLECTIO VICESIMA PRIMA:

PROPHETARUM SINGULORUM

PROPRII CHARACTERES.

"PROPHETÆ habent ſinguli proprietates ſuas," inquit Hieronymus; [1] de duodecim Minoribus loquens; quod de tribus Majoribus multo etiam magis eſt verum. Nam ab Iſaia multum diſtat Jeremias; neque facile quidquam poteſt eſſe in eodem genere magis diverſum, quam eſt ab utroque diſſimilis Ezekiel.

Iſaias, ut ordine ita dignitate Prophetarum omnium princeps, ſic omnibus abundat virtutibus, ut nihil in hoc genere perfectius concipi poſſit. Idem elegans et ſublimis, ornatus et gravis, cum ubertate et copia, tum vi et pondere mirabilis. In Senſibus, incredibilis elatio, majeſtas, divinitas; in Imaginibus, ſumma proprietas, dignitas, pulchritudo, fœcunditas denique et varietas lectiſſima; in Dictione, ſingularis elegantia, et in tanta rerum obſcuritate mira perſpicuitas et candor; ad hæc, in Poetica Sententiarum Compoſitione tanta dulcedo, id

1 Præf. in xii Proph.

ſive

ſive felicitatis ſive artificii, ut ſi quidquam jam reliqui habent carmina Hebræa priſtinæ jucunditatis et gratiæ, id in Iſaiæ præcipue monumentis contineri, clariſſimeque perſpici poſſe, crediderim: ut de eo merito uſurpari poſſit illud Ezekielis, [1]

אתה חותם תכנית
מלא חכמה וכליל יפי:

" Tu omnibus numeris abſolutum es exemplar;
" Plenus ſapientia, et perfectus pulchritudine."

Excellit etiam Iſaias vel maxime in juſta partium diſpoſitione, facilique rerum connexione atque ordine: quanquam hic ſemper habenda ratio eſt impetus Prophetici, a proximis ad remota, ab humanis ad divina, præcipiti tranſitu ſeſe identidem rapientis; obſervandi inſuper, quantum fieri poteſt, limites ſingulorum Vaticiniorum, ſæpe ſine ullis partitionum notis junctim editorum, quod magnas nonnunquam difficultates creat. Integri Poematis luculento ordine diſpoſiti exemplum ex hoc Vate proxime protuli; atque alia quidem ex priore ejus Voluminis parte, ubi ſæpe diſtinctius notantur ſingula Vaticinia, facile depromi poſſunt. Altera pars, quam cum capite quadrageſimo inchoo, quæque eſt monumentorum ſacrorum fortaſſe omnium maxime et ſublimis et elegans, aliquo tamen circa hanc rem incommodo laborare videtur: eſt enim corpus quoddam plurium Oraculorum finitimi argumenti, quæ idcirco inter ſe continuata difficilius ſecernuntur. Hujuſce autem partis univerſum argumentum eſt, Eccleſia inſtaurata. Satis ordinate exponuntur, Liberatio a captivitate; Idolorum vanitas et excidium; Divinæ potentiæ et veritatis vin-

[1] EZEK. XXVIII. 12.

diciæ;

diciæ; Iſraelitarum conſolatio, invitatio, incredulitas, impietas, rejectio; Vocatio gentium; Reliquiæ ſervatæ; Eccleſiæ conſummatæ gloria et felicitas; Impiorum ultimum excidium. Quæ qui attente perlegerit, habita ratione Allegoriæ Myſticæ prius expoſitæ; ſimulque meminerit, iſthæc omnia pluribus vaticiniis diverſimode editis ſæpius eſſe retractata; is neque in toto luculentam partium diſpoſitionem, neque in partibus facilem rerum ſenſuumque ſeriem atque ordinem deſiderabit. Porro totum Iſaiæ opus Poeticum eſſe exiſtimo, paucis exceptis, quæ ſimul ſumpta quinque aut ſex fortaſſe Capitum ſummam non excedunt.

Jeremias, quanquam nec elegantia nec ſublimitate caret, tamen utraque cedit Iſaiæ. Hieronymus [1] neſcio quam ſermonis ruſticitatem ei objicere videtur, cujus equidem fateor nulla me deprehendiſſe veſtigia. In ſenſibus quidem aliquanto minus eſt elatus, in Sententiis plerumque laxior et ſolutior; ut qui in Affectibus le-

1 Præf. in Jeremiam. Hoc fortaſſe accepit a præceptoribus ſuis Judæis. E Magiſtris certe recentioribns ABARBANEL, Præf. in Jeremiam, Prophetæ exprobrat grammaticæ ignorantiam, et frequentes ſolœciſmos; quos Ezram correxiſſe ſtatuit per Keri, ſive Notas Marginales, quæ frequentius ſcilicet apud eum, quam alibi, occurrunt. Homo ſtolidus! qui in animum induxerit manifeſtos ſcribarum errores, quibus ſcatet Textus Hebræus, ipſis Scriptoribus Sacris tribuere; quorum plurimos vix extare quidem deprehendiſſet, ſi exemplaria, quæ etiamnum ſuperſunt, emendatiora adhibuiſſet: nam ex iſtis Lectionibus Marginalibus admodum paucæ ſunt, quæ non in multis MSS antiquioribus reperiantur in Textu. Unum in hoc genere Codicis MS inſigne exemplum jampridem dederat WALTONUS, *Prolegom.* IV. 12. multa dabunt Collationes KENNICOTTIANÆ.

nioribus

nioribus ſæpius verſatur, ad dolorem et miſericordiam præcipue compoſitus. Hoc quidem maxime apparet in Threnis, ubi iſti Affectus unice dominantur; ſed ſæpe etiam in ejuſdem Vaticiniis cernitur, et in priore Voluminis parte potiſſimum,[1] quæ plerumque Poetica eſt; Media fere ſunt Hiſtorica: Ultima pars, ſex conſtans Capitibus,[2] omnino Poetica eſt; plura continet oracula diſtincte notata, in quibus Vates ille proxime accedit ad Iſaiæ ſublimitatem. Ex toto autem Jeremiæ Volumine partem vix dimidiam Poeticam eſſe arbitror.

Ezekiel elegantia quidem multo inferior eſt Jeremia, ſublimitate autem vel Iſaiæ par; ſed in genere diſſimillimo. Eſt enim atrox, vehemens, tragicus, totus in δεινωσει: in Senſibus elatus, fervidus, acerbus, indignabundus; in Imaginibus fœcundus, magnificus, truculentus, et nonnunquam pene deformis; in Dictione grandiloquus, gravis, auſterus, horridus, et interdum incultus: frequens in Repetitionibus, non decoris aut gratiæ cauſa, ſed ex indignatione et violentia. Quicquid ſuſceperit tractandum, id ſedulo proſequitur, in eo unice hæret defixus, a propoſito raro deflectens; ut rerum ſeriem et juncturam vix unquam requiras. In cæteris a pleriſque Vatibus fortaſſe ſuperatus; ſed in eo genere ad quod unice videtur a natura comparatus, nimirum vi, impetu, pondere, granditate, nemo ex omni ſcriptorum numero eum unquam æquavit. Dictio ejus ſatis eſt perſpicua; omnis prope in Rebus ſita eſt obſcuritas: Viſiones præ-

1 Vide Cap. IX. per totum. Cap. XIV. 17, &c. XX. 14, —— 18.

2 Cap. XLVI, ——— LI, ad com. 59. Caput LII pertinet ad Threnos, quibus Proœmii loco inſervit.

cipue

cipue ſunt obſcuræ, quæ tamen (ut apud cæteros, Hoſeam, Amoſum, Zechariam) nuda et plane Hiſtorica narratione exponuntur. Ezekielis autem pars major, eaque Media, Poetica eſt, ſiquidem aut res ſpectemus aut dictionem; ſed in ſententiis adeo plerumque eſt rudis et incompoſitus, ut ſæpe dubitem, quid de eo hac in parte ſtatuendum ſit.

Iſaiam, Jeremiam, Ezekielem, quod ad ſtylum attinet, non immerito apud Hebræos eodem in loco collocaveris, quem inter Græcos tenuerunt Homerus, Simonides, Æſchylus.

Prophetarum Minorum agmen ducit Hoſeas, omnium, Jona excepto, fortaſſe antiquiſſimus; adeoque ſtylus ejus vetuſtatem redolet; acer, acutus, conciſus, eminenti quadam Poeticæ Compoſitionis nota ſignatus; priſtinam nimirum generis Sententioſi brevitatem et compreſſionem retinens, a qua Vates ætate inferiores aliquid remiſerunt. Id de eo præcipue notavit Hieronymus: [1] "Commaticus eſt, inquit, et quaſi per Sententias loquens." Verum hoc ipſum, quod in principio ſuam proculdubio vim habuit et peculiarem elegantiam, tanta jam in his linguæ Hebrææ ruinis obſcuritas conſecuta eſt, ut quanquam hujus Vatis univerſum Argumentum ſit ſatis apertum, vix tamen alius quiſquam ſit æque difficilis et involutus. Eſt etiam aliud in cauſa, cur ejus Stylus adeo jam videatur impeditus: vaticinatus eſt Hoſeas temporibus Regum Judæ quatuor, Oziæ, Jothami, Achazi, Hezekiæ; hoc eſt, quocunque modo

1 Præf. in XII Proph.

calculos

calculos ſubducimus, per longiſſimum annorum ſpatium: modicum habemus volumen, vaticinationes ejus, ut videtur, præcipuas continens, eaſque omnes inter ſe ſine ullis temporum notis aut argumenti diſtinctione connexas: ita minime mirum eſt, ſi Hoſeam perlegentes nonnunquam videamur in ſparſa quædam Sibyllæ folia incidere.

Joel ab Hoſeæ ſtylo multum diſcrepat; ſed æque Poeticus eſt, quanquam in genere diverſo, dictionis et compoſitionis character. Imprimis eſt elegans, clarus, fuſus, fluenſque; valde etiam ſublimis, acer, fervidus. Oſtendit Capite Primo et Secundo quid valet in Deſcriptionibus Poeſis Prophetica; quantum amat Metaphoras, Comparationes, Allegorias. Nec minus clara eſt rerum connexio, quam dictionis color: Malorum Amplificatio, Hortatio ad Pœnitentiam; pœnitentibus Promiſſio bonorum cum terrenorum tum cæleſtium; rerum Iſraeliticarum Inſtauratio; de Adverſariis ſumpta Supplicia. Verum et hic et alibi elocutionis perſpicuitatem et diſpoſitionis nitorem laudantes, non negamus magnam interdum eſſe Rerum obſcuritatem; quod in hujuſce Vaticinii fine ſubinde notari poteſt.

Amoſum vocat Hieronymus [1] "imperitum ſermone, "ſed non ſcientia;" id in eo uſurpans, quod de ſe Paulus [2] modeſte profitetur. Cujus auctoritatem multi ſecuti ita de hoc Vate locuti ſunt, quaſi eſſet plane rudis et indiſertus, et ab omni ornatu alienus. Id autem longe eſt ſecus: evolvat modo ſcripta ejus æquus judex, de re

1 Proœm. Comment. in Amos,
2 2 COR. XI. 6.

non

non de homine quæſiturus, cenſebit, credo, potius, Paſtorem noſtrum [1] μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν σοφῶν; ut ſenſuum elatione et magnificentia ſpiritus prope ſummis parem, ita etiam dictionis ſplendore et compoſitionis elegantia vix quoquam inferiorem. Nimirum idem Cæleſtis Spiritus Iſaiam et Danielem in aula ſuo movit afflatu, Davidem et Amoſum in paſtorum ſtabulis; ſemper idoneos voluntatis ſuæ interpretes deligens, et interdum ex ore infantium perficiens laudem: aliorum utitur eloquentia; alios eloquentes facit.

Michas plerumque brevis eſt, preſſus, conciſus, acutus; nonnunquam ad Hoſeæ obſcuritatem prope accedens: in multis elatus et fervens, valdeque Poeticus.

Verum ex omnibus Minoribus Prophetis nemo videtur æquare ſublimitatem, ardorem, et audaces ſpiritus Nahumi: adde quod ejus Vaticinium integrum ac juſtum eſt Poema; Exordium magnificum eſt et plane auguſtum; Apparatus ad Excidium Ninivæ, ejuſque Excidii Deſcriptio et Amplificatio, ardentiſſimis coloribus exprimitur, et admirabilem habet evidentiam et pondus.

Poeticus etiam eſt Habbaccuci ſtylus; ſed maxime in Oda, quæ inter abſolutiſſimas in eo genere merito numerari poteſt. De Zephania idem dicendum eſt; ſed is nihil videtur habere ſingulare aut eximium, in diſpoſitione rerum, vel colore dictionis.

[1] 2 COR. XI. 5.

De

De Abdia ſuo in loco dixiſſem, ſi non et exiguum eſſet quod extat ejus ingenii monumentum, et id ipſum magna ex parte in Jeremiæ Vaticinio contineretur[1]. Jonæ, uti et Danielis, commentarium mere eſſe Hiſtoricum antea notavi.

Reſtant Haggæus, Zecharias, Malachias: quorum primus omnino eſt proſaicus; itemque alterius pars multo maxima; ſunt aliqua ſub ejus Vaticinii finem[2] et Poetica et valde ornata, et, ut in Vate omnium fortaſſe obſcuriſſimo, ſatis perſpicua: Prophetarum ultimus Malachias medio quodam dicendi genere utitur, atque ejuſmodi plane, quod arguere videatur Poeſim Hebræam inde a Captivitate Babylonica defloreſcentem, et inclinata jam ætate in ſenium quodammodo vergentem.

Hæc de Prophetarum ſcriptis, Academici, deque diverſis eorundem partibus, quæ Poetica habenda ſint, quæ ſecus, quantum potui dictincte et particulatim diſſerui, quo meam de Poeſi Prophetica Conjecturam (nihil enim majus audeo dicere) plenius apertiuſque vobis explicarem. Quam etſi non diffiteor aliqua ex parte multas habere difficultates, multa quæ in opinione poſita ſunt; eam tamen ut in univerſum aliquo ſaltem fundamento niti exiſtimetis, effeciſſe non plane deſpero.

1 Confer ABD. 1, ——— 9. cum JER. XLIX. 14, 15, 16, 7, 9, 10.

2 Vide Cap. IX, X, et init. XIMI.

Eſſet

Eſſet hic locus de Græcorum in hoc genere Poeſi nonnihil differendi, ſi quidem ex celeberrimis eorum Oraculis quidquam ad nos perveniſſet, non dico quod cum ſacris Vatibus conferri poſſet, ſed quod omnino aliqua mentione eſſet dignum. Nullum certe hujuſmodi Poema nunc extat, neque ſane unquam extitit; pauci ſuperſunt verſiculi, iique fere mediocres et craſſo filo: etenim Apollo ille Pythius, ſi Græcis ipſis credimus, [1] Muſas ſuas plerumque iratas habuit et averſas; ita ut ſapientibus et cordatis ſæpe ludibrium deberet, non ſolum ob ambiguas illas et ſubdolas ariolationes, ſed etiam ob ignorantiam artis metricæ. Etiam homines e plebe ſuperſtitioſi ac rudes, quem ſatis bonum Augurem credebant, eundem tamen fatebantur fuiſſe malum Poetam.

Verum apud Latinos extat in hoc ipſo genere unum nobiliſſimum atque pulcherrimum Poema; et vel verſuum elegantia et claritate, vel rerum et argumenti obſcuritate, æque admirabile: Quartam dico Virgilii

1 Ορω γουν και τον Απολλω γελωμενον επ' ενιοις των χρησμων· καιτοι επικρυπτουσης τα πολλα της μαντικης ασυφειας, ὡς μη πανυ χολην αγειν τους ακριβαζειν τα μετρα. Mercurius apud LUCIANUM in Dial. cui Titulus *Jupiter Tragœdus*.

Χρησμου δε τινος εμμετρου λεχθεντος,—πολλακις εφη θαυμαζειν των επων ὁ Διογενιανος, εν οις οι χρησμοι λεγονται, τῳ φαυλοτητι και τῳ ευτελειαν, καιτοι μουσηγετης ὁ θεος, και της λεγομενης λογιοτητος ουχ ἡττον αυτῳ το καλον η της περι μελη και ᾠδας ευφωνιας μετειναι, και πολυ τον Ησιοδον ευεπειᾳ και τον Ομηρον ὑπερφερεσθαι. τους δε πολλους των χρησμων ὁρωμεν και τοις μετροις και τοις ονομασι πλημμελειας και φαυλοτητα αναπιπλεγμενους. PLUTARCH. in Comment. *Cur Pythia nunc non edat Oracula metrice.*

Eclogam; quam idcirco nefas eſſet hoc in loco ſilentio præterire, cum inde a primis ævi Chriſtiani ſeculis percrebuerit opinio, habere eam cum his de quibus agimus germanæ Prophetiæ monumentis aliquam cognationem, et a ſacro fonte originem duxiſſe. Quod quomodo fieri potuit, etſi ſit forſan expeditu difficile; ſive ſacri Codicis verſionem Græcam, jamdiu tum vulgatam, in ſubſidium vocemus, ſive etiam exinde deprompta Oracula, a Judæis Helleniſtis, ut videtur, [1] Græco carmine condita, quæ ſub nomine Sibyllarum ferebantur; tamen ita rem habere, tot extant tamque manifeſta in ipſo Poemate indicia, ut omnia, quæ ei ſententiæ obſtant, impedimenta facile amoveat et diluat ipſa Carminis lectio. Senſus, Imagines, Dictio etiam cum Sacris Vatibus mirum in modum congruens: res ipſa vel in ſe tam elata et magnifica, vel potius a Poeta, omnium licet verecundiſſimo ac ſeveriſſimo, in eam altitudinem exaggerata, ut mihi nullo modo perſuadere poſſim, quin ſubſit aliquid μυστικώτερον, quod primæ hypotheſi, ipſo vate inſcio nec opinante, furtim quodammodo accrevit, totique operi alienos quoſdam colores induxit, et magnificentiam modum et menſuram argumenti longe exſuperantem. Quid fuerit ipſius Poetæ conſilium, quæ mens, quanquam hic multum ſeſe exercuerint doctiſſimorum virorum ingenia, tamen nec adhuc ſciri arbitror, neque ſpem habeo fore ut unquam clare inveſtigetur. Nullam neque rem neque perſonam oſtendit hiſtoria, aut rei Romanæ ſtatus ac temporum conditio, quæ cum argumenti ratione atque adjunctis ſatis apte congruere videatur, aut tam magnificis præ-

1 Vide CHANDLERI (nuper EPISCOPI DUNELM.) *Vindicias Relig. Chriſt.* Cap. I. et GROTIUM in MATT. II. I.

dictio-

dictionibus locum dare ullo modo potuiſſe.[1] Mihi quidem illud uſu venire plane profiteor, ut cum Carmen hoc ea ex parte contemplor, quanto id ſæpius relego, tanto intelligam minus. Is eſt ſtyli nitor, ea carminis elegantia, ut fere lateat et legentes fallat rerum obſcuritas: ſingula autem propius ſpectanti, et imaginum ac dictionum rationes et momenta perpendenti, tot mihi occurrunt ab uſu Romano ahhorrentia, a conceptibus hominum ejus ætatis et nationis adeo aliena,

1 Viderunt jamdudum eruditi, hæc de Salonino Pollionis filio poſt captas Salonas nato, de quo loquitur Servius, ſi quis tamen unquam talis extiterit, intelligi non poſſe; cum ex Dione et Appiano conſtet, Pollionis expeditionem Illyricam in annum ſequentem incidere. Alii itaque de C. Aſinio Gallo, ejuſdem filio, mentionem injecerunt; multo quidem probabilius, ſiquidem Aſconius Pedianus ab ipſo Gallo audiſſe ſe retulit, hanc Eclogam in honorem ſuum factam. Vide SERV. ad Eclog. IV. 11. Sed ipſe Servius Gallum anno priore natum, Pollione adhuc Conſule deſignato, affirmat: et quanquam fieri poteſt talem excidiſſe jactantiam ab impotentia hominis, quem Auguſtus dixit imperii ſe mortuo adipiſcendi avidum fore, ſed minorem; (TACIT. Annal. I. 13.) vix tamen credibile eſt Poetam, qui ſanus eſſet, hæc tam magnifica de ullo Pollionis filio prædicere potuiſſe. Ad hoc, cur Divinum hunc Puerum, ſolummodo Illo Conſule, ac non potius Illo Patre, naſciturum dixit? quod ad Pollionis gloriam multo magis pertineret. Itaque jam plerique de Cæſare Octaviano, deque puero aliquo in illius familiam et in certam ſpem imperii nato, hæc interpretantur. Juliam, Marcellum, Druſum, memorant. Druſi nec ætas nec perſona convenit. Marcelli ætas convenit, non perſona. Juliæ quidem Octaviani filiæ utrumque favet, modo Eclogam hanc in expectatum Scriboniæ puerperium ſcriptam eſſe ſtatuamus; ante partum autem ſcriptam fuiſſe credibile eſt, cum Lucina invocetur: "Caſta "fave Lucina." Verum meminerint, qui aliquam ex his ſententiis amplectuntur, quis et quo loco tum fuerit ipſe Octavianus; nondum Princeps, et Auguſtus, et Imperii Romani Dominus, quæ om-

ut vix mihi perſuadeam, etiam tum, cum primum ederetur, ſatis perfecte intelligi potuiſſe. Cum vero hæc ipſa adeo luculenter explicet peregrina quædam Interpretatio, ex Hebræorum rebus ac monumentis ſuperinducta, cujus vim omnem et magnitudinem nullo modo complecti potuerit, aut etiam attingere, ipſius Poetæ animus; quid mihi hac in re concedent eruditi, neſcio; quid ſentiam, vix audeo exponere: et tamen dicam, id mihi tam mirabile tamque prodigii ſimile videri, ut

nia ei accreverunt non niſi poſt victoriam Actiacam, annis omnino novem poſteaquam ſcripta eſſet hæc Ecloga; ſed Triumvir, æquata cum Antonio et dignitate et poteſtate, ne quid dicam de Lepido. Quomodo igitur ad Octaviani filium, ſi quis ei hoc anno natus fuiſſet, protinus ſpectare potuit imperii hereditas? Sed ut concedamus, id quod ſane verum eſt, nullibi digniorem aut aptiorem perſonam inveniri poſſe, aut in quam hæc melius quadrent, quam filius aliquis Octaviani; porro autem ei filium hoc ipſo tempore natum fuiſſe fingamus; ad eum tamen quæ hic dicuntur nihilo magis pertinere poſſe, vel uno argumento evinci arbitror; eo nimirum, quod Pollionis nomine Ecloga inſcribatur; nam hucuſque, et paulo etiam deinceps, Pollio ſemper erat in partibus Antonii contra Octavianum. Percurramus enim res geſtas Pollionis poſt Julii Cæſaris necem, temporum habita ratione. Anno U. C. 711. C. Aſinius Pollio, bello cum Sexto Pompeio geſto, ex Hiſpania reverſus exercitum tradit Antonio poſt ejus fugam a Mutina. U. C. 713. Pollio Antonii legatus Galliam Ciſalpinam tenet: Salvidienum Octaviani legatum, Lucio Antonio bellum inferentem, a tergo inſequitur una cum Ventidio; Lucio deinde Peruſiæ obſeſſo fruſtra ſuppetias ferre conatus, Ravennæ ſubſiſtit: Venetiam diu retinet in poteſtate Antonii; magniſque rebus geſtis in ea regione, Antonium petit; et Domitium Ænobarbum, conſiliis ſuis illectum ac fide data, cum claſſe cui præerat jungit Antonio. U. C. 714. Pax Brunduſina incidit in finem anni; cujus adminiſtri ſunt, ex parte Antonii Pollio Conſul, ex parte Octaviani Mæcenas, et amborum communis amicus Cocceius; circa hoc tempus ſcripta eſt Virgilii

Ecloga

nonnunquam pene inducar, ut ſerio credam, id ſemel eveniſſe, quod Socrates εἰρωνευομενος, ut ſolet, apud Platonem de poetis ait: [1] διὰ ταυτα ὁ θεος, ἐξαιρουμενος τῶν νουν, τουτοις χρηται ὑπηρεταις καὶ τοις χρησμῳδοις καὶ τοις μαντεσι τοις θειοις· ἱνα ἡμεις οἱ ακουοντες ειδωμεν, ὁτι οὐχ' οὑτοι εισιν οἱ ταυτα λεγοντες οὑτω πολλου ἀξια, οἱς νους μη παρεστιν, ἀλλ' ὁ θεος αυτος εστιν ὁ λεγων, διὰ τουτων δὲ φθεγγεται προς ἡμας.

Ecloga Quarta. U. C. 715. Antonius Pollionem legatum ſuum mittit in Illyricum contra Parthinos: de Parthinis triumphat Pollio menſe Octobri. Hæc VELLEIUS, APPIANUS, DIO. Interciderant etiam circa hæc tempora inter Pollionem et Octavianum privatæ quædam inimicitiæ; et verſus Feſcenninos Octavianus in Pollionem ſcripſit. MACROB. *Saturn.* II. 4. Ab hoc tempore uſque ad pugnam Actaicam, quæ U. C. 723. ineunte menſe Septembri commiſſa eſt, partibus ſeſe abſtinuit Pollio, neque ultra Antonii et Octaviani diſcordiis ſe immiſcuit. "Non prætereatur, inquit VEL-"LEIUS, II. 86. Aſinii Pollionis factum et dictum memorabile: "nam cum ſe poſt Brunduſinam pacem continuiſſet in Italia," (poſt Triumphum dixiſſet verius,) "neque aut vidiſſet unquam Reginam, "aut, poſt enervatum amore ejus Antonii animum, partibus ejus ſe "miſcuiſſet, rogante Cæſare, ut ſecum ad bellum proficiſceretur "Actiacum: Mea, inquit, in Antonium majora merita ſunt, illius "in me beneficia notiora: itaque diſcrimini veſtro me ſubtraham, "et ero præda victoris." Quibus omnibus perſpectis, mihi omnino incredibile videtur, Virgilium animum inducere potuiſſe, ut Pollioni, ſummo Antonii amico, Octaviani potius inimico, mitteret, ejuſque nomine inſcriberet, Carmen, quod Octaviani laudibus ejuſque familiæ honori unice dicaretur.

[1] PLATO in Ione.

קינה

SIVE ELEGIA.

PRÆLECTIO VICESIMA SECUNDA:

DE ELEGIÆ HEBRÆÆ

ORIGINE ET FORMA;

AC DE THRENIS JEREMIÆ.

Ex incitatioribus humanæ mentis Affectibus Poeſim in genere ultimam ſuam duxiſſe originem, ſatis recte antehac ſtatuiſſe videmur; nec tamen idcirco Poeſeos diſtributio in ſuas ſpecies prorſus ſequitur Affectuum naturam et partitiones; quanquam id interdum in hac re aliquid habeat momenti. Sunt quidem nonnullæ Poematum ſpecies, quæ in ſe omnes admittunt Affectus, cujuſmodi eſt Ode; ſunt quæ vix ullum, qualia fere ſunt Didactica: aliæ autem ſunt, quæ certis quibuſdam Affectibus tractandis præcipue idoneæ habentur, quod de Tragœdia conſtat, de Poeſi Prophetica ipſi notavimus. Una omnino videtur eſſe ſpecies, quæ unius Affectus eſt propria, quæque etiam tota eſt in eo Affectu: neque ſane quemquam novimus popu-

populum, qui modo aliquid in excolenda Poetica profecerit, quin Poema habuerit luctui exprimendo inventum, et querimoniæ unice deſtinatum.[1] Quam ſpeciem plerique cum Græcis Elegiam vocant: Hebræi קִינָה, ſive etiam נְהִי, appellant; quarum utraque vox Lamentum ſignificat.

Hujuſce Poematis apud Hebræos et origo et ratio luculenter deduci poteſt ex ſolenni ritu, quo defunctorum funera celebrabant. Erat quidem hoc naturæ magis quam propriæ conſuetudinis aut inſtituti, ut ſuorum exequias cognati et neceſſarii ploratu et lamentis proſequerentur. Non eos pudebat in gravi minimeque fucato luctu naturæ ſuæ obſequi, et, quod æger animus dictaret, libere protinus effundere. Simplex et ingenua eſt mœroris vox; flebilis, intermiſſa, fracta, conciſa oratio, ſi omnino pro oratione habenda eſt ejulatio et gemitus.[2]

" O pater! O patria! O Priami domus!"

exclamat in Tragœdia perſonata Andromache: nec minus miſerabiliter ille in Hiſtoria ſacra cariſſimo filio orbatus parens;[3] " O fili mi, Abſalon! O Abſalon, mi " fili, mi fili!" ut non multum opus ſit, quonam lamentorum genere in funeribus uterentur, diſquirere: veruntamen cum hac ipſa in re exempla nobis præbent

1 Αἶνος, prima apud Ægyptios cantio. HEROD. II. 79. " Ait " Herodotus, hanc cantionem in Phœnicia et Cypro percrebuiſſe. " Quidni igitur derivari poſſit vocabulum αἶνος ab Arabico لين, *lenis*, " *mollis*, *tener*, *blandus fuit*: Conjugatione II, *delenivit*, *demul-* " *ſit?*" H.

2 Apud CICERONEM Tuſc. Quæſt. lib. III.

3 2 SAM. XIX. 4.

ſacri

ſacri ſcriptores, unum atque alterum apponam. Propheta Bethelites ſublatum viri Divini a leone lacerati cadaver in urbem intulit, ut lugeret eum et ſepeliret: [1] poſuit itaque eum in ſepulchro ſuo, et planxerunt ſuper eum, "Eheu, mi frater!" [2] Ita apud Jeremiam edicit Jehova de Joachimo Joſiæ filio, Rege Judæo:

לֹא יִסְפְּדוּ לוֹ הוֹי אָחִי וְהוֹי אָחוֹת
לֹא יִסְפְּדוּ לוֹ הוֹי אָדוֹן וְהוֹי הַדּוֹ׃

"Non lugebunt eum, Ah mi frater! vel ah ſo-
"ror!
"Non lugebunt eum, Eheu, domine! eheu viri
"Majeſtas!"

Hæc atque hujuſmodi ſatis erant naturæ et ingenuo mœrori: verum paulo exquiſitius quiddam deſiderabat officioſus et ambitioſus dolor; quærebat, quod conceptus et ſenſa Ægrimoniæ plenius et elaboratius exprimeret, quæ ipſa per ſingultus miſera non poſſet proloqui; ſtudebat non modo ſuum angorem lenire expromendo, ſed alios etiam in ſocietatem doloris invitare et pertrahere, et adſtantium elicere lachrymas. Itaque

1 I REG. XIII. 30.

2 JER. XXII. 18. "In Textu ſcribitur הדה, cum Suffixo Ara-
"bico vel Syriaco, loco Hebræi; cujus generis in SS. multa oc-
"currunt exempla. Sed forſan litera ה eſt radicalis, non Prono-
"men Suffixum: *Ah Domine*, (non *mi* Domine) *ah gloria!* Eheu
"regiæ majeſtatis et ſplendoris vanitas! LXX. et VULG. non ag-
"noſcunt Suffixum, vel hic, vel in membro ſuperiore." H. Tres MSS. habent הדו, ſecundum *Keri* Maſoreticum: vide Biblia Heb. MICHAELIS in loc. Codex Orat. 42. habet in Margine הודו. vid. Biblia Heb. HOUBIGANT. LXX vocem ipſam omittunt.

David,

David, cum Joabi insidiis oppressus esset Abnerus, Rege minime conscio, ac ægerrime quidem ferente, sed ob res duras et regni novitatem in autorem cædis animadvertere non ausо; quo apud populum et se et Abnerum purgaret, in defuncti funere lugentis personam sustinens, " tollit vocem suam, et fletum edit ad sepul-" chrum; et flevit etiam universus populus:" tum vero carmen et numeros adhibens, luctui eorum acriores adhuc stimulos admovet: " et [1] Abnerum lamentatus " est Rex, dixitque;

An perit Abnerus scelerati more nocentisque?
An reus infami crimina morte luit?
At tibi non fortes violarunt vincla lacertos,
Pressitve indignos dura catena pedes:
Heu! secure doli, et dictis confise malorum!
Fraude et mentito captus amore peris!

" atque iterum flevit super eum universus populus."

Hujuscemodi subinanis quædam etiam veri doloris ostentatio, in defunctorum honoribus vix quidquam esse nimium existimantis; tum ipsa hujus vehementissimi Affectus intemperantia, sibi, ut fit, plus æquo indulgentis, et aculeos libentius quam fomenta admittentis; illa demum, quæ hominum animos semper invasit, importuna opinio, oportere, rectum esse, ad officium etiam pertinere, ut in morte necessariorum sese gnaviter excrucient: hæc, inquam, omnia induxerunt illum morem, qui primum apud Hebræos, deinde apud Phrygas, [2] postmodo apud Græcos et Latinos invaluit;

1 2 SAM. III. 33, 34.

2 Vide JOS. SCALIGERI Conjectanea in Varronem de Ling. Lat. p. 76. edit. R. Steph.

ut

ut in funeribus adhiberentur, qui mercede conducti plorarent. Id officium plerumque præſtabant Fœminæ; vel quod muliebris animi imbecillitatem deceret magis, vel quod ab ingenio flexibili, mollique et flexanima voce, negotium pulchrius ſuccederet: neque deerant unquam ejuſmodi doloris Artifices, lugendi diſciplina probe eruditæ, ſemperque paratæ locare lamenta et lachrymas. Ut cæterarum, ita hujuſce etiam artis laus erat imitari naturam: harum itaque næniæ plurimum compoſitæ erant ad formam illarum lamentationum, quas in ſimili occaſione ultro temereque exprimere ſolebat ſincerus dolor: ſententiæ erant breves, queribundæ, patheticæ, ſimplices et inornatæ; eo quidem paulo diligentius elaboratæ factæque, quod et numeris conſtarent, et ad tibiam [1] eſſent decantandæ.

Hujus inſtituti multa extant veſtigia in Prophetarum ſcriptis, quibus familiare eſt prædictiones calamitatum urbibus gentibuſque impendentium, non ſine ſingulari quadam elegantia, in modum et ſpeciem funebrium lamentorum concludere. Quam rem clarius illuſtrabunt exempla, ſimulque confirmabunt quæ de iſthac conſuetudine hactenus dicta ſunt. Audite, [2] inquit Amoſus Iſraelitas alloquens, clademque iis denuncians et regni interitum,

Audite vatem luctuum prænuntium;
Audite leſſum funebrem:
Occidit! æternum Virgo occidit Iſraelis!
Et jacet in patrio nuda, relicta, ſolo!

1 Vide MATT. IX. 23. et LIGHTFOOT. Exercitat. Hebr. et Talmud. in locum.

2 AMOS. V. 1, 2.

Et

Et paulo poſt;[1]

Eheu! per urbem, per vias Eheu! ſonet;
Eheu! per omnes viculos:
Doctiſque jungat præficarum luctubus
Rudem colonus næniam.

Apud Jeremiam in re plane ſimili,[2] Ita edicit Jehova Exercituum;

Luctus peritas huc vocate fœminas,
Mœſtæ ſcientes næniæ:
Orſæ ejulanti flebiles modos choro
Ferale carmen præcinant;
Ut mollis omnes humor in genas fluat,
Fluant perennes lachrymæ.
Nunc, nunc ad aures lugubris fertur ſonus
Sionis altæ a mœnibus:
Funditus occidimus! natalia linquimus arva!
Linquimus heu patrii dulcia tecta ſoli!
Adhuc Jehova flebiles cantus jubet;
Parete juſſis, præficæ!
Docete mœſtos virgines leſſi modos;
Docete vicinas nurus:
Mors urbem invadit! rapit heu juveneſque ſeneſque!
Sævit acerba domi! ſævit acerba foris!
Corpora fuſa jacent, vacuis projectus in arvis
Ut fimus; utque jacet falce reciſa ſeges.

Plura hujuſmodi occurrunt apud Prophetas, in quibus itidem, ut in his, aperta fit mentio ejus inſtituti, unde derivantur; alia item ſunt, quæ etſi neutiquam præ ſe

1 Ibid. v. 16. In ultimo membro particula אֵת revocanda videtur ad initium ejus membri. Ita legerunt SYR. et VULG. Vid. CAPELLI Crit. Sacr. Lib. IV. Cap. XIII. 1.

2 JER. IX. 17, ——— 22.

ferunt

ferunt ullam iſtiuſmodi ſignificationem aut Næniarum titulum, tamen ex eodem ſunt genere; quorumque idcirco, ut par eſt, minime elucebit verus decor et propria elegantia, niſi illuc referantur. Sufficient, quæ jam protuli, ad genus ipſum indicandum; demonſtrandumque, quomodo ex veris doloris vocibus primitus effingerentur iſtæ artificioſæ querimoniæ; tum etiam quomodo ex his initiis קינה, ſive Threnus, apud Hebræos in juſti Poematis habitum et formam perduceretur. Hoc etiam patebit adhuc manifeſtius, ſi Jeremiæ Threnos, inſigniſſimum in hoc genere, quod quidem nunc extat, Poema, accuratius paulo exigamus ad normam eorundem funebrium lamentorum; quod ni fiat, vix eſt ut recte quiſquam de eo carmine judicare poſſit.

Ita autem agam de hoc Poemate, ut primo de univerſa ejus natura et forma; deinde de metrorum ratione; poſtremo de rebus, ſenſibus, imaginibus, breviter diſſeram.

Jeremiæ קינות, ſive Threni, (proprie enim et ſignificanter in numero multitudinis effertur titulus,) ſunt plura lamenta, in uno argumento, ad formam funebrium Næniarum, per plures periodos ſingulatim edita, ſimulque comportata, et in ſyllogen quandam concluſa. Qui itaque artificioſam totius argumenti diſpoſitionem, aptam partium collocationem, rerum juncturam et ſeriem, et in his omnibus ſingularem aliquam elegantiam requirit, id poſtulat a Vate, quod erat ab ejus propoſito alienum. Patriæ perditæ et extinctæ luctuoſo carmine quodammodo parentans, et veluti in exequiis ejus proſequendis lugentis perſonam gerens, quicquid ejus animo

mo in tot tantiſque miſeriis primum obverſatur, quicquid maxime calamitoſum videtur et miſerabile, quicquid ei præcipit inſtans dolor, id ſubito quaſi in re præſenti exprimit et effundit. In eiſdem rebus hæret plerumque et immoratur diutius; eadem novis vocibus, imaginibus, figuris, variat et amplificat; ita ut fiat potius rerum prope ſimilium coacervatio quædam ac cumulus, quam plurium et diverſarum ſubtilis aliqua connexio, atque per gradus ordinate facta deductio. Hæc autem non ita accipi velim, quaſi hic nulla omnino ordinis ratio haberetur; ac non plerumque ab una vel re, vel imagine, vel perſona, vel figura, in aliam ſatis et elegans et facilis tranſitus fieret: hoc tantum dico, eam eſſe naturam et conſilium hujus Poematis, cum ſit ſententiarum diſtinctarum congeries, in quibus ſingulis funebrium Næniarum formam imitetur, ut omne illud artificium ordinis et diſtributionis, quod in aliis pleriſque elucet, nec poſtulet, nec admittat. Porro, dividitur totum hoc Poema in quinque partes: in prima, ſecunda, et quarta, loquitur Vates, vel Hieroſolymam loquentem inducit; in tertia loquitur Chorus Judæorum,[1] ſub unius perſona, uti fiebat apud Græcos: in quinta, quæ eſt Epilogus quidam operis, Judæi univerſi in exilium abducti gemitus et preces ad Deum fundunt. Hæc ultima in periodos viginti duas,

1 Itaque commate 14. vox עמי eſt forma Conſtructa pro Abſoluta. Pronomen omittit SYR. Vide ſupra notata p. 164. Ita etiam intelligenda videtur eadem vox PS. CXLIV. 2: confer enim PS. XVIII. 48. XLVII. 4. Vide POCOCK. *Not. in Port. Moſis*, p. 60. "THREN. III. 14. duo MSS habent עמים. Et nota, "terminationem pluralem ים hoc modo ' frequenter exprimi in "MSS." K.

ſecun-

ſecundum numerum quidem literarum Alphabeti, ſed reliquæ omnes etiam ſecundum earundem ordinem, per elementa initialia, diſtribuuntur. Quæ res facit, ut de ratione Metrorum aliquid poſſimus adnotare.

Acroſtichidis, ſive Alphabetici carminis, artificium in ſubſidium memoriæ adhibebant Hebræi iis in locis, neque temere alias, in quibus ſententiæ quædam ipſa rerum et argumenti neceſſitudine non multum inter ſe connexæ colligerentur: quod Syris, [1] Arabibus, et Perſis, familiare item fuiſſe, et etiamnum in uſu eſſe, accepimus. Quam commode itaque hoc in loco id uſurpavit Vates, ex proxime obſervatis ſatis liquet. Ejus autem rei in hoc Poemate hæc eſt ratio: Quinque partium, in quas totum opus dividitur, ſingulæ in periodos vel ſtrophas viginti duas diſtribuuntur; eæ periodi in tribus primis partibus ſunt ſingulæ Tricola, hoc eſt, continent tres verſiculos, excepto quod in utraque duarum priorum eſt una periodus, [2] quæ eſt Tetracolon, continens verſiculos quatuor. In quatuor primis partibus prima cujuſque periodi litera ſequitur Alphabeti ordinem; ſed in tertia parte ſinguli etiam verſiculi ejuſdem periodi eadem litera inchoantur, quod in eo carmine omnium verſuum limites neceſſario figit; qui in cæteris etiam, quæ non habent ita perpetuas minimeque dubias verſuum notas, nihilominus ſatis tuto definiuntur per ſententiarum reſolutionem in ſua membra: adeoque in parte quarta periodi omnes ſunt manifeſto

1 Vide ASSEMANI *Bibliothec. Oriental.* Vol. III. p. 63, 180, 188, 328.

2 In Cap. I. 1. in Cap. II. p.

Diſti-

Diſticha; [1] uti et in quinta, quæ non eſt Acroſtichis: verum in hac ultima illud etiam intereſt, quod verſus ſunt breviuſculi, cum in reliquis omnibus ſint longiores.

Digna eſt quæ diligentius notetur horum metrorum Longitudo: vix ullus eſt in hac re errori locus; manifeſto hic deprehendimus verſus dimidia prope parte productiores, quam qui alias plerumque et vulgo occurrunt. Media quædam eorum menſura videtur eſſe ſyllabarum duodecim; ſunt pauci qui abſunt ab eo numero, ſunt qui ſuperant duabus fortaſſe aut tribus ſyllabis: nam quanquam de numero ſyllabarum vix quidquam pro certo et explorato ſtatui poteſt, (nihil enim moror Maſoretarum commenta,) tamen eſt ſane locus valde probabili conjecturæ. Non eſt pro nihilo habenda iſthæc peculiaris conformatio: Vates, opinor, eo adhibuit hoc genus Carminis, quod eſſet fuſius, fluentius, lenius, luctui et querimoniæ accommodatius: addo etiam, eo quod verſibus hujuſmodi longioribus fortaſſe conditæ eſſent Præficarum Næniæ: nam qui apud Prophetas occurrunt Threni, ad illarum imitationem conficti, omnes, niſi fallor, ſunt ex eo verſuum genere. Id ſi verum eſt, proprium jam ac legitimum invenimus apud Hebræos Carmen Elegiacum. Notandum autem eſt, id genus Carminis a ſacris Vatibus nonnunquam, ſed rarius, uſurpari in aliena materia; uti factum eſt a Græcis et Latinis: itemque nonnulla Poemata, quæ pro Elegiis merito haberi poſſunt, ſed quæ non ſunt condita per disjunctas ſententias ad modum funebrium Lamentorum, uſitatiore Carminis genere componi.

1 Sed Periodus ד, prout nunc legitur, nec in duos neque in tres verſus commode diſtribui poteſt.

Hæc

Hæc de universa totius Poematis, uti et Metrorum, forma: reſtat, ut de ejuſdem Argumento Styloque pauca notentur.

Threnorum Argumentum eſſe, ſanctæ urbis templique excidium, regni interitum, populi exterminationem; eaque omnia non quaſi futura et prænuntiata, ſed ad exitum perducta vereque deſcripta; ita manifeſte apparet ex omni operis parte, ut nulla egeat probatione: quanquam nonnulli magni nominis Auctores[1] Carmen hoc in obitum Regis Joſiæ compoſitum fuiſſe exiſtiment. Ac profecto Patriæ ſuæ miſerias ita ornate copioſeque eluget Vates, ut funeſto officio abunde ſatisfeciſſe videatur. Nullum opinor aliud extat Poema, ubi intra tam breve ſpatium tanta, tam felix, tam lecta, tam illuſtris, Adjunctorum atque Imaginum varietas eluceat. Quid tam elegans et Poeticum, ac urbs illa florentiſſima pridem et inter gentes Princeps, nunc ſola ſedens, afflicta, vidua; deſerta ab amicis, prodita a neceſſariis; fruſtra tendens manus, nec inveniens qui eam conſoletur? Quid Viæ Sionis lugentes, et feriarum ſolennium celebritatem requirentes? Quid dulces illæ et flexanimæ querimoniæ?[2]

לוא אליכם כל עברי דרך הביטו וראו
אם יש מכאוב כמכאבי אשר עולל לי
אשר הוגח יהוה ביום חרון אפו׃
על אלה אני בכיה עיני עיני ירדה מים

1 JOSEPHUS, HIERONYMUS, USSERIUS, &c.

2 THREN. I. 12, et 16. Commate poſteriore vox עיני non geminatur apud VETT. INTT.

כי רחק ממני מנחם משיב נפשי
היו בני שוממים כי גבר אויב׃

" Nihilne hæc ad Vos, qui per viam tranſitis? at-
" tendite, et videte,
" Num ſit uſquam dolor inſtar mei doloris, qui
" mihi inflictus eſt,
" Quum mœrore me affecit Jehova in die iræ ejus
" exardeſcentis.
" Propter hæc ego fleo, oculis meis aqua manan-
" tibus;
" Quia longe a me abeſt conſolator, qui mihi re-
" creet animam:
" Deſolati ſunt filii mei, quoniam invaluit hoſtis.

Verum omnes locos elegantes proferre, id ſane eſſet totum Poema exſcribere. Unum tantum adnotabo de quibuſdam locis, atque de priore parte ſecundi Alphabeti potiſſimum; ubi ſi quibus Vates ad audaciores conceptus aſſurgere videatur, verbiſque uti ardentioribus atque imaginibus elatioribus, quam quæ lugenti conveniunt, et in tanto mœrore per Rhetorum et Criticorum decreta admitti poſſunt; eos monendos eſſe, ut ad ipſius Argumenti magnitudinem, eorumque omnium, quæ ei inhærent, amplitudinem, ſanctitatem, et religionem, animum advertant; quæ ut pro dignitate exprimerentur, augerenturque etiam, ſi id fieri potuiſſet, ipſa operis natura ac finis poſtulabat: neminem arbitror fore, qui hæc attenderit, apud quem non facilem ſaltem excuſationem habitura ſit Vatis Sublimitas.

PRÆLECTIO VICESIMA TERTIA:

DE RELIQUIS

HEBRÆORUM ELEGIIS.

De קינה, ſive Elegia Hebræa, ejuſque Origine et Natura, proxime diſputatum eſt; oſtenſumque eam Poematis ſpeciem et initium ſuum et formam duxiſſe a Næniis, quibus Præficæ ſolenni ritu in funeribus uterentur; idque confirmatum exemplo brevium Threnorum, qui in Prophetarum Vaticiniis occurrunt, et inſignis Jeremiæ Poematis Threnorum titulo inſcripti, de quo etiam ſpeciatim eſt dictum. De aliis quibuſdam Carminibus, quæ, etſi ad externam illam Næniarum figuram non tam accurate ſunt compoſita, tamen ad univerſum genus æque pertinent, nunc diſſeram.

Habuiſſe olim Hebræos aliquam Threnorum Syllogen, quæ ad nos non pervenit, intelligimus ex eo ſacræ Hiſtoriæ loco,[1] ubi mentio fit ſolennis Lamentationis, quæ in Joſiæ funere publice celebrabatur: in ea Carmen illud Jeremiæ, eadem occaſione compoſitum, inter alia ejuſdem generis locum videtur obtinuiſſe.

[1] 2 PARAL. XXXV. 25.

Quan-

Quanquam hæc præcipua, ut credibile eſt, Elegiæ Hebrææ monumenta interierunt, tamen non pauca ſunt, quæ adhuc extant, ad hanc Poeſeos ſpeciem pertinentia; ex quo intelligitur, eam apud Hebræos æque fortaſſe ac alia quævis ſpecies, Ode excepta, excultam fuiſſe.

Primum extra breves illas Nænias in Prophetarum fere omnium ſcriptis occurrentes, de quibus jam dixi, ſunt quædam apud Ezekielem et Threnorum titulo notata, et in juſtarum Elegiarum cenſum referenda. Cujuſmodi ſunt Lamentationes duæ, [1] prima in Urbem Tyrum, altera in Tyri Regem. In quibus quanquam Vates in pœnæ potius comminatione intentanda, quam in graviſſimo caſu lugendo, verſatur; ſuumque illud obtinet, ut terrorem magis incutiat quam concitet miſericordiam; tamen et titulo reſpondet luctuoſum argumentum, et rerum ſenſuumque ratio Næniarum conſuetudinem aliquatenus ſequitur. Fit enim, uti in illis funebribus laudationibus fieri ſolebat, priſtinæ gloriæ, opum, facultatum, bonorumque omnium, quibus prius abundabant, ornata et copioſa enumeratio; ut tantæ felicitatis deſiderio calamitatis magnitudo augeatur. Quod ad Vaticinia item bina attinet, [2] quibus denuntiatur Pharaonis et Ægypti occaſus; ea Lamenta dici videntur ſolum ob triſtem et lugubrem materiam: neque enim ullam habent ſtyli Elegiaci formam aut ſimilitudinem; vix ullam ſignificationem doloris; ad minas et terrorem unice comparata ſunt. Similem etiam rationem habet aliud par Lamentorum [3] in Principes

1 EZEK. XXVII. et XXVIII. 12, ——— 19.
2 EZEK. XXXII.
3 EZEK. XIX.

Judæ, et in Hieroſolymam, editorum, quæ ſunt Parabolæ Poeticæ; de iis itaque ſuo in loco jam antea eſt dictum.

Porro plerique Jobi ſermones [1] in nobiliſſimo Poemate illius nomine inſcripto pro veris ac legitimis Elegiis merito haberi poſſunt: ac neſcio ſane an in hoc ipſo genere ulla uſpiam extent perfectiora exempla; ita patefacta plane ſunt et excuſſa intima doloris penetralia, ita penitus perveſtigati et recluſi omnes miſericordiæ fontes. Verum cum hæc ſint membra quædam integri Poematis, non temere a ſuo corpore diſtrahenda; cumque ejus operis univerſi elegantiſſima diſpoſitio, et eximiæ in partibus virtutes, uberiorem aliquando diſquiſitionem poſtulaturæ ſint; ſatis jam erit hæc ſolum indicaſſe, quaſi pulchra quædam prædia, quæ Elegia, ſi modo eſſet litigioſa et ſummo jure agere vellet, vindicare poſſet.

Pergamus itaque ad Pſalmorum Librum; qui eſt Sylloge generali titulo inſcripta carminum in Dei laudes conditorum; continetque varia diverſi generis Poemata, inter alia Elegias. Quod ſi ea omnia ita percenſeamus, ut ad ſuam quæque ſpeciem referamus, totius numeri pars fortaſſe ſexta, aut ſaltem ſeptima, in hanc Elegiarum claſſem erit adſcribenda. Quæ tamen res cum omnino in opinione poſita ſit, neque ex certis regulis liquido demonſtrari poſſit; pendet enim partim ex argumenti natura, partim ex ſtyli colore, aut totius Poematis forma, de quibus ex ſuo quiſque ſenſu alius aliter judicabit; non erit a me poſtulandum, ut Pſalmos illos,

1 Vide. JOB. Capp. III. VI. VII. X. XIV. XVII. XIX. XXIX. XXX.

quos

quos pro Elegiis habeam, ſingulos nominatim recenſeam. Id potius, quod ex uſu magis erit, faciam, Academici; et experiar, ſi quod inde exemplum omnibus in hoc genere notis eminenter ſignatum vobis exhibere poſſim.

Atque eo quidem nomine non dubito vobis commendare Pſalmum quadrageſimum ſecundum, utque elegantiſſimum Elegiæ Hebrææ ſpecimen proponere. Vates longe a Templo publicoque Dei cultu in extremis Judææ finibus exulans, ab hoſtibus oppreſſus, eorumque conviciis exagitatus, querimoniam et preces ad Deum fundit. Mirifice exprimitur ardentiſſimum piæ mentis deſiderium, dolor abſentium bonorum memoria identidem recrudeſcens; extrema animi demiſſio, cedentis mœrori ſuo, ſed eundem ferentis impatienter; victi malis, ſed iiſdem aliquantulum reluctantis, et in denſiſſimis rerum tenebris interlucentes quoſdam ſpei radios ſubinde admittentis: amat, luget; queritur, expoſtulat; deſperat, confidit; concidit, recreatur; invicem, et pene ſimul, omnia. Non eſt ſperandum fore, ut hæc digne exprimat ulla Verſio Poetica, cum alia lingua vix imitabilis ſit vis, et incitatio, et maxime brevitas Hebræorum; quanquam hujuſce quidem Pſalmi paulo fuſior eſt ſtylus: ut autem intelligatis, quam congruentem habeat cum Elegia Latina naturam, recitabo eum vobis ex Metaphraſi Arthuri Jonſtoni, ſatis elegantis et fidi Interpretis, niſi et rerum et verborum pondera metri genere a ſublimitate alieniſſimo ſæpe fregiſſet; in materia autem Elegiaca, ut par eſt, res ei feliciter plerumque videtur procedere.

"Cervus ut, in medio celſis de montibus æſtu
"Actus, in algentes fertur anhelus aquas;

" Sic mea vitali ſatiari Numinis unda
" Mens avet, et Domini languet amore ſui:
" Gaudet, et optat amans, vitæ ſe adjungere fonti:
" His mihi deliciis quæ dabit hora frui?
" Dum ſine fine petunt, ubi ſis, cui ſervio, Numen,
" Sunt miſero lachrymæ nocte dieque dapes.
" Scandere me quoties memini penetralia ſacra,
" Et longo populos ordine pone ſequi;
" Aurea dum recolo miſſas ad ſidera voces,
" Et plauſum feſtis quem decet eſſe choris;
" In lachrymas totus miſer et ſuſpiria ſolvor,
" Inter et ærumnas eſt mihi dulce queri.
" Cur ita turbaris? cur te, Mens, dejicis exſpes?
" Cur ita me torques anxia? fide Deo:
" Scilicet hic placido recreat mihi lumine pectus;
" Et mihi materies unica laudis erit.
" Dum queror, in mentem, liquidis Jordanis ab
" undis,
" Sepoſitiſque jugis, tu mihi ſæpe redis.
" Gurgitis eſt gurges, rauci comes æquoris æquor:
" Fluctibus infelix obruor uſque novis.
" Luce, ſed in media bonitas tua fulcit abyſſo:
" Nocte, Parens vitæ, tu mihi carmen eris.
" Tunc ego, cur, dicam, capiunt te oblivia noſtri?
" Rerum Opifex, animæ portus et aura meæ!
" Cur prope confectum curis, lachrymiſque ſe-
" pultum,
" Me ſinis immani durus ab hoſte premi?
" Hic petit inſultans, ubi ſis: ego vulneror inde,
" Enſis et in morem permeat oſſa dolor.
" Cur ita turbaris? cur te, Mens, dejicis exſpes?
" Cur ita me torques anxia? fide Deo:
" Scilicet

" Scilicet hic placido recreat mihi lumine pectus,
" Et mihi materies unica laudis erit."

Aliud est, quod in hoc Psalmo animadversum velim: singulas ejus Periodos perpendat Lector, sensuumque intervalla distinguens in sua membra resolvat; omnes, credo, comperiet quasi sua sponte ita se dispertire, ut versiculos prope æquales conficiant, ejusdem, uti plane videtur, mensuræ et longitudinis, ac ii quibus quatuor priores partes Threnorum Jeremiæ conscriptæ sunt; quod legitimum haberi posse Carminis Elegiaci genus apud Hebræos antea monui. Tales versus sunt in toto Psalmo undeviginti; extra επωδην, quæ duobus ejusmodi versibus longiusculis constat, et uno insuper breviore; quæque bis ponitur. Eadem plane videtur esse ratio sequentis etiam Psalmi, qui continet octo ejusmodi versus cum eadem επωδη: et cum in eadem materia, stylo eodem, iisdem etiam, ut videtur, numeris sit scriptus, a priore Psalmo fortasse non omnino sejungi debuit,[1] sed pro alia quadam ejusdem parte potius haberi: id si verum est, totum Poema tres habet partes fere similes et æquales, quarum unaquæque clauditur eadem Periodo Intercalari.

1 Video jam, idem olim censuisse EUSEBIUM, in PS. XLIII. apud Hebræos: Ανεπιγραφος παρ' Εβραιοις ὁ ψαλμος· διο και ουδε παρα τοις λοιποις ἑρμηνευταις ἐπιγραφην ἐχει· αλλα και ὁτι μερος τοιχειν ειναι του προ αυτου, δεδηλωται εκ τε των ὁμοιων εν αμφοτεροις λογων, και εκ της ἁμφοιν διανοιας. Et hanc conjecturam confirmant Codices MSS. " Psalmi " XLII. et XLIII. scribuntur continua serie, ut Psalmus unus, in " MSS viginti duobus. Distinguuntur autem inter se Psalmi in " MSS, raro Literis Numeralibus, sed his duobus modis potissi- " mum: vel una voce in medio spatii vacui unius lineæ posita, quæ " vox est aut finalis Psalmi prioris, aut initialis sequentis; vel prima " voce cujusque Psalmi literis majusculis exarata." K.

Restat

Reſtat unum pulcherrimum in hoc genere Poema, Davidis in Saulum et Jonathanum Threnus;[1] quem excerptum ex Libro aliquo, ut videtur, Poetico, jam olim deperdito, cui Titulus erat[2] ישר, nobis conſervavit ſacer Hiſtoricus: non pigebit univerſam hujuſce Carminis rationem paulo diligentius expendere.

Duos communes locos, eoſque in Elegia legitima, eam dico, quæ celebrandis mortuorum exequiis adhibetur, maxime pervulgatos, non tamen vulgariter Vates tractat; exponit ſui doloris ſenſum, et defunctorum laudes prædicat. In ipſo exordio utrumque exprimitur; ſed, ut par eſt, vincit dolor, et cum gemitu et exclamatione erumpit:

הצבי ישראל על במותיך חלל
איך נפלו גבורים:

1 2 SAM. I. 17, ——— 27.

2 Cum de Libro ישר ejuſque Titulo multi multas fecerunt conjecturas, neque certi quidquam de eo adhuc ſtatuitur, Quid vetat et noſmet? —— Bis citatur Liber ישר; primo JOSH. X. 13. ubi quæ inde proferuntur manifeſte ſunt Poetica, ac tria quidem Diſticha conficiunt:

שמש בגבעון דום
וירח בעמק אילון:
וידם השמש וירח עמד
עד יקם גוי איביו:
ויעמד השמש בחצי השמים
ולא אץ לבוא כיום תמים:

tum hoc in loco exinde depromitur Threnus Davidis. Notus eſt Hebræorum mos Libros ſuos ex prima cujuſque voce inſcribendi: ut בראשית Geneſis, וידבר Numeri; vel ex præcipua aliqua primæ Sententiæ voce; ſic idem Liber Numerorum vocatur etiam במדבר. Videmus etiam apud eoſdem Cantica, inſigni aliqua occaſione edita, hujuſ-

" O Decor Iſraelis, in montibus tuis perempte!
" Quomodo ceciderunt fortes!"

Timidus et ſuſpicioſus eſt dolor; facile cauſas comminiſcens, quibus ſeſe excruciet; ægre ferens, ſi vel neglectui ſit, ludibrii autem et contumeliæ prorſus impatiens:

שמעו כי נאנחה אני אין מנחם לי
כל איבי שמעו רעתי ששו כי אתה עשית

" Audiverunt gemitus meos; non eſt qui me con-
" ſoletur:
" Audiverunt omnes inimici mala mea; quod ita
" me affeceris, lætantur."

Ita queritur apud Jeremiam [1] Hieroſolyma, miſerias ſuas amplificans. Idem ſentit Vates noſter:

hujuſmodi forma, qua ea notetur occaſio, induci: אז ישר, ſive וישר פלוני אלמני; ſic אז ישיר משה EXOD. XV. 1. (SAMAR. legit ישר;) ותשר דבורה JUD. V. 1. vide etiam Inſcriptionem PSALMI XVIII. Itaque Librum JASHAR fuiſſe opinor aliquam Syllogen Canticorum Sacrorum, variis de rebus, et diverſis temporibus conditorum, eumque habuiſſe Titulum ex eo, quod et ipſe Liber et ſingula pleraque Cantica cum voce וישר inciperent. In ea ſane opinione fuiſſe videtur vetus Interpres SYRUS, qui in horum locorum altero vocem hanc reddidit per אשיר, hoc eſt, *cecinit*; (cujus Interpretatio, inquit ARABS eum in hoc loco ſecutus, eſt Liber Canticorum;) in altero hujus Tituli ſignificationem ipſe expoſuit voce דתשבחתא, id eſt, *Hymnorum*. Porro eorum ſententiæ accedo, qui ex verſ. 18. exiſtimant, hunc Threnum Titulo קשת inſcriptum fuiſſe, vel in memoriam cladis ab hoſtium Sagittariis acceptæ, (vid. I SAM. XXXI. 3.) vel ex Arcu Jonathani, de quo præcipua fit mentio verſ. 22. Huic opinioni favere videntur LXX.

" קוש, vel potius קום, Arabice ſignificat *menſuravit*, ut notat Cl. " MICHAELIS: ſed non memini de menſura poetica uſurpatum " legiſſe." H.

1 THREN. I, 21.

אל

אל תגידו בגת
אל תבשרו בחוצת אשקלון
פן תשמחנה בנות פלשתים
פן תעלזנה בנות הערלים:

" Ne annuntietis Gathæ,
" Neve prædicetis in vicis Aſcalonis;
" Ne lætentur filiæ Philiſtæorum,
" Ne triumphent filiæ præputiatorum."

Difficilis et querulus eſt idem affectus; iniquus et μικραιπος; impotens iræ, et in obvium quidque excandeſcens. " Utinam ne in nemore Pelio" — infit Anus illa in Medea Ennii.[1] Ecce autem alium, qui in montem immerentem vehementer invehitur[2]:

Αι αι Λειψυδριον προδοσεταιρον,
Οιους ανδρας απωλεσας;
Μαχεσθαι τ' αγαθους και ευπατριδας,
Οι τοτ' εδειξαν οιων πατερων κυρησαν.

Nec temperantior Vates noſter:

הרי בגלבע אל טל ואל מטר עליכם

" O Montes Gilboæ! ne in vos ros neque plu-
" via —"

Quæ omnia ſi ad rectæ rationis normam exigas, quid abſurdius? ſi naturam et affectuum motus ſpectes, quid verius, quid expreſſius, quid pulchrius? Non Cauſa pro Cauſa, in Dialectica flagitium, in Poetica interdum

1 Apud CICERON. De Fato. vid. EURIPIDIS Medeam. verſ. 1.
2 Scolion apud ATHENÆUM Lib. XV. Vide EUSTATHIUM ad Iliad Δ. 171. Edit. ALEX. POLITI *Florentiæ*. et HERODOT. Terpſichor. 63, 64.

eſt

eſt virtus: quia nimirum illic ratio, hic affectus dominantur. Cum jam luctui aliquantum ſatisfactum eſt, honori defunctorum commodior locus datur. Pariter laudantur, primo ob virtutem et res geſtas; tum ob amorem et pietatem mutuam; ob pernicitatem denique et robur. Ornatur ſingulatim Saulus, ex eo quod opibus ac deliciis omnibus ſuos locupletaverit; qui locus eximia cum elegantia tractatur: aptiſſime inducuntur fœminæ Iſraeliticæ, fitque exornatio per imagines ad muliebrem perſonam accommodatiſſimas. Jonathano demum ſingulari item elogio parentatur, ſuaviſſimeque exprimitur jucundiſſimæ ejus amicitiæ deſiderium.

De Periodo Intercalari ſive ἐπῳδῇ, in eum Pſalmum, quem modo expoſui, inſerta, aliquid ſpeciatim tum adnotaſſem, niſi hic idem denuo faciendum eſſet. Cum Elegiæ natura valde congruit: ſiquidem amat luctus ſuis querimoniis immorari, eaſdemque identidem repetere et inſtaurare. Id quod in hoc Threno facit Vates: ſed iſthæc Periodus Intercalaris ſingularem habet rationem; non enim, ut plerumque fit, eadem omnino forma iiſdemque vocibus perpetuo interponitur, ſed paulum immutata, cumque jucunda et dictionis et ordinis variatione tribus vicibus facta; inchoat enim Carmen, et concludit, et ſemel in medio interjicitur.

Eſt etiam aliud, quod quanquam conjectura ſolum innitatur, haud tamen verebor vobis proponere. Videtur mihi hic Threnus ſingulare aliquid habere in verſuum menſuris; liberiorem nimirum uſum et varietatem metrorum; ita ut non aut illis longiuſculis ſolis, aut brevioribus maximeque uſitatis unice conſtet, ſed ex utriſque inter ſe permiſtis et artificioſe temperatis;

ut

ut paralleliſmi acumini, et concinnitati, fuſum illud ac leniter profluens Styli Elegiaci genus aliquatenus moderetur: quod idem in nonnullis Pſalmis videre mihi videor. Sane in harum Periodorum Poetica conformatione quiddam valde exquiſitum factumque apparet: et ut nullum huic Poemati elegantiæ genus deeſſet, eximia eſt univerſæ dictionis perſpicuitas, nitor, et pulchritudo.

Ut autem elegantiſſima hujuſce Elegiæ Oeconomia melius appareat, recitandum eſt integrum Poema, unoque ſub conſpectu exhibendum: quod cum æque pigeret facere, vel ex barbara Maſoretarum pronunciatione, vel oratione ſoluta et ad verbum converſa, totum verſibus Elegiacis, ut potui, expreſſi.

Ergone magnanimi heroes, decus Iſraelis,
Proh dolor! in patriis occubuere jugis?
Fama Philiſtæas ah! ne pertingat ad urbes,
Neu Gatham tantæ nuntia cladis eat;
Hoſtis ut inviſos agitet ſine more triumphos,
Judaiciſque nurus barbara læta malis.
Triſte ſolum, Gilboa! tuis ne in montibus unquam
Vel ros, vel pluviæ decidat imber aquæ!
Nulla ferat primos aris tua meſſis honores;
De grege lecta tuo victima nulla cadat!
Qua ſcuta heroum, qua Sauli parma relicta eſt,
Nequicquam heu! ſacrum cui caput unxit onyx.
Non ſine cæde virûm Sauli prius haſta redibat;
Non Jonathani expers ſanguinis arcus erat:
Nobile par, quos junxit amor, quos gloria junxit;
Unaque nunc fato jungit acerba dies.

Ut

Ut celeres vicere aquilas, validoſque leones,
Viribus et curſu bella ciere pares!
At Vos, Iſacides, Saulum lugete, Puellæ,
Qui dites vobis rettulit exuvias;
Qui collo gemmas, qui textile veſtibus aurum,
Coccina qui Tyria tincta bis arte dedit.
Heu quianam heroum bello perit irrita virtus!
Montibus in patriis, ah Jonathane, jaces!
Tu mihi, tu æterno flendus, Jonathane, dolore
Occidis! heu miſero frater adempte mihi!
Heu pietas! heu rara fides, et dulcia feſſo
Alloquia! heu ſanctæ fœdus amicitiæ!
Quæ mihi in adverſis tulerat nova gaudia rebus;
Gaudia, fœmineus quæ dare neſcit amor.
Proh dolor! heu quianam duro in certamine belli
Fracta virûm virtus, irritaque arma jacent!

משלים

SIVE PARABOLÆ.

PRÆLECTIO VICESIMA QUARTA:

DE CARMINE DIDACTICO.

PRISCIS temporibus, et in gentium fere omnium primordiis, uſitatiſſimum erat docendi genus per Sententias. Rudis plane et inculta erat vetus illa ac cum maxime naſcens ſapientia; nondum artificioſe digeſta et compoſita, non in ſuas partes diſtributa, non ad certam rationem et viam redacta. Qui ingenio et prudentia longoque rerum uſu præſtabant, ii ſuæ ſcientiæ ſummam omnem, quaſi in compendium adductam, per axiomata quædam ac præcepta in aliorum utilitatem vulgabant; eo efficaciora et apud rudes homines plus ponderis habitura, quod non diſputarent, ſed juberent; non ſuaderent, ſed cogerent; non per argumentorum anfractus circumducerent, ſed recta impellerent, ad bene et honeſte ſentiendum agendumque. Eadem tamen ne nimia ſeveritate averterent audientium animos, ſed ut allicerent potius et ad ſe invitarent, aliquo ornatus lenocinio opus erat: itaque Effata ſua in breves, acutas, et numeroſas ſententias includebant, figuris, imaginibus, et comparationibus illuſtratas, multiſque rerum et verborum luminibus diſtinctas. Apud

pleroſ-

pleroſque populos primitus ſaltem obtinuit hæc ratio; apud Hebræos ſemper viguit. Ii hoc genus Sententiarum משלים vocabant; tum quod ſæpe conſtarent Parabolis proprie dictis; tum quod vi quadam atque auctoritate ſemper pollerent, et in audientium animis quodammodo dominarentur.

Ex hoc genere Didactico multa ſuperſunt Hebrææ Poeſeos monumenta; in quibus principem locum facile obtinent Parabolæ Salomonis. Hujuſce operis duæ ſunt partes: prima, quæ eſt Procemii cujuſdam loco, novem priora Capita continet; eſtque varia, elegans, ſublimis, vereque poetica; rerum ordine plerumque conſervato, partibuſque inter ſe apte connexis; pulcherrimis deſcriptionibus, et Proſopopœiis illuſtrata; compoſitione politiſſima, omnique poetico ornatu illuminata; ita ut haud ulli ſacræ Poeſeos parti venuſtatis laude cedat: altera pars inde ad finem Voluminis, ſingulis fere conſtat Parabolis ſive Sententiis, vix quidquam habens ſublime, aut etiam poeticum, ultra quod Gnomæ acumen et concinnitas admittit. Cum apud Hebræos genus Didacticum præcipue ac proprie ſectatur hujuſmodi disjunctas ſententias, cumque hæ frequenter immiſcentur diverſi etiam generis carminibus, et per totam eorum poeſim locum habet; hanc potiſſimum partem Parabolarum Salomonis tractabo, et in peculiarem Parabolæ rationem paulo diligentius inquiram.

Præcipuas Parabolæ venuſtates ipſe Salomo eleganti Parabola exponit; una exhibens aptam rei deſcriptionem, reique deſcriptæ exemplum: [1]

1 PROV. XXV. 11.

תפוחי

תפוחי זהב במשכיות כסף
דבר דבר על אפניו׃

" Poma aurea in opere reticulato argenti;
" Dictum prolatum in rotis ſuis."

Vult nimirum graves et reconditos ſenſus oratione tereti, et undique circumciſa, et pulchre tornata, ita commendari; ut pomorum exquiſitorum et eximii coloris, vel arte fortaſſe ex pretioſiſſima materia effictorum, venuſtior et jucundior eſt aſpectus, cum per vaſis argentei egregie cælati cancellos, quaſi per velum quoddam, tranſlucent: neque enim eos ornat modo nitida, ſubtilis, et expolita dictio; ſed illud etiam vel imprimis, ſi interveniente venuſta aliqua imagine paulum a conſpectu retrahatur Veritas.

Iſthæc ut videamus particulatim: Prima Parabolæ laus eſto Brevitas. [1] Eſt ſane hæc neceſſaria quædam conditio, qua ſublata nec naturam ſuam nec nomen retinebit. Quod ſi fuſe pleneque res exponitur; ſi dictum, idque geminatum, ultra decem, aut maxime ultra duodecim voces extenditur; non jam editur Parabola, ſed habetur Concio. Pungit enim quaſi aculeo Sententia, et ictu, non mora, imprimitur; adeoque dictione utitur maxime preſſa et adſtricta, pene neceſſariis potius reciſis, quam admiſſis ſupervacuis. Legem hanc poeſi Didacticæ tulit etiam Horatius, ejuſque rationem ſubjunxit: [2]

1 Εστι γαρ και αποφθεγματικον ἡ βραχυτης, και γνωμολογικον, και σοφωτερον το εν ολιγῳ πολλην διανοιαν ηδροισθαι. καθαπερ εν τοις σπερμασι δυνάμεις. ει δε εκτεινοιτο τις την γνωμην εν μακροις, διδασκαλια γινεται τις και ῥητορια αντι γνωμης. DEMET. PHAL. Περι Ερμηνειας. Sect. IX.

2 Art. Poet. v. 335.

" Quic-

" Quicquid præcipies, eſto brevis; ut cito dicta
" Percipiant animi dociles, teneantque fideles."

Quod idem ſuo more, hoc eſt, Parabolice expreſſit Salomo noſter:[1]

דברי חכמים כדרבנות
וכמשמרות נטועים

" Dicta Sapientum ſicut ſtimuli,
" Et inſtar clavorum in altum defixa:"

acriter nimirum impellunt animum, alte penetrant, et firmiter inhærent.

Porro Brevitatem plerumque conſequitur aliqua Obſcuritas; quam non modo non reformidat Parabola, ſed amat etiam, et aucupatur, et ſibi laudi ducit. Habet enim ea quoque res ſuam utilitatem: acuit animum, et intentum reddit; excitat ſtudium et deſiderium ſciendi; in ipſa diſquiſitione vires ingenii ſtimulat et exercet: ad hæc, vult mens humana in percipienda veritate ſuas ſibi partes relinqui; non omnia plane nimis et aperte exponi, ſed aliquid ſuæ perſpicacitati tribui: illius etiam ſcientiæ fructus eſt multo jucundiſſimus, quam ipſa ſibi propriis viribus ſuaque ſolertia comparavit. Oritur autem iſthæc obſcuritas multis modis præterquam ex ipſa brevitate et compreſſione dictionis: primum in Comparationibus, cum res invicem applicantur, interque ſe componuntur, ſine ulla comparationis nota; cujus exemplum eſt in Parabola modo laudata, et ſunt frequentiſſima: unum inſuper alterumque apponam, vel propter eorum eximiam elegantiam:[2]

1 ECCLES. XII. 11.
2 PROV. XXV. 14.

נשיאים ורוח וגשם אין
איש מתהלל במתת שקר:

" Nubes, et ventus, et imber nullus;
" Vir ſeſe venditans cum inani munere."

Item alia forma: [1]

יש זהב ורב פנינים
וכלי יקר שפתי דעת:

" Eſt aurum, et gemmarum copia;
" At pretioſa ſupellex labia ſcientiæ."

Deinde, cum res ipſa, cujus adducitur Imago, occultatur, fitque Allegoria: notam et pervulgatam ſententiam bene expreſſit Horatius vocibus propriis; [2]

" Sperne voluptates; nocet empta dolore volup-
" tas:"

ſed eandem quanto elegantius Salomo per Imaginem, et ſub Allegoriæ involucro! [3]

דבש מצאת אכל דיך
פן תשבענו והקאתו:

" Inveniſtine mel? quod modo ſat erit comede;
" Ne eo ſatiere, et nauſees."

Tum etiam, cum ratio Comparationis valde late patet, et in multis locum habere poteſt; quo in genere illud videtur ponendum: [4]

כמים הפנים לפנים
כן לב האדם לאדם:

1 PROV. XX. 15.
2 Lib. I. Epiſt. II. 55.
3 PROV. XXV. 16.
4 PROV. XXVII. 19.

" Ut

" Ut in aquis facies faciei [reſpondet],
" Sic homini cor hominis :"

quod, haud ſane facile eſt dictu, uſque quo pertineat, et quibus coerceri debeat finibus ; cum referri poſſit multis modis ad hominum indoles, ad ingenia, affectus, voluntates, amicitias, mores, virtutes, vitia ; inter ſe plerumque congruentia, ſive etiam invicem ſequacia, et ſimiles colores mutua inter ſe conſuetudine trahentia. Poſtremo, ne plura recenſeam, oritur aliqua obſcuritas, cum in quacunque Parabolæ forma præcipua aut fortaſſe tota vis dicti non in ipſo dicto vertitur, verum in eo quod minime quidem exprimitur, ſed eſt eidem arcte connexum et conſequens : [1]

אזן שמעת ועין ראה
יהוה עשה גם שניהם :

" Aurem audientem, et oculum videntem,
" Utrumque eorum fecit Jehova."

Non multum proficiet, qui in verborum cortice morabitur, et intra ipſum ſententiæ circuitum ſteterit ; ſed quam gravis, quamque fructuoſus, exinde neceſſario pendet ſenſus, quem pro ſuo inſtituto clarius et animoſius expreſſit Pſaltes ! [2]

הנטע אזן הלא ישמע
אם יצר עין הלא יביט :

" Qui plantavit aurem, nonne ipſe audiet?
" Qui formavit oculum, nonne ipſe videbit ?"

Reſtat denique, ut Parabola ſit Elegans ; cum quo ſatis bene conſtare poteſt et Breve et Subobſcurum.

1 PROV. XX. 12.
2 PSAL. XCIV. 9.

Elegantiam dico ſenſus, imaginis, et dictionis: quorum omnium exempla Parabolæ, quas jam protuli, prope ſingulæ ſuppeditabunt. Eſt autem hoc in loco notandum, minime deeſſe ſuam elegantiam iis etiam ſententiis, quæ ſunt vel maxime nudæ, apertæ, et ſimplices; quæque nihil habent in ſenſu valde exquiſitum, nullam imaginem, nullum ſingularem ornatum dictionis; modo adſit brevitas, et rotunda conſtructio, et forma peculiaris, quæ ſola nonnunquam conſtituere Parabolam videtur. Talis eſt ſententia quam in Hiſtoria Sacra uſurpat David ut Parabolam a priſcis acceptam; [1]

מרשעים יצא רשע

" A ſceleratis prodibit Scelus:"

talis apud Salomonem, [2]

שנאה תערר מדנים
ועל כל פשעים תכסה אהבה:

" Odium ſuſcitabit rixas;
" Sed omnia delicta operiet Amor:"

plurimæque ibidem aliæ.

Alterum eſt Salomonis opus ad hanc Speciem Didacticam pariter referendum, cui titulus קהלת, ſive Concionator; vel potius fortaſſe Sapientia Concionatrix: in quo quanquam multæ ſint paſſim interſperſæ disjunctæ ſententiæ, multæ Parabolæ, alia tamen eſt totius ratio, alius color, longe diſpar ſtylus. Etenim una eſt univerſi operis forma, unum et ſimplex argumentum, De rerum humanarum Vanitate, ſub perſona Salomonis, in perdifficili quæſtione dubitantis, in utramque partem diſ-

1 I SAM. XXIV. 13.
2 PROV. X. 12.

putantis,

putantis, et ex ancipiti cogitandi cura ſeſe tandem expedientis. In partibus autem definiendis magna eſt difficultas: in ſumma obſcuritate verſatur rerum ſeries, orationis filum, univerſi argumenti ordo et diſtributio; ut in eruenda libri œconomia, et accurata partium deſcriptione conſtituenda, interpretes multum inter ſe diſſentientes videas. Ut quod res eſt dicamus; in rebus explicandis et diſciplinis tradendis accurata et ſubtilis partiendi ratio nec nota erat Hebræis, nec quæſita: priſcam illam ſententiarum viam unice tenebant, nec Methodum vel ſponte ſeſe offerentem admittere dignabantur. Stylus autem hujuſce operis eſt plane ſingularis: dictio eſt humilis plerumque et ſubmiſſa, ſed imprimis obſcura; ſæpe laxa, et diſſoluta, et ſermoni proprior; nec in compoſitione et ſtructura multum viget poeticus character: quæ forſan videri poſſunt argumenti naturæ aliquatenus tribuenda. Judæis ſane invitis in Metricorum librorum numero plerumque habetur: quod ſi in his rebus multum valeret illorum hominum auctoritas, hic fortaſſe eorum opinioni aliquid eſſet concedendum. [1]

Ad hanc Poematum claſſem pertinent Pſalmi nonnulli; Alphabetici nimirum omnes, aliique pauci. De Acroſtichidis artificio plus ſemel jam facta eſt mentio. Horum Carminum omnis fere laus in eo conſiſtit, quod ad communem uſum ſint apprime accommodata; quod

1 Exiſtimat Vir Doctus in opere erudito nuper edito, Librum ipſum maxima ex parte ſermone ſoluto ſcriptum eſſe; ſed multis carminum laciniis, paſſim prout res et occaſio ferebat inductis, diſtinctum: cujus ſententiæ libenter accedo. Vide A. V. DESVOEUX. *Tentamen Philoſophicum et Criticum in* ECCLESIASTEN, lib. II. cap. I.

ſenſus ſint pii, graves, fructuoſi; pura et aperta dictio; compoſitio ad generis ſententioſi formam accuratiſſime facta et limata.

Duo præterea ſuperſunt in hoc genere Monumenta, quæ jure ſibi vendicat Poeſis Hebræa, quanquam et proſa oratione et Græce ſolummodo ſcripta extant: Sirachidis Sapientia, et, quæ appellatur, Salomonis.

Sirachidis opus, ex Hebræo in Græcum ſermonem ab Auctoris Nepote converſum, eſt ejuſdem omnino generis cum Parabolis Salomonis; adeoque eundem etiam titulum primo inſcriptum habuit, nimirum משלים, uti nos docet Hieronymus,[1] qui ſe librum hunc Hebraicum reperiſſe teſtatur; quod quo minus de archetypa ſcriptione Hebræa, non de Syriaca quadam Verſione, intelligamus, non video. Verum utcunque ea ſe res habet, profecto clare conſtat ex ipſa hujuſce libri Græca interpretatione, quam nunc habemus, fuiſſe eum per omnia Parabolis Salomoneis perquam ſimilem; quoad nimirum Scriptori fas eſt imitatione pervenire. Magna rerum, ſenſuum, dictionis ſimilitudo: idem Styli color, eadem ſententiarum conſtructio; ut nec dubitem, quin eandem etiam carminis rationem, quæcunque ea erat, ſecutus fuerit Auctor, ſi modo aliqua ad eam uſque ætatem Metricæ artis cognitio ſupereſſet. Ut in hac re aliquid ſatis tuto affirmare poſſimus, facit eximia Interpretis fides, quæ multis indiciis paſſim cernitur: ſane videtur in ſuo munere obeundo ſumma cum religione verſari, totum ſe ad Hebræum ſermonem compo-

1 Præf. in Libros Salomonis.

nere,

nere, Græcam elegantiam minime captare; nec modo ſententias appendere, ſed adnumerare verba, ac ſervare etiam verborum ordinem: ut in pleriſque, verſione in ſuum fontem refuſa, ipſe Scriptor Hebræus vere repræſentari poſſe videatur. Quod ſi quis in hac re faciet periculum, partemque aliquam hujuſce libri ad verbum converſam Hebraice reponet, clare videbit admirabilem ejus cum antiquis in hoc genere Hebræorum monumentis conſonantiam; in omnibus unam atque eandem cum iis formam et charactera: ut facile ſibi perſuadere poterit ſe alterum plane Salomonem loquentem audire. Salomonem autem ita ſequitur Sirachides, ut Parabolarum illius primam potiſſimum partem imitetur: habent enim plerumque ſententiæ ejus aliquam inter ſe connexionem; ſtylus etiam eſt magis pictus nonnunquam et coloratus, figuris et imaginibus impenſius ornatus, quam ratio Didactica neceſſario poſtulat: quod videri poteſt in Sapientiæ Proſopopœia,[1] in qua Anteceſſoris ſui habitum et effigiem ſane feliciter expreſſit.

Sapientia Salomonis in imitationem item ſcriptorum Salomonis compoſita eſt; ſed haudquaquam exitu æque felici: a Judæo aliquo Helleniſta, non, ut Sirachidis liber, ex Hebræo converſa, ſed Græce ſcripta. Stylus videtur inæqualis et diſpar ſibi: ſæpe grandiloquus, cothurnatus, et tumidus; amplus item, et fuſus, et Epithetis abundans, præter conſuetudinem Hebræorum; interdum temperatus, elegans, ſublimis, poeticus. Conſtructio nonnunquam ſententioſa, et in eo genere ſatis

[1] ECCLUS. XXIV.

accu-

accurata; ut manifeſto deprehendas Auctorem ſibi ad imitandum propoſuiſſe antiqua Poeſeos Hebrææ exempla: quanquam in univerſum a germano illo charactere longe diſtat. In œconomia operis graviter peccat; Salomonis Preces a Capite nono inchoatas uſque ad finem libri continuat, ita ut partem totius plus dimidiam conficiant: in quibus, ut immanem illam orationis longitudinem excuſemus, nimium indulget ſubtiliſſimis rerum reconditarum diſquiſitionibus, et multa admiſcet a ratione precum ad Deum factarum valde aliena: ad hoc, res ipſa ad nullum certum exitum perducta videtur. Quibus de cauſis iis libenter adſentior, qui opus hoc Sirachide haud paulo recentius, et ſequiore ætate conſcriptum judicant.

Verum ne miſſam faciam hanc poeſeos ſpeciem ſine aliquo integri Poematis ſpecimine, quale in cæteris exhibere aggreſſus ſum, tentabo, Academici, id, quod vos ut experiri velletis auctor modo fui, et partem quandam Libri Sirachidis Hebraice converſam dabo; illam ipſam nimirum, quam jam laudavi, Sapientiæ Proſopopœiam. Equidem hujuſce ſpeciei Character vix alio carmine quam Hebraico effingi poteſt: quænam autem ſit mea Hebraici carminis notio atque idea generalis, cum ſæpe et multis modis explicare conatus ſum, vix tamen aliter melius quam hoc fortaſſe exemplo intelligetur.

ECCLESIASTICI CAPUT XXIV.

Hebraice redditum.

תהלת חכמה לישוע בן סירח:

חכמה תהלל נפשה
ובתוך עמה תשתבח:
בקהל עליון תפתח פיה
ולפני חילו תתהלל:
אני מפי עליון יצאתי
וכערפל כסיתי הארץ:
אני במרומים שכנתי
וכסאי בעמוד ענן:
חוג השמים סבותי לבדי
ובמצולת תהמות התהלכתי:
בגלי הים ובכל הארץ
ובכל עם וגוי קניתי:
עם כל אלה דרשתי מנוחה
ובנחלת מי אלין:
אז יצוני יוצר כל
ובוראני הניח אהלי:
ויאמר ביעקוב שכני
ובישראל נחלי:
מעולם מראשית קנני
ועד עולמים לא אחדל:

באהל

באהל קדוש לפניו שרתי
וכן בציון הצבתי:
בעיר אהובה כמו כן הניחני
ובירושלים ממשלתי:
ואשרישה בעם נכבד
בחלק יהוה נחלתו:
כארז העליתי בלבנון
וכברוש בהרי חרמון:
כתמר העליתי בעין גדי
וכנטעי חבצלת ביריחו:
כזית נעים בשדה
ואעלה כערמון עלי מים:
כקנמון וקנה בשם נתתי ריח
וכמר מבחר נתתי ריח ניחוח:
כחלבנה ושחלת ונטף
וכקיטור הלבנה במשכן:
ואני כאילה שלחתי ענפי
וענפי ענפי כבוד וחן:
אני כגפן צומחת חן
ונצותי פרי כבוד ועשר:
קרבו אלי מתאוי
ומתבואותי השבעו:
כי זכרי מדבש מתוק
ונחלתי מדבש ונפת:
אוכליני עוד ירעבון

ושותיני

ושותיני עוד יצמאון׃
השומע אלי לא יבוש
ועובדים בי לא יחטאון׃
כל אלה ספר ברית אל עליון
תורה שצוה לנו משה
נחלה למקהלות יעקוב׃
הממלא כפישון חכמה
וכחדקל בימי אביב׃
המרבה כפרת בינה
וכירדן בימי קציר׃
המוציא ׳ כיאור מוסר
וכגיחון בימי בציר׃
לא כלה הראשון לדעתה
וכן האחרון לא יחקרנה׃
כי מים נמלאו מחשבותיה

1 In errorem hic humanitus incidit Sirachides Nepos, neque Avi ſui ſententiam expreſſit: nam cum vocem hanc in ſuo exemplari defective ſcriptam legeret כאר, perperam vertit ὡς φως. Vide enim, quam incongrue cum cæteris: Piſon, Tigris, Euphrates, Jordanes, *Lux*, Gihon: loco *Lucis* deſideratur Flumen aliquod, adeoque manifeſto legendum erat כיאור, ὡς ὁ Ποταμος, *ut Fluvius Ille*, nimirum Nilus; qui certe homini Judæo in ejus vicinia ætatem degenti inter fluvios principes et exundationibus nobiles erat præcipue memorandus, et nomine היאור, τε Ποταμου, honoris cauſa merito appellandus. Quinetiam exiſtimat JABLONSKIUS, *Pantheon Ægypt.* Lib. IV. Cap. I. §. 2. vocem יאר apud Scriptores Sacros Nilum præcipue deſignare; et יאר, Ægyptiace JARO, primum fuiſſe, atque olim unicum, Nili nomen apud ipſos Ægyptios. Hæc autem ipſa vox eodem modo defective legitur כאר AMOS. VIII. 8: (" legitur כיאר in MSS quatuor." K.) eadem vero

ועצתה מתהום רבה׃
ואני כמוצא מים מיאור
וכתעלה יצאתי בפרדס׃
אמרתי אשקה נא את גני
והרויתי את תלמי׃
והנה היתה תעלתי ליאור
ויהי היאורי לים׃
עוד מוסר כשחר אופיעה
והאירותיהו עד למרחק׃
עוד לקח כנבואה אשפוך
והניחותיהו לדורות עולמים׃
ראו כי לא לי לבדי יגעתי
כי אם לכל מבקשי אמרת׃

vero periodo mox repetita, plenius exprimitur כיאר, IX. 5. Vide CAPPELL. *Crit. Sacr.* IV. 2. 11. Amiciſſime me admonuit Vir doctus, idem olim de hoc loco ſtatuiſſe magnum BOCHARTUM, cujus auctoritate quæ ſupra dicta ſunt libenter confirmo: "אר eſt "fluvius, ut יאר. Ita occurrit, AMOS. VIII. 8; ubi de Nilo. "Atque eodem ſenſu uſurpaverat Sirachides ECCLUS. XXIV. 27. "ubi interpres perperam pro lumine accepit." *Chanaan.* Lib. 1. cap. 23. Cæterum in hac Verſione ſecutus ſum textum Codicis Vaticani, paucis quibuſdam exceptis, quorum rationem facile expediet Lector, ſi qui operæ pretium duxerit hæc paulo attentius expendere.

שיר

SIVE ODE.

PRÆLECTIO VICESIMA QUINTA:

ODÆ HEBRÆÆ PRIMUS CHARACTER.

CARMEN omne cantioni deſtinatum, ſive aſſa voce ſive fidibus conjunctis canendum, Hebræi שיר, Græci ᾠδὴν, appellant; quæ voces inter ſe aptiſſime congruunt: et ſicut ea Græcorum vox reſtrictius tandem accepta eſt ad deſignandam Poematis ſpeciem ſingularem, ita idem apud Hebræos etiam videtur obtinuiſſe, niſi quod hi vocabulum illud ſuum aliquanto fortaſſe latius uſurparent.

Satis aperte ſuam originem profitetur Ode: nata primum eſt ex lætiſſimis incitatiſſimiſque animæ humanæ Affectibus, Gaudio, Amore, Admiratione. Quod ſi hominem recens creatum cogitamus, qualem eum nobis exhibent Sacræ Literæ; rationis et orationis facultate perfecta præditum; non ſui, non Dei ignarum; divinæ bonitatis, majeſtatis, et potentiæ conſcium; pulcherrimæ totius mundi fabricæ, terræ cœlique non indignum ſpectatorem; fierine poſſe credemus, quin ei hæc omnia intuenti intus incaleſceret cor,

ita

ita ut ipſo affectuum æſtu abreptus animus ultro ſeſe effunderet in Creatoris laudes, inque eum impetum orationis, eamque vocis exultantiam exardeſceret, quæ tales animi motus pene neceſſario conſequitur? Quod ipſum uſu venit pulcherrimi illius Pſalmi Auctori hæc eadem contemplanti, quo res omnes creatas ad concelebrandam inter ſe Dei Optimi, Maximi, gloriam adhortatur: [1]

הללו את יהוה מן השמים
הללוהו במרומים:
הללוהו כל מלאכיו
הללוהו כל צבאיו:

" Laudate Jehovam Cœlites;
" Laudate eum in excelſis:
" Laudate eum omnes angeli ejus;
" Laudate eum omnes ejus exercitus:"

quem hymnum elegantiſſime imitatus eſt, et Adamo ſuo Paradiſum incolenti aptiſſime tribuit, [2] Miltonus noſter, poetarum omnium poſt Vates Sacros longe diviniſſimus. Sane de primævo illo ac perfecto hominis ſtatu vix recte concipere videmur, niſi aliquem ei Poeſeos uſum concedimus; quo pios erga Deum affectus, et ſanctum ardorem religionis, hymnis et cantu ſatis digne exprimeret.

Quod ſi rerum veritatem et hiſtoriæ fidem appellamus, apud omnes fere populos paulo humaniores id ab ipſis uſque primordiis derivatum ſemper obtinuiſſe videbimus, ut in re divina facienda et religionibus ce-

1 PS. CXLVIII.
2 *Parad. Amiſſ.* Lib. v.

lebrandis

lebrandis carminum et hymnorum uſus dominaretur. Ex antiqua illa muſica et poeſi, quam aliquando apud ſuos legibus conſtitutam fuiſſe teſtatur, eam ſpeciem primo recenſet Plato, [1] qua continebantur Preces ad Deos, quique dicebantur Hymni. In Latina poeſi nihil memoratur æque vetuſtum ac Saliare Numæ Carmen, una cum primis ſacrorum et cæremoniarum inſtitutis a rege doctiſſimo conditum; quod Salii, ὑμνηται των ἐνοπλιων θεων, ut eos appellat Dionyſius, [2] ad tibiam canebant cum tripudiis ſolennique ſaltatu. Quid quod Carmen omnium, quæ nunc extant, antiquiſſimum, (eorum dico, quorum ætas certo cognoſcitur, et quæ juſta ſunt poemata,) eſt ipſa Moſis Ode ευχαειστικη poſt tranſitum Maris Rubri, in ſuo genere perfectiſſima, lætarum, quas dixi, affectionum verus et naturalis fœtus. Ita Odæ origo ad ipſum Poeſeos initium recurrit; quod cum Religionis, hoc eſt, cum ipſius humanæ naturæ ortu conjunctum videtur.

Hanc Poeſeos ſpeciem præ cæteris omnibus excolebant Hebræi; et in eadem perinde eminent. Solenne erat per omnes Hebrææ nationis ætates ob res feliciter geſtas, proſperoſque bellorum exitus, lætis carminibus Deo ſervatori publice grates agere. Hinc Moſis, Deboræ, Davidis, Επινικια. Cum ipſis forſan reipublicæ primordiis initia ſua habuerunt Scholæ Prophetarum; regum certe tempora antecedebant: ibi, uti jam vidimus, diſciplinæ Propheticæ Alumni inter cætera ſtudia ſacræ poeticæ operam dabant, et Dei laudibus Odis et

1 *De Legibus.* III.

2 *Antiq. Rom.* II. 70.

muſica

muſica celebrandis vacabant. Sub Davide autem præcipue florebat muſica et poeſis: ex illius inſtituto quater mille Cantores, ſive Muſici, e numero Levitarum,[1] ſub præfectis ducentis octoginta octo, diſtributi in claſſes viginti quatuor, quæ per ſingulas hebdomadas vicibus ſuis in Templo fungerentur, ſacrorum Hymnorum miniſterio unice deſerviebant,[2] partim voce, partim diverſi generis inſtrumentis muſicis, canentes. Illorum principes erant Aſaphus, Heman, et Iduthun; qui, quantum ex Pſalmorum titulis colligere licet,[3] Hymnos etiam compoſuiſſe videntur. Ex apparatu tam ſplendido, cui nihil ſimile alibi unquam extitit, de Odæ Hebrææ dignitate et magnificentia conjecturam facere poſſumus. Meminerimus, nunc ejus reliquias ad nos perveniſſe ornamentis ſuis omnibus ſpoliatas, niſi quæ in dictione et ſenſibus elucent, quibus ipſis plurimæ obſcuritates et tenebræ inſiderunt. Quapropter de Oda Hebræa differentes omni ſuperſedebimus diſquiſitione de Muſica Sacra, deque vario ejuſmodi rerum apparatu, quæ aliquam proculdubio vim habere poterant in conſtituendis diverſis Odarum generibus; quorum tamen omnium cum in ſumma ignoratione verſamur, ſatius duco de iis tacere, quam Eruditorum quorundam exemplo multa loquendo nihil dicere. Inquiram itaque breviter in communem hujuſce Poematis naturam et affectiones; quibus expoſitis, de Hebræorum in hoc genere monumentis facilius certiuſque judicare poſſimus.

1 I PARAL. XXIII. 5.

2 I PARAL. XXV. 1, ——— 7.

3 Vide etiam 2 PARAL. XXIX. 30.

Eſt

Eſt Ode Poematis ſpecies omnium maxime ſuavis, venuſta, elegans, varia, ſublimis; quorum ſingula fere in ordine, ſenſibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac diſpoſitione poſita eſt prima ac maxima quidem Odæ venuſtas; quæ cum facillime ſentitur, difficillime tamen explicatur: hoc enim habet vel præcipuum, quod via et præceptis certaque partium deſcriptione minime continetur. Eſt enim læta, ſoluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam pene effrænis: ſed et hic etiam, ſemperque alias, niſi per totum regnet quædam facilitas, quæ negligentiæ cujuſdam minime affectatæ ſpeciem habet, naturam non artem præ ſe ferens; quæque cernitur maxime in exordio obvio, nec nimis exquiſito, et in ipſam plerumque rem protinus incurrente; in ſerie rerum per jucundam varietatem ſubtiliter et artificioſe, ſed quaſi ſponte, deducta; in clauſula ſine ullo acumine leni quodam lapſu, in loco forſan minime expectato, et nonnunquam veluti fortuito, cadente: niſi ſit totius habitus quidem ſuus et forma peculiaris, in rebus ipſis, in ordine et dictione, non in metri genere poſita, quæ hanc præcipue atque unice deceat; fiet quidem poema cætera forſan probabile, minime autem erit elegans Ode. Habent hanc formam Odæ Horatii plurimæ; Hanneſii noſtri paucæ quidem illæ, ſed propemodum omnes. Occurrunt in Papinii Statii Sylvis [1] Carmina Lyrica duo; in quibus cum ſint numeri in primis ſonori, rotundi, et volubiles; ſenſus ſatis elegantes et venuſti; dictio, ſi non delicata, ardens tamen et colorata; nihilo tamen minus

1 Lib. IV. Sylv. 5. et 7.

in iiſdem illam totius formæ felicitatem et gratiam, et expreſſam Odæ effigiem, deſidero.

Senſus atque Imagines rerum et argumenti rationem ſequuntur; quæ varia eſt, et nullis plane finibus circumſcripta. In humili materia erunt ſuaves, amœni, floridi; in elata graves, audaces, vividi; in omnibus ſumme elegantes, expreſſi, et varii. Amat Ode potiſſimum Rerum Naturalium Imagines, Hiſtoriarum communes locos, deſcriptiones vividas, ſed breves, et, cum altius inſurgit, crebras Perſonarum fictiones. Dictione utitur præcipue exquiſita lectaque, clariſſimos adhibens verborum colores, jucundiſſima figurarum lumina, elegantias quaſdam proprias, et ut peculiarem totius diſpoſitionis habitum, ita ornatum etiam elocutionis privatum et ſuum; in quo item non minus cernitur illa Horatii curioſa felicitas. Hæc omnia commendat numerorum omnis dulcedo et varietas, quam vel linguæ cujuſque natura fert, vel rerum, quas tractat, prope infinita diverſitas poſtulat.

Dolet profecto, quod de Oda Hebræa differentibus de numeris omnino ſit ſilendum; quos quanquam nobis penitus ignotos, tamen et Muſicæ ejus, quæ apud Hebræos multum colebatur, naturæ accommodatos, et pro linguæ ingenio perfectos fuiſſe, par eſt ut exiſtimemus. Cætera quod attinet, dictionis vim et elegantiam, ſenſuum atque imaginum pulchritudinem et dignitatem, ordinis et œconomiæ virtutes omnes et gratias, ne ei præ omnibus in hoc genere exterorum monumentis aſſerere poſſimus, minime erit verendum. Qua in diſquiſitione, cum tam late pateat, ne incerte fluctuemus, aliquem ſtatuamus itineri noſtro præfinitum curſum; quod

ſatis

ſatis commode fieri poſſe exiſtimo, ſi omnem hujuſce poematis generatim ſumpti diverſitatem in tres ſpecies includamus, quarum primam diſtinguat, et quaſi præcipua quadam nota deſignet, Suavitas; alteram, Sublimitas; quibus interponi poteſt Medius quidam et ex utraque temperatus Character: harum communes habendæ erunt affectiones Varietas et Elegantia.

Quanquam in materia graviſſima ſemper verſetur Ode Hebræa, neque unquam ad illam deſcendat levitatem, quæ exteram in hoc genere poeſim magna ex parte occupavit; Suavitatis tamen Charactera minime aſpernatur. Eum conſtituunt Affectus lenes et placidi, Imagines amœnæ et floridæ, Dictio jucunda, compoſita, et æquabilis. Quæ hic potiſſimum locum habent Affectiones, ſunt Amor, Deſiderium, Spes, Lætitia non nimis exultans, Dolor etiam, ſed ſi conſtet modus. Amorem et Deſiderium ſuaviſſime expreſſit Vates Regius in Judææ Deſerto exulans, Pſalmo ſexageſimo tertio. Dolorem habet cum Spe aliqua conjunctum Pſalmus octogeſimus. Nonageſimus ſecundus totus eſt Gaudii, ſinceri, ſed temperati. Quorum omnium tanta eſt in compoſitione, dictione, ſenſibus, ordine, et præcipue in his ſuaviſſimis Affectibus dulcedo, quantam non Muſæ omnes et Gratiæ, ut aiunt, collatis ſymbolis infundere potuiſſent. Quod ad Imaginum ornatum attinet, qui nec illis ſuperioribus deeſt, quid concipi poteſt ſuavius et venuſtius, quam illa Dei Paſtoris effigies? [1]

[1] PS. XXIII.

יהוה רעי לא אחסר
בנאות דשא ירביצני
על מי מנוחות ינהלני:

" Jehova eſt Paſtor meus, nihil mihi deerit:
" In paſcuis herbidis ut recubem, faciet;
" Propter aquas leniter fluentes me deducet."

Quid ipſa rerum et argumenti jucunditas, naturæ læta et florida Imago, quantam habet gratiam in Pſalmo ſexageſimo quinto; ubi Vates Dei beneficentiam laudat in rigandis fœcundandiſque terris, pari ei, quam depingit, ubertate dictionis? In materia etiam elatiore, ſed læta et felici, qualis eſt Salomonis Inauguratio, quam celebrat Pſalmus ſeptuageſimus ſecundus, eam vim habet cum imaginum pulchritudo et varietas, tum dictionis et compoſitionis nitor, ut nihil facile æquare poſſit ejus carminis in haud mediocri ſublimitate etiam dulcedinem et gratiam.

Hæc ex multis pauca Odæ venuſtioris exempla vobis tantum commonſtravi, Academici, attentius expendenda; quibus perfectiora ex omnibus Muſarum theſauris fruſtra, opinor, perquiretis. Unum ſolummodo adjiciam, quod et Odæ habitum illum et formam, niſi valde fallor, perfecte expreſſam exhibet, et ſuavitates ejus omnes quaſi in breviſſimum compendium adductas complectitur; eſt enim, ut elegantiſſimi poetæ verſum uſurpem,[1]

Παιδαχος εξ ιερης ολιγη λιβας, αχρον αωτον.

In feſti alicujus celebritate populi frequentiam concordiamque contemplatus Pſaltes, tam læti ſpectaculi ſen-

[1] CALLIMACH. Hymn. in Apoll. v. 112.

ſum

ſum tali quodam modo expreſſit, ſi Davidem pati poſſitis Latine canentem.

PSALMUS CXXXIII.[1]

O dulce jucundumque! Tribulium
Cœtu in frequenti mutua caritas!
O corda qui fraterna nodo
Jungit amor metuente ſolvi!
Non aura nardi ſuavior occupat
Senſus, quæ Aronis vertice de ſacro
Per ora, per barbam, per ipſas,
Lenta fluens, it odora veſtes:

1 Eſt hic Pſalmus ex numero illorum quindecim, qui ſinguli inſcribuntur, שיר המעלות, "Ode Aſcenſionum:" hoc eſt, quæ caneretur, cum populus in Hieroſolymam *aſcenderet*; nimirum vel ad Feſta quotannis celebranda, vel tum cum e Captivitate Babylonica reverteretur. Ea ſane reverſio dicitur המעלה מבבל, "Aſcen-"ſio ex Babylone," EZR. VII. 9. et vetus Interpres SYRUS, qui titulis appoſitis Pſalmorum argumenta exponit, huc refert Pſalmos ſic inſcriptos prope omnes; perperam quidem nonnullos; ſed plerique ad harum occaſionum alterutram manifeſto pertinent. Verum omnes indiſcriminatim de Liberatione Babylonica interpretatur Theodoretus; Titulum autem ſic explicat: Ωδὴ των ἀναβαθμων· Θεοδοτιων, Ασμα των ἀναβαθμων· ὁ δὲ Συμμαχος καὶ ὁ Ακυλας, Εις τας ἀναβασεις. Δηλαδὴ μεντοι αἱ ἀναβασεις, ἢ οἱ ἀναβαθμοι, τὸ αἰχμαλωτευθεντος λαου τὴν ἀπο Βαβυλωνος ἐπανοδον. THEOD. in PS. CXX. Sed nota eſt etiam, et in Utroque Teſtamento uſu pervulgata, hæc Phraſis, עלות ירושלם, עלות לעשות זבחים, (vid. I REG. XII. 27, 28.) ἀναβαινειν εις Ιεροσολυμα, ἀναβαινειν εις τὴν ἑορτὴν. (vid. JOH. VII. 8.) Et perpende præ cæteris PS. CXXII. qui vix aliter, quam de Feſti alicujus celebratione, explicari poteſt. Quæ hic narrant Judæi de Templi Gradibus, ſunt mera commenta hominum futiliſſimorum. Cæterum in ultima hujuſce Pſalmi periodo particula שם neceſſario referenda eſt ad vocem ציון; nihil aliud eſt, ad quod poſſit referri: ad hoc, cui niſi Sioni promittebatur הברכה

Non rore largo lætior irrigat
Hermona florentem ætherius liquor;
Sanctæque fæcundat Sionis
Uberibus juga celſa guttis,
Præſens benigno numine quas fovet
Jehova ſedes; alma ubi Fauſtitas
Teſtatur, æternumque magni
Dia Salus Domini favorem.

et חיים? (vide omnino PS. CXXXII. 13, et 15.) quæ voces ambiguæ ſunt, ita ut felicitas vel temporalis, vel æterna, vel utraque pariter, intelligi poſſit; (confer modo DEUT. XXVIII. 2, &c. cum PS. XXIV. 5. et PROV. XXVII. 27. cum DAN. XII. 2.) et hoc in loco ex Allegoria Myſtica in utrumque ſenſum interpretandæ ſunt. Hæc ſi vera ſunt, peſſime hunc locum ſolicitarunt Critici. Nulla opus eſt emendatione: ſupplendo Ellipſin vocis repetendæ כמל, vel ſolum particulæ ו, vel כ, ante ישיר, expedienda eſt conſtructio. Eodem modo apud ISAIAM dixit Hezekias:

כסום עגור כן אצפצף

"Ut hirundo, [et ut] grus, ſic pipiebam."

Cap. XXXVIII. 14.

PRÆLECTIO VICESIMA SEXTA:

ODÆ HEBRÆÆ

MEDIUS CHARACTER.

PROPOSITIS jam antea Odæ venuſtioris quibuſdam exemplis, ut ad ſupremum Hebrææ Poeſeos in hoc genere faſtigium gradatim aſcendamus, libet in Medio illo, quem notavi, Charactere paulum immorari: qui quidem dupliciter intelligi poteſt; nimirum, ut vel ex Suavitate et Sublimitate ſit ita æquabiliter temperatus mixtuſque, ut ad utramlibet ex omni prope parte referri poſſit; vel utramque ex diverſis partibus ſimul comportet et inter ſe connectat, ita ut varius et commutabilis ſit ſtyli color. In utroque genere unum alterumque exemplum proferam.

Pſalmi Nonageſimi Primi Argumentum eſt, Pii Securitas, Victoria, Præmium. Odæ Exordium continet Pii illius in Deo fidentis deſcriptionem: [1]

1 Peſſime acceptum eſt a Maſoretis et Interpretibus pleriſque, et mirum in modum turbatum, pulcherrimum hoc Exordium. Quorum errores ita optime coarguentur, ſi tollantur omnes, quæ iis impedimento fuerunt, difficultates. Eſt itaque אמר *Benoni*, ſicut ישב: Futurum יתלונן vim item habet Participii, per Ellipſin אשר ;

Non rore largo lætior irrigat
Hermona florentem ætherius liquor;
Sanctæque fæcundat Sionis
Uberibus juga celſa guttis,
Præſens benigno numine quas fovet
Jehova ſedes; alma ubi Fauſtitas
Teſtatur, æternumque magni
Dia Salus Domini favorem.

et חיים? (vide omnino PS. CXXXII. 13, et 15.) quæ voces ambiguæ ſunt, ita ut felicitas vel temporalis, vel æterna, vel utraque pariter, intelligi poſſit; (confer modo DEUT. XXVIII. 2, &c. cum PS. XXIV. 5. et PROV. XXVII. 27. cum DAN. XII. 2.) et hoc in loco ex Allegoria Myſtica in utrumque ſenſum interpretandæ ſunt. Hæc ſi vera ſunt, peſſime hunc locum ſolicitarunt Critici. Nulla opus eſt emendatione: ſupplendo Ellipſin vocis repetendæ כטל, vel ſolum particulæ ו, vel כ, ante שירד, expedienda eſt conſtructio. Eodem modo apud ISAIAM dixit Hezekias:

כסום עגור כן אצפצף

"Ut hirundo, [et ut] grus, ſic pipiebam."

Cap. XXXVIII. 14.

PRÆLECTIO VICESIMA SEXTA:

ODÆ HEBRÆÆ

MEDIUS CHARACTER.

PROPOSITIS jam antea Odæ venuſtioris quibuſdam exemplis, ut ad ſupremum Hebrææ Poeſeos in hoc genere faſtigium gradatim aſcendamus, libet in Medio illo, quem notavi, Charactere paulum immorari: qui quidem dupliciter intelligi poteſt; nimirum, ut vel ex Suavitate et Sublimitate ſit ita æquabiliter temperatus mixtuſque, ut ad utramlibet ex omni prope parte referri poſſit; vel utramque ex diverſis partibus ſimul comportet et inter ſe connectat, ita ut varius et commutabilis ſit ſtyli color. In utroque genere unum alterumque exemplum proferam.

Pſalmi Nonageſimi Primi Argumentum eſt, Pii Securitas, Victoria, Præmium. Odæ Exordium continet Pii illius in Deo fidentis deſcriptionem: [1]

1 Peſſime acceptum eſt a Maſoretis et Interpretibus pleriſque, et mirum in modum turbatum, pulcherrimum hoc Exordium. Quorum errores ita optime coarguentur, ſi tollantur omnes, quæ iis impedimento fuerunt, difficultates. Eſt itaque אמר *Benoni*, ſicut ישב: Futurum יתלונן vim item habet Participii, per Ellipſin אשר ;שר

ישב בסתר עליון
בצל שדי יתלונן:
אמר ליהוה מחסי ומצודתי
אלהי אבטח בו:

" Qui habitat in ſecreto Altiſſimi;
" Qui in umbram Omnipotentis ſeſe receptat;
" Qui dicit Jehovæ, Spes mea et propugnaculum
" meum!
" Deus meus, in quo confidam: —"

tum, ſententia nondum abſoluta, per Apoſtrophen ad Pium illum, quem hactenus deſcripſit:

כי הוא יצילך
מפח יקוש מדבר הוות:

אשר; cujus rei exempla, ne longius petamus, tria occurrunt in hoc ipſo Pſalmo verſ. 5, et 6: ita etiam SYMMACHUS, qui primum comma hoc modo reddit:

Ο κατοικων ὑπο σκεπην του ὑψιστου,
Υπο σκιαν τȣ ἱκανου νυκτερȣων·

unde plane liquet, eum non ita accepiſſe verbum אמר, ac ſi eſſet prima perſona Futuri, ut volunt Maſoretæ; unde potiſſimum error omnis manavit: neque vero duo membra primi commatis, Parallela et Synonyma, compegit in unam propoſitionem identicam et nihil dicentem. Tum fit. verſ. 3. Apoſtrophe apertiſſima atque facillima ad Perſonam de qua hucuſque verba facta ſunt: ubi etiam notandum, particulam כי non eſſe cauſalem, ſed affirmativam; *enimvero, profecto:* ut PS. LXXVII. 12. I SAM. XIV. 39, et 44. et ſæpe alibi. Ut exemplo rem clarius demonſtrem, tota hujuſce exordii forma et ratio fere eadem eſt ac Pſalmi CXXVIII. quod nemini unquam moram injecit:

אשרי כל ירא יהוה
ההלך בדרכיו:
יגיע כפיך כי תאכל
אשריך וטוב לך:

" Beatus

" Ille profecto Te eripiet,
" E laqueo venatoris, e peſte exitiali."

Deinde quæ Imagines, quam variæ, quam jucundæ; quam graves et excelſæ!

באברתו יסך לך
ותחת כנפיו תחסה
צנה וסחרה אמתו:
לא תירא מפחד לילה
מחץ יעוף יומם:
מדבר באפל יהלך
מקטב ישוד צהרים:
יפל מצדך אלף
ורבבה מימינך
אליך לא יגש:

" Pennis ſuis Te proteget;
" Sub alis ejus tutus eris:
" Erit tibi pro parma et clypeo ejus veritas.
" Non metues a terrore nocturno;
" A ſagitta volitante interdiu:

" Beatus omnis qui timet Jehovam;
" Qui in viis ejus ambulat:
" Laborem manuum tuarum profecto comedes;
" O Te beatum, et bene erit tibi."

Quod ſi cui minus placeat Apoſtrophe ex abrupta ſententia facta, ſumat is verbum אמר pro tertia perſona Præteriti cum SYRO: ita fiet primum comma Subjectum, alterum comma Prædicatum propoſitionis. Quin iſthæc admittatur explicatio, non valde repugno: multum ſane præſtat receptæ. Sed et hoc modo, ex duobus commatibus in unum enuntiatum compactis, exſurgit ſententia ſublanguida, fitque item pene identica propoſitio.

A peſte

" A peſte in tenebris incedente;
" Ab excidio vaſtante per meridiem.
" Cadent a latere tuo mille;
" Et a dextra tua decem millia:
" Ad Te minime pertinget."

Quid item ea quæ paucis interpoſitis ſequuntur, Angelorum ſatellitium, Animalium maxime ferocium et noxiorum conculcatio? tum illa ſubita, ſed opportune et facile tandem [1] illapſa, Perſonarum mutatio, quam habet gratiam?

כי בי חשק ואפלטהו
אשגבהו כי ידע שמי:

" Quoniam mihi adhæſit, ideo eum eruam;
" Exaltabo eum, quia nomen meum agnovit."

1 Perſonarum, inquam, Mutatio non niſi Commate demum 14.to facta eſt: nam Commatis 9.ni aliam plane eſſe rationem exiſtimo.

כי אתה יהוה מחסי
עליון שמת מעונך:

" Nam Tu, Jehova, ſpes mea:
" Altiſſimum poſuiſti refugium tuum."

Plures ſunt hujus periodi interpretationes, quæ aliis aliter probantur: una quæ ſtatuit, primo membro dirigi ſermonem a Pio illo ad Deum, altero deinde rurſum a Vate ad Pium: quod eſt ſupra modum durum atque abſonum, quanquam ei ſententiæ palam faveat aperta atque obvia loci conſtructio. Alii deinde cum quibuſdam Veteribus ſic exponunt, ut nulla ſit in membro ſecundo nova Perſonæ mutatio, ſed de Jehova adhuc ſermo ſit:

" Qui in excelſis collocâſti habitaculum tuum:"

quod omnino nihili eſt. Alii denique hæc incommoda vitantes in majus incidunt; nam ſententiæ vim inferunt, novam ineuntes rationem expediendæ conſtructionis, hoc modo:

" Nam tu Jehovam, qui ſpes eſt mea,
" Altiſſimum poſuiſti refugium tuum:"

quod

Qui autem iſtarum Imaginum naturam et dignitatem, habita ratione Allegoriæ Hebrææ, attente animadvertit, facile ſibi perſuadebit, in hoc Pſalmo aliquid μυστικωτερον intus latere : [1] ſane Pius ille, ſive Rex, ſive fortaſſe Pontifex Maximus, qui hic primario eſt intelligendus, Perſonam etiam adhuc ſublimiorem ibidem gerere videtur. Illud vero ut Theologis plenius exponendum relinquamus, videant elegantiarum ſpectatores, annon Horatius in Oda illa, cujus eximia venuſtas merito celebratur, " Quem Tu, Melpomene, " ſemel—," quæque in univerſo habitu ac forma aliquam habet cum hac, de qua agimus, ſimilitudinem,

quod itidem, qui puras habent aures, et Hebræo idiomate vel paulum modo tritas, ferre omnino non poſſe arbitror. Aliter olim rem tentaverat THEODORETUS in loc. Ελλειπτ τη σωζηκη τ λογ τ ΕΙΠΑΣ συ κυριε ἡ ελπις μου· ἰδιωμα γαρ τυτο της θεοφηπικης συγγραφης, διαφεροντως δε των ψαλμων· αλλ' ὁμως ἡ ακολουθια δηλον ποιει το αμφιβολον. Quin hæc vera ſit hujus loci ſententia, mihi minime eſt dubium. Quod ſi cui diſpliceat hæc Ellipſis, (eſt enim ſane duriuſcula,) ei, credo, confugiendum erit poſtremo ad HARII noſtri, ingenioſiſſimi Critici, emendationem; qui pro אתה legendum exiſtimat אמרת. Eſt equidem conjectura paulo audacior; nec tamen improbabilis, ſi expendantur loca parallela, PS. XVI. 2, (ubi legendum videtur אמרתי, cum omnibus VETT. INTT. excepto CHALD, " uti et legitur in tribus MSS." K.) PS. XXXI. 15. CXL. 7. CXLII. 6. Quid ſi autem legamus, unius tantum literæ mutatione, מחסך ? " Nam Tu, (i. e. *te quod attinet*,) Jehova " ſpes Tua :" quam emendationem mihi propoſuit Vir doctiſſimus JACOBUS MERRICK, qui Verſionem Pſalmorum Carmine Vernaculo jam abſolvit; opus eximium, multis eruditionis, artis, ingenii, luminibus diſtinctum.

1 Hunc Pſalmum Davidis nomine inſcribunt LXX. CHALD. VULG. SYR. ARAB. ÆTHIOP. De Meſſia interpretantur Judæi : et vide MATT. IV, 6. LUC. IV. 10, 11.

cum

cum Vati noſtro pondere et dignitate longe cedat, ab eodem etiam ſuavitate et gratia ſuperetur.

Alterum nobis exemplum erit Pſalmus Octogeſimus Primus; cujus item Character eſt ex Suavitate et Sublimitate confuſus quodammodo et permixtus. Eſt Ode in Feſto Tubarum, ſive primi Novilunii anni civilis.[1] Continet Exordium hortationem ad celebrandum Deum canticis et muſica; eſtque, ut apud Hebræos præcipue fieri ſolet, lætum imprimis et incitatum et gaudio exultans:

הרנינו לאלהים עוזנו
הריעו לאלהי יעקב׃

"Clangite Deo robori noſtro;
"Lætum clamorem tollite Deo Jacobi."

Memorantur varia inſtrumenta muſica, quorum crebram appellationem amat etiam exterorum Lyrica Poeſis:

שאו זמרה ותנו תף
כנור נעים עם נבל׃

"Efferte Pſalterium, adhibete Tympanum,
"Citharam amœnam cum Nablio."

Præcipua fit Buccinæ mentio, quippe cujus in hoc Feſto ſolennem uſum præſcripſerat Lex Moſi data: promulgatæ Legis commemoratio, itemque Buccinæ clangor, quod erat etiam ſignum Libertatis,[2] quaſi ſponte inducit Ægyptiacæ ſervitutis miſerias, populum Deo vindice in libertatem aſſertum, cum Deo loquentem ad montem Sinam, (cujus omnis terror mirifice depin-

1 Vide RELAND. *Antiq. Hebr.* IV. 7.

2 Vide. LEV. XXIII. 24. NUM. XXIX. 1. et LEV. XXV. 9, 10.

depingitur duabus vocibus; vocatur enim סתר רעם, "abſcondita tonitruum ſedes;") cum eodem denique certantem ad aquas Meribæ. Quid autem novi infert Meribæ recordatio? populum nimirum ſemper contumacem, ſemper ingratum, et omnium Parentis indulgentiſſimi beneficiorum immemorem. Continet itaque reliqua Ode Dei cum populo ſuo amantiſſimam expoſtulationem, propoſitionem fœderis, confirmationem promiſſorum; tum quaſi ex ſpei fruſtratione dolorem et querimoniam. Ita hujuſce Odæ Argumentum et finis eſt, Exhortatio ad obedientiam ex amore paterno, beneficiis, et promiſſionibus Dei; ſed quam eleganter, quam artificioſe, quam varie, quam ſubtiliter deducta! Porro ad cumulandam ejuſdem in omni parte pulchritudinem, omnibus elegantiis referta eſt Clauſula, ſenſuum, imaginum, et dictionis. Subita quidem illa et multiplex Perſonarum mutatio eſt valde notabilis, et in hoc genere prope ſingularis exempli; nec tamen præter modum difficilis aut dura: ſed habenda ratio eſt conſuetudinis Hebrææ, et advertendus Scriptoris animus, naturæ non arti obtemperantis, et affectuum, ut fit, impetu ex obliqua in directam orationem, et contra iterum, deſultoria quadam inconſtantia tranſeuntis.

De peculiari Odæ diſpoſitione ſuperiore Prælectione pauca generatim diſſerui, et univerſam ejus formam et extrema lineamenta aliquo modo conatus ſum effingere: ſed in hac rerum ſubtilitate multo magis valet exemplum, quam quævis vel accurate facta adumbratio. Quærenti igitur juſtam hujuſce Poematis deſcriptionem hunc Pſalmum commendare auſim; cujus ſi univerſum habitum ac figuram comprehendat, non multum

tum ſane aberit, quin perfectam illam Odæ ſpeciem teneat animo et complectatur.

Atque in his quidem unus eſt fere totius Carminis ſonus, et æquabilis quædam ſtyli temperatio : alia jam ſunt, quorum magis varius et commutabilis eſt rerum curſus, et quaſi diſcolor ornatus orationis : quæ cum in diverſis ſui partibus et Suavitatem habeant et Sublimitatem, ad Medium illum Characterа, paulum diſpari quidem ratione, tamen æque videntur revocari poſſe. Talia ſunt, quæ e lenioribus initiis ad grande aliquod argumentum exſurgunt ; quæ a querimoniis exorta in triumpho deſinunt ; ubicunque denique ad diſſimilem et materiem et ſtylum fit tranſitus, idque multis modis : quæ omnia ad Odæ naturam valde ſunt accommodata, cum eam nihil magis commendet, quam et rerum ipſarum, et univerſi habitus, et quaſi veſtitus, varietas. Igitur cum Odarum ſcriptoribus ea licentia præcipue conceditur, ut varietatis hujuſce gratia in crebras digreſſiones libere excurrant ; nec modo veniam habet, ſed laudem etiam meretur iſthæc audacia evagandi ; non erit incommodum hoc in loco inquirere, quid hac in parte ſibi permiſerint Hebræi Vates, quam conſuetudinem et rationem potiſſimum ſequantur.

Odarum Hebraicarum pars multo major verſatur cum in celebranda Dei Optimi, Maximi, bonitate et magnitudine, collatiſque in Eccleſiam et populum ſuum beneficiis deprædicandis, tum in implorando ejuſdem in rebus adverſis auxilio : hoc eſt, cum omni argumento Hiſtoriæ Iſraeliticæ ita conjuncta eſt earum ratio, ut nunquam non faciles det exitus ad ejuſmodi digreſſiones, quæ ſunt præ omnibus aliis hujus Poematis naturæ convenientiſſimæ multoque pulcherrimæ.

Sive

Sive enim res bene geſtas celebrent, ſive adverſas deprecentur; ſive Dei Soſpitatoris auxilium gratiarum actionibus proſequantur, ſive Numinis merito infenſi juſtitiam agnoſcant humiliter ſupplices; exprimatur gaudium, ſpes, fiducia, luctus, timor, deſperatio; ultro occurrit omnis antiquitatis memoria; temporum, regionum, hominum, rerum varia recordatio; univerſa illa miraculorum ſeries in Ægypto, in Deſerto, in Judæa, in gratiam populi dilecti divinitus editorum: quæ rei ipſi ita ſua natura adſident et adhærent, ut petita inde ornamenta in ſuum locum deveniſſe, non in alienum irruiſſe, videantur. Hoc itaque de Oda Hebræ vere ſtatui poſſe videtur; eam, ex ipſa rerum quas tractat natura, tam faciles habere aditus ad pulcherrimos ornamentorum locos, tot opportunitates egreſſionum, ut in ſumma rerum varietate, et liberrimis excurſionibus, plerumque ei mirifice conſtet continuationis atque ordinis ratio.

Merito celebratur in Digreſſionibus Pindari felix audacia: ſed ut longe diverſus eſt illius Poetæ in hoc genere uſus et conſuetudo, ita alia eſt argumenti natura et conditio, alia lex operis, peculiaris cauſa et excuſatio licentiæ. Habemus, unde de ejus ingenio judicare poſſimus, numero quidem ſatis multa Pindari monumenta, ſed rerum et materiæ ratione parum varia; Odas nimirum plus quadraginta, omnes, ut verum dicamus, unius et ejuſdem plane argumenti. Laudatur Heros ob Victoriam; fit plerumque exornatio, a moribus ejus, a genere, a laude majorum, civitatis, et patriæ. Niſi hos locos ſumma cum libertate tractare, alioſque etiam longius disjunctos interdum quærere ſtatuiſſet Poeta, cum ſe Victorum in ludis gymnicis præconem

conem profiteretur; vix erat, ut opera eidem argumento toties impertita faſtidio occurrere potuiſſet. Habet itaque neceſſitatis excuſationem; nec modo veniam, ſed laudem merito adeptus eſt: atque ita quidem, ut multa ejuſmodi, quæ in alio nec defendenda eſſent nec ferenda, in Pindaro hoc nomine probari, ac valde etiam laudari poſſe videantur. Quod ne temere dici exiſtimetis, uno ex multis exemplo confirmabo. Pythiorum Tertium Hieroni inſcribitur, gravi et diuturno morbo tum forte laboranti: qua occaſione uſus Poeta exordium ſatis apte ſumit a voto, quo illi Chironis aut Æſculapii, ſi eos in vitam redire fas ſit, medicam opem precatur. Cuiquamne vero, niſi Pindaro, quiſquam concederet, ut idcirco verſibus plus centum, et totius Poematis omnino dimidia parte, univerſam Æſculapii hiſtoriam exequeretur? quis ipſi Pindaro id condonaret, niſi eidem Hieroni de eodem argumento Victoriæ a ludis gymnicis reportatæ Odam jam quartam pangeret? Sed ferenda eſt poetæ audacia, ſi ex his rerum anguſtiis in liberioris campi ſpatia vel temerario aliquantum impetu effugerit. Quocirca nec de Vatibus Hebræis quidquam derogo, cum illos hac in parte Pindari diſſimillimos eſſe judico; nec de Pindari laude detractum eo, cum addo, Hebræos in longe pulcherrimo ac veriſſimo Odarum genere verſari.

Quæ de Odæ Hebrææ œconomia, ejuſque argumenti ratione hactenus dixi, ea aliquantum illuſtrabit Pſalmi Septuageſimi ſeptimi exemplum. Eſt Ode Medii Characteris, et in vario illo et inæquali genere, ab humili et ſubmiſſo exordio per juſtiſſimam rerum ſeriem aſcendens ad ſummum gradum Sublimitatis. Graviſſima afflictione oppreſſus Vates extremam animi ſui dejectio-

dejectionem et perturbationem exponit; et quas ſubiret conflictiones et certamina, antequam ſe a ſummo mœrore ad ſpem fidemque vix tandem erigeret, pulcherrime exprimit. Primo ſupplex ad Deum preces fundit:

קולי אל אלהים ואצעקה
קולי אל אלהים והאזין אלי:

" Vox mea ad Deum fertur, et uſque inclamo;
" Vox mea ad Deum, ut me exaudiat:"

ſed nec in precibus ſat erat ſolatii. Tum ſuperiorum temporum recordatione dolorem ſuum quærit lenire; ea autem quid agit, niſi ut præteritæ felicitatis comparatione malorum præſentium miſeria ingraveſcat, et extorqueat παθητικωτατας expoſtulationes?

הלעולמים יזנח אדני
ולא יסיף לרצות עוד:
האפס לנצח חסדו
גמר אמר לדר ודר:
השכח חנות אל
אם קפץ באף רחמיו:

" Num in perpetuum rejiciet me Deus,
" Nec amplius ſe placabilem præbebit?
" Num periit in æternum ejus clementia;
" Defecit promiſſio in omnes ætates?
" Num oblitus eſt miſereri Deus?
" An cohibuit in ira miſericordias ſuas?"

Tum autem ſecum reputans divina conſilia in hominibus caſtigandis, שנות ימין עליון, " mutationem dex-
" træ Altiſſimi;" Deum nimirum variis rationibus ſuo-

rum ſalutem procurare, et idcirco voluntatem ejus ab iis, quos maxime diligit, ſæpe averſam videri: recogitanſque prolixum ejus erga populum ſuum favorem, miracula in eorum gratiam edita, divinam bonitatem, ſanctitatem, et potentiam: ea meditatione recreatus in Numinis laudes ardentiſſimo cum affectu protinus erumpit. Quo in loco æque admiranda ſunt, cum egreſſionis facilitas et gratia, tum rerum delectus, imaginum granditas, dictionis pondus et elegantia.

אלהים בקדש דרכך
מי אל גדול כאלהים:
אתה האל עשה פלא
הודעת בעמים עזך:
גאלת בזרוע עמך
בני יעקב ויוסף:
ראוך מים אלהים
ראוך מים יחילו
אף ירגזו תהמות:
זרמו מים עבות
קול נתנו שחקים
אף חצציך יתהלכו:
קול רעמך בגלגל
האירו ברקים תבל
רגזה ותרעש הארץ:

" O Deus! ſancta omnino ſunt conſilia tua:
" Quis Deus cum Deo majeſtate comparandus?
" Tu es Deus ille faciens mirabilia;
" Notum feciſti in populis robur tuum.

" Vindi-

" Vindicâſti brachio populum tuum,
" Jacobi et Joſephi poſteros.
" Viderunt Te aquæ, O Deus!
" Viderunt Te aquæ, contremuerunt;
" Etiam turbatæ ſunt Abyſſi.
" Exundaverunt aquis nubes;
" Fragorem edidit æther;
" Tum vero ſagittæ tuæ diſcurrerunt:
" Vox tonitrus tui in turbine;
" Illuxerunt orbi fulmina;
" Tremuit et commota eſt tellus."

Alterum, quod in hoc genere apponam, exemplum contrariam quandam habet rationem: nam ab exordio ſplendido imprimis et excelſo in leniorem et remiſſiorem ſonum, et ſuaviſſimos pietatis affectus, paulatim delabitur, cum ſumma rerum, imaginum, ac ſenſuum varietate. Pſalmus eſt decimus nonus. Prædicatur Dei gloria ex operibus ejus tum Naturæ tum Gratiæ. Eum ſi vobis integrum exhibuero, rudi opera utcunque adumbratum, rerum tamen ordinem et ſeriem facilius perſpicere poteritis.

PSALMUS XIX.

Immenſi chorus ætheris,
Orbes ſtelliferi, lucida ſidera,
Laudes concelebrant Dei,
Auctoriſque canunt artificem manum.
Dulces excipiunt modos
Noctem rite dies, noxque diem premens;
Alternoque volubiles
Concentu variant perpetuum melos.

Et quanquam levibus rotis
Labuntur taciti per liquidum æthera;
Terrarum tamen ultimos
Tractus, alta poli mœnia, perſonat
Æterni ſacra vox chori,
Concordi memorans eloquio Deum.
Cœlorum in penetralibus
Soli qui poſuit celſa palatia:
Lætos unde ferens gradus
Prodit, ceu thalamo Sponſus ab aureo;
Fidens viribus ut Gigas,
Præſcriptum ſtadii carpit ovans iter.
Cœli limite ab ultimo
Egreſſus, rediens limitem ad ultimum,
Emenſam relegit viam,
Fœcundiſque fovet cuncta caloribus.
Non Lex ſancta Dei minus
Languentes animas vi reficit ſacra:
Puro lumine Lex Dei
Illuſtrans oculos, et tenebras fugans;
Informans animos rudes,
Cœleſtique replens corda ſcientia;
Mentes lætificans pias;
Confirmans ſtabili pectora gaudio.
Illam Juſtitia et Fides
Fixit perpetuam, æternaque Veritas.
Non illam æquiparat pretio
Aurum, jam rutilis purius e focis;
Non dulcedine, quæ recens
Stillant preſſa favis mella liquentibus.
Fida adſtat monitrix ſuis,
Et merces eadem magna, clientibus.

Quis

Quis lapſus tamen ah! ſuos,
Quis ſecreta ſinu crimina perſpicit?
Adſis, O Deus! O Pater!
Da cæcis veniam, da miſeris opem!
Errantes cohibe gradus,
Effrænemque animi frange ſuperbiam!
Solum munere ſic Tuo
Mox inſons ſceleris, purus ero mali:
Sic O! ſic placeant Tibi
Quæ ſupplex meditor, quæ loquor, O Deus!

PRÆLECTIO VICESIMA SEPTIMA:

ODÆ HEBRÆÆ

TERTIUS CHARACTER.

TERTIUM Odæ Hebrææ Characterа conſtituit Sublimitas. De Poeſeos Hebrææ Sublimitate in genere, prout ea ex dictione et conceptibus oriretur, ſatis fuſe antehac differui: nunc de peculiari hujuſce apud Hebræos Poematis Sublimitate agendum eſt. Ea autem exſurgit, vel ex ipſo potiſſimum habitu Poematis, et univerſæ diſpoſitionis et formæ magnificentia; vel ex communibus illis, quos dixi, fontibus, conceptuum granditate et vi dictionis; vel denique ex horum utriſque ſimul conjunctis, cum totius formæ pulchritudini et dignitati ſenſuum inſuper excelſiſſimorum, et ſplendidiſſimæ dictionis, omniumque virtutum, quaſi cumulus accedit. Horum trium generum exempla quantum potero lectiſſima vobis ſingulatim exponam, Academici: accuratam ſane tractationem meretur hic locus; verſamur enim in ſummo Hebrææ Poeſeos faſtigio, cujus et univerſæ præcipua laus Sublimitas, et ſpecies maxime ſublimis eſt Ode.

Videamus

Videamus itaque primum, quantam materiæ ſua natura non admodum excelſæ ſublimitatem inducere poteſt ipſa Poematis forma et diſpoſitio. Exemplum nobis eſto Pſalmus quinquageſimus ; cujus Argumentum eſt ex genere Didactico ad moralem Theologiam pertinens, grave imprimis et fructuoſum, ſed parum elatum aut ſplendidum : Deo nimirum non placere Sacrificia et externos ritus religionis, ſed ſinceram potius pietatem laudeſque ex grato animo profluentes ; neque vero has ipſas pietatis ſignificationes ſine juſtitia cæteriſque virtutibus. Ita duas habet partes : primo arguitur cultor pius quidem, ſed ignarus et ſuperſtitioni obnoxius ; deinde improbus pietatis ſimulator. Argumenti pars utraque, ſi imagines et dictionem ſeorſum ſpectes, varie potius et eleganter quam elate tractatur. Quod ſi totum hujuſce Odæ apparatum et quaſi ſcenam contemplamur, nihil facile poteſt eſſe magnificentius. Deus univerſum genus humanum ſolenni edicto convocat, ut de populo ſuo judicium publice exerceat : ponitur in Sione auguſtum Tribunal.

אל אלהים יהוה
דבר ויקרא ארץ
ממזרח שמש עד מבאו
מציון מכלל יפי אלהים הופיע :

" Deus Deorum Jehova
" Locutus eſt, et convocavit terram,
" Ab ortu ſolis ad ejus occaſum :
" Ex Sione perfectæ pulchritudinis Deus exortus
" eſt."

Depingitur Dei advenientis majeſtas imaginibus a Deſcenſu in montem Sinam petitis ; qui, uti prius notavi,

in

in hujuſmodi materia eſt communis ille locus, unde plerumque ſumitur exornatio :

יבא אלהינו ואל יחרש
אש לפניו תאכל
וסביביו נשערה מאד :

" Adveniet Deus noſter, nec ſilebit ;
" Præcedet eum ignis edax,
" Et circumfremet vehemens turbo."

Cœlum et Terra invocantur Divinæ juſtitiæ teſtes, formula Hebrææ magniloquentiæ vix minus uſitata : [1]

יקרא אל השמים מעל
ואל הארץ לדין עמו :

" Advocabit cœlos ex alto ;
" Et terram, ut judicio contendat cum populo
" ſuo."

Tum demum inducitur Dei ipſius ſententiam dicentis auguſtiſſima perſona, per reliquam Oden continuata ; unde cum cæteris ejus partibus admirabilis illa exordii majeſtas et ſplendor communicatur. Habet Horatius Oden non abſimilis argumenti ; [2] quod et ſuo more, hoc eſt, varie atque eleganter, et, præter morem hominis a divina veritate alieni, pie etiam et graviter tractavit : verum in hujuſmodi materia ſummus ille ſublimitatis gradus, quem aſſecutus eſt Pſaltes, ſoli conceditur Muſæ Hebrææ ; nulla enim alia vel Religio vel Hiſtoria Poetica tam grandem habet rerum apparatum, aut ſatis pulchras et excelſas imagines, unde æque nobilis ſcena ullo modo extrui atque exornari poſſit.

1 Confer DEUT. XXXII. 1. ISAI. I. 2.
2 Vide HORAT. Lib. III. Od. XXIII.

Alterum,

Alterum, quod proponam, exemplum eo quidem a priore erit aliquantum diſſimile, quod ipſum Odæ Argumentum ſummam in ſe majeſtatem habet et ſplendorem; non tamen minima ſublimitatis pars univerſæ Poematis formæ ac diſpoſitioni debetur. Pſalmo viceſimo quarto occaſionem præbuit ſacroſancta Dei Arca in montem Sionem a Davide inducta. [1] Celebrabatur Arcæ tranſlatio ſumma populi frequentia; ſummo, ut par erat, totius apparatus ſplendore: ſiquidem hoc modo conſecrabatur publici cultus ſedes divinitus electa, Dei manifeſto præſentis Domicilium; fiebatque Jehovæ regnantis in ſolium ſuum deductio, et quædam quaſi ſolennis inauguratio. Arcam comitabatur univerſa Iſraelitarum natio: Levitarum gens pompam ducebat, et voce et varii generis inſtrumentis muſicis canentes. Hanc autem Oden tum videntur populo præcinuiſſe, cum ventum eſſet ad montis verticem. Exprimit Odæ Exordium ſupremum atque infinitum Dei Dominium, creationis jure fundatum:

ליהוה הארץ ומלואה
תבל וישבי בה׃
כי הוא על ימים יסדה
ועל נהרות יכוננה׃

" Jehovæ eſt, tellus et plenitudo ejus;
" Orbis, quique eum incolunt:
" Ille enim ſupra maria eum fundavit,
" Et ſupra flumina eum ſtabilivit."

Quanti itaque erat favoris, quam eximia propenſæ voluntatis ſignificatio, in univerſo et communi illo Impe-

1 Vide 2 SAM. VI. 1 PARALIP. XV.

rio

rio peculiarem ſibi ſedem et populum eligere? quos ſanctitatis, juſtitiæ, et virtutum omnium fructus reddere decebat gentem tam ſingulari beneficio obſtrictam? "Ecce," inquit Moſes Iſraelitas alloquens, [1] "Jehovæ "Dei veſtri ſunt cœli, et cœli cœlorum, et tellus, et "quicquid in ea continetur: nihilominus majores veſ- "tros amore complexus eſt, et eorum poſteros, vos "nimirum ipſos, ex omnibus populis elegit, uti videtis. "Quocirca circumcidite cordis veſtri præputium, ne- "que cervicem veſtram amplius indurate." Eademque plane eſt Davidis hoc in loco, quanquam paulo minus explicata, argumentatio:

מי יעלה בהר יהוה
ומי יקום במקום קדשו׃
נקי כפים ובר לבב
אשר לא [2] נשא לשוא נפשו
ולא נשבע למרמה׃
ישא ברכה מאת יהוה
וצדקה מאלהי ישעו׃
זה דור דרשיו
מבקשי פניך [3] יעקב׃

1 DEUT. X. 14.—16.

2 נשא נפשו, notat hæc phraſis fiduciam, ſpem, deſiderium. Vide PS. XXV. 1. LXXXVI. 4. CXLIII. 8. item DEUT. XXIV. 15. JER. XXII. 27. EZEK. XXIV. 25. שוא, Idolum: לשוא יקטרו, "vanis numinibus thura adolent." JER. XVIII. 15.

3 Omnino legendum, vel cum LXX. VULG. ARAB. ÆTHIOP. פני אל יעקב; vel cum SYRO, פניך אל יעקב, quod perinde eſt. "Legitur פניך אלהי יעקב in Cod. MS. quem poſſidet Dom. Eb- "NERUS ab ESCHENBACH Norimbergenſis. Vide NADLERI "*Diſſertat. de* EBNERI *Codicibus MStis.* 1748." K. Sacroſancta

Arca

" Quis aſcendet in montem Jehovæ ;
" Et quis ſtabit in ſede ejus ſanctitatis ?
" Immunis manibus, et purus corde :
" Qui in vanis numinibus fiduciam ſuam non re-
" poſuit,
" Nec juravit fallendæ fidei conſilio.
" Is reportabit benedictionem a Jehova,
" Et juſtitiam a Deo ejus ſoſpitatore.
" Talis ſit gens, quæ illum quærit ;
" Quæ viſit faciem Dei Jacobi."

Hactenus itaque exponitur, quam eximia eſſet Dei in Iſraelitas benevolentia, iiſque contra quam infinitæ ad colendam pietatem eſſent impoſitæ obligationes, eo quod omnium Creator et Dominus inter eos peculiari modo verſari, atque iis ſeſe præſentem exhibere, dignaretur. Jam ad Tabernaculi fores accedit pompa : dum Arca infertur, Levitæ in duos choros diviſi quod reli-

Arca, eique inſidens שכינה, Symbolum illud Divinæ præſentiæ, appellatur Facies Dei : et quærere faciem Dei, eſt coram Arca comparere, ad Sanctuarium Deum colere ; quod ter quotannis Iſraelitas facere oportebat. Vide 2 SAM. XXI. 1. 2 PARAL. VII. 14. PS. XXVII. 8. EXOD. XXIII. 17.

דרשו יהוה ועזו
בקשו פניו תמיד :

" Quærite Jehovam, et ejus Robur ;
" Semper viſite Faciem ejus."

PS. CV. 4.

Ubi notandum, עזו parallelum eſſe et ſynonymum פניו שְׁ, et Arcam Dei ſignificare : confer PS. LXXVIII. 61. CXXXII. 8. Nihil agunt, qui ex recepta lectione commodum ſenſum extorquere conantur. Porro commate nono repetendum exiſtimo verbum והנשאו in forma *Niphal* : ita legiſſe videntur VETT. INTT. omnes.

quum

quum eſt Odæ alternatim canunt. Ea cantus alternatio potuit quidem fortaſſe per totum obtinere; in extrema certe Odæ parte manifeſte deprehenditur. Hujuſce autem Dialogiſmi, ſeu rem ipſam, ſeu dictionem, imagines, et figuras ſpectamus, eſt quædam ſimplex et minime arceſſita, ideoque vera ſummeque admiranda ſublimitas:

שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם
ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד
יהוה עזוז וגבור
יהוה גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם
ושאו פתחי עולם
ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד
יהוה צבאות הוא מלך הכבוד:

" Tollite capita veſtra, ô Portæ;
" Voſque exaltemini, æternæ Fores;
" Et intrabit Rex gloriæ.
" Quis eſt Rex ille gloriæ?
" Jehova robuſtus et potens,
" Jehova potens belli.
" Tollite capita veſtra, ô Portæ;
" Voſque exaltemini, æternæ Fores;
" Et intrabit Rex gloriæ.
" Quis vero eſt Rex ille gloriæ?
" Jehova Armipotens, ille Rex eſt gloriæ."

Videtis,

Videtis, Academici, hujuſce Pſalmi pulchritudinem et ſublimitatem ita conjunctam eſſe cum ipſa rerum et temporum occaſione, cumque tota ejus ſolennitatis, cui accommodatur, ſcena, ut niſi omnia iſthuc referremus, non modo periret vis ejus et gratia præcipua, verum ne conſtaret quidem ſenſuum, verborum, atque ordinis ratio. Quid itaque de aliis quamplurimis ſtatuendum arbitramini, quibus omnem hiſtoriæ lucem invidit vetuſtas? quantum eſt, quod in ſacris carminibus hac ex parte perdidimus? quantum elegantiæ et decoris velavit, ſuppreſſit etiam, et penitus extinxit, rebus ipſis et argumento jampridem inducta obſcuritas? Quam ſæpe uſu venit, ut omnino nos lateat alicujus poematis ſcriptor, ætas, occaſio; quanto etiam ſæpius, ut ſumma in ignoratione verſemur plurimarum rerum factorumque, quæ principi materiæ adhærent, et univerſo carmini præcipua ornamenta adminiſtrant? Hoc habet aliqua ſaltem ex parte nobile illud Deboræ Canticum: eademque videtur eſſe Pſalmi ſexageſimi octavi ratio; quanquam appareat ſaltem affinis eſſe argumenti cum ſuperiore illo, de quo modo egimus, cum nota illa formula, in tranſlatione Arcæ ſolenniter uſurpata, [1] Exordii loco utatur:

יקום אלהים יפוצו אויביו
וינוסו משנאיו מפניו׃

"Exſurgat Deus; diſſipentur ejus inimici;
"Et fugiant a facie ejus qui eum oderunt."

Sed ex omnibus fere cauſis nobiliſſimo poemati plurimæ inſiderunt obſcuritates: alioquin habuiſſemus profecto ſingulare quoddam incredibilis ſublimitatis exemplum;

1 Confer NUM. X. 35.

cujus

cujus jam ſparſos tantum radios, et ex denſis veluti nubibus vix eluctantes, merito tamen admiramur.

In altero illo quod ſtatui genere, cujus nimirum ſublimitatem unice ſuſtentat conceptuum magnitudo et vis dictionis, ſine peculiari aliqua totius formæ magnificentia et pulchritudine diſpoſitionis, egregium habemus exemplum, Oden Moſis εὐχαριστήριον poſt tranſitum Maris Rubri. [1] Carmen hoc eſt ex omni parte nudum imprimis et ſimplex; nihil habens artificii, nihil in rerum ſive inventione ſive ordine exquiſitum. Naturæ ſolummodo et affectuum vocem audimus: ultro qua licet erumpit Gaudium, Admiratio, et cum pia Veneratione conjunctus Amor. Unice obverſatur Iſraelitarum animis ingens prodigium diviſi maris, fluctuum dum ipſi tranſirent utrinque cumulatorum, obrutorum denique aquis refluentibus hoſtium: hæc omnia, ut poſſunt, exprimunt; abrupte, interciſe, fervide, exultanter; fingula breviter, eadem tamen ſæpius efferentes:

אשירה ליהוה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים׃

"Cantabo Jehovæ, quia magnifice ſeſe extulit;
"Equum equitemque in mare dejecit."

Hoc eſt Odæ προοίμιον, idemque Verſus Intercalaris a Mulierum Choro inter canendum identidem inſertus, quo breviter exprimitur univerſi carminis argumentum: nihilo tamen minus eadem res paulum variata dictione, et figuris diverſis, crebro iteratur:

מרכבת פרעה וחילו ירה בים
ומבחר שלשיו טבעו בים סוף׃

[1] EXOD. XV.

ההמת

תהמת יכסימו
ירדו במצולת כמו אבן׃

" Pharaonis currus copiaſque in mare dejecit ;
" Et in mari Rubro demerſi ſunt electi ejus duces.
" Operuerunt eos Abyſſi ;
" Deſcenderunt in profunda, ſicut lapis."

Atque iterum :

אמר אויב ארדף אשיג
אחלק שלל תמלאמו [1] נפשי
אריק חרבי תורישמו ידי׃
נשפת ברוחך כסמו ים
צללו כעופרת במים אדירים׃

" Dixerat hoſtis, perſequar, adſequar ;
" Dividam ſpolia, exſaturabitur anima mea ;
" Stringam gladium, exſcindet eos manus mea.
" Spiritu tuo flaviſti ; operuit eos mare :
" Demerſi ſunt, ut plumbum, in aquis ingentibus."

Nec id ſatis :

מי כמכה באלם יהוה
מי כמכה נאדר בקדש
נורא תהלת עשה פלא
נטית ימינך תבלעמו ארץ׃

" Quis tui ſimilis inter Deos, Jehova !
" Quis tui ſimilis, verendus ſanctitate !
" Terribilis laudum, faciens mirabilia !
" Extendiſti dextram ; abſorbet eos tellus."

1 " Hoc e Magiſtris quidam ita explicat, תמלא מהם, *implebi-*
" *tur ex eis* ; id eſt, inquit alius, לקחת כל ממונם, *capiendo omnes*
" *eorum opes*, vel *ſubſtantiam*." H.

En veros animi commoti impetus! germanam naturæ vim, nunquam arti conceſſam! affectus vix eluctantes, pariter laborantes rerum copia atque inopia verborum, eoque ipſo ſeſe efferentes expreſſius! Recitanda eſſet tota Ode, ſi ſingulas ejus partes recenſere vellem quarum laudanda eſſet ſublimitas. Unum tantum adnotabo, quod et in univerſa Hebræorum Poeſi locum habet, et in hoc Poemate præcipue cernitur: nimirum dictionis Brevitatem unum eſſe maximum ſubſidium ſublimitatis. Rerum ponderi plerumque officit diffuſa et exuberans oratio: quantum ſano corpori carnium et obeſitatis addideris, tantum detraxeris de vigore et viribus. Hebræi, ſi univerſa ſpectes, ſunt largi, copioſi, uberes; ſi ſingula, parci, reſtricti, preſſique: variando, repetendo, ſubinde addendo, amplificant: tota quidem res fuſe interdum tractatur, ſed iteratis crebriſque, et per omnia brevibus et nervoſis ſententiis; ita ut nec copia, nec vis deſit. Debetur iſthæc brevitas, cum linguæ ingenio, tum etiam naturæ carminis Hebræi: ideoque huic parti ut nullæ plerumque verſiones ſatisfaciunt, ita minime omnium verſiones metricæ.

Hujuſce brevitatis dictionis cum rerum copia conjunctæ, idemque ſublimitatis in hoc genere inſigne exemplum apponam Pſalmi viceſimi noni. Demonſtratur Supremum Dei Dominium, et immenſa Potentia, ex horribili fragore et admiranda vi Tonitrus, quem Hebræi Dei Vocem appellant; ejus effectus deſcribuntur. Hanc Oden, cum ne ſoluta quidem oratione ita reddi poſſit, ut per omnia ſervetur brevitas, totidem verſibus Anapæſticis utcunque exprimere conatus ſum.

PSALMUS XXIX.

Regum Domino cedite, Reges,
Cedite ſummi decus imperii.
Date, quos meruit Nomen, honores ;
Adytis Deum adorate ſacratis.
Sonat horrendum magna Dei vox!
Æthere ab alto Deus intonuit ;
Æquore vaſto ſuperintonuit
Valida, auguſta, decora Dei Vox !
Ruit ingenti turbine cedros,
Ruit umbroſi cedros Libani.
Quatitur Libanus, ſubſilit Hermon ;
Ut vaga lato bucula campo,
Levis in montibus ut ſaltat oryx.
Ruptis rutilant nubibus ignes ;
Deſerta tremunt ; tremit alta Cades :
Sylva gemit : querceta [1] laborant ;

1 יחולל אילות, *dolore afficit*, vel *tremefacit*, *quercus*. אלה, ſive etiam אילה, eſt Quercus : certe in hoc ſenſu ſæpe occurrit hæc vox in plurali numero forma maſculina inſerto י, אילים. Et ita accepit hoc in loco Interpres SYRUS ; qui reddit, דמזיע אילתא. Nam verbum זיע apud Syros, ut apud Hebræos etiam et Chaldæos, notat motum aut agitationem in genere, neque dolores partus ſpeciatim reſpicit ; uti neque ad eum ſenſum neceſſario reſtringendum eſt vi formæ *Piel* verbum יחולל. vide ISAI. LI. 9. " Hæc explicatio " vocis יחולל, in ſenſu *movendi*, vel *concutiendi*, extra dubium po- " nitur auctoritate verbi Arabici חול, *moveri*, *vacillare*." H. Vox autem אילתא, quanquam pro Quercu ſuo in loco non comparet in Lexicis Syriacis, tamen in Verſione Syriaca quater occurrit in hoc ſenſu, Hebrææ voci אלה reſpondens ; 2 SAM. XVIII. 9, 10, et 14. adeoque hoc etiam in loco pro Quercu ponitur. De Cervis parturientibus hæc vulgo accipiunt Interpretes : quod cum cæteris imaginibus hic uſurpatis parum convenit vel natura vel etiam dig-

Denſis nudantur nemora umbris ;
Subitoque jacent perculſa metu
Hominum corda, agnoſcuntque Deum.
Deus undantem regit Oceanum ;
Rex æterno ſedet in ſolio :
Populumque Deus ſibi dilectum
Viribus, opibus, pace beabit.

nitate: nec mihi perſuadent, quæ ad rem ipſam confirmandam afferunt; imprimis Doctiſſimus BOCHARTUS. Hieroz. Part. 1. Lib. III. Cap. 17. Optime autem huic loco congruit imago Quercuum fulmine tactarum. Atque idem etiam Bochartus vocem אילה, perperam itidem de Cerva a Maſoretis cæteriſque Interpretibus intellectam, de Arbore interpretatur in pulcherrima explicatione loci obſcuri GEN. XLIX. 21. quam vidiſſe non pœnitebit, ibid. Cap. 18.

PRÆLECTIO VICESIMA OCTAVA:

ODÆ HEBRÆÆ

TERTIUS CHARACTER.

Quo propoſitæ de Oda Hebræa diſputationi finem tandem imponam, ſupereſt ut in eo genere exempla quædam proferam, in quo ex omnibus cauſis, ex dictione, ex ſenſibus, ex ipſa poematis forma, exſurgit, eſtque omnium virtutum quaſi ἔργον quidam, ſumma Sublimitas. Quæ mihi hanc in rem erunt adducenda Poemata, ita nota ſunt, ut minutam explicationem minime poſtulent; ita excelſa, ſuaque luce illuſtria, ut pene admittere dedignentur: ſufficiat itaque ea in univerſum indicare, et partes aliquas notatu fortaſſe digniores breviter vobis commendare.

Primum nobis exemplum eſto Moſis Ode Prophetica, [1] continens Defenſionem pro Deo adverſus Iſraelitas, et divinorum judiciorum rationem explicans. Exordium habet elegans et imprimis magnificum; univerſam diſpoſitionem et formam rectam, facilem, argumenti naturæ accommodatam, ordine pene hiſtorico; incredibilem rerum maximarum varietatem, Dei veri-

[1] DEUT. XXXII.

tatem et juſtitiam, amorem paternum et propenſiſſimas erga Populum electum benignitates; hujus contra animum ingratum et rebellem; tum Divinæ indignationis ardorem, et graviſſimas minas, inſigni Proſopopœia expoſitas, qua nihil extat in lectiſſimis Poeſeos theſauris magnificentius; ipſos tamen iracundiæ æſtus miſericordia et lenitate identidem temperatos, et in promiſſionibus et conſolatione tandem deſinentes. Quod ad Senſuum elationem, Affectuum impetum, Figurarum et Dictionis vim attinet, cum hæc omnia generatim antehac tractarem, [1] vix fieri potuit, quin ex hac ipſa Ode multa tum adducerem, quæ ad horum ſingula illuſtranda imprimis pertinerent. Ea ne aut repetam, aut accumulem acceſſionibus parum neceſſariis, id unum de hoc poemate animadvertendum adjicio; eam eſſe argumenti rationem, ut Propheticæ Poeſeos ſtylum et colores multum ſequatur, ita ut ad Odæ vim omnem, atque impetum, et audaces ſpiritus, etiam eximia illa eique generi peculiaris Imaginum varietas et granditas accedat.

Alterum exemplum Odæ ex omni parte ſublimis erit Deboræ Επινικιον. [2] Habet hæc Ode tres partes; primo, Exordium; deinde, eorum, quæ tum antecedebant tum comitabantur victoriam, Recenſionem; poſtremo, ultimi eventus pleniorem Deſcriptionem, omnibus ornatam Poeſeos luminibus; mortem nimirum Siſeræ, et Matris ſpes fruſtratas. Hujuſce partis poſterioris præcipuas elegantias prius conatus ſum, et ſatis quidem fuſe, exponere. [3] Media, ut verum fatea-

1 Vide ſupra PRÆL. XV.

2 JUD. V.

3 Vide ſupra PRÆL. XIII.

mur,

mur, obſederunt haud exiguæ obſcuritates, multum officientes carminis pulchritudini, nec facile diſſipandæ, niſi uberior hiſtoriæ lux accederet. Exordii ratio, vel propter inſignem ejus magnificentiam eſſet hic explicanda, vel eo etiam nomine, quod, quam de Odarum Hebræarum Digreſſionibus ſententiam nuper propoſui, ei amplius illuſtrandæ optime inſerviat. Animadverteram enim præcipuos Sacræ Hiſtoriæ locos, quos maxime in Egreſſionibus ſectarentur Hebræi Vates, ita cum omni Sacrorum Carminum argumento eſſe conjunctos, ut vix unquam vel in maxime præcipiti excurſu periculum eſſet, ne rerum ſeries atque ordo laboraret. Hujuſce Odæ argumentum eſt, Populus Iſraeliticus devictis Dei auxilio inimicis in libertatem vindicatus: quod in ipſo ingreſſu Vates breviter proponit; appellatiſque, ut tantæ rei animum advertant, regibus gentiumque vicinarum principibus, Dei laudes auſpicatur, non ex recenti beneficio exorſus, ſed ex prodigiis in exitu Ægyptiaco olim editis:

יהוה בצאתך משעיר
בצעדך משדה אדום:
ארץ רעשה גם שמים נטפו
גם עבים נטפו מים:
הרים נזלו מפני יהוה
זה סיני מפני יהוה אלהי ישראל:

" O Jehova, cum e Seire exires,
" Cum ex agro Idumæo procederes;
" Terra commota eſt, ſtillaverunt cœli,
" Stillaverunt aquis nubes;
" Fluxerunt montes a facie Jehovæ,
" Ipſe Sina a facie Jehovæ Dei Iſraelis."

Spirat hæc liberum ac fervidum Odæ ingenium tantarum rerum tam inſperato facta inductio; nec tamen ratio connexionis, tacitaque comparatio beneficii modo accepti cum ſtupenda illa liberatione, ullam habet obſcuritatem.

Eodem etiam vel in primis pertinet Habaccuci Oratio;[1] inſigne exemplum ejus Sublimitatis, quæ Odæ eſt maxime propria, quæque valde audaci et tamen facili Digreſſioni plurimum debetur. Vates præſentiens Dei judicia, calamitates populo ſuo Chaldæorum miniſterio primum inferendas, tum pœnas de ipſis Chaldæis ſumendas; partim terrore perculſus, partim ſpe et divinæ bonitatis fiducia recreatus, Deum precatur, ut ſuorum redemptionem et ſalutem maturet:

יהוה שמעתי שמעך יראתי
יהוה פעלך בקרב שנים חייהו
בקרב שנים תודיע
ברגז רחם תזכור׃

" Jehova, audivi nuntium tuum, extimui;
" Opus tuum, O Jehova, in medio annorum[2]
" inſtaura;
" In medio annorum notum facias:
" In iracundia miſericordiæ reminiſcere."

Jam ultro hoc in loco cuivis occurrit Captivitatis Babylonicæ et Ægyptiacæ ſimilitudo; fieri etiam poſſe, ut Deo auxiliante par eſſet ratio liberationis: porro, quam apte Vates preces ſuas ad Deum ita continuare

1 HABAC. III.

2 Ita VULG. et THEODOTION, εν μεσῳ ετων· AQUILA, et LXX. εν τῳ ἐγγιζειν τα ετη· SYMMACHUS, εντος των ενιαυτων. Omnes eodem fere ſenſu; id eſt, " intra præfinitum tempus."

poterat

poterat, ut qui tot miracula in populi ſui ſubſidium olim ediderat, eidem mox ſubvenire dignaretur; quam efficaciter piorum animos ita confirmare, ut meminerint Deum, qui olim Iſraelitas ex tantis malis eripiendo infinitam ſuam potentiam teſtatam fecerat, idem etiam denuo in eorum poſteris vindicandis præſtare poſſe. Verum omnes hujuſmodi ingreſſionis formulas, eo ipſo quod ultro occurrerent, penitus omiſit; nec in ſplendidiſſimæ materiæ ſpatia quærit ſibi aditum, ſed inopinato impetu irrumpit:

אלוה מתימן יבוא
וקדוש מהר פארן׃
כסה שמים הודו
ותהלתו מלאה הארץ׃

" Deus e Themane prodiit,
" Et Sanctus e monte Paranæo:
" Operuit cœlos gloria ejus,
" Et ſplendore ejus oppleta eſt tellus."

Equidem totum hunc locum pari, qua ingreſſus eſt, magnificentia exornat Vates; ex tanta rerum admirandarum copia nobiliſſima quæque ſeligens, eaque coloribus ſplendidiſſimis, imaginibus, figuris, dictione elatiſſima, illuſtrans; quorum ſummam ſublimitatem cumulat et commendat ſingularis clauſulæ elegantia: ita ut, niſi una atque altera ei inſideret obſcuritatis nebula, vetuſtate, ut videtur, inducta, vix quidquam hoc poemate in ſuo genere extaret luculentius aut perfectius.

Unum inſuper addam inſigne exemplum Sublimitatis, quod nefas eſſet præterire, Iſraelitarum Carmen Triumphale in Excidium Babylonis, apud Vatem, cum in eleganti tum in elato dicendi genere principem, Iſaiam:

Iſaiam: quod omni modo cupiens explicare, quoniam prius ſatis fuſa enarratione expoſui, nunc verſibus adumbratum dabo; non quo exiſtimem divinam illam vim et audaces colores ulla imitatione exprimi poſſe, ſed ut perfecta illa Odæ effigies aliquanto clarius perſpiciatur, vel extrema ſaltem ejus lineamenta.

ISRAELITARUM ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ IN OCCASUM REGIS REGNIQUE BABYLONICI: ODE PROPHETICA.

ISAIÆ CAP. XIV. 4, —— 27.

Ergo inſolentis corruit Imperî
Inſana moles? occidit urbium
Regina victrix, nec ſubacto
Effera jam dominatur orbi?
Faſtus Tyranni contudit impios
Jehova vindex, ſceptraque ferrea:
Qui verbere haud unquam remiſſo
Fregit atrox populos gementes,
Nunc ipſe diras jure ſubit vices.
Pacata Tellus undique gaudio
Exultat effræni, et ſolutos
Ingeminat ſine more cantus.
Secura ſummis ſtat Libani in jugis
Ridetque Cedrus: Sicne jaces, ferox!
Jam nemo ſævam, Te jacente,
Per nemorum dabit alta ſtragem.
Te propter imis concita ſedibus
Nigrantis Orci magna fremit domus:
En! luce defunctos Tyrannos,
Sceptrigeras ſoliis ab altis

Excivit

Excivit umbras, hoſpitis in novi
Occurſum euntes. Tene etiam, occupant,
Te viribus, Te luce caſſum
Conſpicimus, ſimilemque noſtri?
Orbumque faſtu? Non comitum frequens
Deducit ordo; non tuba, non lyræ
Concentus; at ſqualentis Orci
Nox premit, et taciturnus horror:
At turba circum plurima vermium
Fervet, pererrans membra licentius,
Fœdumque tabo diffluentes
Læta cohors populatur artus.
Ut decidiſti cœlitus, agminis,
Eoe, clarum ſiderei decus!
Ut decidiſti, qui domabas
Victor ovans populos trementes!
Nuper minatus: Scandam ego nubila;
Stabo Sionis culmine in arduo
Sublimis, et qua ſpectat Arcton
Arce ſacra ſolium locabo:
Subjecta calcabo aſtra, premens polum,
Terramque torquens numine, par Deo.
At dura Te lethi profundo
Vis cohibet barathro jacentem.
Ac forte quiſquam conſpicit avio
Deforme corpus littore: ſtat diu
Incertus, admotoque pronus
Lumine, Te propius tuetur.
Mox infit: Hic eſt, quem Fuga, quem Pavor
Præceſſit? hic, quem terricolis gravem
Strages ſecuta eſt, Vaſtitaſque? hic
Attoniti ſpoliator orbis?

Indigna

Indigna regum colla gravi jugo et
Duris catenis ſubjicere inſolens,
Lateque diffuſa ruina
Per laceras equitare gentes?
Reges, tyrannique, et validûm ducum
Manes ſuperbi, non ſine gloria
Conduntur omnes, et repôſti
Sedibus in patriis quieſcunt:
At Te, ſupremis mortis honoribus,
Vili carentem munere pulveris,
Inter cadentûm turpe vulgus,
Sordidum et indecorem ſepulchris
Egere avitis: Te, quia patriæ
Tuiſque iniquum; Te, quia gentibus
Fatale portentum. Malorum
Nullus honos cineres ſequetur;
Pœna immerentes ob patrium ſcelus
Natos manebit. Funditus impiam
Delete gentem, ne ſuperbos
Proroget ulterius triumphos:
Namque ipſe conſurgam, Omnipotens ait,
Et nomen extinguam Babylonium,
Stirpemque, natoſque, ultimaſque
Relliquias generis nefandi;
Urbemque diris alitibus dabo
Feriſque habendam: vaſta teget palus
Demerſam, et [1] æterno profunda
Obruet exitio vorago.

1 : ומאטאתיה במטאטא השמד. Και ῆτοιμα αυτῶ πηλὸς βαραθρου εις απωλειαν. Ita LXX. (quos ſequitur ARABS,) docte apteque, cum ad ſenſum, tum quod vim vocis atque etymon attinet: vocabulum enim מאט (hanc etenim eſſe formam radicalem vult ELIAS LEVITA, aliique,) ita acceperunt, ac ſi idem eſſet ac מוט, unde deri-

Dixit ſacramentum inviolabile
Jehova: Sic ſtat conſilium; hic tenor,
Fatique non mutandus ordo,
Terminus hic ſtabilis manebit:
Frangam ſuperbas montibus in meis
Vires tyrannorum; eripiam truci
Jugo laborantes, meorumque
Ex humeris onus amoyebo.
Jehova dixit: quis dabit irritum?
Gentes in omnes hanc Pater en! manum
Extendit: extentam Jehovæ
Quis poterit cohibere dextram?

derivatur טיט, Cœnum. Notum autem eſt, Verba Quieſcentia ſecunda י, loco ו ſæpe admittere א: ſic קאם a קום, HOS. X. 14. ראמה a רום, ZECH. XIV. 10. שאטים a שוט, EZEK. XXVIII. 24, et 26. כארו a כיר, ut videtur, quod idem ac כרה, in loco inſigni PS. XXII. 17. pro qua voce Judæi contra ſuæ Maſoræ auctoritatem ſuppoſuerunt, vel ſaltem e Margine in Textum tranſtulerunt, כארי. Vide BOCHART. Hieroz. Part. I. Lib. III. 6. et KENNICOTT. *Diſſert.* I. *de Textu Hebræo*, p. 499. et *Diſſert.* II. p. 329. Hæ rationes auctoritate Seniorum confirmatæ multo magis me movent, quam anilis illa Fabella, quam de hac voce טאט narrant Judæorum Magiſtri, pro more ſuo, cum vocabulorum ignotorum ſignificationes comminiſcuntur.

" Verbum טוט, vel טאט, multum forma differt a טאטא; prior " trilitera eſt, hæc quadrilitera. Verum Dialectus Arabica vocem " nobis ſervavit iiſdem omnino literis conſtantem, quæ confirmare " videtur, atque etiam extra dubium ponere, explicationem LXX. " Interpretum: nimirum טאטא, *demiſit*, *profundam effecit*, *foſſam*; " unde nomen טאטא *terra depreſſa ac humilis*, *qua quis tegi ac occul-* " *tari poſſit*. Mirum videri poſſit Doctiſſimum POCOCKIUM, cum " tam multa diſputaverit de Rabbinica hujus vocis notione, de hac " nihil dixiſſe, quæ auctoritate tanto graviore commendatur, tan- " toque eſt ad orationis contextum accommodatior." H.

" Habet וטאטיתה MS. וטאטתיה quindecim MSS. et una Edit. " Et במטאטי quatuordecim MSS." K. Secundum has Lectiones forma radicalis eſt טאט, non טאטא.

שיר

SIVE HYMNUS.

PRÆLECTIO VICESIMA NONA:

DE IDYLLIO HEBRÆO.

Inter Hebræorum Cantica, quæ communi vocabulo שירים appellantur, alia ſunt quæ a Poeſeos Lyricæ natura aliquatenus recedunt, nec ad eam ſpeciem, quæ Ode vulgo dicitur, commode referri poſſunt. Ea in ſingularem potius claſſem, Idylliorum titulo notatam, placet includere: cujus et nominis et rei reddenda nobis eſt ratio.

Græcorum Carmina nonnulla (an ab ipſis Poetis, an a Grammaticis qui eorum monumenta recenſerent, id factum eſſet, haud liquido affirmaverim) generali Titulo Εἰδύλλια inſcripta fuiſſe accipimus; qui nihil aliud denotat, niſi quaſdam Poematum Species, ſive diverſa quædam Carmina, abſque aliqua vel formæ vel argumenti certa deſignatione. Id nomen etiamnum retinent Pindari Odæ. Quod ſi quæ aut levioris argumenti, aut ſtyli ſubmiſſioris, aut generis quomodocunque inferioris eſſe viderentur, nec item ab una materia inſcribi poſſent, ea diminutivo vocabulo Εἰδύλλια appellabant. Ita inſcri-

inſcribuntur Theocriti Poematia, Bucolica nimirum cum aliis varii generis admiſtis: qualia Latini Eclogas malebant vocare, quaſi Poemata quædam habito ex pluribus delectu edita: vel diverſa ex cauſa, et verecundiore titulo, Silvas; quaſi congeriem Carminum ſubito impetu effuſorum, quæ vel ſecundis curis, vel tali etiam delectui, materiem præbere poſſet. Quanquam autem Εἰδύλλιον ſit nomen vagum et commune, nihil ex vi ſua de Carminis ſpecie certo præfiniens, uſu tamen et conſuetudine ſuum quendam et proprium Characterа tandem obtinuiſſe videtur: et fortaſſe non male ita deſcribi poteſt, ut ſit Poema modicæ magnitudinis; ſtyli medii, æquabilis, ad ſuavitatem et elegantiam potiſſimum comparati; diſpoſitionis facilis, rectæ, apparentis. In hoc genere perfecta quædam exempla præbent Hebræi Vates: eorum pleraque haud pigebit ſingulatim commonſtrare atque exponere.

Primum hic nobis occurrunt Pſalmi Hiſtorici, Dei laudes ex rebus geſtis et miraculis in populi ſui gratiam editis celebrantes: quorum prior, [1] Aſaphi nomine inſcriptus, Iſraelitarum hiſtoriam ab Exitu Ægyptiaco ad Davidis uſque tempora exequitur; rerum tantum præcipua excerpens et illuſtrans: ſtylo ſimplici fere atque temperato, ſed poetica conſtructione et quibuſdam ſententiarum luminibus diſtincto. Nec plane hiſtoricus eſt rerum ordo; nam ne tot rerum tam longa temporum ſerie geſtarum ordinata expoſitio faſtidium crearet, miracula Ægyptiaca valde eleganti et felici egreſſione inducuntur, et Epiſodii cujuſdam locum obtinent. Idem argumentum aliis duobus Pſalmis mate-

[1] PS. LXXVIII.

riem

riem præbet, quinto nimirum et ſexto ſupra centeſimum: quorum alter hiſtoriam uſque ab Abrahamo repetitam ad Exodum deducit; alter ab Exodo ad poſteriora Iſraelitarum tempora proſequitur: uterque ſuperiori illi Poemati per omnia plane ſimilis, cum univerſo ſtyli colore, (niſi paulo fortaſſe ſimplicior,) tum etiam, quæ merito erat laudanda, facilitate et gratia Exordii.

Jam vero hi Pſalmi, quorum hactenus feci mentionem, tota forma et charactere mirifice conveniunt cum Hymnis Græcorum. Sane Græci Interpretes, ut id obiter notemus, ipſum Pſalmorum Librum rectius inſcripſiſſent ΥΜΝΟΙ; quæ vox cum Hebræo Titulo תהלים multo melius congruit. Erat apud Græcos hoc poematis genus a prima uſque eorum Poeſeos origine uſu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res geſtæ, aliaque ad eorum hiſtoriam pertinentia: ita factum videmus in iis quæ etiamnum ſuperſunt in hoc genere Græcorum monumentis; in elegantiſſimis Hymnis Callimachi, iiſque qui Homero tribuuntur: eandem habet rationem Carmen Theocriti Διοσκουροι inſcriptum, quod revera eſt Hymnus, iſque pulcherrimus; nec immerito in Idylliorum cenſum relatus, qui totum hoc genus ſatis apte poſſit includere. Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgilium, [1] accuratiſſimum vetuſtatis imitatorem, egregie expreſſit geminus ille chorus Saliorum,

" qui carmine laudes
" Herculeas et facta ferunt."

[1] ÆNEID. VIII. 285.

Hymni

Hymni illi antiqui, qui Orphei falso dicuntur, sunt potius τελεται, sive quæ Latini Indigitamenta nominabant; habent enim[1] "tantum Deorum invocationes, quibus "utebantur in Mysteriis ii qui sacris cujuspiam Dei ini-"tiarentur." Utramque Hymni speciem pulcherrime conjunxit interque se sociavit Ovidius, poeta elegantior incertum an doctior: nam exordium Hymni in Bacchum[2] continet ejus Dei Indigitamenta, hoc est, nomina ejus et titulos solenniter enuntiat; reliqua pars ejusdem res gestas et laudes exequitur.

Restat adhuc alius, qui inter Historicos numerari potest, Psalmus nimirum centesimus tricesimus sextus. Dei laudes celebrat, et infinitam ejus potentiam et benignitatem prædicat, facto ex operibus Creationis exordio, inductis dein miraculis Exodi, quorum præcipua ordinatim fere exequitur. Inchoatur hoc Carmen noto illo Districho;

הודו ליהוה כי טוב
כי לעולם חסדו׃

"Laudate Jehovam, quia bonus est;
"Quia æterna est ejus benignitas:"

quod alternis cantari solitum fuisse Ezræ[3] testimonio liquet: illud autem habet præcipue notabile, quod ejus Distichi posterior versiculus, ab altero choro identidem interjectus, singulis etiam versiculis subjunctus, (quod est singularis exempli,) perpetuam επῳδὴν facit. Hinc satis clare perspicitur ratio omnis et forma Versus Intercalaris: quippe qui unum aliquem sensum, in

1 JOS. SCALIGER. Annot. in Hymn. Orph.
2 METAMORPH. IV. II.
3 EZR. III. 10, 11.

quo

quo potiſſimum totius Carminis argumentum aut finis vertitur, dilucide, breviter, ſimpliciterque exprimit; quique aptis pro Carminis diſpoſitione intervallis, rei efficacius animo imprimendæ cauſa, injicitur. Verſum hujuſmodi Intercalarem Idyllio præcipue convenire, ejuſque Poematis quodammodo proprium eſſe, ſatis evincit Theocriti, Bionis, Moſchi, Virgilii denique auctoritas. Ex Sacris Vatibus unum alterumque exemplum adjungam, quod cum perfectiſſimis in hoc genere tantorum Poetarum monumentis conferri non vereatur: in quo, ut eluceat cum univerſa Poematis elegantia, tum Verſus Intercalaris vis et venuſtas, ordo rerum et totius diſpoſitio præcipue explicanda eſt.

Inter elegantiſſimos proculdubio recenſeri meretur Pſalmus centeſimus ſeptimus; ejuſque elegantia maxima ex parte rerum diſpoſitioni et univerſæ Poematis formæ debetur. Celebrat hoc carmen Dei bonitatem et miſericordiam erga omnes homines in maximis eorum calamitatibus, præſenti auxilio petentibus conceſſo, teſtatam: primo, errantibus in deſerto, fameque laborantibus; tum, in vincula conjectis; deinde, morbo conflictantibus; poſtremo, in alto jactatis. Subjiciuntur divinæ ſeveritatis adverſus improbos, erga pios benignitatis exempla; quæ cum ſuperioribus hominum cordatorum meditationi commendantur. Ita totum Poema in quinque partes fere æquales ex ipſa materiæ ratione diſtribuitur; quarum priores quatuor clauduntur Verſu Intercalari ipſius Hymni conſilium et finem exprimente:

יודו ליהוה חסדו
ונפלאותיו לבני אדם׃

" Laudent

" Laudent Jehovam ob ejus miſericordiam,
" Et miracula in hominum gratiam edita."

Hoc ipſum Diſtichon perpetuo variatur, alio ſubjecto Diſticho, quod vel materiem modo tractatam reſumit ;

כי השביע נפש שוקקה
ונפש רעבה מלא טוב :

" Nam ſatiavit animam fatiſcentem,
" Animamque eſurientem implevit bonis :"

כי שבר דלתות נחשת
ובריחי ברזל גדע :

" Nam fregit portas aheneas,
" Et vectes ferreos diſcidit ;"

vel ipſius επφδης ſententiam repetit, noviſque imaginibus amplificat ;

ידו ליהוה חסדו
ונפלאותיו לבני אדם :
ויזבחו זבחי תודה
ויספרו מעשיו ברנה :

" Laudent Jehovam ob ejus miſericordiam,
" Et miracula in hominum gratiam edita :
" Et offerant ſacrificia laudis,
" Et facta ejus læto cantu enarrent :"

וירוממוהו בקהל עם
ובמושב זקנים יהללוהו :

" Et exaltent eum in cœtu populi,
" Et in concilio ſeniorum eum celebrent."

In his etiam omnibus elegantiſſime fit tranſitus a calamitatis deſcriptione ad liberationem, perpetua repetitione ejuſdem Diſtichi :

ויצעקו אל יהוה בצר להם
ממצוקותיהם יצילם:

" Et invocârunt Jehovam in rebus afflictis;
" Ex eorum anguſtiis eos liberat:"

quod tamen non videtur habere naturam Verſus Intercalaris. Ultima pars, quæ in materiem paulo uberiorem excurrit, ſuam habet clauſulam duobus item diſtichis conſtantem, gravem et bonæ frugis plenam, nec a totius Poematis pulchritudine quidquam derogantem.

Superſunt quidem in Pſalmis alia ejuſdem generis, ſed haud æque perfecta exempla: alterum itaque ex Iſaia petam; eoque libentius, quod Vatem elegantiſſimum hic, ut ſæpe etiam alibi fit, obſcuravit vulgaris capitum diſtributio, unum pulcherrimum Poema in duas partes diſcerpens, diverſiſque hinc inde ſectionibus adnectens, quibuſcum ei nulla intercedit argumenti neceſſitudo. Capitis noni partem poſteriorem cum ſequentis initio conjunge,[1] jam integrum habes Vaticinium editum in Iſraelitas Samariæ regnum tenentes; grave, atrox, comminationibus plenum: eam quidem vim habens et ſublimitatem, ad quam Idyllium raro conſurgit; ipſam tamen Idyllii formam adeo perfecte expreſſam exhibens, ut in eam claſſem jure referri poſſit. Quatuor ſunt hujus Poematis partes, quarum unaquæque continet denunciationem Divinæ vindictæ in

1 ISAI. IX. 8, —— X. 4. " In uno MS ſpatium vacuum re-
" linquitur poſt ISAI. X. 4; ſed nullum ejuſmodi ſpatium ad
" finem Cap. IX. In alio MS poſt Cap. X. 4. interponitur ſpatium
" unius lineæ." K.

popu-

populum rebellem, grave aliquod crimen ei exprobans, plagamque merito infligendam intentans. Primo, arguitur Iſraelitarum Arrogantia et Faſtus; tum, animi Obduratio, et communis morum Depravatio; tertio, audax Impietas, omnia quaſi flamma et incendio corripiens et devaſtans; poſtremo, Judiciorum iniquitas et Oppreſſio pauperum. Hæc ob ſingula certum aliquod atque horribile ſupplicium denunciatur: cui porro ſubjicitur minax Clauſula, quæ זעפה facit, ad augendum terrorem mirifice comparata; qua ſignificatur, graviora adhuc imminere, nondum his pœnis fore expiata populi delicta, nec juſtitiæ Divinæ ſatisfactum:

בכל זאת לא שב אפו
ועוד ידו נטויה׃

"His omnibus nondum converſa eſt ejus indig-
"natio;
"Sed manus ejus adhuc eſt extenta."

Quæ hactenus protuli exempla ex ipſo habitu ac facie Idylliorum claſſi protinus adjudicanda ſunt: reſtant fortaſſe non pauca, quæ ob ſtylum et characteres eidem æque adſcribi debent, in Libro Pſalmorum potiſſimum; nimirum ubi tractatur una aliqua materia plenius et ordinatius quam ab Oda fieri ſolet. Talis eſt Pſalmus centeſimus quartus, qui Dei Creatoris laudes exornat, ſumpto argumento ex pulcherrima ſapientiſſimaque totius rerum naturæ diſpoſitione; quod, uti par erat, ordine eleganti et imprimis dilucido, ſtyli coloribus jucundiſſimis, imaginibus magnificis, ſplendidis, amœnis, variis, ſed iiſdem lectiſſimis, illuſtrat. Hoc Hymno nihil extat, nihil cogitari poteſt, perfectius; ſive Carmen ipſum, ſive Hymni genus ſpectes. Habent

quidem Prodigia quod primo aſpectu grandius apparet, quodque animum admiratione et ſtupore ferit protinus et vehementius percellit: veriſſimam tamen laudis materiem, Deo Optimo, Maximo, digniſſimam, hominum mentibus fervido et permanenti pietatis ſenſu imbuendis accommodatiſſimam, præbet ejuſdem in creanda rerum univerſitate potentia, in ornanda ſapientia, in ſuſtentanda regendaque providentia, in rebus humanis adminiſtrandis juſtitia et bonitas. Græcorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulæ; eæque de rebus nec valde admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, præter Cleanthis Stoici Hymnum [1] Jovi inſcriptum, hoc eſt, Deo Creatori, ſive, ut ipſe loqui amat, Æternæ Rationi rerum Naturæ Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum ſane antiquæ ſapientiæ monumentum, ſenſibus magnificis, ſolidis, veriſque refertum: quæ enim habet Philoſophus de ſumma Dei potentia, de ſupremæ Legis et totius Naturæ harmonia, de hominum impiorum cæciſque animæ perturbationibus obnoxiorum ſtultitia atque inſania; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipſum perpetuis laudibus digne poſſimus celebrare; hæc omnia tam ſano minimeque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum ſpiritum aliquatenus videantur accedere.

Merito in hoc genere primas tenet Hymnus ille Davidis, quem modo memoravi: illi proxime aſſidet alius ejuſdem Auctoris, tum ratione argumenti, tum etiam eximiæ pulchritudinis: celebrat enim infinitam Dei

1 Vide CUDWORTH. *Syſtem. Intellect.* pag. 432. vel H. STEPHANI *Poeſim Philoſoph.*

ſcien-

ſcientiam, et admirabilem in humano corpore fabricando ſolertiam; et ſi fortaſſe ordinis et diſpoſitionis venuſtate a priore vincitur, ſenſuum tamen, imaginum, figurarum, dignitate atque elegantia neutiquam ei cedit. Superioribus itaque exemplis cumulus accedat Pſalmus centeſimus triceſimus nonus; quem Latinis verſibus utcunque expreſſum, fretus veſtra, Academici, toties mihi perſpecta indulgentia, recitabo.

PSALMUS CXXXIX.

Tu mihi ſemper ades; Tu me omni ex parte patentem
Intueris, Deus! et manifeſto in lumine cernis.
Tu me, quicquid ago, quoquo veſtigia flecto,
Uſque premis; ſeu luce labor, ſeu alterna ſilenti
Nocte quies redeat: Tu pectus et abdita mentis
Perſpicis, introrſum inſinuans; cæcoque receſſu
Exagitas latitantem, arctaque indagine cingis.
Tu dubiis vixdum eluctantia dicta labellis
Antevenis, primoſque animi præverteris orſus.
Quippe manu prenſumque tenes; nudumque, recluſumque,
Ante, retro, exploras, mihi me præſentior ipſo.
O Deus! infinitum atque inſcrutabile Numen!
Cuncta ſciens Mens, ipſa incognita! qua fugiam Te,
Obtutuſque tuos et conſcia lumina fallam?
Aſcendam cœlos? ibi Tu: ſubeam ima barathri
Tartara? ades; ſimul hæc magno loca numine comples.

Auroræne procul rutilas ferar ales in oras?
Occiduine petam fines novus incola ponti?
Hic etiam tua me ducet manus; hic tua curſum
Dextera præveniet cohibens, reprimetque fugacem.
Ergo petam tenebras, et condar nocte ſub atra:
Demens, qui tenues umbras, et inania vela,
Sancte! tuis obvertam oculis, denſiſſima cui nox
Pellucet, tenebræque ipſæ ſunt luminis inſtar.
Te Dominum Auctoremque colo; Tu hos conditor artus
Formâſti, et gravida texiſti matris in alvo.
Obſtupeo, et memet læta formidine luſtro,
Divini monumentum operis! Tu corporis omnem
Compagem, merſam tenebris et carcere cæco,
Perſpexti; tua ſolerti per ſingula ductu
Dextera iit, tua pinxit acus mirabile textum.
Ipſe rudi invigilans maſſæ, primiſque elementis
Conſcius inſtabas: juſſas orientia formas
Membra minutatim induerunt, quocunque vocares
Prompta ſequi: ſua cuique tuis inſcripta tabellis
Effigies erat, atque operis data norma futuri.
Ut mî animum ſancto permiſta horrore voluptas
Percipit! ut vano juvat indulgere labori,
Dum tua facta, Deus, recolo; tua mente revolvo
Conſilia, et numero artificis miracula dextræ!
Promptius expediam, quot volvant æquora fluctus;
Littore vexato quam multæ agitentur arenæ.
Uſque eadem incaſſum meditanti lumina ſomnus
Opprimit; uſque eadem vigilanti cura recurſat.
Non Tu ſacrilegos perdes, Deus? Ite, profani!

Ite procul, ſcelerum auctores, cædiſque miniſtri!
Non ego, Sancte, tuos hoſtes hoſtilibus iris
Inſequar? en! bellum Tibi bella parantibus ultro
Indico; neque do dextram, neque fœdera jungo.
Tu nunc eſto mihi teſtis; Tu pectoris ima
Cerne, Deus! penituſque altos ſcrutare receſſus.
Excute, ſiqua mihi cæcis concreta medullis
Hæret adhuc labes, et noxia corda refinge.
Tum ſceleris purum accipias, mittaſque ſalutis
Æternum per iter, rectoque in tramite ducas.

POEMATA DRAMATICA.

שיר השירים

CANTICUM CANTICORUM.

PRÆLECTIO TRICESIMA:

CANTICUM SALOMONIS

NON ESSE JUSTUM DRAMA.

VETERES, Platonem [1] ſecuti, univerſam Poeſim, pro diverſa enunciationis ratione et forma, dividebant in enarrativam, imitativam ſive dramaticam, et mixtam. Cujus diſtributionis haud ſane magna eſt utilitas; cum neque diverſas poematum ſpecies ſecernit, neque alicujus poematis intimæ naturæ et conſtitutioni explicandæ multum inſervit. Siquidem omnes hæ formæ ſunt omnium poematum communes; niſi quod genus Epicum non ſimplicem ſed mixtam narrationem ſemper adhibeat, Scenicæ Poeſeos natura formam imitativam neceſſario poſtulet. Et ut liberum eſt cuivis alii poemati forma mixta uti, ita nihil prohibet quo minus, ſi libeat, etiam

1 Vid. PLAT. De Rep. Lib. III.

drama-

dramaticam induat. Verum, neſcio quomodo, uſu jam receptum eſt, ut hæc forma dramatica, quanquam multis communis, certum tamen Poematis genus conſtituat, vel ei ſaltem nomen imponat. Itaque in hoc genere Dramatico quid habeat Hebræorum Poeſis, mihi jam quærendum reſtat: et ne nobis illudat nominis ambiguitas a recentioribus inducta, in ipſo limine præcavendum eſt.

Dramaticæ quidem Poeſeos appellationem, uti modo notavi, omnino ad ſe traxiſſe ſibique vindicâſſe videntur duæ præcipuæ ſpecies cæteris excluſis; fere enim jam obtinuit, ut ea intelligamus Tragœdiam ſolummodo et Comœdiam. Id autem nomen multo latius patet: nihil enim aliud ſpectat, niſi externam enunciationis formam; et de omni poemate recte uſurpatur, in quo perſonæ loquentes inducuntur ſine poetæ interlocutione; uti fit in bene multis Theocriti et Virgilii Bucolicis, in nonnullis Horatii Sermonibus, unaque atque altera Ode. Quo itaque accuratius de hac re agamus, Poeſim Dramaticam in duas ſpecies diſtribuere libet; unam minorem, quæ per enunciationem imitativam, ſive perſonis introductis, mores, affectus, actiones exprimit: alteram majorem, quæ uti cætera omnia, ita inſuper Fabulam aliquam continet, ſive Rem geſtam unam, integram, ſatis amplæ magnitudinis, in qua aliud ex alio ſequitur, quæque per variam eventuum novorum ſeriem ad exitum aliquem deducitur. Hæc ſpecies in ſe complectitur Comœdiam atque Tragœdiam; quæ uti a minoribus illis Carminibus Dramaticis Fabulæ potiſſimum ratione diſtinguuntur, ita ab Epico præcipue diſtant modo enunciandi.

In

In priore illa ſpecie Dramatici Carminis apud Hebræos nonnulla extant exempla, et palam apparent; latent fortaſſe alia, eaque plura quam ſuſpicamur. Eſt quidem crebra illa mutatio perſonarum apud Hebræos Vates plerumque animi valde commoti, et ex vehementi affectu ab actionis deſcriptione in ejuſdem imitationem inconſulto tranſeuntis; ſed nonnunquam formam dramaticam indicat, eoque modo commodiſſime explicari poteſt. Habet hanc formam Pſalmus viceſimus quartus, continens, uti antea expoſui, Arcæ tranſlationem in montem Sionem, quæ per totum ſcenice quodammodo exhibetur; quanquam non niſi in poematis fine dialogiſmus appareat. Et inſignis ille locus Iſaiæ, ubi Meſſias Vindex cum Choro quodam loquens veluti in ſcenam inducitur: [1]

מי זה בא מאדום
חמוץ בגדים מבצרה
זה הדור בלבושו
צעה ברב כחו
אני מדבר בצדקה רב להושיע׃
מדוע אדם ללבושך
ובגדיך כדרך בגת׃
פורה דרכתי לבדי

1 ISAI. LXIII. 1, ——— 6. " Verſ. 1. Poſt אני additur in " margine יהוה. MS. Legitur המדבר, præfixo Articulo Demon- " ſtrativo, in MS. Leg. צדקה, ſine ב præfixo, in MS. ſic LXX. " VULG. Leg. ורב, cum ו præfixo, in triginta uno MSS. ſic " LXX. SYR. VULG.

" Verſ. 2. Leg. אדום in viginti octo MSS. et tribus Editt. " Leg. ללבושיך, pluraliter, in viginti uno MSS. ſic LXX. SYR. " Pro ל 1.mo legunt מ VETT. omnes.

" Verſ.

ומעמים אין איש אתי
ואדרכם באפי
וארמסם בחמתי
ויז נצחם על בגדי
וכל מלבושי אגאלתי:
כי יום נקם בלבי
ושנת גאולי באה:
ואביט ואין עזר
ואשתומם ואין סומך
ותושע לי זרעי
וחמתי היא סמכתני:
ואבוס עמים באפי
ואשכרם בחמתי
ואוריד לארץ נצחם:

CHO. "Quis iſte, qui venit ab Edomo?
"Tinctis horrendum veſtibus, a Botſra?
"Iſte verendus amictu;
"Grandi paſſu incedens pro maxima vi ſua?
MES. "Ego Juſtitiæ prædicator, potens ſalutis.
CHO. "Quare rubet amictus tuus?

"Verſ. 3. Leg. אדרכם, ſine ו præfixo, in duobus MSS. ſic "SYR. VULG. Pro אגאלתי habet MS אגאלהו.
"Verſ. 4. Leg. שנת, ſine ו præfixo, in tredecim MSS. et "tribus Editt. Sic VULG.
"Verſ. 5. Pro וחמתי habent וצדקתי ſeptem MSS. et tres "Editt. Vide Cap. LIX. 16.
"Verſ. 6. Pro ואשכרם leg. ואשברם in viginti quinque "MSS. et in una Editione." K.

"Et

" Et veſtes tuæ, ut calcantis in torculari ?
MES. " Torcular calcavi ſolus ;
" Et ex populis nemo vir erat mecum :
" Et calcavi eos in ira mea ;
" Et protrivi eos in æſtu meo :
" Et reſperſa eſt cædes eorum in veſtes meas ;
" Et omnem amictum meum fœdavi.
" Nam dies ultionis in corde meo eſt ;
" Et annus, quo meos redimam, venit :
" Et circumſpexi, neque erat adjutor ;
" Et obſtupui, neque enim erat ſuſtentator :
" Tum mihi ſalutem præſtitit brachium meum ;
" Et indignatio mea ipſa me ſuſtentavit.
" Et conculcavi populos in ira mea ;
" Et in æſtu meo eos contrivi ;
" Et cædem eorum derivavi in terram."

Ex eodem item genere eſt Pſalmus centeſimus viceſimus primus ; quem etiam, cum et brevis ſit nec inelegans, integrum apponam. Rex, ad bellum gerendum, ut videtur, egreſſurus, prius ad Arcam Dei in monte Sione conſtitutam accedit ; et divinam opem, in qua ſe unice confidere profitetur, implorat :

אשא עיני אל ההרים
מאין יבוא עזרי :
עזרי מעם יהוה
עשה שמים וארץ :
אל יתן למוט רגלך
אל ינום שמרך :
הנה לא ינום ולא יישן
שמר ישראל :

יהוה

יהוה שמרך
יהוה צלך על יד ימינך:
יומם השמש לא יככה
וירח בלילה:
יהוה ישמרך מכל רע
ישמר את נפשך:
יהוה ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם:

" Attollam oculos meos in montes,
" Unde venit auxilium meum.
" Auxilium meum eſt a Jehova,
" Qui fecit cœlos et terram."

Reſpondet illi e Tabernaculo Pontifex:

" Non ſinet labi pedem tuum;
" Non dormitabit, qui Te cuſtodit:
" Ecce non dormitabit, neque ſomno ſuccumbet,
" Qui cuſtodit Iſraelem.
" Jehova Te cuſtodiet;
" Jehova Te obumbrabit ad dexteram.
" Interdiu Sol non Te lædet,
" Neque Luna per noctem.
" Jehova Te cuſtodiet ab omni malo;
" Cuſtodiet etiam animam tuam.
" Jehova cuſtodiet exitum tuum et introitum,
" Ex hoc tempore, et uſque in ſæculum."

Atque hæc de minori illa ſpecie Dramatici carminis, ſeu potius de forma Dramatica, quæ cuivis fere Poemati pro libitu competit, dicta ſufficiant. Altera illa, quæ continet in ſe Actionem ſive Fabulam, quæque revera con-

conſtituit juſtam eamque perfectiſſimam Poematis ſpeciem, diligentiorem diſceptationem meretur.

Duo omnino extant apud Hebræos Poemata, quæ hic in quæſtionem venire poſſunt, Canticum Salomonis, et Carmen Jobi; monumentorum omnium ſacrorum vel elegantia, vel ſublimitate, vel etiam obſcuritate, maxime notabilia. Poſt infinitos aliorum labores vix quicquam aliud in me ſumam, quam ut inquiram paulo accuratius in utriuſque Poematis naturam et formam, et quouſque ad juſti Dramatis ſpeciem accedat: de cætero, ex doctorum potiſſimum ſententiis, quæ mihi maxime probabiles videbuntur, breviter expoſiturus, ſi quæ neceſſaria erunt vel ad hanc quæſtionem expediendam, vel ad præcipuas Carminum venuſtates illuſtrandas.

Canticum Canticorum Salomonis, (ita inſcriptum propter ſummam excellentiam vel compoſitionis vel argumenti,) eſt Epithalamium, ſive ὑμέναιος Nuptialis; vel, ut Hebræum potius titulum ei imponamus, שיר ידידות, [1] Carmen Amorum, fervidiſſimos ſimulque ſuaviſſimos exprimens affectus, amoris vim omnem ac dulcedinem ſpirans; ipſius Salomonis ſermo cum Sponſa ſua, qui varie exhibentur, et ſoli, et inter ſe invicem loquentes. Inducuntur etiam Puellæ, Sponſæ Comites, quæ ſcenæ ſemper intereſſe videntur, et ſuas etiam in dialogo partes gerunt: fit item mentio Juvenum Sponſi Amicorum; [2] ſunt autem mutæ Perſonæ. Hæc ex moribus Hebræorum, qui in nuptiis adhibere ſole-

1 Ita inſcribitur PSALMUS XLV.

2 CANT. V. 1. VIII. 13. vid. III. 7, —— 11.

bant

bant παρανυμφιυς; quales numero triginta honoris cauſa Samſoni [1] in feſto nuptiali aderant: in Evangelio φιλοι τυ νυμφιυ, [2] et υἱοι τυ νυμφωνος, [3] dicti; ex Hebræorum vocibus רעים, et בני חופה: [4] occurrunt ibidem Virgines decem, Sponſo obviam ituræ; nimirum בתולות רעות הכלה. [5] Quæ ſatis indicant ſedem et quaſi fundamentum hujuſce Poematis poſitum eſſe in Hebræorum ritibus nuptialibus, eoque Connubii quandam formam exprimi. In hoc plerique omnes conſentiunt Interpretes: de univerſa autem operis œconomia, de rerum ordine, de partium diſtributione, ſumma eſt diſſenſio. Nihil aliud jam quærimus, niſi an Fabulam contineat, ſive Actionem aliquam imitetur: atque ex omnibus Eruditorum opinionibus, quæ ad hanc rem faciunt, maxime mihi probabilis videtur Viri Clariſſimi, admirabili ingenio ſummaque doctrina prædiți, Jacobi Benigni Boſſueti de hoc Poemate Sententia. [6] Eam, quantum ad Carminis formam ac dipoſitionem pertinet, breviter Vobis exponam, Academici: an inde ſequatur, haberi illud poſſe pro juſto Dramate, dehinc videbimus.

Conſtat, Nuptiale Convivium apud Hebræos per ſeptem dies fuiſſe celebratum, [7] ut omnia fere ſolennia per Hebdomadas: hinc quærendam exiſtimat Vir Doctiſſimus Poematis conſtitutionem, totumque in totidem partes, ſeu dies, diſtribuendum. Non temere diei noctiſ-

1 JUD. XIV. 11.
2 JOH. III. 29.
3 MATT. IX. 15.
4 LIGHTFOOT. in MATT. ibid.
5 PS. XLV. 15.
6 Vid. BOSSUET. Præf. et Comment. in CANT.
7 Vid. GEN. XXIX. 27. JUD. XIV. 12.

que

que recurrentis vices paſſim memorantur: iis itaque utitur indiciis in vera partium diviſione indaganda. Peracto ex more nuptiali Epulo, Sponſa veſperi ad virum deducebatur: hinc ſumendum Nuptialis Hebdomadis initium; nam Hebræi in diebus numerandis a veſpera inchoabant. [1] Sponſus, qui Paſtor eſſe fingitur, ſummo mane ad conſueta ruſticanæ paſtoraliſque vitæ officia repetenda proficiſcitur: Sponſa mox evigilans, et abſentem requirens, prorumpit in voces pleniſſimas amoris et deſiderii, unde Poema exordium ſumit. Solennis eſſe videtur matutina Sponſi egreſſio; hinc illa proficiſcentis, et Sponſæ quieſcenti conſulentis, ſæpius repetita obteſtatio: [2]

השבעתי אתכם בנות ירושלם
בצבאות או באילות השדה
אם תעירו ואם תעוררו
את האהבה עד שתחפץ׃

" Obteſtor Vos, Solymitides,
" Per capreolas, perque cervas agreſtes,
" Ne excitetis, neve expergefaciatis,
" Dilectiſſimam, donec ipſa velit."

Nec minus frequens illa Puellarum exclamatio: [3]

מי זאת עלה מן המדבר׃
מי זאת הנשקפה כמו שחר׃

" Quænam eſt Illa, quæ aſcendit e deſerto! —
" Quænam eſt Illa, quæ proſpectat, ut Aurora!"

ita Sponſam e thalamo mane progredientem, et primum apparentem, admirari et ſalutare videntur. Hæ temporis

1 Vid. GEN. I. 5, &c.
2 Cap. II. 7. III. 5. VIII. 4.
3 Cap. III. 6. VIII. 5. VI. 10.

matutini

matutini ſignificationes. Noctis interdum fit [1] mentio; interdum ex adjunctis [2] indicatur. Quas temporum notas ſi quis vere repertas rectèque conſtitutas eſſe admittet, iiſque inſiſtet, is, credo, videbit totum opus ſatis commode diſtingui poſſe in portiones ſeptem, [3] quarum unaquæque unius Diei ſpatium occupat. Addit Auctor, videri ſibi ultimo die deſignari Sabbatem; ex eo quod Sponſus non jam, ut alias, ſolus egreditur ad ruſtici operis negotia, ſed una cum Sponſa [4] e thalamo procedit in publicum. Hæc eſt Viri Magni ſententia; quam ita amplector, non ut evidentem et certam, ſed ut conjecturam in re valde obſcura non omnino omni probabilitate deſtitutam: ita ſequor, ut faculam, qua clariorem in tantis tenebris nec illucere video, neque affulſuram ſpero.

Favet hæc Sententia omnium maxime ei opinioni, quæ Carmen hoc in juſti Dramatis loco habet; ita enim eſſet Rei cujuſdam geſtæ imitatio ac repræſentatio Scenica. Quod ſi, qui Dramatis appellationem ei tribuunt, ex paſſim jam recepta vocis ſignificatione loquuntur; ii ſane id volunt dicere, contineri hoc Poemate Fabulam, ſive Actionem unam, integram, idoneæ magnitudinis,

1 Cap. III. 1. v. 2.

2 Cap. II. 6. VIII. 3.

3 Hæc eſt operis diſtributio ex mente BOSSUÉTI:

Dies Primus:	Cap. I.		——	II.	6.
Secundus:	Cap. II.	7,	——		17.
Tertius:	Cap. III.		——	V.	1.
Quartus:	Cap. V.	2,	——	VI.	9.
Quintus:	Cap. VI.	10,	——	VII.	11.
Sextus:	Cap. VII.	12,	——	VIII.	3.
Septimus:	Cap. VIII.	4,	——		14.

4 Cap. VIII. 5.

in qua aliud ex alio ſequitur, quæque per varios eventus ad exitum aliquem perducitur. Verum Feſti Nuptialis ſolennitas in ſe ſpectata minime cenſenda eſt iſtiuſmodi fuiſſe. Rituum quidem atque inſtitutorum, quæ apud Hebræos in nuptiis celebrandis locum habuerunt, non niſi valde imperfecta ad nos pervenit cognitio; nihil autem occurit, ex quo ſuſpicari poſſumus, ea fuiſſe ejuſmodi, ut in ſe ſuaque natura aliquam eventuum varietatem includere, aut veræ ac legitimæ rerum geſtarum conſtitutioni materiem præbere poſſent. Una erat lætitiæ ſeries, idem gaudii tenor. Poterat quidem externi aliquod caſu aliquando incidere, quo rerum in deterius vel contra mutatio fieret; vel unde Fabulæ, ſimplicis fortaſſe ſed veræ, argumentum oriretur: an hic ita ſe res habeat, ex ipſo Poemate colligendum. Verum nihil ejuſmodi ibi occurrit; a principio uſque ad finem idem eſſe videtur rerum ſtatus, idem color; niſi quod amantium variantur affectus, eo præcipue, quod nunc abſentes languent, nunc mutuo conſortio præſentes fruuntur. Sponſa[1] Sponſum abſentem deſiderat, quærit, invenit, amplectitur, domum deducit; iterum inſequitur fugientem, ſed fruſtra; mœret, languet, comitibus mandata dat ei perferenda, et ſplendidam fuſamque ejus formæ deſcriptionem ſubjicit. Nihil hic juſtæ Actionis ſimile; nec quod magis accedat ad naturam legitimæ Fabulæ, quam quæ habet quodvis e Theocriti aut Virgilii Bucolicis Dramaticis, quibus Paſtores amores ſuos, luſus, aut certamina exponunt; quæ nemo temere in eadem claſſe cum Euripidis aut Terentii Fabulis collocabit. Id itaque ſatis tuto jam ſtatuere licet, Canticum Salomonis ad minorem illam ſpeciem

1 Cap. III, et V.

Dramæ

Dramaticæ Poeſeos pertinere, ſeu formam ſolummodo dramaticam habere; neutiquam juſti Dramatis titulo inſigniri poſſe.

Verum ſane ex alia parte hoc Poema cum Græcorum Dramate magnam habet affinitatem: nam Chorus ille Virginum cum Choro Tragico mirum in modum conſentire videtur. Adſunt ad omnia vel conſilii vel ſolatii officia paratæ: cum Sponſis colloquuntur; percontantur, reſpondent; omnibus ſe immiſcent, nec recedunt uſquam. Exiſtimaverunt Viri eruditi, Theocritum Poetam ſuaviſſimum, ſeptuaginta illis Interpretibus æqualem, et in aula Ptolemæi Philadelphi una florentem, aliqua ex hoc Carmine delibâſſe, et pene ad verbum expreſſa in ſua Idyllia tranſtuliſſe. [1] Nec magis a ſimilitudine veri abeſſe videretur opinio, ſi quis judicaret, Græcos uſum Chori totamque ejus conſtitutionem ex hoc Salomonis Poemate didiciſſe, et ad Tragœdiæ ſuæ ornamentum accommodâſſe; ſi non multo magis credibile eſſet, hujuſce Cantici notitiam nimis ſero ad eos perveniſſe; planeque inſuper conſtaret, Græcorum Chorum aliam omnino habuiſſe originem, neque Chorum Fabulæ, ſed Fabulam Chori fuiſſe acceſſionem.

1 Confer. CANT. I. 9. VI. 10. cum THEOC. XVIII. 30, 26. CANT. IV. 11. cum THEOC. XX. 26. CANT. VIII. 6, 7. cum THEOC. XXIII. 23, ——— 26.

PRÆLECTIO TRICESIMA PRIMA:

DE CANTICI SALOMONIS

ARGUMENTO ET STYLO.

De Cantici Salomonis œconomia et conſtitutione, quæ mihi in ſumma opinionum diverſitate maxime probabilia videbantur, breviter expoſui. De vero ejus Argumento non minus anceps et obſcura eſt quæſtio. Alii omnia ad proprium verborum ſenſum reſtringenda cenſent; alii in omnibus quærunt Allegoriam: nec inter eos qui Allegorice interpretantur magis convenit; alii ſimplicem tantum Allegoriam admittunt, quidam etiam eam quam Myſticam voco, hiſtoricæ nimirum rei veritati ſuperſtructam. Quæ ſane omnia a meo inſtituto aliena exiſtimarem, et ut ſumma obſcuritate involuta libenter defugerem, niſi et ſingulatim de hujuſmodi Allegoriæ cum ſacra Poeſi conjunctione atque affinitate antea egiſſem, et perpetuo diligenter notâſſem uſum et conſuetudinem et analogiam Dictionis Parabolicæ; qua certæ Imagines, plurimum Naturales, certas alias notiones, quarum ſubtilior eſt ratio, lege quadam conſtanter ſervata, exprimunt: quam rem unam arbitror, ſi accurate inveſtigetur, ad intelligendos Vates Hebræos ſemper maximo adjumento fore; in ea certe hujuſce quæſtionis cardo præcipue vertitur.

Itaque

Itaque ut ad rem illico veniam, et in quæſtione valde obſcura quæ mihi maxime probabilia videntur exponam; plane profiteor me in eam partem propendere, ut exiſtimem, Carmen hoc eſſe omnino Allegoricum: primo, Judaicæ veteris et Chriſtianæ Eccleſiæ conſenſu et auctoritate motus; deinde, idque maxime, Dictionis Parabolicæ Analogia inductus. Eam profecto ii parum videntur expendiſſe, qui huic opinioni præcipue adverſantur, quique neſcio quam Imaginum incongruitatem et indignitatem objiciunt; cujus offendiculi amovendi cauſa, quod multis impedimento eſſe video, hujuſce Allegoriæ rationem et legem, et ſacrorum Vatum in eadem adhibenda prope omnium conſenſum, paulo fuſius explicabo.

Cum eæ ſint humanæ mentis anguſtiæ, ea imbecillitas, ut vix ullam Divinæ Naturæ partem cogitando complecti vel inveſtigando attingere poſſit; dignatus eſt Deus immenſam ſuam majeſtatem veluti contrahere, et craſſis imaginibus adumbratam exhibere, quo ſe intra limites noſtri conceptus ſiſteret, ſuamque naturam hebeti humani intellectus aciei expoſitam planeque conſpiciendam præberet. In ſacris itaque Scripturis deſcendit quodammodo in terram Deus, humano corpore, membris, ſenſibus, affectibus indutus; omnia mortali ſimilis, — ημεν δημας, ηδε και αυδην. Hanc Allegoriam ανθρωποπαθειαν appellant; quæ valde late patet, et Theologiæ proprie dictæ, uti in monumentis ſacris traditur, magnam partem occupat. In primis hic locum habent Affectus: neque ſane eſt ulla mentis humanæ commotio ac perturbatio, quæ non cum omnibus ſuis adjunc-

tis, plane ac ſine omni remedio ac lenimento, Deo tribuatur; nec minimum eæ, quæ multum terrenæ fæcis ſecum admiſtum habere videntur, Iracundia, Dolor, Odium, Ultio. Fieri non potuit, quin ſuas etiam in hac veluti fabula partes ageret Amor, iſque ardentiſſimus vehementiſſimuſque qui in hominis naturam cadit. Itaque non Affectus ſolum Paterni pietas lenitaſque Deo tribuitur, ſed et Conjugalis Amoris vis, ardor, ſolicitudo, et ejuſdem etiam læſi violentia; cumque eo conjunctæ perturbationes, Deſiderium, Ægritudo, Zelotypia.

Hujus autem tranſlationis ratio minime omnium eſt obſcura: fundamento nititur valde aperto; et quanquam in varias partes et minutiora adjuncta ſæpe deducatur, ſua tamen ei ſemper conſtat perſpicuitas. Ex omnibus populis elegit ſibi Deus in gentem peculiarem Abrahami poſteros, eamque nationem ſolenni fœdere ſibi propriam dicavit. Hujus fœderis quædam erant utrinque præſtandæ conditiones; ex altera parte amor, defenſio, conſervatio; ex altera fides, obedientia, puruſque cultus. Hoc eſt illud Conjugium a Deo cum Eccleſia ſua initum; ſacroſancta pactio ſub ea imagine a ſacris Vatibus fere omnibus toties celebrata: inſigni exemplo ejus Metaphoræ, quam Ariſtoteles[1] Analogicam vocat; cum, propoſitis quatuor notionibus, prima ad ſecundam eandem habet rationem, quam tertia ad quartam; et voces homologæ inter ſe invicem commutari poſſunt. Ita Deus ad Eccleſiam eandem habet rationem, quam Maritus ad Uxorem; et Deus eſt Maritus Eccleſiæ, Eccleſia Uxor Dei: ſic etiam in cæteris, cum in plura adjuncta particulatim deducitur; quomodo

[1] POET. Cap. XXII. et RHET. III. 3.

enim

enim ſe habet ad Divinum illud Fœdus populi Pietas, Impietas, Idololatria, Rejectio; ſic ad Pactum Conjugale ſe habet uxoris Caſtimonia, Impudicitia, Adulterium, Repudium. Quæ notio ſacris Scriptoribus ita eſt familiaris, ut pro Idolorum cultu paſſim uſu receptum ſit Scortandi vocabulum, nec alienum locum ibi occupâſſe, ſed pene ſuum ac proprium obtinuiſſe, videatur.

Videamus autem paulum, quomodo in hac Imagine verſentur Sacri Vates, quam libenter ei inhæreant; quam non reformident eam in omnes partes educere, et per ſingula adjuncta perſequi. De Eccleſia in Dei gratiam reconciliata, inter alia complura ejuſdem generis, elegantiſſimus Iſaias [1]:

כי בעליך עשיך
יהוה צבאות שמו
וגאלך קדוש ישראל
אלהי כל הארץ יקרא׃

" Nam Maritus tibi erit Creator tuus;
" Nomen ei Jehova Exercituum:
" Et Redemptor tuus Sanctus Iſraelis;
" Deus univerſæ terræ vocabitur."

Et alibi per Comparationem [2]:

כי יבעל בחור בתולה
יבעלוך בניך [3]

1 ISAI. LIV. 5.

2 ISAI. LXII. 5.

3 בניך. Interpretes omnes, cum veteres tum recentiores, in anguſtias inextricabiles induxit hujus voculæ ambiguitas; quam cum male acceperunt LXX, male item punctaverunt Maſoretæ, illorum auctoritate conſecratus error late manavit, et penitus jam inolevit. Nihil tamen planius, nihil magis obvium et expoſitum: non eſt enim Plurale Nominis Subſtantivi בן, ſed Participii *Benoni* Verbi

ומשוש חתן על כלה
ישיש עליך אלהיך:

" Nam ut Juvenis Uxorem ducit Virginem,
" Ita Te Uxorem ducet Conditor tuus:
" Et ut Sponſus in Sponſa gaudet,
" Ita in Te gaudebit Deus tuus."

Eandem Imaginem varie et paulo liberius, utpote cum aliqua indignatione, proſequitur Jeremias [1], Judæis de-

Verbi בנה, hoc modo ſecundum leges Maſoreticas efferendum, בֹּנַיִךְ; eſtque parallelum ac ſynonymum עשׂך אלהיך in membro alterno. Conſer locum ISAIÆ modo citatum; ubi etiam nota, עשׂיך, בעליך, *Mariti, Creatores*, pluraliter dici cum eadem relatione ad eandem vocem. Hoc modo facillime tollitur illa Imaginis inceſtæ indignitas, quæ merito omnibus Interpretibus impedimento fuit. Ecce autem alium Iſaiæ locum, in quo item male accepta eſt a Maſoretis eadem ipſa vox:

מהרו בניך מהרסיך
ומחריביך ממך יצאו:

" Cito fient Conditores tui, qui te everterant;
" Quique te deſtruxerant, ex te prodibunt."

ISAI. XLIX. 17.

Ita enim invitis Maſoretis diſtribuenda eſt ſententia; ita explicanda cum LXX, qui non modo vocem ambiguam hic recte reddiderunt, (uti etiam fecerunt CHALD. et VULG.) ſed totam etiam periodum docte, accurate, eleganter, ut nihil poſſit ſupra:

Ταχυ οικοδομηθησεται ὑφ' ὧν καθῃρεθης,
Και οι ερημωσαντες σε εξελευσονται εκ σου.

Eos, ut ſolet, ſequitur ARABS. Simile quoddam Idioma verbi מהר, vide in PS. CVI. 13. EXOD. II. 18. eundem ſenſum verbi יצא, JER. XXX. 21. NAHUM. I. 11.

Cæterum in hoc commate, pro כי יבעל LXX. SYR. CHALD. legunt כי כיבעל. " Ante יבעלוך MS addit כן: ſic LXX. SYR. CHALD. " Pro ומשוש MS habet וכמשוש; et alius במשוש." K.

[1] JER. III. 1, &c.

fectionem

fectionem a Dei cultu exprobrans. Ab eadem tota pendet pars prior Vaticiniorum Hoſeæ; quam ſive ex Hiſtorica veritate interpreteris, ſive ad Allegoriam omnino detorqueas, perinde hujus tranſlationis, in hoc argumento quodammodo conſecratæ, lex et ratio elucebit. Verum nemo eſt, qui in hac materia pari cum audacia verſatus eſt, aut æque licenter ſe effudit, atque Ezekiel; Vates præfervidi ingenii, parum curioſus elegantiarum, ſecurus offenſionis: ut admodùm verear, ne in graves reprehenſiones incurrat hominum delicatorum, qui e Gallorum ſcholis Critici evaſerunt: ita omnes locos, qui huic rei adjacent, libere aperteque tractavit; binis Parabolis [1] bene longis, quibus Judæorum atque Iſraelitarum ingratum erga Deum animum, turpemque a vero ejus cultu defectionem, ductis imaginibus ab Uxore adultera, et Mulierum duarum amoribus meretriciis, fuſe exequitur. Has Parabolas, ex ipſius Dei perſona prolatas, cum clara et aperta Allegoriæ explicatione, in materia lubrica non ſane nimium caute timideque incedentes, ſed multa exponentes liberius; has, inquam, qui ſemel attente perpenderit, is opinor iis, qui Canticum Salomonis, in omnibus ſumme elegans et verecundum, in diviniorem ſenſum interpretantur, nunquam poſthac objiciet colores vel tam ſancto argumento indignos, vel a ſacrorum monumentorum uſu, gravitate, ac puritate ullo modo alienos. His accedat Pſalmus quadrageſimus quintus; ſanctiſſimum Epithalamium, de cujus argumento, quantum video, nulla eſt apud ſanos interpretes dubitatio, Dei cum Eccleſia ſua conjunctionem ſub eadem figura exprimens; quod etiam multi non temere judicârunt eadem occa-

[1] EZEK. XVI. et XXIII.

ſione

ſione compoſitum fuiſſe, eodemque veritatis fundamento conſtructum, quo hoc ipſum Salomonis Canticum. Non eſt denique prætereundum, Novi etiam Fœderis Scriptores[1] eandem Allegoriam ab anteceſſoribus ſuis receptam libenter admiſiſſe, ſuaque auctoritate denuo conſecraviſſe[2].

Abunde hæc ſufficiunt, ut mihi quidem videtur, ad amovendas omnes offenſiones ex parte rei ipſius et ex imaginis indignitate exortas, quæ plurimos Allegoricæ hujus Poematis interpretationi averſos et iniquos habuerunt. Eam ſententiam ulterius confirmare, et argumentis ex ipſo Poemate ductis munire, ſuperſedeo; reformidans, ut verum fatear, rei difficultatem: nam quanquam ita rem habere prorſus exiſtimem, opinione ductus, et auctoritate vetuſtatis, et præcipue, uti dixi, Tranſlationis Analogia; vereor tamen, ut id rationibus directis et ex interna operis ſtructura petitis ſatis clare evinci poſſit.

Quod ſi vero concedatur, Allegoricum eſſe hoc Poema; alia jam exſurgit quæſtio, quamnam ad ſpeciem Allegoriæ, ex tribus iſtis quas antea conſtituimus, referendum ſit. Earum prima erat Metaphora continua-

1 Vide MATT. IX. 15. JOH. III. 29. 2 COR. XI. 2. EPH. V. 23, &c. APOC. XIX. 7. XXI. 2. XXII. 17.

2 Hoc in loco notari meretur quod de Perſarum poeſi memorat CHARDINUS: ipſius verba apponam. "La debauche et le libertinage font le ſujet ordinaire de ces pieces [de Poeſie]; mais "il faut remarquer, que des Poetes plus ſages, comme *Afez* entr' "autres, traite dans ſes *Kaſel* des plus ſublimes matieres de la "Theologie affective ſous les termes de libertinage et par Allegorie." Voyages de CHARDIN. 4.to Tom. II. Ch. 14. Sed de hac re vide quæ in utramque partem eleganter diſputata ſunt a Viro Doctiſſimo GUL. JONES, *Poeſ. Aſiaticæ Comment.* Cap. IX.

ta;

ta; altera Parabola proprie dicta; tertia erat, quam Myſticam Allegoriam appellavi, quæ Hiſtoricæ veritati ſenſum ſublimiorem ſuperinducit. Iis plane accedo, qui in ultima illa Allegoriarum claſſe Carmen hoc includunt: quam cauſam ſane facile obtinere poſſumus, ſi modo ullus hic detur Allegoriæ locus; nam quin de ipſo Salomone hic agatur, deque veris ejus nuptiis, vix eſt ut dubitari poſſit. Norunt etiam qui in Vatum Hebræorum ſcriptis paulo diligentius verſati ſunt, quam ſit ea ratio Poeſeos ſacræ conſuetudini et naturæ conſentanea; quæ in vero argumento tractando ultra proximam materiem proſpicere amat, et rerum humanarum deſcriptionibus divinarum adumbrationem quandam ſubſternere. Argumentum autem huic Cantico præbent Nuptiæ Salomonis, Regis illius Iſraelitarum, et nomine et re, Pacifici: Sponſa ejus vocatur Salomitis, eodem nomine ad fœmininam poſitionem converſo, quanquam id Judæi perverſa pronuntiatione aliquantum obſcuraverunt: ſonat enim Salomo et Salomitis [1], plane ut apud Romanos Caius et Caia. Non erat prætereunda hujus appellationis animadverſio; habere enim videtur aliquid momenti, nec obſcuram continere occulti ſenſus ſignificationem: quorſum enim Conjugi Salomonis, præter conſuetudinem Hebræorum, imponeretur ipſius nomen, niſi ex vi ac notione vocabuli? unde intelligitur, eandem nominis vim in ipſo Salomone non eſſe negligendam, nec in ejus perſona unice hærendum. Quænam autem fuerit ea Salomonis Sponſa, non certo quidem conſtat: verum non abſurde conjecerunt Viri eruditi, fuiſſe eam Pha-

1 שלמה שולמית; quod ita Græce exprimi poteſt: Σολομων, Σωλαμιτις. CANT. VII. 1.

raonis

raonis Filiam, quam præcipue amavit Salomo. Quidni autem Salomo Ægyptiam uxorem ducens ex hac etiam parte apte adumbraret alterum Illum Pacificum, qui Eccleſiam ex gentibus et alienigenis delectam ſibi eſſet deſponſaturus?

Porro, de hac Allegoria id ſolum addam; ejus explicationem aggredienti duo imprimis eſſe cavenda: primo, ne in omnibus eam nimium urgendo, et minutiſſima quæque in partes pertrahendo, hominibus cordatis, doctis perinde atque indoctis, ludibrium debeat: tum, ut conſtanter teneat hujus Allegoriæ conſuetudinem ac legem in ſacris monumentis plene explicateque traditam, permittatque, ut, qui ejus auctor fuit, idem ſit ſolus interpres. Hac in parte multum, ut mihi quidem videtur, erraverunt eruditi quidam Viri [1], qui quæ de Sponſa dicta ſunt non ſolum de univerſa Eccleſia, ſed de piis etiam Animabus privatim interpretantur; (ut alia mittam longe abſurdiora;) quod quo nitatur fundamento, aut quomodo cum hujus Allegoriæ analogia a ſacris Vatibus perpetuo ſervata conſtare poſſit, non video.

Supereſt, ut de hujus Poematis ſtylo pauca dicenda ſint. Paſtorale eſſe hoc Carmen antea indicavi; ſiquidem duæ Perſonæ principes [2] Paſtores eſſe finguntur. Id non abhorrebat ab Hebræorum moribus, qui in curando pecore [3] multum erant occupati, neque alienum ducebant a principum virorum dignitate ejuſmodi negotiis vacare. Salomonem certe minime dedecebat

1 BERNARDUS, DURHAMUS, SANCTIUS, BOSSUETUS, &c.
2 Vid. Cap. I. 7, 8.
3 Vid. GEN. XLVI. 32, —— 34.

Paſtoris

Paſtoris munus, cujus Patrem Deus a gregibus ovium ad regnum Iſraeliticum evexiſſet. Cum autem omnis agreſtis et paſtoralis vitæ ſpecies in ſe ſuaque natura ſit jucunda, tum Hebræos ex uſu et conſuetudine, adjuncta etiam dignitatis opinione, præcipue delectabat. Hic vero coloribus ad omnem elegantiam compoſitis depingitur, ſummaque lectiſſimarum imaginum varietate commendatur. Etenim[1] "hæc Cantio tota ſcatet "deliciis: ubique flores, fructus, pulcherrimarumque "plantarum copia, veris amœnitas, agrorum ubertas, "horti vernantes, irrigui; aquæ, putei, fontes: odo"ramenta, ſive arte confecta, ſive quæ ſponte ſua hu"mus parturit: adhæc columbæ, turturum voces, "mella, lac, vina liquentia: poſtremo in utroque ſexu "formæ honeſtas ac venuſtas, caſta oſcula, amplexus, "amores tam pudici quam blandi: ſi quid horreſcit, "ut rupes, ferique montes, ac leonum cubilia, totum "ad voluptatem, ac velut pulcherrimæ tabulæ orna"tum varietatemque, compoſitum." Quam pulchræ ſunt deſcriptiones cum ſuaviſſimo affectu conjunctæ[2]!

קומי לך רעיתי
יפתי ולכי לך:
כי הנה הסתו עבר
הגשם חלף הלך לו:
הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו:

1 BOSSUET. Præf. in CANT.
2 Cap. II. 10, —— 13.

התאנה

קומי לך רעיתי
יפתי ולכי לך:

" Surge age, Deliciæ meæ!
" Formoſa mea, et veni!
" Ecce enim hyems præteriit;
" Pluvia tempeſtas tranſiit, abiit:
" Apparent humi floſculi;
" Tempus adeſt cantus avium;
" Et vox turturis in terra noſtra auditur.
" Ficus dulci ſucco condivit fructus ſuos,
" Et vineæ floreſcentes odorem diffundunt.
" Surge age, Deliciæ meæ!
" Formoſa mea, et veni!"

Quanta ſuavitate conditæ comparationes [1]!

מה יפי דדיך אחתי כלה
מה טבו דדיך מיין
וריח שמניך מכל בשמים:
נפת תטפנה שפתותיך כלה
דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתיך כריח לבנון:

" Quam jucundi ſunt amores tui, O ſoror mea,
" O ſponſa!
" Quanto dulciores amores tui vino,
" Et odor unguentorum tuorum omnibus aro-
" matis!
" Labia tua, O ſponſa, ſunt favi ſtillantes;

1 Cap. IV. 10, 11.

" Mel

" Mel et lac ſub lingua tua;
" Et odor veſtium tuarum ſicut odor Libani."

Sunt aliæ nonnullæ, quas operæ pretium erit paulo diligentius exponere [1].

שערך כעדר העזים
שגלשו [2] מהר גלעד׃

" Capilli tui ſicut grex caprarum,
" E monte Galaado emicantium."

Caprarum pili erant molles, nitidi, fulvi, Sponſæ capillis concolores [3]: comparantur pulcherrimi capitis cincinni cum denſis caprarum gregibus montem florentiſſimum ab imo ad ſummum uſque verticem operientibus.

שניך כעדר הקצובות [4]
שעלו מן הרחצה׃

1 Cap. IV. 1, ——— 5.

2 " Haud proclive eſſet hujus, ac vocum quarundam ſequentium, aliam explicationem exhibere, quam quæ ab interpretibus jamdudum tradita eſt. Vox hæc in lingua Arabica notat *aſcendere, ab inferiore loco in ſuperiorem evadere*: quæ ſignificatio quomodo hic admitti poſſit, non video. LXX. ἀπεκαλυφθησαν, et Cap. VI. 4. ἀνεφάνησαν: num a גלה? Sed notio illa, quam exprimit vox *emicare*, æque forſan ac quævis alia huic loco conveniet. Quod ſi verbum גלש in prædicta *aſcendendi* notione hic ſumatur, eum eſſe ſenſum oportet, qui ſupra exprimitur; nimirum, caprarum greges montem *ab imo ad ſummum* uſque verticem operire." H.

3 Vide Cap. VII. 5. et confer I SAM. XIX. 13, 16. cum XVI. 12. et conſule BOCHART. Hieroz. Part. I. Lib. II. 51.

4 " Verbum קצב notat *reſecuit, præcidit*: itaque interpretatio vocis קצובות *tonſarum*, quam plerique adhibent, quamque confirmant omnes Verſiones antiquæ, mihi videtur probabilis. Ex eodem, arbitror, verbo derivatur ſignificatio *præciſe* æqualium; quaſi

שִׁנַּיִךְ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת[1]
שֶׁעָלוּ מִן הָרַחְצָה
שֶׁכֻּלָּם מַתְאִימוֹת
וְשַׁכְלָה אֵין בָּהֶם׃

" Dentes tui ſicut grex ovium præciſe æqualium,
" Quæ e lavacro aſcendunt;
" Omnes inter ſe gemellæ,
" Neque eſt ulla pari ſuo orba."

Mirifice exprimitur dentium æqualitas, candor, perfecta compoſitio, et illæſa ſeries.

כְּחוּט הַשָּׁנִי שִׂפְתוֹתַיִךְ
וּמִדְבָּרֵךְ נָאוֶה

" Labella tua ſicut filum coccineum;
" Et decorus ſermo tuus:"

tenuia nimirum et mire rubicunda, commendantia vocis et locutionis dulcedinem et gratiam.

כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רַקָּתֵךְ
מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ׃[2]

" quaſi *præciſæ eſſent oves, ut æquales fierent.* [Vide BOCHART. Hieroz. Part. I. Lib. II. 45.] Eſtne vero hic ſenſus huic loco ſatis accommodatus? Nonne *candor* potius et *puritas* ovium, (ac proinde dentium,) his duobus membris exprimitur, quam *æqualitas*, quæ duobus ſequentibus exprimi videtur?" H.

1 " Verbum Arabicum תאם notat, non modo *gemellos parere*, verum etiam *ſocium habere*: unde תואם, *conjugatus, et ſerie conſequens*: et תואמיה, inquit GOLIUS, eſt *Margarita*, a nexu; ordo margaritarum: quibus imaginibus nihil poteſt eſſe ſignificantius ad exprimendam pulchre ordinatam et æqualem dentium ſeriem. Cl. MICHAELIS mavult *gemelliparæ*; reſpiciens forſan שכלה oppoſitum in proximo membro." H.

2 " *Poſt velum tuum*, inquit Cl. MICHAELIS, ab Arabico צמם, *conſtringere*: et noto, מצממה אלראס apud GIGGEIUM eſſe, *ſtipato capite*; cui operculum ſit inditum." H.

Genæ

" Genæ tuæ, ſicut ſectio mali punici,
" Cincinnis tuis intermicantes :"

paulum ſcilicet capillis velatæ, et ſub illa umbra dulcius erubeſcentes; ut grana mali punici, quorum color eſt candor rubore ſuffuſus, intra reſectum corticem.

כמגדל דויד צוארך
בנוי לתלפיות׃
אלף המגן תלוי עליו
כל שלטי הגבורים׃

" Collum tuum, ſicut turris Davidis,
" In pinnas extructa;
" In qua pendent mille clypei,
" Arma virorum fortium."

Cervix procera, erecta, excelſa, ad elegantiſſimas ſymmetriæ leges exacta; auro, gemmis, unionibus ornata; pulcherrime confertur cum Turre aliqua in arce Sionis, editiore, notæque elegantiæ, nec ſtructura minus quam ſupellectile decora; ubi varii generis arma ordinate tholis affixa erant.

שני שדיך כשני עפרים
תאומי צבידה
הרעים בשושנים׃

" Duæ mamillæ tuæ, ſicut duo hinnulei,
" Gemelli capreolæ,
" Paſcentes inter lilia :"

1 " Hanc vocem, quæ numeratur inter ἅπαξ λεγόμενα, quidam, " inquit R. L. B. GERSHOM, deducunt a תלה, *ſuſpendit*, et פיות, " id eſt, חרבות, *gladii :* alii a תלה, et אלף *mille*, (puta, *clypei :*) " ita proxime ſequens ſententia, אלף המגן תלוי עליו, erit explica- " tio etymologica iſtius vocis." H.

venuſtæ, tenellæ, ſororiantes, extanteſque in pectore candidiſſimo. Eſt צבי animal eximiæ pulchritudinis, ex ea ipſa nomen habens. Quibus omnibus quid delicatius, quid exquiſitius, quid etiam aptius et expreſſius, cogitari poteſt? Quantum perdidimus in aliis bene multis hujus Poematis locis, quorum claritati atque elegantiæ inextricabiles tenebras offudit vetuſtas!

אִיּוֹב

POEMA JOBI.

PRÆLECTIO TRICESIMA SECUNDA:

DE POEMATIS JOBI

ARGUMENTO ET FINE.

Cum de Jobi Poemate ejuſque natura et conſtitutione jam agendum ſit, video mihi eam quæſtionem propoſitam, in qua ſumma eſt opinionum diverſitas, prope ſola inter eruditos de maxima ejus obſcuritate conſenſio: ut argumentum vel tam difficile, vel toties tractatum, ingredienti quærenda ſit excuſatio temeritatis. Quanquam autem vel doctiſſimorum virorum de rebus valde dubiis inter ipſos diſſentientium aliquanto levior videri poſſit auctoritas, eoque minorem invidiam veniamque paratiorem ſint habituræ forſan aliorum, quæcunque ſint, ſententiæ; ea tamen defenſione non utar, cum id modo in me recipiam, quod mihi neceſſario imponit inſtituti mei ratio; non nova quæram, non eruditorum lites dijudicare auſim, obſcura vix ſperem illuſtrare; tantummodo ex locis clarioribus probabilia colligere, eaque quæ mi-

hi videntur aliquo rationis fundamento niti, non quaſi comperta ac plane percepta, ſed in opinione poſita, proponere : cum de Poematis conſtitutione et partibus ſatis clare diſputari non poſſe arbitror, niſi quis in tanta opinionum varietate, quæ ſit ſua potiſſimum de univerſo opere ſententia, prius explicet.

Inter omnia Sacri Codicis monumenta exſtare quodammodo mihi videtur Liber Jobi, quaſi ſingulare quoddam atque unicum ; utpote minimam omnium cum cæteris habens cognationem, nullam cum Iſraelitarum rebus neceſſitudinem. Ponitur [1] in Idumæa ſcena

1 Cum valde incerta ſunt ea omnia, quæ ex Græcorum monumentis et Geographiæ longe recentioris ſcriptoribus Eruditi congeſſerunt, ad indicandam Jobi cæterorumque, qui hic memorantur, patriam et ſedes ; aliam prorſus rationem ineundam cenſeo, et ex Sacris Literis unice petendam hujuſce quæſtionis ſolutionem : quæ itaque mihi videntur ad hanc rem illuſtrandam aliquo modo pertinere, exinde deprompta breviter exponam.

ארץ עוץ, Terra Utzi, eſt Idumæa, ut plane conſtat ex THREN. IV. 21. Erat Utz Seiri Choræi Nepos : GEN. XXXVI. 20, 21, 28. I PAR. I. 38, 42. Seirus tractum montanum cognominem ante Abrahami tempora inſederat, ſed ejus poſteris ejectis regionem occupaverunt Idumæi : GEN. XIV. 6. DEUT. II. 12. Duo alii viri memorantur eodem nomine עוץ appellati ; alter Shemi nepos, alter Filius Nachoris fratris Abrahami ; ſed an regio aliqua ex horum alterutro nomen duxerit, omnino non liquet. Eſt autem Idumæa pars Arabiæ Petrææ, Tribui Judæ contermina ad meridiem : NUM. XXXIV. 3. JOSH. XV. 1, 21. adeoque Terra Utzi recte locatur inter Ægyptum et Philiſtæos, JER. XXV. 20. ubi ordo locorum in populis recenſendis ab Ægypto uſque ad Babylonem ſatis accurate ſervari videtur ; atque iidem populi eodem fere ordine iterum collocantur, JER. XLVI, —— L.

בני קדם, Orientales : ita appellantur omnes illæ gentes diverſæ, populique miſcellanei, (uti vocantur JER. XXV. 20.) qui inter Ægyp-

Hiſtoriæ ; hominis Idumæi caſus narrantur ; qui loquentes inducuntur ſunt omnes Idumæi, vel finitimi Arabes, ex Abrahami quidem familia plerique oriundi : ſermo eſt pure Hebræus, quanquam auctore, ut videtur, Idumæo ; nam omnes Abrahami poſteros Iſraelitas, Idumæos, Arabas tum Keturæos, tum Iſhmaelitas, communi lingua diu uſos fuiſſe veri eſt ſimillimum. Idumæos autem, ac ſpeciatim Themanitas, ſapientiæ fama claruiſſe, Jeremiæ atque Abdiæ Prophetarum [1] teſtimonio conſtat : Baruchus [2] etiam hos vel præcipue τοις μυθολογοις και τοις εκζητηταις της συνεσεως adnumerat. De Auctore quidem varie opinati ſunt Viri eruditi : Eli-

Ægyptum et Euphratem habitant, Judææ circumvicini ad meridiem et orientem ; ſpeciatim Idumæi, Amalekitæ, Midianitæ, Moabitæ, Ammonitæ ; vid. JUD. VI. 3. et ISAI. XI. 14. Ex iis certe Idumæi et Amalekitæ ſiti erant ad meridiem Judææ ; vid. NUM. XXXIV. 3. XIII. 29. I SAM. XXVII. 8, 10. Hoc plane modo ſe res habere videtur : omnis ea regio inter Ægyptum et Euphratem vocabatur Oriens, primum reſpectu Ægypti, (ubi Iſraelitas ſic loqui didiciſſe cenſet JOS. MEDUS, Oper. pag. 580.) poſtea abſolute, et ſine ulla relatione ad ſitum loquentis, aut ad rem de qua agitur. Abrahamus dicitur amandâſſe concubinarum ſuarum, hoc eſt, Keturæ et Hagaræ, filios, קדמה אל ארץ קדם, " orientem verſus, in eam regionem quæ Oriens vulgo dicitur :" GEN. XXV. 6. ubi nomen regionis ab ejuſdem ſitu diſtingui videtur. Salomo perhibetur " ſapientia antecelluiſſe omnes Orientales " et omnem Ægyptum :" I REG. IV. 30. hoc eſt, omnes populos vicinos ex ea parte ſimul ſumptos : erant enim qui ſapientiæ fama non minimum claruerunt, extra Ægyptum ſiti, et Judææ vicini ad meridiem, nimirum Idumæi, (vid. JER. XLIX. 7. ABD. 8.) quorum hic habenda erat ratio. Ita Babyloniis edicit Jehova ; " Surgite, aſcendite in Kedarenos, et vaſtate filios Orientis :" JER. XLIX. 28. veruntamen ii ſiti erant Babyloniis ad Occidentem.

1 JER. XLIX. 7. ABD. 8.

2 BARUCH. III. 22, 23.

huum fuiſſe, Lightfooti noſtri conjectura eſt; quæ primo quidem aſpectu ſeſe aliquantum commendat: videtur enim Elihuus in exordio[1] ſui ſermonis aliqua ex Auctoris perſona efferre. Verum ea Apoſtrophe melius intelligitur ad Jobum, vel forſan ad ſeipſum, facta: ad hoc, duobus Diſtichis manifeſto conſtat, cum cætera omnia ex Auctoris perſona ſoluto ſermone efferantur. Altera, quæ plurimum etiam obtinuit, ſententia Moſem fuiſſe Scriptorem ſtatuit: quæ alii opinioni ſolummodo conſequens eſſe videtur; nimirum, Carmen hoc in Iſraelitarum ſolatium compoſitum fuiſſe, eorumque res aliquo modo adumbrare; quam ipſam eſſe vaniſſimam

Jobus igitur etſi numeretur inter Orientales, non eſt tamen propterea neceſſario locandus in Arabia Deſerta.

אליפז התימני, Eliphazus Themanites: erat Eliphazus Eſavi filius, et Theman Eliphazi: GEN. XXXVI. 10, 11. ex hac gente proculdubio erat hic Eliphazus. Theman certe eſt urbs Idumæorum: JER. XLIX. 7, 20. EZEK. XXV. 13. AMOS. I. 11, 12. ABD. 8, 9.

בלדד השוחי, Bildadus Shuachites: erat Shuachus Abrahami ex Ketura filius, cujus poſteri inter Orientales numerandi; cum fratre Midiane, et fratris filiis Sheba et Dedane fortaſſe collocandus: vid. GEN. XXV. 2, 3. Dedan eſt urbs Idumææ: JER. XLIX. 8. et in ejus limite orientali ſita videtur, ut Theman in occidentali; EZEK. XXV. 13. Ex Sheba oriundi Sabæi, in aditu Arabiæ Felicis ad Mare Rubrum: Sheba cum Midiane conjungitur, ISAI. LX. 6. Midianitis autem in eadem eſt regione non longe a monte Horebo, EXOD. II. 15. III. 1.

צופר הנעמתי, Zopharus Naamathites: inter urbes, quæ Tribui Judæ ſorte obvenerunt Idumæis vicinæ ad meridiem, numeratur Naama, JOSH. XV. 21, 41. neque alia occurrit hoc nomine: hinc forſan oriundus Zopharus.

אליהוא הבוזי, Elihuus Buzites: ſemel tantum occurrit Buz ut nomen loci vel regionis, JER. XXV. 23. ubi cum Dedane et Thema

[1] JOB. XXXII. 15, 16.

jun-

arbitror: cum morum, rituum, rerum Iſraeliticarum nulla veſtigia, nullam ſpeciem aut umbram reperio. Addo etiam, videri mihi ſtylum Poematis a poetico Moſis charactere haud paulum diſcrepare; preſſiorem enim eſſe, adſtrictiorem, breviorem, in poetica ſententiarum conſtructione accuratiorem: quod idem animadverti poteſt in Balaami Aramæi Vaticinationibus, hominis item exteri, ſed Prophetæ, nec a lingua Hebræa, nec a vero Deo, alieni. Probabiliorem itaque exiſtimo eorum ſententiam, qui vel Jobum ipſum, vel aliquem potius ei ætate ſupparem, Carminis Auctorem ſtatuunt: nam antiquiſſimum eſſe omnium monumentorum ſacro-

jungitur: Dedan, uti jam vidimus, eſt urbs Idumææ; Thema erat ex filiis Iſhmaelis, qui habitâſſe dicuntur "a Chavila uſque "ad Shur, quod eſt e regione Ægypti;" GEN. XXV. 15, 18. Saulus autem dicitur percuſſiſſe Amalekitas "a Chavila uſque ad Shur, "quod eſt e regione Ægypti;" I SAM. XV. 7. Chavila igitur iſthæc non longe eſt a finibus Amalekitarum; Amalekitæ autem nunquam ſeſe extenderunt ultra fines Arabiæ Petrææ; (vide RELANDI *Palæſtin.* Lib. I. Cap. 14.) adeoque Thema urbs, quæ inter Chavilam et deſertum Shur, eſt alicubi ad meridiem, vel ortum hibernum Judææ. Thema item Shebæ jungitur, JOB. VI. 19.

His probe perpenſis, clare, quantum in hujuſmodi quæſtione ſperare fas eſt, conſtare arbitror, Jobum in Idumæa habitâſſe, omneſque ejus Amicos in Arabia item Petræa, vel in regionibus proxime vicinis, ſedes habuiſſe. Unum hic objicitur: quæritur, quomodo Chaldæi ad Euphratem ſiti in camelos Jobi, habitantis in Idumæa tam longe diſſita, impetum facere potuerunt? quod ſatis eſſe cauſæ multis habetur, cur Jobi patriam in Arabia Deſerta non longe ab Euphrate collocent. Quid vero prohibet, quo minus Chaldæi juxta atque Sabæi, populi rapinis dediti, et prædæ cauſa turmatim longe lateque graſſantes, per omnes has regiones, in ſingulas gentes ac familias potius quam in nationes et regna diviſas, adeoque latrociniis ſemper infeſtas, impune vagari potuerint, et ab Euphrate etiam uſque Ægyptum excurrere? Porro autem ex altera

rum, [1] res, ſermo, univerſus character, ipſa denique obſcuritas, arguit. De ætate Jobi ipſius, quanquam accurate definiri non poteſt, non tamen video cur multum dubitemus. Moſe antiquiorem fuiſſe, ac æqualem etiam Patriarchis, ipſius longa ætas indicat. Ut cætera taceam huc pertinentia, quæ Viri eruditi animadverterunt, ante Legem latam eum vixiſſe probabiliter inferri poteſt ex eo Sacrificii genere, quod Deo jubente offert; ſeptem nimirum juvencos et ſeptem arietes: [2] quod in iis regionibus, ea ætate, nondum deleta inter gentes Creationis intra ſeptem dies memoria, obtinuiſſe, Balaami Aramæi exemplo conſtat. Nunquam

altera parte quæro, an æque credibile ſit, Amicos omnes Jobi, in Idumæa ejuſque vicinia degentes, ſtatim inaudire potuiſſe ea omnia quæ Jobo in Arabia Deſerta prope Chaldæam acciderant, eique protinus accurrere? aut, ſi eorum aliquos Arabiæ Deſertæ incolas fuiſſe quiſquam contenderit, inter ſe conſtituere, ut Jobum una viſerent, cum certo conſtet Eliphazum Themane in extrema Idumæa habitâſſe? Quod attinet ad Ptolemæi Αισιτας, (ſic enim habent exemplaria, non Αυσιτας,) non conſtat id nomen cum Hebræa voce עוץ vel una litera congruere. LXX regionem quidem Αυσιτιδα appellant, ſed in finibus Idumææ locant; et Jobum ipſum pro Idumæo, Eſavi Pronepote, habent. Vide Additamentum LXX. ad finem JOBI. Vide etiam HYDII Not. in *Peritſol* Cap. XI.

1 Contra antiquitatem Poematis, et id, quod ſupra dixi, nullam ei cum Iſraelitarum rebus neceſſitudinem intercedere, urgetur JOB. XXXI. 28. Vide ANONYMI *Liberam et Candidam Examinationem Concionum Epiſcopi Londinenſis*, p. 165. Quæritur, "Ubinam "terrarum a Magiſtratu in crimen Idololatriæ unquam animadver"ſum fuerit, niſi ſub œconomia Judaica?" Proponitur argumentum ut palmarium, et auctoritate LOCKII ſatis fidenter confirmatur. Nos auctoritate LOCKII ipſius multo melius muniti a ſcriptoris auctoritate ad rationum momenta provocamus. Ad quæſtionem reſpondetur: Sub œconomia Patriarcharum; in familiis et

2 JOB, XLII. 8. Confer NUM. XXIII. 1, &c.

ſub

in dubium vocata fuiſſet Hiſtoriæ veritas, niſi quibuſdam Allegoriarum conquiſitoribus tantum placuiſſent ſuæ fictiones, ut nihil amplecti vellent quod non umbratile eſſet et commentitium. Veritatem dico quoad rerum ſummam : nam ſermones omnes, atque alia aliqua fortaſſe adjuncta poetice ornata eſſe arbitror ; ſed nequaquam conficta aut detorta ad extruendam Allegoriam. In ipſo Poemate ne minima quidem Allegoriæ indicia comperio : in Prologo [1] ſi quæ ejuſmodi occurrunt, ſimilia ac paria habent etiam Libri Hiſtorici. Eſſe autem Prologum et Epilogum quodammodo extra ipſum opus, et Argumentum Poematis explicare,

ſub dominatu Abrahami, Melchizedechi, Jobi, cæterorumque. Ingruente Idololatria, divinitus evocabatur ex Chaldæa Abrahamus ; eum in finem, ut fieret pater gentis, quæ ab aliis omnibus diviſa Verum Deum coleret, publicum proponeret exemplum puræ religionis, contraque cultum vanorum numinum teſtimonium perhiberet. Nonne erat igitur Abrahami, in ſua familia principatum exercentis, proprium officium et munus in Idololatriam, cum fœdiſſimis flagitiis, atrociſſimiſque criminibus, adulteriis, ſtupris, homicidiis, conjunctam, animadvertere ? Nonne Melchizedechi, Jobi, omniumque tunc temporis in ſuis tribubus principum, qui veri Dei cognitionem et cultum in communi fere gentium circumvicinarum defectione adhuc retinebant, cavere, ne ſui deficerent ; coercere delinquentes ; obſtinatos, et rebelles, et ſceleris contagionem propagantes, ſupplicio afficere ? Enimvero in hac ipſa judicis animadverſione in Idololatriam, inque eam potiſſimum ſpeciem, quæ hic memoratur, (cultum nimirum Solis et Lunæ,) primævam et omnium antiquiſſimam, apparet manifeſtum indicium vetuſtatis, et nota inſignis ævi Patriarcharum. Si quis autem id tribuat poetæ mores ejus ætatis, unde fabulam ſuam deprompſit, accurate imitanti ; hoc quidem multo magis ad rem ; ad amovendum argumentum pro antiquitate Poematis ex hoc loco ſumptum : verum poetæ ſemibarbaro poſt Captivitatem Babylonicam ſcribenti tantam ſubtilitatem ut concedam, impetrare a me non poſſum. Porro autem, ſtylus

[1] JOB. I. 6, &c. II. 1, &c. Confer I REG. XXII. 19, —— 22.

Poematis,

manifeſtum eſt : ſed ejuſdem eſſe cum Poemate et ætatis et auctoris, ex eo patet, quod ad nodi ſolutionem, quæ in ipſo Poemate non datur, ſint neceſſarii. Sunt quidem in Prologo nonnulla, unde multi certo ſibi deprehendiſſe videntur ſcriptorem recentiorem ; quorum tamen argumenta parum in ſe ponderis habere exiſtimo.

Hæc omnia in ambiguo eſſe, et multis doctiſſimorum hominum controverſiis ultro citroque jactari, minime eſt mirandum : de præcipuo autem Poematis Argumento ac Fine potuiſſe unquam dubitari, id quidem merito mirari quiſquam poſſit. Nam quanquam multa ſint loca valde obſcura, multa quæ vereor ut quiſquam mortalium ſatis intelligat ; quanquam etiam in rerum et ſententiarum nexu, et ſerie orationis, plerumque præcipua poſita ſit obſcuritas ; eo tamen uſque tenebris involuta eſſe omnia, ut nihil in univerſum clare percipi certeque concludi poſſit, non eſt exiſtimandum. Ac longe quidem aliter ſe res habet. Effulget enim per totum una atque eadem, eodem ducens, quanquam ſæpius intermiſſa, lux : quam ſi quis attente ſequatur, neque ſeſe ultro tenebris immergat, iiſque nimium in-

Poematis, quod vel maximum eſt, præcipue vetuſtatem ſapit; eſt ejus peculiaris character ἀρχαϊσμός. Adeo ut, qui id infra Captivitatem Babylonicam deprimunt, non multo ſanius in Hebraicis judicare videantur, quam in Latinis Harduinus; qui aurea Virgilii, Horatii, cæterorumque poemata ferreis Monachorum ſæculis adſcripſit.

Quod ad alteram illam difficultatem attinet, cujus ſolutionem tantopere exoptat; nimirum, qui fieri potuit, ut ab œconomia Judaica alienus Deum patriorum criminum pœnas filiis reſervare diceret; JOB. XXI. 19: in præſens Horatiano illo verſiculo contentus abito Examinatorum omnium Candidiſſimus:

" Delicta majorum immeritus lues, Romane."

hæreat,

hæreat, non dubito quin univerſi operis ſeriem, argumentum, et finem, ſatis clare ſit perſpecturus. Eam rationem ſequamur paulum, Academici ; et obſcuriora ſuſpenſo pede tranſeuntes, clarioribus inſiſtentes diligentius, totum opus pingui, ut aiunt, Minerva percurramus, videamuſque, ſi quam univerſi argumenti notionem conſequi et in animis noſtris conſignare poſſimus.

Proponitur exemplum Viri Boni, pietatis conſpicuæ, probatæque integritatis, e ſummo rerum proſperarum faſtigio in profundiſſimas miſerias ſubita ruina deturbati : qui cum primo omnes, quibus abundabat, facultates, liberoſque etiam, amiſiſſet ; deinde graviſſimo inſuper totius corporis morbo laboraret ; iſthæc omnia æquo animo ac forti Deique reverentiſſimo ſuſtinuit. " Hucuſque, inquit [1] Hiſtoricus, nihil deliquerat Jo- " bus, nec indigni quidquam aut inſulſi Deo attribue- " rat :" et poſt ſecundam Tentationem, [2] " In his om- " nibus Jobus labiis ſuis haud quidquam peccaverat." Quod notat, iterumque urget Hiſtoriæ ſcriptor, quo excitet lectorem eumque attentiorem reddat ad ſequentia, quæ Poematis argumentum conſtituunt : nimirum ut animadvertat, num in conſtantia ſua perſtiturus eſſet Jobus, quæque adhuc etiam ingruerent mala pari animi fortitudine, parique dictorum modeſtia et temperantia, eſſet laturus. Accedebat enim jam aliud oneris, quo penitus exploraretur Viri virtus ; quod revera, uti nos jam præmonuit ſcriptor, haud æque firmiter eum ſuſtinuiſſe deprehendemus : Amicorum nimirum, qui ad eum conſolandi animo venerant, iniquæ ſuſpiciones,

1 JOB. I. 22.
2 JOB. II. 10.

acerbæ

acerbæ accuſationes, et importunæ vehementeſque altercationes. Hinc exſurgit Poematis Argumentum. Cum enim, poſt diutinum eorum ſilentium, in graviſſimos queſtus et ardentiſſimam Natalium ſuorum Execrationem paulo impotentius ſeſe effudiſſet Jobi dolor; exacerbati ſubito amicorum animi, mutatæ voluntates, et ſolatia, ſi quæ ſecum in ſinu repoſita attuliſſent, in contumelias verſa. Prior ex tribus illis egregiis Conſolatoribus impatientiam ejus corripit; arguit improbitatis; tecte quidem et oblique, cum de probis Deus hujuſmodi pœnas non ſumat; monet, non aſpernandam eſſe Dei caſtigationem. Alter, in alloquendo non lenior, pro conceſſo ac comperto habet, liberos ejus ſcelerum ſuorum pœnas luiſſe; ipſum, modo innocens ſit vel ad miſericordiam Divinam confugiat, in integrum reſtitui poſſe. Tertius eum accuſat arrogantiæ, vanitatis, et mendacii, eo quod ſe contra ſociorum accuſationes defendat; ad ſaniorem mentem vitamque ſanctiorem hortatur. Omnes de Dei judiciis in malos impioſque ſemper aperte editis, deque hypocritarum certiſſimo exitio, multa differunt, haud obſcure Jobum petentes. Quid ad hæc omnia ac ſingula Jobus? de ſuis miſeriis, de Amicorum inhumanitate, de Dei ab ſe alienatione, queritur; Deum hominesque teſtatur, innocentem ſe opprimi; Deo imparem eſſe, et juſtiſſimam cauſam obtinere non poſſe: animoſius paulo et contentioſius cum Deo agit, quem probos ac improbos æque plagis conficere affirmat. His reſponſionibus multo etiam magis irritati ſunt ſociorum animi: acrius ac vehementius ad accuſandum denuo ſe accingunt. Jobum impietatis, ſuperbiæ, impotentiæ, furoris, inſimulant: eoſdem locos tractant, de Juſtitia Dei, de impiorum ſuppliciis, certiſſimoque poſt brevem felicitatem excidio:

dio: quam ſententiam ſua patrumque ſuorum experientia comprobatam fidenter pronuntiant, multiſque imaginum ac ſententiarum luminibus exornatam graviſſime amplificant. Ex parte item Jobi eadem fere cum ſuperioribus, ſed multum aucta et exaggerata, retractantur; provocationes ad Deum, graviſſimæ expoſtulationes, integritatis ſuæ conteſtationes; de amicorum crudelitate, de vitæ humanæ vanitate, de ſuis miſeriis, queſtus, mœror, deſperatio: ſpem tamen ultimam in Deo ſeſe reponere fidenter teſtatur: quanto autem fortius impiorum pœnas objeciſſent adverſarii, tanto pertinacius Jobus eorundem impunitatem perpetuamque uſque ad mortem ſecuritatem felicitatemque [1] regerit et confirmat. His commotus prior Cenſorum Eliphazus ad apertas criminationes et contumelias deſcendit: hominem integerrimum graviſſimorum criminum acriter accuſat; injuſtitiæ, rapinæ, oppreſſionis, reum agit; utque impium virtutis et religionis ſimulatorem inſectatus, poſtremo ad pœnitentiam hortatur. Eo animoſius Jobus ad Dei Tribunal provocat, utque coram ipſo cauſam ſuam agere ſibi liceat, exoptat: de Dei in ſe ſeveritate impatientius queritur, de ſua juſtitia fidentius gloriatur; deinde ſuam de impiorum impunitate ſententiam acrius tuetur. Ad hæc alter Triumvirorum Bildadus ornate ſed breviter de Dei majeſtate et ſanctitate ſolummodo differit; audaciam Jobi clam exagitans, qui ad eum provocare auſus eſſet. Bildadum irridet Jobus; et infinitam Dei potentiam et ſapientiam fuſius et ornatius exponit. Cum autem nihil reponeret Tertius, cæterique penitus tacerent; veram

1 Sunt quidem Capita XXI, et XXIV, ex obſcurioribus; ſed mihi videtur ingenioſa et probabilis Cl. SCHULTENSII Interpretatio in hanc ſententiam.

tan-

tandem animi ſui ſententiam de impiorum ſorte aperit: non eſſe ſtabilem eorum felicitatem; ipſos eorumque poſteros Deum injuſtitiæ Vindicem ſubito quandoque experturos. Sed in his omnibus Divinam Sapientiam ab hominibus nullo modo perveſtigari poſſe; ſummam autem hominis Sapientiam in Dei timore poſitam eſſe. Priorem gloriam et felicitatem, cum præſenti ſua miſeria et dedecore comparatam, amplificat. Poſtremo contra Eliphazi criminationes, cæterorumque iniquas ſuſpiciones, vitæ anteactæ rationem ſingulatim reddit; ſuam in omnibus officiis ſpectatam integritatem coram Deo hominibuſque teſtatur; iterumque ad Deum Judicem provocat.

Hæc ſi vere ex univerſa orationis ſerie colligantur, quatenus eam per loca apertiora minuſque perplexa incedentes inveſtigare ac conſequi poſſimus, non difficile erit hujuſce partis, quæ Diſputationem inter Jobum et Triumviros continet, Argumentum ſtatuere. Quæſtio itaque eſt, De Jobi Pietate et Integritate; an, qui tam inſigni Dei judicio tantis malis conflictetur, pro pio et inſonte haberi poſſit. Ea in latiorem controverſiæ campum, quæſtionemque minus definitam, deducit; De Dei conſilio in hujuſce vitæ miſeriis et felicitate diſpenſanda. Amici, Jobum videntes tam graves pœnas luentem, hominem ſimulatæ pietatis accuſant, et atrocioris alicujus ſceleris reum falſo arguunt: Jobus nullius ſibi flagitii conſcius, et iniquis eorum criminationibus laceſſitus, integritatem ſuam fidentius et pertinacius, quam homini fas eſt, coram Deo tuetur; atque ita ſeſe juſtum eſſe contendit, ut Deum ipſum injuſtitiæ videatur inſimulare.

Status

Status hic Controverſiæ clariſſime explicatur in ſequentibus: nam cum Triumviri Jobo reſpondere deſiiſſent, [1] "eo quod juſtus ſibi videretur;" hoc eſt, quod ſe nullius ſceleris reum eſſe, quo tam graves Dei vindicis iras commeruiſſet, conſtanter contenderet; prodit Elihuus in utroſque commotus; in Jobum, "[2] quod "ſeſe præ Deo juſtificaret," hoc eſt, ita ſuæ juſtitiæ cauſam defenderet, ut Deum ipſum injuſtitiæ arguere videretur; in Triumviros, [3] "quod cum nihil habe-"rent quod Jobo reſponderent, eum tamen condemna-"rent;" nimirum quod inique ſecum ſtatuerent, Jobum impium eſſe et flagitioſum, cum tamen illius graviſſimis innocentiæ ſuæ aſſeverationibus nihil haberent quod reponerent, aut quo, rebus factiſque prolatis, eum ſceleris reum arguere poſſent.

Ad eundem controverſiæ ſtatum plane conformatur Elihui Actio: De ſe enim pauca præfatus, ſe alia ratione, ſine odio aut favore, cum Jobo acturum profitetur. Caſtigat itaque Jobum, ipſius verbis prolatis, quod ſuæ juſtitiæ nimium tribueret; quod ſe omnis delicti ac pravitatis immunem affirmaret; quod cum Deo contentioſius ageret, eumque hoſtili erga ſe animo eſſe dictitaret. Deum non neceſſe habere omnes conſilii ſui rationes hominibus exponere: multis tamen modis monere mortales; nocturnis ſcilicet revelationibus, aut immiſſis gravioribus morbis, quo ſuperbiam eis adimat. Jobum denuo increpat, eo quod ſe juſtum eſſe prædicaret, Deum autem injuſte atque inimice ſecum

1 Cap. xxxii. 1.
2 Cap. xxxii. 2. confer xxxv. 2. xl. 8.
3 Cap. xxxii. 3.

egiſſe

egiſſe affirmaret: quod quam indecorum quamque indignum eſſet, oſtendit. Tertio, Jobo objicit, quod ex bonorum miſeriis et malorum felicitate male ac perverſe concluderet, nemini prodeſſe Religionis cultum: probos etenim propterea calamitatibus diutius conflictari, quod auxilium Divinum vel non quærant, vel non patienter expectent, nec ſeſe coram Deo humiliter et ſubmiſſe gerant; quo uno reſponſo, ut [1] ipſe recte monet, tum Jobi contumacia caſtigatur, tum trium Cenſorum malignæ ſuſpiciones tolluntur. Poſtremo, Dei conſilium in hominibus caſtigandis aperit; nimirum ut probet eos, ut emendet, ut eorum ſuperbiam frangat; ut contumaces male perdat, ſubmiſſis autem gratiam præſtet: ita jam cum Jobo Deum agere; propterea ipſi cavendum, ne Deo minus obſequentem ſeſe præbeat, neve ultra in ſe delictum admittat. Porro, ex contemplatione Divinæ potentiæ et majeſtatis ad debitam Numini reverentiam præſtandam hortatur. Ad Elihui toties intermiſſas ac deinde repetitas caſtigationes nihil reſpondet Jobus.

Elihuum excipit Dei ipſius oratio; qua, in abditas conſiliorum ſuorum rationes deſcendere haud dignatus, ſed ſuæ immenſitatis ſtupenda quædam exempla proponens, in eodem, quod Elihuus ingreſſus erat, argumento inſiſtit: primo, caſtigata Jobi temeritate, eum Ignorantiæ arguit; qui ſuorum operum, quæ vulgo omnibus obverſantur, rationem percipere non poſſit; formationem et naturam terræ, maris, lucis, animalium: deinde, ei ſuam Debilitatem demonſtrat; ad edenda in æmulationem Numinis potentiæ ſuæ exem-

[1] Cap. xxxv. 4.

pla

pla provocans ; tum ad unum atque alterum ex brutis animantibus remittens, quibuſcum non auſit contendere ; quanto [1] minus cum Creatore, omnipotente, rerum omnium Domino, nullique obnoxio ? Ad hæc Jobus humillime ſe Deo ſubmittit, ſuam imbecillitatem atque ignorantiam agnoſcit, et cinere aſperſus pœnitentiam agit.

Quibus omnibus perpenſis, videor mihi vere conſtituere poſſe, hujus Poematis Argumentum eſſe, Tertiam ultimamque Jobi Tentationem ab Amicis criminantibus factam : cujus eventus eſt, primo Jobi æſtus, indignatio, contumacia ; deinde animi ſedatio, ſubmiſſio, pœnitentia : ejuſdem autem præcipuum eſſe Finem, Ut homines doceat, habita ratione tum humanæ corruptionis, ignorantiæ, et debilitatis, tum infinitæ Dei ſapientiæ et immenſæ majeſtatis, ſuis viribus, ſuæ juſtitiæ, renuntiandum eſſe ; Deo fidem habendum, et cum ſumma humilitate et reverentia ei ſeſe in omnibus ſubmittendum.

Illud autem diligenter imprimis animadverſum velim ; aliud plane Diſputationis inter Jobum et Amicos, aliud univerſi Poematis eſſe Argumentum : alium plane eſſe Poematis, alium univerſæ Hiſtoriæ Finem. Nam quanquam is ſit, quem dixi, Finis, id Argumentum Poematis, nihilo tamen minus concedi poteſt, Hiſtoriam univerſam ſimul ſumptam proprie continere Patientiæ ſpectatæ Exemplar et Præmium. Hæc quoniam non ſatis definite diſtincteque a doctis tractata ſunt, id

1 Vide Cap. XLI. 2, 3.

ipſum non minime in cauſa eſſe exiſtimo, cur in totam hanc quæſtionem tanta inducta ſit obſcuritas.

Non ignoro, hoc argumentum ineuntibus quæſtiones aliquas occurrere ſolere, quæ, ut ſolenni ritu fuſius tractentur, quaſi ſuo jure depoſcant: verum cum earum pleræque in locis quibuſdam obſcuris potiſſimum verſantur, quorum non ſatis adhuc explicata eſt ſententia; nec, quemcunque tandem exitum habituræ ſint, eorum quæ ſtatuimus veritatem, quantum video, ſunt labefacturæ; iis omnibus ſuperſedendum duxi. Nec vero, quia multa adhuc reſtant involuta et incerta, eſt idcirco de apertis et evidentibus dubitandum. Quod ad graviora quædam Dogmata attinet, quæ Viri eruditiſſimi ex egregio hoc veteris ſapientiæ monumento docte et ingenioſe confimârunt; cum ejuſmodi ſunt, ut vel ex locis itidem obſcurioribus potiſſimum pendeant, vel ad præcipuum Poematis finem, ut mihi quidem videtur, non pertineant, vel cum eo ipſo, quem jam ſtatui, probe conſtent; ea in diſquiſitionem vocare multo minus erat conſilium. Suffeciſſe etenim arbitror, quæ hactenus dicta ſunt, ei negotio, quod unum a me exigebat inſtituti mei ratio; et ad quæſtionem de hujuſce Poematis conſtitutione et virtutibus, quantum neceſſe eſt, aditum aperuiſſe.

PRÆLECTIO TRICESIMA TERTIA:

POEMA JOBI

NON ESSE JUSTUM DRAMA.

De Jobi Carmine eo potiſſimum conſilio inſtituta nobis eſt diſputatio, ut de ejus natura et conſtitutione accuratius paulo quæreretur, utque in Poematum Hebræorum cenſu ſuus ei certuſque tribueretur locus: quod ipſum otioſe et præter neceſſitatem feciſſe forſan videbimur; cum res jamdiu conſtituta ſit et præjudicata, et Poema hoc apud eruditos fere omnes et habeatur et appelletur Dramaticum. Verum cum hæc ipſa appellatio, uti antea notavi, ſit valde ambigua, non una hoc in loco oritur quæſtio; etenim quærendum eſt primo, qui de hoc loquuntur Dramate, quam notionem ei voci ſubjiciunt: quod ſi certo inveſtigare poſſimus, nuſquam enim quid velint clare explicant, erit tum poſtea diſceptandum, an id nomen ſub ea notione jure rectèque huic Poemati imponatur.

Poemata appellantur Dramatica, vel ex ſola enunciationis forma, cum perſonæ loquentes ac veluti agentes inducuntur ſine poetæ interlocutione; quæ erat antiquis recepta vocabuli notio: vel, quod hodie potiſſimum obtinet, cum ſub eadem forma Actio etiam quædam, ſive Fabula, exponitur. Prius ſi volunt, qui

Jobi Poema Dramaticum vocant, non repugno; neque vero operæ pretium eſſet ejuſmodi quæſtionem pluribus agitare. Profecto qui litigioſus eſſet, contendere poſſet, univerſum opus eſſe ex forma narrativa et dramatica Mixtum, cum pars Hiſtorica ex Auctoris perſona prolata negligi non debeat: verum cum ea omnia ſint ſoluto ſermone, et mihi videantur argumenti ſolum loco eſſe ad explicanda reliqua, neque Poematis partem ullam conſtituere; quæ autem ſingulis orationibus præmittuntur vix quidquam majus contineant, quam ſi nuda loquentium nomina præfigerentur; habeant, per me licet, quod petunt; ſit Poema Forma Dramatica compoſitum. Hoc autem ut concedamus, vix erit ſatis; ſunt qui majus quiddam poſtulare videntur: loquuntur enim de Rerum Conſtitutione, de Cataſtrophe Dramatis; θεον απο μηχανης induci dicunt; quidam etiam Actus Fabulæ, et in ſingulis Actubus Scenas, numerant; iiſdem certe vocibus utuntur, ac ſi de Tragœdia aliqua Græcorum ſermo eſſet; [1] adeoque cum Carmen Jobi Dramaticum vocant, de ea ſpecie Dramatis loqui cenſendi ſunt, quæ Athenis maxime et exculta eſt et perfecta. Reſtat itaque quærendum, an Poema Jobi præcipuas habeat Græci Dramatis proprietates, ita ut ad eandem ſpeciem jure referri poſſit.

Majorem hanc ac legitimam Dramatici Carminis ſpeciem eo potiſſimum nomine ab altera illa minore et communi ſejungi ſtatuimus, quod, præter Formam Dramaticam, juſtam atque integram etiam Actionem, ſive Fabulam, contineret. Atque id quidem ex mente Ariſ-

1 Vide CALMET, *Preface ſur Job.* HARE, Not. ad PS. CVII 40. CARPZOVII *Introduct. in Libros Biblicos*, Part. II. p. 76.

totelis:

totelis : nam quanquam plures ſtatuat Tragœdiæ partes, Fabulæ tamen primas tribuit ;[1] hanc principium, hanc finem, hanc omnium maximum, hanc animam Tragœdiæ appellat, ſine qua nec nomen ſuum obtinere, nec omnino eſſe poteſt. Fabula autem eſt Actionis Imitatio, ſive rerum geſtarum Compoſitio ; quod poſt explicat diſtinctius : Tragœdia, inquit, eſt Imitatio, non Hominum, ſed Actionum, et vitæ, et felicitatis, et infelicitatis : hoc eſt, præcipuum eſt hujus Poematis munus, non Mores humanos imitari ; nam nec ſola morum imitatio conſtituit Tragœdiam, et Tragœdia poteſt eſſe ſine moribus ; ſed Actiones, et vitam humanam exprimere ; compoſitam nimirum aliquam rerum geſtarum atque eventuum ſeriem adhibere, ex quibus ipſis efficitur agentium felicitas et infelicitas. Nam felicitas in actione eſt ; et finis hominis eſt actio quædam, non qualitas : quoad mores tales quidam, boni puta aut mali, habemur ; quoad actiones autem felices, aut contra, ſumus. Igitur Poetæ non eo conſtituunt Actionem, ut Mores imitentur ; ſed Actionis gratia Mores una complectuntur. Hactenus imitationem Actionis ab imitatione Morum accurate diſtinxit. Præterea autem eam Actionem [2] oportet unam eſſe, integram, et idoneæ magnitudinis. Porro, ut Fabulæ naturam clarius perſpiciamus, notandum eſt, duas eſſe ejus præcipuas ſpecies : [3] eſt enim vel Implexa, vel Simplex ; quarum altera continet, vel ſubitam rerum in contrarium mutationem, vel perſonæ ignoratæ agnitionem, vel etiam utrumque : altera neutrum habet, ſed continuo quodam et æquabili rerum tenore proce-

1 ARIST. Poet. Cap. VI.
2 Ibid. Cap. VII.
3 Ibid. Cap. X.

dit. Omnis autem Fabulæ, adeoque et Simplicis, etſi nihil habeat in eventis valde admirabile et improviſum, eſt tamen aliquis rerum [1] nexus et ſolutio, et ab una ad alteram harum partium tranſitus: quod fieri non poteſt, niſi aliud ex alio ſequatur; niſi ſit rerum et eventuum diverſorum ordo quidam et ſeries, quæ gradatim ad exitum aliquem perducit.

His omnibus probe expenſis, non dubito affirmare, Poema Jobi nullam omnino, ne Simplicem quidem, Actionem continere; ſed poſito rerum ſtatu certo ac definito, cui ne minima quidem commutatio ab initio uſque ad finem Carminis accidit, mores, affectus, ſententias, quæ ex eo ſtatu probabiliter vel neceſſario conſequuntur, ſolummodo imitari. Quid enim? inducitur Jobus e ſummo felicitatis gradu dejectus, et in graviſſimis miſeriis conſtitutus: exponuntur tum Jobi tum Amicorum in eo rerum ſtatu ſenſus et affectiones. Hoc enim in loco nova oritur Jobi Tentatio, deque ejus conſtantia duriſſima omnium quæſtio exercetur, quæ verum atque unicum totius Poematis argumentum conſtituit: nam, qui graviſſimas calamitates ſubito et cumulate ingruentes, paupertatem, orbitatem, et aſperrimos corporis dolores, integritatis ſuæ conſcientia fretus, tam fortiter ſuſtinuiſſet, ut nihil in dictis indecorum ſibi extorqueri, nihil de ſumma ſua erga Deum reverentia detrahi, pateretur; quæritur, an idem innocentiam ſuam ac virtutem, cui nimium fortaſſe tribueret ac plus æquo confideret, in ſuſpicionem et crimen vocari æque patienter ferret. Jobus, acerbiſſimo doloris ſenſu pene oppreſſus, ſortem ſuam impotentius

[1] Ibid. Cap. XVIII.

luget:

luget: Amici ejus intolerantiam caſtigant, de ejus virtute ſcrupulum ac dubitationem injiciunt, Dei juſtitiam in puniendis improbis amplificant. Acrius commovetur Jobus; apertius criminantur Amici. Alter ad Deum provocat, cum Deo animoſius expoſtulat: alteri interea inſtant, atque urgent jam concitatum; acerbius accuſantes, et indignationem ejus et confidentiam, paulo intemperantius ſe efferentem, vehementius exagitantes. Intercedit Elihuus, controverſiæ Arbiter: Amicorum acerbitatem, et inique conceptas ſuſpiciones, Jobi audaciam, et nimium elatos ſui fiducia ſpiritus, caſtigat. Jobus monentem æquo animo fert, ejus nimirum reprehenſione ſedatior factus, nec quanquam ſæpius expectanti quidquam reſpondet: Deo autem, ſuam ipſi temeritatem, debilitatem, et ignorantiam ob oculos ponenti, ſemel atque iterum humillime ſe ſubmittit, et pœnitentiam agit. Finitur hoc in loco, uti videtis, Jobi Tentatio, in qua periculum erat ne laberetur; et Poemati ſimul finis neceſſario imponitur, manente adhuc eodem ſine ulla mutatione rerum ac fortunarum ejus ſtatu. Eſt ſententiarum magna varietas, ſunt morum pulchræ imitationes, ſunt affectuum inſignes motus; magna lis, controverſia, diſputatio; ſed nulla rerum motio aut converſio, nulla Actio.

Vide autem, annon ipſa Argumenti conditio omnem Actionem excludat. Ex hoc ipſo enim rerum ſtatu, ex cumulatiſſimis Jobi miſeriis, naſcitur de ejus integritate dubitatio, eæque ſuſpiciones et criminationes, quibus Jobi indignatio exagitatur et incenditur, quibuſque ad expoſtulandum cum Deo, deque ſua virtute fidentius gloriandum, ſtimulatur; et par erat, ut manente eodem rerum ſtatu ad humilitatem Deique reverentiam

verentiam revocaretur. Fuiſſet enim valde παρα το πρεπον, ſi prius in integrum eſſet reſtitutus, quam animos ſubmiſiſſet, et pœnitentiam egiſſet. Jobi autem Pœnitentia Poemati finem imponit. Neque vero erat neceſſe, ut quæſtio de Dei Providentia et Juſtitia in ipſo Poemate ſolveretur, vel felici rerum Jobi exitu, vel etiam inducta Divinorum conſiliorum explicatione: non enim id primario agitur, neque Argumentum Poematis ipſa per ſe conſtituit iſthæc quæſtio, ſed ei potius deſervit atque ſubjicitur. Eſt enim, ut ita dicam, Inſtrumentum Tentationis: infertur ea Diſputatio ad explorandos intimos Jobi ſenſus, et nudandam latentem ſuperbiæ labem, quæ in ejus animo inſederat. Quamobrem eo minime ſpectat, uti nec ſpectare debuit, Dei oratio; neque enim res ipſa aut Poematis ratio poſtulabat, ut Divinæ Providentiæ inſtitueretur defenſio, ſed ut Jobi confidentia reprimeretur.

Porro, ſi rerum ſtatum mutas, mutabitur ſimul Argumenti ratio. Si priorem Hiſtoriæ partem, ſi poſteriorem, ſi utramque includis; jam habes Patientiæ in miſeriis omnibus externis ferendis ſpectatæ, et a Deo tandem ampliſſimis præmiis affectæ, inſigne documentum: a quo tamen haud paulum diſcrepat univerſa Poematis ratio, quod Jobi, Amicorum contumelias et probra intemperanter ferentis, Impatientiam potius exhibet: atque id quidem ex Argumenti neceſſitate; irritatur enim Jobus, excandeſcit, de ſua ſanctitate fidentius, de Dei juſtitia contentioſius, loquitur, Elihui nimirum monitis Deique caſtigatione corrigendus: ut hominibus etiam ſanctiſſimis ταπεινοφροσυνη, et fides in Deum cum ſumma reverentia conjuncta, commendaretur.

Quod

Quod ſi quis queratur, nos nimium curioſa vocabuli interpretatione calumniari; et hanc Jobi Tentationem, hanc ipſam Diſputationem, Actionis cujuſdam ſpeciem habere contendat: alio ſane rem deducamus, videamuſque, ſi quis e Græcis Tragicus Poeta ſimile argumentum eodem modo tractaviſſet, quid fuiſſet conſecuturum. Non eſt opus ut vobis notum faciam, quo artificio Sophocles Oedipi Tyranni Fabulam compoſuit; quanto cum ingenii et judicii acumine, paulatim ac per continuos gradus novorum eventuum, ex ipſo rerum ſtatu exſurgentium, horrendum illud arcanum retegitur, quo patefacto, ſibi ipſi Oedipus oſtenditur, et ex felici fit miſerrimus. Ponamus jam Sophoclem alia plane ratione eandem rem tractaviſſe, et totum Poema eo argumento confeciſſe, quod nunc extremo Fabulæ Actu continetur. Exhibetur hic Oedipus in ultimis malis conſtitutus: patent Affectuum loci pulcherrimi et τραγικωτατοι: infandi caſus miſerrima lamentatio; cæcitatis, dedecoris, exilii, calamitas: præſentis doloris acerbitas; præteritorum acerbior memoria; filiarum commiſeratio; ſui ſuorumque omnium deteſtatio, maxime eorum, qui expoſitum ſuſtulerant, ſervaverant, eduxerant: quæ omnia poeta pro re attigit:

Ιω Κιθαιρων, τι μ' εδεχθ; τι μ' ϑ λαβων
Εκτεινας ευθυς; ——

quæque ſequuntur παθητικωτατα. Poterat hæc ipſa dilatare, et uberius fuſiuſque exornare: poterat adjicere, deferveſcente paulum primo luctus ardore, culpæ purgationem, innocentiæ obteſtationem, ignorantiæ et fatalis neceſſitatis excuſationem, in Deos et Fortunam effuſiſſi-

effuſiſſimas querelas. Exſurgit, uti videtis, argumentum grande, ſplendidum, varium, copioſum, quæſtioque graviſſima a ratione Jobææ diſputationis non valde disjuncta. Poterat eam ipſam forma dramatica iiſdem inductis perſonis exequi, et juſtam menſuram Dramatis, ejuſque omnes ferme numeros et partes, explere; una tamen Fabula excepta, qua maxime ipſa Dramatis eſſentia continetur, et ſine qua reliquæ omnes in legitimo Dramate conſtituendo nihil valuiſſent: nam ejuſmodi Poema Græci δρηνον fortaſſe, aut κομμον, aut quidvis potius quam Tragœdiam appellaviſſent.

Quod ipſum magis adhuc confirmatur ejuſdem Sophoclis exemplo atque auctoritate: nam cum Oedipum denuo in ſcenam proferret, et eodem fere in loco, quem modo propoſui, argumenti ſedem poneret, longe tamen alia ratione rem tractavit. Oedipi Colonei nomen habet iſthæc Fabula; eſtque Simplex, ne videar Jobum voluiſſe obruere iniqua et invidioſa comparatione cum pulcherrima Implexarum. Inducitur Oedipus cæcus, exul, miſeriis confectus: in promptu ſunt omnes ii loci, quos indicavi; ſortis ſuæ lamentatio, Numinum ac Fati accuſatio, purgatio criminis, cæterique; quorum nullum prætermiſit, nullum non egregie exornavit poeta: nec tamen hos morum, affectuum, ſententiarum locos ipſum Poematis argumentum conſtituit, ſed argumento ſuperinduxit: ſeu potius ex ipſa Actione depromſit, quam invenit et contexuit pulcherrimam. Oedipus a filia manu ductus Colonum venit, ibi moriturus et ſepeliendus, Oraculi monitu; ita enim fore, ut Athenienſes Thebanis bello ſuperiores evaderent. Cum locus ſacer eſſet, ægre eum illic conſiſtere patiuntur Athenienſes; Theſeus tamen

eum

eum in hoſpitium ac tutelam recipit. Advenit altera filiarum fratrum diſcordias nuntians; item adfuturum jam Creontem, ut ex decreto Thebanorum eum in patriam reducat. Adeſt Creon; Oedipo ſuadet, ut Thebas redeat; recuſanti vim intentat: Theſeus Oedipum protegit: intervenit Polynices, ut in bello contra Thebanos Patrem ſibi ſocium adjungat, quæ erat victoriæ conditio: abnuit Oedipus, filiumque diris execratur: poſtremo, communicatis cum Theſeo Deorum reſponſis, mortem obit, et ibidem ſecreto ſepelitur. Inſtruitur hoc modo Actio juſta, integra, maximique momenti; cujus omnes partes eodem ſpectant, et ad eundem finem perpetuo diriguntur, in quo poſita ſunt Thebarum et Athenarum fata. Mores, affectus, ſententiæ exornant, non ſuſtinent, Fabulam: iſta ſi tollantur omnia, Actio nihilominus reſtabit, ſeque Tragœdia ſuſtentabit; ſublata autem Actione, cætera utcunque reſtent, una tollitur et omnino extinguitur Tragœdia.

Satis ex jam dictis conſtare exiſtimo Jobi Poema cum utrovis Oedipo Sophoclis, vel cum alia quavis Græcorum Tragœdia, recte componi non poſſe, ita ut ad eandem ſpeciem referatur, niſi vel Hebræi vel Græci Poematis conſtitutio funditus mutetur; niſi vel illuc accedat, vel hinc detrahatur, Actio: quod autem ea parte omnino deſtituitur, qua maxime continetur Dramatis eſſentia, id pro juſto Dramate falſo haberi.

Quanquam autem huic Poemati legitimi Dramatis titulum abjudicem, nihil de ejus pretio derogatum eo: quod ii potius faciunt, qui ad alienam normam id inique exigere voluerunt; unde neceſſe eſt vitioſum et man-

mancum videri, quod ſane in ſuo genere eſt pulcherrimum et perfectiſſimum. Quæ enim poteſt concipi in ejuſmodi argumento, difficili, et recondito, et ab omni actione abſtracto, elegantior œconomia? quæ diſtributio ordinatior? quæ, quantum in tantis vetuſtatis tenebris cernere poſſumus, accuratior, et ſubtilior, et ad finem conſequendum aptior, rerum deductio? Profecto, qui reputabit modo, quam parva habuerit initia, quam tarda incrementa ceperit, Græcorum Tragœdia; is nunquam poterit ſine ſumma admiratione intueri tot ante ſæculis natum Poema, tam pulchre inventum, tam ſolerter diſpoſitum, tam perfecte expletum, tam ſingularis exempli: quod ſimilitudinem atque imaginem quandam Dramatis ſtatim arripuit, unde poſteris non difficile fuiſſet ad ipſum abſoluti operis exemplar aſcendere; quem certe gradum in hoc genere Græca Poeſis multorum annorum ſtudio atque uſu ante Æſchylum nondum erat adſecuta. Verum utcunque ea ſe res habeat; quicunque tandem Jobo aſſignandus eſſet in Græcorum Poetarum choro locus, quibus diſpoſitionis et artificii laudem facile concedimus, apud ſuos certe principem in hoc genere obtinet: nec refert quo appelletur nomine, ſive Didacticum, ſive Ethicum, ſive Patheticum, Forma Dramatica Poema, modo in ſummo Hebrææ Poeſeos faſtigio et culmine, ſingulari ac ſibi propria ſede, collocetur.

PRÆLECTIO TRICESIMA QUARTA:

DE POEMATIS JOBI MORIBUS,

CONCEPTIBUS, ET STYLO.

Cum Poema Jobi pro vero ac legitimo Dramate, cujuſmodi ſunt Græcorum Tragœdiæ, minime haberi poſſe contenderem, eidem tamen non modo formam Dramaticam, et in univerſa diſpoſitione quandam juſti Dramatis imaginem, ac quaſi anticipationem, attribui; ſed ejus præcipuas etiam, Fabula duntaxat excepta, partes conceſſi: in his primum locum habet Morum Imitatio.

Mores ſunt, ſecundum quos Tales quaſdam eſſe Perſonas dicimus; quibus declaratur, quale ſit loquentis propoſitum, qualis vivendi, agendi, ſentiendi ratio. Princeps eſt in hoc Poemate Jobi Perſona; qua exhibetur Virtutis exemplar, quantum humana recipit debilitas, abſolutæ: quod indicat operis Argumentum; plenius autem et perfectius exprimunt ipſius Sermones. Sanctus eſt, pius, Dei reverentiſſimus; integer, et conſcius ſuæ integritatis; patiens dolorum, ſed Stoica ἀπαθεία, ſeu potius immanitate et ſtupore, haudquaquam præditus: graviſſimis enim malis oppreſſus luget, que-

ritur,

ritur, mortem exoptat, hoc eſt, naturæ cedit et obtemperat; iniquis autem Amicorum ſuſpicionibus et acerbis accuſationibus irritatus, vehementius excandeſcit, et in parum decoras cum Deo expoſtulationes nimia ſuæ virtutis fiducia abripitur.

Obſervandum eſt, primam Jobi orationem, quanquam ardentiſſimo affectuum impetu erumpentem, meras tamen querimonias continere; eſſe ſolummodo מלים ולרוח אמרי נואש, "verba inania, et dicta "deſperati ad reſpirationem quærendam effuſa;" qua excuſatione ipſe mox utitur; nullam habere cum Deo actionem, nullam de divina juſtitia quæſtionem, nullam ſuæ integritatis commemorationem: nec video, cur tam dure de hoc loco pronuntient quidam Interpretes. Mihi quidem videtur Poeta ſummo cum judicii acumine pariter atque ingenii vi id ipſum effeciſſe, quod neceſſario poſtulabat poematis ratio: ita enim expreſſit Jobi mœrorem, ſane humanitus erumpentem, et habita rei ratione condonabilem, et in ſumma carentem delicto, ut hucuſque Virtus ejus illæſa conſtaret; ſed imaginibus adeo atrocibus amplificatum, ſententiis tam crebris fervidiſque exaggeratum, ut Cenſoribus non deeſſet occaſio et materia calumniandi: adeoque nec occaſioni deſunt Cenſores; hanc enim ipſam doloris intemperantiam caſtigat Eliphazus, et Jobum ſolummodo ut parum fortem aperte corripit, graviora oblique ſignificans. Porro, Eliphazi increpatione ſemel etiam laceſſitus Jobus, cum de Dei in ſe ſeveritate jam queritur, adhuc tamen ab acrioribus illis cum Deo expoſtulationibus ſeſe abſtinet; lenioribus querimoniis contentus,

1 JOB. VI. 26.

et

et peccatum ſimul agnoſcens [1]. Quocirca, quæ in ſe poſtea admittit jam aliquantum labaſcens Viri virtus, duræ illæ et pervicaces integritatis ſuæ obteſtationes, contraque divinam juſtitiam obmurmurationes, ea omnia ſunt Affectus potius quam Morum: arguunt enim, non impium, ſed conſcium quidem ſuæ integritatis, nimiumque confidentem: multo autem magis acerbiſſimis corporis animique cruciatibus oppreſſum, et vehementi doloris æſtu longius æquo evectum. Cum autem cauſam ſuam veluti abjiciunt Triumviri, et ab importunis criminationibus tandem abſtinent; quanquam nihil quidquam de ſua pertinacia adhuc remittit Jobus, ſubſidente tamen aliquantum iracundiæ et doloris æſtu, redit jam quodammodo ad ſeſe, atque animi ſui ſententiam ſedatius paulo et apertius exponit: et profecto, etſi erga Deum fortaſſe arrogantior, eſt tamen contra Eliphazi accuſationes juſta et vera pro ſe Viri defenſio. Videte autem primo, quam mirifice exprimitur Jobi confidentia et perſeverantia, in cauſa ſua tuenda contra obtrectationes Amicorum: [2]

חי אל הסיר משפטי
ושדי המר נפשי׃
כי כל עוד נשמתי בי
ורוח אלוה באפי׃
אם תדברנה שפתי עולה
ולשוני אם יהגה רמיה׃
חלילה לי אם אצדיק אתכם
עד אגוע לא אסיר תמתי ממני׃

1 Vide Cap. VII. 20.
2 Cap. XXVII. 2, ——— 7.

בצדקתי

בצדקתי החזקתי ולא ארפה
לא יחרף לבבי מימי:
יהי כרשע איבי
ומתקוממי כעול:

" Ut vivit Deus, qui jus meum amovit;
" Et Omnipotens, qui amarore imbuit animam
" meam;
" Quamdiu mihi ſupereſt vitalis halitus,
" Et ſpiritus Dei eſt in naribus meis;
" Ita nunquam labia mea rem iniquam loquentur,
" Nec lingua mea quod falſum eſt proferet:
" Abſit, ut a vobis jus ſtare pronuntiem:
" Donec expiravero, non amovebo a me integrita-
" tem meam;
" Juſtitiam meam firmiter retineo, nec eam di-
" mittam;
" In omni vita cor meum nunquam me probro
" adficiet:
" Fiat, ſicut improbus, inimicus meus;
" Et qui ſeſe incitat contra me, ſicut injuſtus."

Quam autem magnifica, quam auguſta, quam pulchra atque amabilis jam effulget Imago Virtutis, cum vitæ anteactæ memoriam omnem repetit! Quæ Viri majeſtas et auctoritas![1]

בצאתי שער על קרת
ברחוב אכין מושבי:
ראוני נערים ונחבאו
וישישים[2] קמו עמדו:

1 Cap. xxix. 7, —— 10.

2 " Elegantiſſimum loquendi genus; quo graphice admodum
" depingitur ſumma illa reverentia, quam imbecilles illi et decre-
" piti

שרים עצרו במלים
וכף ישימו לפיהם:
קול נגידים נחבאו
ולשונם לחכם דבקה:

" Cum egrederer ad portam, ſuper urbe;
" Cum in foro tribunal meum conſtituerem:
" Viderunt me juvenes, et ſeſe occultarunt;
" Et ſenes aſſurrexerunt, ſteterunt:
" Principes cohibuerunt ſermonem,
" Et ori ſuo manum impoſuerunt:
" Vox nobilium obmutuit;
" Et lingua eorum palato adhæſit."

Quæ beneficentia, liberalitas, in ope ferenda promptitudo! [1]

כי אזן שמעה ותאשרני
ועין ראתה ותעידני:
כי אמלט עני משוע
ויתום ולא עזר לו:
ברכת אובד עלי תבא
ולב אלמנה ארנן:

" Profecto auris audiebat, et beatum me prædi-
" cabat;
" Et oculus videbat, et teſtimonium mihi perhi-
" bebat:

" piti ſeniores Viro Sancto, vel tranſeunti, vel in publico ſedenti,
" præſtabant. Non ſurgebant ſolum, quod tamen in viris tam pro-
" vectæ ætatis tamque infirmis permagnum eſſet, ſed et ſtabant:
" pergebant continuo id facere, quod vel ſemel tentâſſe iis erat
" difficillimum." H.

1 Cap. XXIX. 11, ——— 13.

" Quoniam ſtatim vindicabam inopem vociferan-
" tem ;
" Et pupillum, et cui nullus opitulator :
" Benedictio pereuntis ſuper me ſemper deſcen-
" debat ;
" Et cor viduæ ut caneret, efficiebam."

Quæ Judicis ſanctitas et integritas![1]

צדק לבשתי וילבשני
כמעיל וצניף משפטי :
אב אנכי לאביונים
ורב לא ידעתי אחקרהו :
ואשברה מתלעות עול
ומשניו אשליך טרף :

" Juſtitiam indui, et ipſa me veſtivit ;
" Inſtar pallii et tiaræ judicium meum :—
" Pater eram egenis ;
" Et in cauſam etiam ignoti ſolebam inquirere :
" Confringebam molares oppreſſoris ;
" Et e dentibus ejus excutiebam prædam."

Quæ puritas, et firmiſſimis principiis fundata Numinis reverentia! quæ benevolentia denique et humanitas![2]

ומה חלק אלוה ממעל
ונחלת שדי ממרומים :
הלא איד לעול
ונכר [3] לפעלי און :

1 Cap. xxix. 14, 16, 17.

2 Cap. xxxi. 2, —— 4, 13, —— 15.

3 " נכר, *Abalienatio :* vel *reprobatio, repudiatio :* ita enim ſigni-
" ficat iſta vox in Arabica Dialecto. Sed *abalienatio* nititur auc-
" ritate LXX Interpretum ; et ſenſum Hebrææ vocis ſatis expri-
" mit." H.

הלא

הלא הוא יראה דרכי
וכל צעדי יספור׃
אם אמאס משפט עבדי
ואמתי ברבם עמדי׃
ומה אעשה כי יקום אל
וכי יפקד מה אשיבנו׃
הלא בבטן עשני עשהו
ויכוננו ברחם אחד׃

" Quæ enim portio a Deo deſtinata deſuper;
" Et hæreditas ab Omnipotente de excelſis?
" Annon excidium injuſto?
" Et abalienatio operantibus iniquitatem?
" Nonne Ille ſemper videt vias meas?
" Et omnes greſſus meos dinumerat? —
" Si ſprevi cauſam ſervi mei,
" Et ancillæ meæ, cum mecum lite contenderent;
" Quid tum facerem, cum ſurgeret Deus;
" Et cum viſitaret, quid illi reſponderem?
" Nonne in ventre, qui me fecit, idem illum fecit?
" Nonne formavit nos in utero Unus?"

Animadvertit Ariſtoteles,[1] Exemplum viri egregie Probi ex rebus proſperis in adverſas incidentis Tragœdiæ minime convenire; cum ſit μιαρον, fœdum potius et plane indignum, quam vel miſerabile vel terribile: quod, quanquam Græcorum ſcenæ et Ethnicorum hominum ſenſui valde accommodatum, apud nos tamen ſemper locum habere, aut in Jobi Poema transferri, vix poteſt. " Miſeratio oritur, inquit Ille, cum immerenti

1 Vide de Poet. Cap. XIII.

" res adverſæ eveniunt :" itaque egregia Virtus in infelicitatem incidens tantum abeſt ut ſit a miſeratione aliena, ut potius ad eam commovendam ſit imprimis comparata. " Metum incutiunt ejus miſeriæ, qui nobis eſt " ſimilis :" unde efficitur, terrorem non habere valde improborum quidem infortunia ; idem vero de eximie bonorum miſeriis haud æque conſequitur : nam ſi nobis timemus, cum virtus mediocris affligitur ; multo ſane magis, cum egregia. [1] Ea itaque mihi videtur eſſe mens Ariſtotelis, non ut prorſus exiſtimet, Viri egregie Probi valdeque infelicis exemplum ſua natura male comparatum eſſe ad commovendum vel miſerationem vel terrorem ; ſed potius Virtutem Infelicem eſſe rem in ſe ipſa indignam planeque deteſtabilem, et quæ in Scenam proferri non debet : quæ Philoſophi ſententia oritur ex inſana illa humanæ Virtutis æſtimatione, in qua eximenda Jobi Poema potiſſimum occupatur. Sane Perſona Jobi, quanquam ad Virtutis conſummationem tam prope accedens, ſatis tamen in ſe humanæ debilitatis admixtum habere videtur, ut nec probabilitate careat, neque certe in Terrore commovendo ſuo effectu deſtituatur. Etenim ſi mortalium integerrimo in graviſſimas miſerias incidenti divinæ juſtitiæ omnino obmurmurare ſit nefas, quis eſt, qui coram Deo conſiſtet ? quis, qui ſe malorum immunem et exſortem fore confidet ? Minime au-

1 Και τυς ὁμοιους ελεῳσι, κατ' ηλικιαν, κατ' ηθη, καθ' ἑξεις, κατ' αξιωμαθα, κατα χρυσ· εν πασι γαρ τουτοις μαλλον φαινεται και αὐτῳ αν ὑπαρξαι· ὁλως γαρ και ενταυθα δει λαβειν, ὁτι ὁσα ἐφ' αὑτων φοβυνται, ταυτα ἐπ' αλλων γιγνομενα ελεῳσιν. ——— Και μαλιστα το ατυχειν εινα, εν τοις τοιουτοις καιροις ονθας, ελεεινον· απαντα γαρ ταυτα, δια το εγγυς φαινεσθαι, μαλλον ποιει τον ελεον· και ὡς ανακξιυ τε ουτω, και εν οφθαλμοις φαινομενυ τυ πραγματος. ARISTOT. Rhet. II. 10.

tem

tem alienus eſt Terror a fine Poematis; ſiquidem hoc præcipue inculcatur Documentum, μη ὑψηλοφρονει, αλλα φοβα. Et ſuorum malorum exemplum quam vim habere deberet, præclare docuit ipſe Jobus: [1]

ישמו ישרים על זאת
ונקי על חנף יתערר:
ויאחז צדיק דרכו
וטהר ידים יסיף אמץ:

"Super hoc ipſum attoniti ſtupebunt integri;
"Et innocens adverſus hypocritam zelo flagrabit:
"Sed obſtinate perſiſtet in via ſua juſtus;
"Et puro manuum augebitur conſtantia."

Triumviri tales omnino exhibentur, quales Poematis ratio poſtulabat; Cenſores acerbi, ſeveri, irritabiles, a pio ſolandi propoſito in objurgationes et contumelias facile abrepti. Statim ab initio την προθεσιν δηλωσιν, et quid ab iis expectandum ſit ſatis clare indicant: primus quidem ſub ipſo ingreſſu aliquam præ ſe fert lenitatem; [2]

הנסה דבר אליך תלאה

"Si tentemus te adloqui, an ægre laturus es?—"
ſed vincit protinus indignatio;

ועצר במלין מי יוכל:

"At cohibere ſermones quis valeat?"
Alter ſubito excandeſcit: [3]

עד אן תמלל אלה
ורוח כביר אמרי פיך:

1 Cap. XVII. 8, 9.
2 Cap. IV. 2.
3 Cap. VIII. 2.

" res adverſæ eveniunt :" itaque egregia Virtus in infelicitatem incidens tantum abeſt ut ſit a miſeratione aliena, ut potius ad eam commovendam ſit imprimis comparata. " Metum incutiunt ejus miſeriæ, qui nobis eſt " ſimilis :" unde efficitur, terrorem non habere valde improborum quidem infortunia ; idem vero de eximie bonorum miſeriis haud æque conſequitur : nam ſi nobis timemus, cum virtus mediocris affligitur ; multo ſane magis, cum egregia. [1] Ea itaque mihi videtur eſſe mens Ariſtotelis, non ut prorſus exiſtimet, Viri egregie Probi valdeque infelicis exemplum ſua natura male comparatum eſſe ad commovendum vel miſerationem vel terrorem ; ſed potius Virtutem Infelicem eſſe rem in ſe ipſa indignam planeque deteſtabilem, et quæ in Scenam proferri non debet : quæ Philoſophi ſententia oritur ex inſana illa humanæ Virtutis æſtimatione, in qua eximenda Jobi Poema potiſſimum occupatur. Sane Perſona Jobi, quanquam ad Virtutis conſummationem tam prope accedens, ſatis tamen in ſe humanæ debilitatis admixtum habere videtur, ut nec probabilitate careat, neque certe in Terrore commovendo ſuo effectu deſtituatur. Etenim ſi mortalium integerrimo in graviſſimas miſerias incidenti divinæ juſtitiæ omnino obmurmurare ſit nefas, quis eſt, qui coram Deo conſiſtet ? quis, qui ſe malorum immunem et exſortem fore confidet ? Minime au-

1 Καὶ τὰς ὁμοίους ἐλεοῦσι, κατ' ἡλικίαν, κατ' ἦθη, καθ' ἕξεις, κατ' ἀξιώματα, κατὰ γένη· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις μᾶλλον φαίνεται καὶ αὐτῷ ἂν ὑπάρξαι· ὅλως γὰρ καὶ ἐνταῦθα δεῖ λαβεῖν, ὅτι ὅσα ἐφ' αὑτῶν φοβοῦνται, ταῦτα ἐπ' ἄλλων γιγνόμενα ἐλεοῦσιν. ——— Καὶ μᾶλιστα τὸ ἀτυχεῖν εἶναι, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς ὀνῆς, ἐλεεινόν· ἀπαντᾷ γὰρ ταῦτα, διὰ τὸ ἐγγὺς φαίνεσθαι, μᾶλλον ποιεῖ τὸν ἔλεον· καὶ ὡς ἀνάξιόν τε ὄντος, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς φαινομένου τοῦ πάθους. ARISTOT. Rhet. II. 10.

tem

tem alienus eſt Terror a fine Poematis; ſiquidem hoc præcipue inculcatur Documentum, μη ὑψηλοφρονει, αλλα φοβα. Et ſuorum malorum exemplum quam vim habere deberet, præclare docuit ipſe Jobus: [1]

ישמו ישרים על זאת
ונקי על חנף יתערר:
ויאחז צדיק דרכו
וטהר ידים יסיף אמץ:

" Super hoc ipſum attoniti ſtupebunt integri;
" Et innocens adverſus hypocritam zelo flagrabit:
" Sed obſtinate perſiſtet in via ſua juſtus;
" Et puro manuum augebitur conſtantia."

Triumviri tales omnino exhibentur, quales Poematis ratio poſtulabat; Cenſores acerbi, ſeveri, irritabiles, a pio ſolandi propoſito in objurgationes et contumelias facile abrepti. Statim ab initio την προθεσιν δηλωσιν, et quid ab iis expectandum ſit ſatis clare indicant: primus quidem ſub ipſo ingreſſu aliquam præ ſe fert lenitatem; [2]

הנסה דבר אליך תלאה

" Si tentemus te adloqui, an ægre laturus es? —"
ſed vincit protinus indignatio;

ועצר במלין מי יוכל:

" At cohibere ſermones quis valeat?"
Alter ſubito excandeſcit: [3]

עד אן תמלל אלה
ורוח כביר אמרי פיך:

1 Cap. XVII. 8, 9.
2 Cap. IV. 2.
3 Cap. VIII. 2.

" Quouſque proloqueris iſta,
" Et verba oris tui erunt inſtar venti vehementis?"

Audi vero Tertium: [1]

הרב דברים לא יענה
ואם איש שפתים יצדק:
בדיך מתים יחרישו
ותלעג ואין מכלם:

" Annon multitudini verborum reſpondebitur?
" Numquid vir loquax habebitur juſtus?
" An mendacia tua hominibus ſilentium impo-
" nent?
" Et cum irriſeris, nemo tibi pudorem incutiet?"

Iniqui, contentioſi, omnia in pejorem partem rapientes: [2]

האל יעות משפט
ואם שדי יעות צדק:

" An Deus pervertet jus?
" Anne Omnipotens diſtorquebit juſtitiam?"

ubi nota, Jobum nihil quicquam adhuc de divina juſtitia intemperantius effudiſſe. [3]

אף אתה תפר יראה
ותגרע שיחה לפני אל:

" Quin Tu irritam facis Religionem,
" Et minuis precationem coram Deo:"

invidioſum habes alterius conſectarium. Superbi, faſtuoſi, ſuæ ſapientiæ plurimum tribuentes: [4]

1 Cap. XI. 2, 3.
2 Cap. VIII. 3.
3 Cap. XV. 4.
4 Cap. XVIII. 3,—5.

מדוע נחשבנו כבהמה
נטמינו בעיניכם:
טרף נפשו באפו
הלמענך ' תעזב ארץ
ויעתק צור ממקומו:
גם אור רשעים ידעך

" Quamobrem reputamur inſtar bruti pecoris;
" Impuri habemur in oculis veſtris?
" O lanians ſeipſum in ira ſua!
" Ergone propter Te derelinquetur tellus?
" Et revelletur rupes e loco ſuo?
" Imo vero improborum lumen extinguetur.—"

1 " Sic LXX. Τι γαρ; εαν συ αποβαινης, αοικητος εση ἡ ὑπ' ουρανον; " Quæ verſio, ſeu potius paraphraſis, et in ſe venuſtiſſima eſt, et " Sacri Scriptoris menti maxime, ut puto, accommodata. Orien- " tales enim, cum ſuperbi alicujus arrogantiam retundere volunt, " in memoriam eum jubent revocare, quam parvi, aut nullius po- " tius momenti, ſit ejus, vel alius cujuſlibet mortalis, in rerum " natura exiſtentia: hæc vel ſimilia uſurpantes apophthegmata;

" لما مات محمد تدبرت الامة

" Quid ſi mortuus eſt *Mohammedes?*
" Erant, qui res adminiſtarent, *Imâmi* (i. e. aſſeclæ ejus.)"

" Et,

" ما يعطل الكون لاجله

" Non deficiet rerum natura illius ergo."

" Et,

" الدنيا ما دامت لاحد

" Mundus non ſubſiſtit propter unum."

Porro ipſiſſima hæc phraſis adhuc in uſu eſt apud Arabas, qui di- " cunt, עזבת אל־ארץ, *Deſtituta incolis, proſperis miſeriſve, viduata* " *fuit, terra.* GOL. Col. 1570." H.

Nec verecundior Bildado ſuccinens Zopharus : [1]

לכן שעפי ישיבוני
ובעבור חושי בי :
מוסר כלמתי אשמע
ורוח מבינתי יענני :

" Profecto cogitationes meæ ad reſpondendum me
" ſtimulant,
" Et propterea feſtinus me impellit impetus :
" Caſtigationem mihi ignominioſam audiero ?
" Ergo ſpiritus intelligentiæ meæ me cogit re-
ſpondere."

Cenſores autem eandem cauſam eodem fere modo omnes agunt : Eliphazus quidem, qui leniſſime omnium inceperat, in acerbiſſima deſcendit convicia, et graviſſimas accuſationes directe et ſpeciatim Jobo intentat, a quibus cæteri ſibi temperant : nam Bildadus locum de Dei majeſtate et ſanctitate bis antea ab altero ornatum, ne nihil diceret, breviter tantum retractans, et Zopharus ad ſilentium confugiens, ſocium pariter deſtituere, et Jobo cauſam cedere videntur. Satis commode Tribus committuntur obtrectandi partes : nimis anguſtum fuiſſet et exile, Perſona ſingularis ; confuſum plane et importunum, Cenſorum turba. Cæterum Triumvirorum Mores, quantum quidem video, parum inter ſe diſcriminantur : Affectuum ſane gradationi, quam Morum diverſitati, impenſius ſtudetur. Quod ſi aliquam hac in parte varietatem deſideret delicata et faſtidioſa recentiorum Critica, excuſanda eſt naſcentis Poeticæ ſimplicitas, rerumque gravitate et ſententiarum pondere compenſanda.

[1] Cap. xx. 2, 3.

Verun-

Veruntamen Cenſorum aſperitati et intemperantiæ pulchre opponitur et adverſatur Elihui lenitas et moderatio: mitis eſt, pius, æquus, ab acerbitate et adulatione pariter alienus, ſingulari ſapientia præditus, quam Dei gratiæ unice tribuit; quæ omnia multum inſuper commendat ætas juvenilis. Uti vero præclare comparati erant Cenſorum Mores ad irritandum Jobi animum, ita ad eundem ſedandum pulcherrime accommodatur Perſona Arbitri: in hoc ipſo autem poſita eſt Argumenti ſedes; in hoc veluti cardine totius Poematis conſilium et finis vertitur.

Quem finem haberet Dei Actio, quam conſentaneum univerſæ Poematis rationi et propoſito, antea notavi: id modo jam addam, quanquam plurimis tota oratio incongrua, et a re de qua agitur plane aliena, temere viſa ſit; nemo tamen ſententiarum gravitatem a Perſona abhorrere, aut tanta majeſtate ullo modo indignam eſſe, unquam exiſtimavit.

Altera pars, quæ in hujuſmodi Poemate præcipue ſpectari debet, eſt Sententia; quam oportet argumento convenire, et apta dictione explicari: διανοιαν vocat Ariſtoteles, et in Dramatis partibus recenſet; non quidem, quaſi ejus ſpeciei propriam, ſed ut omni Poemati communem, et in omnibus maximi momenti. Mores ſunt ſolummodo Perſonarum; et Poema omne, quod Perſonas habet, habere etiam debet Mores: Sententia autem eſt et Poematis omnis, et Orationis. Habet rationem cum Perſonarum, tum Rerum: quod ad Perſonas attinet, potiſſimum verſatur in Moribus et Affectibus

tibus exprimendis : quæ jam protuli ſunt Senſuum exempla, quoad Mores exprimunt. Reſtant itaque Affectuum Imitationes, et Rerum Deſcriptiones ; de quibus cum generatim antehac differerem, fieri non potuit, quin aliqua ex hoc ipſo Poemate proferrem ; Dictio autem Poetica quam vim haberet in animi motibus incitandis, non aliunde melius demonſtrare valui, quam petitis ibidem exemplis : [1] quocirca quod ſupereſt expediam breviter.

In vehementioribus Affectibus maxime verſatur Jobi Poema, dolore, iracundia, indignatione, acerrimiſque concertationibus ; ad Terrorem concitandum potiſſimum comparatum, et Sublimitatem imprimis ſpirans : quo in genere ſufficiant exempla antehac allata. Nec tamen deſunt leniores animorum motus ; Luctus et Querimonia ad miſerationem commovendam : [2]

אדם ילוד אשה
קצר ימים ושבע רגז׃
כציץ יצא וימל
ויברח כצל ולא יעמוד׃
אף על זה פקחת עיניך
ואתי תביא במשפט עמך׃
שעה מעליו ויחדל
עד ירצה [3] כשכיר יומו׃

1 Vide Præl. XIV, XVI, XVII.

2 Cap. XIV. 1, 2, 3, 6.

3 "ירצה, *Acquieſcat :* vel, Donec *ſatisfecerit* ; iſta enim vox in "Dialecto Arabica interdum ſignificat, *Fecit ſeu præbuit alteri, quod* "*ille gratum habuit*. Sed perinde eſt altera illa, quæ hic exhibetur, "verſio, et vocem Hebræam æque bene exprimit." H.

"Homo

" Homo natus de muliere,
" Brevis eſt dierum, et ſatur tumultus :
" Ut flos emicat, et langueſcit ;
" Fugitque ut umbra, et non ſubſiſtit.
" Etiamne in hunc oculos tuos aperuiſti ?
" Et Me adduces in judicium Tecum ?—
" Remove conſpectum ab eo, ut remiſſionis ali-
" quid habeat ;
" Donec acquieſcat diei ſuo, ſicut mercenarius :"

totuſque ille locus pulcherrimis imaginibus depictus, et in genere Elegiaco perfectiſſimus. Acrius poſtea inſurgit dolor, ſed flebilis identidem et queribundus [1] :

עד אנה תגיון נפשי
ותדכאונני במלים :
זה עשר פעמים תכלימוני
לא תבשו תהכרו [2] לי :

1 Cap. XIX. 2, 3, 21, 22.

2 " Verbum תהכרו arbitror eſſe ἅπαξ λεγόμενον, deque eo (ut " ſoleo, cum iſtiuſmodi voces occurrunt) Lexicographos Arabicos " conſului, ſi quæ forte lux inde effulgeret. Atque illi quidem " duobus verbis id explicant ; quorum alterum eſt עגב, *miratus* " *fuit* ; alterum חאר, *obſtupuit*, *attonitus fuit*. Unde הכר notabit, " *cum ſtupore miratus eſt* ; (*attonitus fuit*, ut explicat GIGGEIUS ;) " et loci ſenſus erit, *Non vos pudet*, *veſtrum in me ſtuporem teſtari*. " Ait KIMCHI affirmâſſe Patrem ſuum verbum הכר Arabice ſig- " nificare עזות פנים, *obdurationem faciei*, i. e. *impudentiam*, ſeu *pro-* " *terviam* ; hoc autem Lexicis, quæ mihi inſpicere contigit, con- " firmatum non reperio. Quod ſi ponamus, verbum תהכרו deduci " a נכר, Kimchianæ explicationi utraque lingua, et Hebræa et " Arabica, adſtipulabitur ; ſed verbi forma erit Anomala. Verum " tutius fortaſſe erit interpretationi ſuperius poſitæ (*obfirmati eſtis*) " adhærere." H.

חנני

חנני חנני אתם רעי
כי יד אלוה נגעה בי:
למה תרדפני כמו אל
ומבשרי לא תשבעו:

" Quouſque vexabitis animam meam,
" Et conteretis me ſermonibus?
" Jam decem vicibus me contumelia affeciſtis;
" Non erubeſcitis, in me uſque obfirmati eſtis. —
" Miſeremini mei, miſeremini mei, O vos amici
" mei!
" Nam Dei manus me plaga affecit.
" Quianam inſectamini me, ut Deus;
" Neque carne mea ſatiati eſtis."

Quantum ſibi indulget Spes, in poſteræ felicitatis imaginibus formandis quam ingenioſa ſit, in fovendis quam credula, in ornandis deſcribendiſque quam læta et geſtiens, perfecte expreſſit Jobus poſt vitæ anteactæ commemorationem: [1]

ואמר עם קני אגוע
וכחול ארבה ימים:
שרשי פתוח אלי מים
וטל ילין בקצירי:
כבודי חדש עמדי
וקשתי בידי תחליף:
לי שמעו ויחלו
וידמו למו עצתי:
אחרי דברי לא ישנו
ועלימו תטף מלתי:

1 Cap. xxix. 11, —— 23.

ויחלו

ויחלו כמטר לי
ופיהם פערו למלקוש :

" Proinde dicebam, In nido meo expirabo;
" Et ut arenam multiplicabo dies:
" Radix mea ſeſe dilatabit ad aquas;
" Et ros commorabitur in ramo meo:
" Gloria mea ſemper erit mecum recens;
" Et arcus meus in manu mea renovabitur:
" Me audient, et expectabunt;
" Et ad conſilium meum intenti tacebunt:
" Poſtquam locutus fuero, nihil iterabunt;
" Et ſuper eos ſtillabit oratio mea:
" Et expectabunt me, ut pluviam;
" Et os ſuum diducent ad imbrem ſerotinum."

Referri poſſunt etiam ad Imitationem affectuum adjuncta quædam, ex intima natura veriſque humanæ animæ motibus deprompta, quibus quævis illuſtratur Deſcriptio: uno ex multis exemplo contentus ero, Ita a natura comparatum eſt, ut quæ maxime ex votis, ſed præter ſpem, eveniunt, ea videntes etiam et ſentientes vix credamus: de Deo Jobus; [1]

אם קראתי ויענני
לא אאמין כי יאזין קולי :

" Si invocavero, et mihi reſponderit,
" Non crederem, quod exaudiverit vocem meam:"

quo egregie expreſſit cum Dei majeſtatem et ſeveritatem, tum ſuam humilitatem et deſperationem. [2]

אשחק אליהם לא יאמינו

" Adridebo eis, non credent:"

1 Cap. ix. 16.
2 Cap. xxix. 24.

inquit

inquit Jobus de ſuis Clientibus ; quo amplificatur ipſius ſumma gravitas dignitaſque cum facilitate conjuncta, ſimul horum erga ipſum intemerata veneratio. Uno denique atque eodem adjuncto ad Equum Bellatorem tranſlato mirifice depingitur ardor ejus atque alacritas, pugnæque arrecta cupido : [1]

ברעש ורגז יגמא ארץ
ולא יאמין כי קול שופר׃
בדי שפר יאמר האח
ומרחוק יריח מלחמה
רעם שרים ותרועה׃

" Cum trepidatione et fremitu vorat terram ;
" Nec credit, quod tubæ ſit ſonitus :
" Pergente jam tuba, dicit, Euge ;
" Et a longinquo odoratur prælium,
" Tonitru principum et clangorem."

Quo ex loco omnium admiratione celebratiſſimo abunde cernitur, quantum etiam valet in Rerum Deſcriptionibus hoc Poema: ſimul exiſtimare licet, in aliis nonnullis non minus evidentem fore ſenſuum cum rebus convenientiam et proprietatem, ſi de ipſis Animalibus eorumque natura æque conſtiterit. Ut de Deſcriptione aliqua recte judicetur, æque claram ac plane eandem, atque ipſe ſcriptor, Rei ipſius notionem habere oportet. Omnibus ſane mortalibus communis eſt tonitrus perceptio ; videamus quomodo eam expreſſit Elihuus : [2]

1 Cap. XXXIX. 24, 25.

2 Cap. XXXVII. 1, —— 4. In ultima linea legendum videtur יעקב, cum VULGATO et SYMMACHO: quam emendationem propoſuit Vir Doctiſſimus RICHARDUS GREY, de hoc Poemate præclare meritus.

" Senſus

אף לזאת יחרד לבי
ויתר ממקומו :
שמעו ׳ שמוע ברגז קלו
והגה מפיו יצא :
תחת כל השמים ישרהו
ואורו על כנפות הארץ :
אחריו ישאג קול
ירעם בקול גאונו
ולא יעקבם כי ישמע קולו :

" Ob hoc etiam expaveſcit cor meum,
" Et ſubſultim trepidat e ſede ſua :
" Attente audite vocis ejus fremitum ;
" Et murmur, quod ex ore ejus egreditur !
" Sub omne cœlum rectus ejus impetus,
" Et lumen ejus in extremas oras terræ.
" Poſt illud rugit vox :

" Senſus fortaſſe eſt, *Neque per vices*, aut *intervalla*, *facit* ea ; ni-
" mirum *tonitrua*, et cætera modo memorata ; ſed *continuo*, et *in-*
" *deſinenter :* quæ inter alias notio eſt verbi in Dialecto Arabica.
" Et huic notioni congruit expoſitio R. L. B. GERSHOM,
" לא יאחרם *non differt* ea, *non moratur* ; quicum conſentit noſtra
" Vernacula ; quæ Vulgati et Symmachi interpretationi hoc præ-
" ſtat, quod nullam inducit textus mutationem. Hic etiam for-
" ſan eſt ſenſus verſionis LXX, Ουκ ανταλλαξει αυτας : quanquam id
" *audientibus* tribuere videatur, quod revera eſt *rei auditæ*." H.

1 " Vide, an verbum שמע unquam conſtruatur cum ב, niſi in
" ſenſu *obſequendi* ; quem hic locus non admittit. Satius itaque vi-
" detur verbum cum קלו conſtruere, et ſententiam hoc modo red-
" dere, *Attente audite cum tremore vocem ejus.* Tum etiam recte ſe
" habebit in proximo membro vox הגה ; quæ aliter, opinor, eſſet
" בהגה, conſtructione plane parallelâ ברגז." H.

" Intonat

" Intonat voce Majeſtatis ſuæ ;
" Neque inveſtigari poterit, cum audita fuerit,
" vox ejus."

Non eſt neceſſe ut in ſingulis diutius immoremur, cum in hoc Poemate abunde ſuppetant, et paſſim occurrant, in omni virtutis atque elegantiæ genere, ſenſuum, imaginum, ac dictionis pulcherrima exempla. Ut verbo dicam, ſtyli majeſtas Argumenti granditati, vis atque impetus Affectuum incitationi, reſpondet ; utque cæteris omnibus Hebrææ Poeſeos monumentis facile antecellit hoc Poema rerum diſpoſitione et œconomia, ita ſublimitate elocutionis totiuſque ſcriptionis elegantia nulli concedit. Imprimis autem, ut nec illud omittam, accurata eſt et perfecta Conſtructio Poetica ; quod in antiquiſſimis fere Hebræorum monumentis maxime cernitur : ejus vero rei artificium, uti convenerat Poematis cum dignitati tum etiam longitudini, ſitum eſt potius in juſta totius periodi conformatione, et accurata diſtributione membrorum, quam in contrapoſitione vocum, aut nimium elaborata Paralleliſmi concinnitate.

Hæc erant, quæ de Sacra Hebræorum Poeſi diſſerenda propoſueram : quibus exequendis ſi quid induſtria conſecutus ſum, id Vobis, Academici, imprimis deberi profiteor, qui conatus meos boni conſulere, et ſtudium meum veſtro etiam ſtudio et favore ſuſtentare dignati eſtis. Profecto cum mecum reputarem argumenti hujuſce magnitudinem et difficultatem, quam et antea prævideram, et magis etiam indies expertus ſenſi ;

ſenſi ; in quo anteceſſorum veſtigia, et doctorum etiam monita, perſæpe deficerent ; recondita eſſet, vel in ſe, vel propter vetuſtatem, rerum natura, inveſtigatio ardua, ſubtilis explicatio, anceps aſſertio, periculoſus error : ne conciderem plane animo, Veſtra fecit humanitas. Intelligebam enim Viris graviſſimis atque eruditiſſimis probari inſtitutum meum, ut neque ab hujuſce Diſciplinæ conſilio, neque a loci dignitate, neque a ſtudioſæ juventutis utilitate, alienum : inter Auditores meos eos ſæpe numerabam, unde me potius et in hoc et in omni literarum genere præcepta petere decuiſſet : Juvenes autem, ad quos unice pertinebat hujuſce muneris ac præceptionis ratio, ſemper habebam meis conſiliis ſtudio ſuo et frequentia faventes : quæ mihi impertita veſtræ voluntatis teſtimonia niſi in beneficii loco ponerem, ſane de me arroganter, de Vobis contumelioſe ſentirem. Vobis itaque omnibus, Academici, maximas et ago gratias, et habeo : ſemper mihi jucundiſſima erit veſtræ erga me benevolentiæ recordatio ; neque verendum eſt, ne id patiar ex animo meo excidere, quod mihi præcipuo honori ſemper ducam.

Ut autem iſthuc revertar, quo maxime ſpectavit univerſum præceptionis meæ conſilium, Vos, Juvenes Ornatiſſimi, mihi jam poſtremo monendos atque hortandos arbitrarer, niſi laudandi potius eſſetis. Nam Linguam Hebræam, nimium diu neglectam et pene obſoletam, his proximis aliquot annis ita ſedulo coluiſtis, et in cæterarum literarum ſocietatem et communionem tanto ſtudio et conſenſu revocâſtis, ut jam iterum ſummo in honore et celebritate verſetur ; ut

veſtro beneficio, poſt longum exilium, ſtatum, exiſtimationem, dignitatem, quaſi poſtliminio recepiſſe videatur. Pergite itaque his ſtudiis eadem, qua cœpiſtis, diligentia, eadem ingenii felicitate, incumbere; nihilque prius habete, quam ut illuſtretis porro atque propagetis has literas; cum ſuaves, elegantes, jucundas, tum ſumme utiles et fructuoſas; rerum copia locupletes, gravitate admirabiles, ſanctitate venerandas; homine ingenuo et liberali imprimis dignas, ad Theologiæ ſcientiam adſpiranti omnino neceſſarias; Vobis ipſis laudi, Academiæ honori, Eccleſiæ emolumento, futuras. Habetis Ducem, [1] qui auctoritate, exemplo, præceptis, aſſiduitate, nunquam veſtris commodis atque utilitati deerit; cum excellenti ingenio Virum, et ſingulari eruditione, tum ſummo morum candore, ſumma facilitate atque humanitate præditum. Vobis Ille immenſos Orientis theſauros, ampliſſimumque ſcientiæ campum, curſumque ad laudem patefaciet: mihi ſufficerit, Hebrææ Poeſeos copiam et divitias aliquantum indicâſſe, et amœniora quædam hujuſce Paradiſi ſpatia aperuiſſe, ſi forte illuc ſtudia veſtra allicere atque excitare poſſem: quod ſi intelligerem, Vos in hoc literarum curriculum meo hortatu promptiores unquam deſcendiſſe, uberrimum me laboris mei fructum percepiſſe exiſtimarem.

1 Virum Cl. THOMAM HUNT, S.T.P. Linguæ Hebrææ Regium, et Arabicæ Laudianum, Profeſſorem.

METRICÆ HARIANÆ

BREVIS CONFUTATIO:

ET

ORATIO CREWIANA.

METRICÆ HARIANÆ

BREVIS CONFUTATIO.

CUM Viri admodum Reverendi FRANCISCI HARII, nuper Epiſcopi CICESTRENSIS, de Metrica Hebræa Hypotheſis ita ſe doctis quibuſdam probaverit, ut perſuaſum habeant, Præſulem eruditiſſimum germanam veterum Hebræorum poeſim, ab annis plus bis mille intermortuam, feliciter jam inſtaurâſſe; ſuamque de hac re ſententiam rationibus tam validis firmaviſſe, ut plane extra omnem controverſiam poſita ſit: profecto, qui eam ita adoriri velit, ut ſolummodo de parte aliqua quæſtionem inferat, dubitationem ac ſcrupulum ſubinde injiciat, aut unum atque alterum ejus argumentum convellat, "fruſtra[1] ſpera-"verit ſe opinionem eorum animis tam alte infixam, "tantique Viri auctoritate munitam, exempturum: "nedum is fidem impetrabit, qui affirmet ſe reperiſſe "quod doctiſſimum Præſulem latuit, niſi validiſſimis "rationibus illius Hypotheſin evertat, ſuam confirmet. "Miſſis igitur ambagibus, ad rem illico deveniam; et "exemplo, quod unum probationis genus incredulis "hac in cauſa aſſenſum extorquere poſſit, clariſſimo et "certiſſimo oſtendam, me jam primum de facto depre-"hendiſſe poeſeos hujus naturam et regulas," eaſque

1 Vide HARII Prolegomena in Pſalmos ſub initio.

plane contrarias et pugnantes iis, quas ille conſtituit. Exemplum, quo utar, erit Pſalmus CXI, is ipſe quo utitur Harius; qui probe expenſus noſtram ſententiam ſatis aperiet et probabit, ſimulque illius rationes omnes funditus evertet.

PSALMUS CXI.

Verſ.	Period.
1. odéh javóh becól lebáb,	I.
2. besód jeſárim véyedáh.	
3. gédolím mayaſé javóh,	II.
4. déruſím lecól chephzéhem.	
5. hód vehádar póyaló,	III.
6. vezídkathó yomédeth láyad.	
7. zecér yaſáh leníphlotháv;	IV.
8. chánun vérachúm javóh.	
9. téreph náthan líreáv,	V.
10. jízcor léyolám berítho.	
11. coách mayaſáv higíd leyámo,	VI.
12. lathéth lahém nachálath góim.	
13. mayaſé jadáv eméth umíſpat;	VII.
14. neemánim cól pikúdav:	
15. semúcim láyad léyolám,	VIII.
16. yáſuím beeméth vejáſar.	

17. pedúth

17. pedúth ſalách leyámo, IX.
18. zívah léyolám berítho.

19. kádoſ vénorá ſemó; X.
20. reſíth chocmáh jiráth javóh.

21. ſécel tób lecól yoſéhem, XI.
22. tehíllathó yomédeth láyad.

Ex hoc Pſalmo Alphabetico ſecundum literas initiales in ſuos verſiculos diſtincto, et numeris ſuis, ſine ulla textus emendatione, ſine ulla etiam Maſoreticarum vocalium mutatione, (niſi quod cum Hario *javoh* legam,) reſtituto, colligendi ſunt ac ſtatuendi Canones Hebraici Carminis.

1. [1] Primo igitur in Hebræa Poeſi pedes non ſunt omnes diſſyllabi: nam in verſibus, 3, 11, 16. — lím

1 Præcipui Canones Hariani:

I. "Primo in Poeſi Hebræa pedes ſunt omnes diſſyllabi.

II. "Quantitatis ſyllabarum nulla ratio habetur.

III. "Ubi par eſt ſyllabarum numerus, ejus generis verſiculi "Trochaici ſunt, in prima ſyllaba acuendi.

IV. "Si impar ſit ſyllabarum numerus, pro Iambicis cenſendi "ſunt, et ſyllaba ſecunda, ut rhythmus ſervetur, acuenda.

V. "Periodi plerumque conſtant duobus verſiculis, ſæpe tribus "quatuorve, aliquando pluribus.

VI. "Verſiculi ejuſdem Periodi, exceptis perpaucis, ſunt ejuſ-"dem generis.

VII. "Verſus Trochaici plerumque pedum numero conveniunt, "ſed ſæpe etiam diſcrepant.

VIII. "Verſus Iambici plerumque diſcrepant, ſed ſæpe etiam "conveniunt.

IX. "Singuli verſiculi ſingulos ſenſus non exponunt."

Vide HARII Prolegom. pag. 27, &c.

maya—, cóach maya—, ím bee—, ſunt Dactyli; in verſibus 13, 14, mayaſé, neemá— ſunt Anapæſti: contra Harii Canonem I.

II. Quantitatis ſyllabarum ſemper habetur ratio: nam eadem vox, quotieſcunque recurrit, ſemper eſt ejuſdem quantitatis; exempli gratia, javóh, lecól, ſemper ſunt Iambi, láyad ſemper Trochæus, mayaſé Anapæſtus; léyolám perpetuo eſt Amphimacer: berítho, yomédeth, Amphibrachys: contra Canonem II.

III. Verſiculi ſunt vel Trochaici, qui admittunt Dactylum, vel Iambici, qui Anapæſtum: ſed neutiquam colligi poteſt, verſum ex hoc vel illo genere eſſe, eo quod impari vel pari numero ſyllabarum conſtet: nimirum qui pari ſyllabarum numero conſtant, ſunt ſæpius quidem Iambici, verſ. 1, 2, 7, 13, 14, 15, 20; ſed interdum Trochaici, verſ. 3, 4, 10, 18, 21; et qui impari, ſæpius quidem ſunt Trochaici, verſ. 5, 8, 9, 11, 16, 19; ſed interdum Iambici, verſ. 6, 12, 17, 22; contra III, et IV.

IV. Verſiculi ejuſdem Periodi ſunt diverſi generis, Period. III, IV, VI, VIII, IX, X, XI; paucis exceptis, Period. I, II, V, VII: et qui genere conveniunt, raro conveniunt numero ſyllabarum et pedum; nimirum in Periodo II, et V, primus verſus eſt Trochaicus Dimeter Catalecticus, ſecundus vero Trochaicus Dimeter Acatalecticus; in Periodo VII, primus eſt Iambicus Dimeter Hypercatalecticus, ſecundus vero Iambicus Dimeter Catalecticus: unicum datur exemplum, ubi verſus genere convenientes ſyllabarum etiam et pedum numero conveniunt, in Periodo I; iique ſunt Iambici: contra VI, VII, VIII.

v. Periodi omnes duobus tantum verſiculis conſtant: nam rectius *koph* et *reſh* penultimam, *ſhin* et *tau* ultiman, Periodum conſtituunt; quod vidit Doctiſſimus Cappellus: [1] contra v.

v i. Singuli verſiculi ſingulos ſenſus ſemper exponunt: contra i x.

" Hæc autem, quæ dixi, vera eſſe, ut ſunt veriſſima, " conſtat exemplis hic adductis; et cuivis Pſalmos in- " ſpicienti facile liquebit, cum quavis fere pagina ex- " empla legenti in oculos incurrent." [2]

1. Vide CAPPELLI Crit. Sacr. Lib. 1. Cap. XII. 11.

2. Vide HARII Prolegom. pag. 31. Animadvertit proculdubio Lector, ad conſtituendos duos ultimos Canones noſtros, ut et reliquos fortaſſe pleroſque, Propoſitionem Univerſalem ex Particulari deduci: nimirum, ſic ſe res habet in hoc Pſalmo, ergo ſic habet in omnibus Hebraicis Carminibus quibuſcunque; in quo Harium ſequor; nam, ut quod res eſt plane dicam, ex hac argumentandi ratione, ſimulque ex Petitione Principii, tota pendet illius Hypotheſis.

Valde hæc diſplicere video Viro Docto THOMÆ EDWARDS, ſtrenuo Metricæ Harianæ propugnatori. Is, ſuæ Diſſertationi nuper editæ finem faciens, ait me non ſatis intellexiſſe, quod oppugnaveram: in quo me habet confitentem reum. Nam quid ſit Metrum ſine diſcrimine ſyllabarum longarum breviumque; quid verſus Iambici, Trochaici, et Anacreontici, aut quid pedes Iambici et Trochaici, ubi nulla habetur ratio quantitatis ſyllabarum; hæc me nec tum ſatis intellexiſſe, neque adhuc intelligere, plane profiteor. Neque vero magis intelligo, quorſum pertineat Confutatio meæ Hypotheſeos, quam ipſe ut futilem falſamque dedi; cujuſque ipſa futilitas maximo erat contra Harianam Hypotheſin argumento. Id argumentum ea ſola ratione dilui poſſe arbitror, ſi quis oſtendat, noſtram Hypotheſin non iiſdem, aut æque claris et certis principiis fundari, ac Hariana: hoc nec fecit Metricæ Harianæ Defenſor, neque ſane poteſt facere.

Quod

Quæ cum ita ſint; cum reconditas Metricæ Hebrææ regulas ex hoc Pſalmo feliciter eruerim, vel potius ultro ſeſe offerentes luculenter expoſuerim, eaſque ad Artem facilem, perfectam, ſibique conſtantem redegerim; principiis æque claris et certis innixus, ſed minime mihi eam licentiam permittens, quam ſibi prolixe indulget Harius, ut unam eandemque vocem nunc Trochæum, nunc Iambum, nunc diſſyllabam, nunc triſyllabam faciat; id jam meo jure ab æquo lectore poſtulaturus videor, ut meam Hypotheſin Harianæ præferat: hoc certe me facile impetraturum confido, ut utramque eodem in loco habeat, utrique parem tribuat auctoritatem; hoc eſt, omnino NULLAM.

Quod autem ait, me δογματισειν egiſſe, ac pro mea auctoritate, ſine ratione, affirmâſſe, Harianam Hypotheſin ex petitione principii omnino pendere: hac invidia ut me liberem, rationibus et exemplis jam pauliſper agendum, atque id, quod dixi, breviter confirmandum.

Proponitur Pſalmus CXI, in verſiculos diſtributus, et accentibus notatus, unde deducendæ ſunt leges Metricæ Hebrææ. Concedamus in hoc Pſalmo Verſiculos inter ſe recte diſtingui; cum ſit Alphabeticus, et Periodorum membra ſint inter ſe fere æqualia. Quid autem hoc facit, ad conſtituendam regulam certam, ſecundum quam alii permulti dividantur, qui nec ſunt Alphabetici, nec ſatis ordinatam habent et æqualem ſententiarum et membrorum inter ſe diſtributionem? Adeoque hac in parte valde laborat iſthæc Hypotheſis; et multi ex Pſalmis Harianis in verſiculos diſtribuuntur, non modo pro arbitrio, ac ſine ratione, ſed invenuſte, imperite, invito Hebrææ Poeſeos genio, et contra omnem ſimilitudinem veri. Exemplo ſit vel Pſalmus I, in quo Auctor tantopere gloriatur. Sed verſiculis conſtitutis, quo jure apponuntur Accentus? cur hoc potius, quam alio modo? unde conſtat, cum par ſit ſyllabarum numerus, verſum eſſe Trochaicum; cum impar, Iambicum? an ex natura et neceſſitate verſus Trochaici et Iambici? minime; (nam in verſibus Trochaicis et Iambicis apud Græcos et Latinos contrarium

Simili quodam modo omnem, quæcunque ea fuerit, Hypotheſin, quæ Metricæ Hebrææ leges tradere, et Verſuum numeros, pedes, et ſcanſionem definire, aggredietur, facile everti poſſe exiſtimo: nam ei Hypotheſi aliam contrariam et omnino repugnantem, ſed æque validis argumentis confirmatam, opponi poſſe perſuaſum habeo.

Quod ad eorum attinet ſententiam, qui Hebraici Carminis artificium in ὁμοιοτελευτοις unice ponunt, ſive in verſuum clauſulis ſimiliter deſinentibus; eam, quanquam multos habuerit fautores, et eruditos propugnatores, Clericum, Garofalum, Fourmontium, multo tamen eſſe arbitror omnium vaniſſimam, quippe cujus

rium potius obtinet;) ſed ex mero arbitrio et decreto Auctoris. Cur itaque non mihi, vel cuilibet alii, æque licet, ut in hoc Pſalmo cxi, ita in aliis quibuſcunque, contrario plane modo accentus apponere, et ex Trochæis Harianis Iambos efficere, et contra ex Iambis Trochæos? Qua autem lege numerantur Syllabæ? an ſecundum Punctationem Maſoreticam? minime vero: nam mutatur ſyllabarum numerus Maſoreticus in anteceſſum, atque id jubente metro, quaſi jam ante reperto et legitime conſtituto; ut ex hoc Pſalmo, probe adornato et compoſito, metri, tum poſtea reperiendi et conſtituendi, Canones colligantur. "Sed non recedo a Punctatione Maſo-"retica, niſi cum prava punctatione metro officitur." Recte quidem, ſi modo quid ſit illud metrum prius pro certo compertum habuiſſes. Qua autem de cauſa pedes Triſyllabi ex hoc metro penitus exterminantur? Nimirum, quia, "ſi qui tribus ſyl-"labis conſtarent, brevium et longarum diſcrimen, ratione mediæ "ſyllabæ, in Hebræa Poeſi neceſſario locum haberet." Quidni autem habeat? "At in Hebræa Poeſi quantitatis "ſyllabarum nulla omnino ratio habetur." Mirum narras, vix credibile! Atqui ſic habet; auribus tuis atque oculis crede.

vanitas tam manifeſto deprehenditur. Nam cum in Carminibus Alphabeticis nonnullis certo definiuntur verſuum clauſulæ, cumque in iis plane apparet verſuum clauſulas non eſſe ſimiliter deſinentes, nullam adhibitam fuiſſe circa ὁμοιοτελευτα curam aut cogitationem; clare id vincitur, Hebraici Carminis artificium in ὁμοιοτελευτοις poſitum non eſſe.

crede. Nam " ex hoc Pſalmo clare conſtat, nullam in Poeſi He-
" bræa quantitatis ſyllabarum rationem haberi: in quarto enim et
" quinto verſiculo, ut alia exempla mittam, breviſſimæ ſyllabæ *le*
" et *ve* locum obtinent longis debitum. Contra in decimo quinto
" et viceſimo ſecundo, *mu* in *ſemucim*, et *hil* in *tehillatho*, brevium
" vices implent." Hoc eſt; ita edicit Harius, licere ſyllabis brevibus, imo etiam breviſſimis, (tales enim eas revera eſſe ipſe agnoſcit) in ſuis Iambicis et Trochaicis metris, paſſim ubicunque opus eſt, longarum vice fungi, et longis brevium: ejus rei exemplum in hoc Pſalmo primum conſtituit et ſancit; deinde hujus exempli auctoritate eandem legem ad reliquos transfert: tum autem, cum hic et alibi rei factique rationem poſcimus, ad factum ipſum, ſuum edictum, ſuaque exempla, provocat. Verumenimvero (inſtat Ille) ita plane ſe res habet; " hæc, cæteraque omnia, quæ
" dixi, vera eſſe, ut ſunt veriſſima, conſtat exemplis hic adductis;
" et cuivis Pſalmos inſpicienti quavis fere pagina exempla in oculos
" incurrent." Fateor equidem, Præſul Doctiſſime, Pſalmos inſpicienti Tuos: ſed nihilo proficimus magis; rurſum id ſumitur, quod eſt adhuc in quæſtione; nam Pſalmos Tuos recte vereque in verſus, pedes, ſyllabas, diſtribui, nondum conceditur.

Vide *Metricæ Harianæ Ampliorem Confutationem*, in Epiſtola Anglice ſcripta ad D. D^rem. EDWARDS. Lond. MDCCLXVI.

ORATIO ANNIVERSARIA

IN MEMORIAM PUBLICORUM BENEFACTORUM

ACADEMIÆ OXONIENSIS;

EX INSTITUTO

HONORATISSIMI DOMINI

ET PATRIS ADMODUM REVERENDI

NATHANIELIS DOMINI CREWE,

NUPER BARONIS DE STENE,

ET EPISCOPI DUNELMENSIS;

HABITA IN THEATRO SHELDONIANO

VI. NONAS JULII A.D. MDCCLI.

A ROBERTO LOWTH A.M. E COLL. NOV.

POETICÆ EXPRÆLECTORE,

ARCHIDIACONO WINTONIENSI.

ORATIO CREWIANA.

Quod pie ac prudenter a majoribus noſtris olim proviſum eſt, Academici, ut in ſingulis Collegiis Virorum de unoquoque privatim bene meritorum annua fieret recordatio, id jam tandem Viri Illuſtriſſimi Sanctiſſimique Præſulis auctoritate atque inſtituto in Academia pariter obtinet, ut eorum omnium, quorum munificentia res noſtra communis in hunc amplitudinis gradum pervenit, grata ac ſolennis commemoratio communiter et publice concelebretur. Senſit profecto Vir ille ſapientiſſimus, noſtrique tum commodi tum dignitatis ſtudioſiſſimus, non modo ad Academiæ pietatem imprimis pertinere, ut officii hujuſce religioni, quoad poſſet, ſancte auguſteque ſatisfaceret; ſed et ejuſdem plurimum intereſſe, ut per quos potiſſimum profecerit quaſi præconis alicujus voce palam teſtaretur: neque plus gloriæ in illuſtriſſimos hujus Academiæ Patronos ex ipſorum liberalitate, quam honoris in ipſam Academiam ex tot tantorumque Virorum patrocinio, redundaturum. Hoc vero Illum vel præcipue in animo habuiſſe arbitror, quod Vos ut ex animis veſtris excidat nunquam commiſſuros eſſe confido; nimirum omnem magni alicujus beneficii commemorationem ſimul in ſe continere admonitionem officii, acerrimoſque ingenuorum hominum mentibus admovere laboris, induſtriæ, virtutis, ſtimulos: ita fore, ut quoties fieret tot tantorumque erga vos meritorum enumeratio, toties attentius cogitaretis, quid horum

aucto-

auctoribus, quid Academiæ, quid patriæ, quid humano denique generi, eo nomine debeatis; toties animi veſtri gratiæ, non verbis, ſed re factiſque, referendæ, flagrantiore quadam cupiditate ac deſiderio incenderentur.

Cujus ego ut paream voluntati auctoritate veſtra ex ipſo diſceſſu huc revocatus, poſt miſſionem, quam mihi lætiorem dubito an acerbiorem reddiderit veſtra, Academici, erga me perſpecta benevolentia, etſi nihil aliud, hoc certe, quod non ultimum eſt in hoc negotio, et in quo nemini facile conceſſerim, affero; animum huic Academiæ longo uſu, ſuaviſſimo commercio, ſanctiſſima neceſſitudine, multis magniſque beneficiis cum privatim tum publice acceptis, meritiſſimo devinctum atque deditum; ejuſque ſalutis, exiſtimationis, famæ, conſervandæ, tuendæ, propagandæ, incredibili quodam ſtudio ardentem. Neque porro defuturam mihi in hoc argumento orationem vererer, ſi rei ipſius amplitudinem ac dignitatem, quantam mente et cogitatione complector, tantam verbis exprimere et dicendo conſequi poſſem.

Equidem cum ex ultima memoria Academiæ noſtræ origines atque incrementa repeto, video ejus initia ipſis hujuſce nationis primordiis ætate finitima, res ejus cum ipſius reipublicæ fortunis fere conjunctas: in difficillimis temporibus maximiſque rerum converſionibus, hanc ſummis hominibus atque potentiſſimis non parvi æſtimatam, hanc optimis præcipuæ curæ habitam: hanc ſemper primarios in Eccleſia et in Republica viros, hanc Præſules, Optimates, Principes, Reges, ut quiſque de patria bene mereri voluit, ita Academiam propenſiſſimo quemque animo amplexum fuiſſe, eique

ſervandæ,

ſervandæ, augendæ, amplificandæ, conſilia, officia, operas, liberalitatem, promptiſſime ſtudioſiſſimeque contuliſſe. Hanc enim ſtudiorum fuiſſe domicilium, hanc literarum ſedem, hanc fontem ſcientiæ atque virtutis; hujus præcipue ſalute totius regni ſalutem contineri; unde artes atque diſciplinæ, unde humanitas, doctrina, religio, in omnes reipublicæ partes derivarentur.

Quod ſi uſque a magno illo ALFREDO, Academiæ noſtræ vel conditore vel certe inſtauratore, initium ducamus, quod fuiſſe unquam tempus reperiemus, quo non REGUM potiſſimum noſtrorum in eadem vel ſublevanda, vel tutanda, vel ornanda, eximiam quandam curam ac ſolicitudinem, favorem etiam et propenſiſſimam voluntatem, teſtatam fuiſſe videbimus? Hi Academiam barbarorum populorum incurſionibus afflictam erexerunt; hi civilibus diſcordiis concuſſam ſtabiliverunt; hi inteſtinis diſſidiis diſtractam atque dilaceratam auctoritate, conſilio, interceſſione, præſentia, compoſuerunt: ab his conceſſæ immunitates, leges conſtitutæ, præmia propoſita, factæ donationes: hi Collegiorum partim conditoribus præſidio fuerunt, partim ipſi condiderunt. Quid dicam, qui diſciplinas novas conſtituere, conſtitutas amplioribus ſtipendiis augere; qui exercitationibus noſtris coram intereſſe, et labores noſtros atque diligentiam monitis, hortationibus, præmiis, multoque magis oculis atque aſpectu ipſo, incitare dignati ſunt: quid, qui literis ipſis favendo, noſtræ ſimul induſtriæ et honori veriſſime faverunt? Quos omnes ſi ſingulatim recenſere vellem, annales noſtros ab ultima memoria ad hunc uſque diem percurrere, faſtorumque codicillos ordinatim vobis recitare, neceſſe haberem. Hæc autem

quorſum pertinent, niſi ut cogitemus, iſthæc omnia, quæ videmus quibuſque fruimur, ex eodem ſancto auguſtoque fonte et manâſſe primum, et perpetuo profluxiſſe: hanc Academiam Regiæ auctoritatis veluti fundamento conditam eſſe, ejuſque præſidio etiamnum niti atque conſiſtere; Regii favoris aura ad hunc dignitatis atque opulentiæ portum perveniſſe, ejuſdemque cuſtodia tutam et ſecuram ſtationem obtinere: his non modo ejus decus, exiſtimationem, felicitatem, ſed ſalutem, ſed vitam ipſam atque ſpiritum, contineri? Neque immerito majores noſtri hanc ſibi primam laudem et quaſi propriam vendicaverunt, ut ſingulari pietate tantis beneficiis reſponderent; utque erga Regiam Majeſtatem fidei, honoris, obſervantiæ gloria cæteris omnibus antecellerent, ſuæque nationi perfectum quoddam proponerent documentum atque exemplar. Tuemini itaque, Academici, per famam atque fortunas veſtras vos obteſtor, tuemini hanc laudem illibatam atque illæſam; atque providete, ne ulla unquam hac in parte labes, quam ab animis veſtris longiſſime abeſſe certo ſcio, ne vel tenuiſſima ſuſpicionis macula, nomini veſtro inhæreſcat.

Proxime ab Regibus noſtris COLLEGIORUM FUNDATORIBUS, inter quos ſunt et Regii nominis, Academiæ grates debentur; qui beneficiis privatim collatis, incredibile dictu eſt, quantum rem ejus communem atque dignitatem publicam amplificaverunt. Revocate enim animos veſtros, Academici, ad illorum temporum memoriam, cum ſine certa ſede, ſine laribus propriis, homines hic loci literis operam dantes fuſi per urbem ac diſperſi licenter vagabantur: tabernarum potius

potius ac popinarum inquilini, quam Muſarum hoſpites aut Academiæ cives. Ut commorandi, perinde erat vivendi ratio; neque habitatio, quam mores, ſolutior. Piget pudetque referre, quæ tum ſæpe dominabatur in hoc diſciplinæ atque humanitatis domicilio libido atque immanitas; quæ factionum barbaries, qui diſcordiarum furor, quæ pugnarum atque etiam cædum rabies et licentia: cum in confuſa et infinita multitudine, nec ſatis noti, neque in certos ordines deſcripti, neque ulli regimini domeſtico obnoxii, effrenate paſſim graſſarentur. Jam ſi temporum notis inſtiterimus, reperiemus hanc feritatem tum demum miteſcere atque obſoleſcere cœpiſſe, cum magni illi literarum patroni vel potius parentes, quorum laudes ad ſempiternam memoriam ipſorum in patriam merita propagaverunt, ædes hic complures condidiſſent ac ſodalitia conſtituiſſent, ubi doctrinarum ſtudiis dediti, non modo ſumptibus neceſſariis atque etiam honeſtis ſuſtentarentur, ſed publicis Academiæ inſtitutis non minus utentes, privata tamen et ſua interea diſciplinæ deſcriptione et certa vivendi ratione continerentur; atque in ſui Moderatoris quaſi patrisfamilias tutelam traditi, proprioſque habentes artium non magis quam morum Præceptores, ad omnem humanitatem, virtutem, et pietatem attentius ſanctiuſque informarentur. His itaque Viris non modo debemus magna ex parte Academiæ noſtræ amplitudinem et ſplendorem, ſed quæ Academiam multo magis decorant, vitæ civilioris atque humanioris cultum, tranquillitatem, concordiam, ordinem, moderationem, totiuſque inſtitutionis liberalis accuratiorem normam; his debemus peculiarem illam Academicæ Reipublicæ formam, quæ ad gentis etiam

Anglicanæ gloriam pertinet, quamque cum una florentiſſima Academia Cantabrigienſi, dilectiſſima noſtra Socia atque Compare, communem habemus. Utramque ſane Academiam Anglicanam intuens, quot video Collegia, tot numero juſtas et perfectas Academias, quaſi plures civitates uno communis fœderis et ſocietatis vinculo conjunctas; quarum plurimæ multis non minimi nominis apud exteras nationes integris Academiis, ædificiorum ſplendore, poſſeſſionum amplitudine, literariæ ſupellectilis copia, et, quod maximum eſt, graviter ſancteque conſtituta inſtitutionis diſciplina, ſingulæ antecedunt. Cogitate modo, Academici, quos ex tot tantiſque, quibus præter cæteros fruimini, commodis et facultatibus, induſtriæ, honeſtatis, atque virtutis fructus, non modo patria veſtra, ſed univerſus etiam orbis expectat atque efflagitat. Animadvertite autem atque tenete eam potiſſimum boni regiminis rationem et viam, quam vobis aperit ipſa reipublicæ veſtræ forma, vobiſque præcipue facilem et proclivem reddit. Inde nimirum repetenda eſt, vel conſervatio, vel, ſi qua eſt opus, emendatio diſciplinæ, unde primum inſtituendæ data eſt facultas; a ſingulis in univerſos, ex familiis in civitatem, ex Collegiis in Academiam, neceſſe eſt emanent boni mores. In Vos itaque, Viri Venerabiles, Collegiorum Præfecti, quibus eo nomine primæ etiam regiminis publici partes dantur, in Vos omnium converſi ſunt oculi, in Vos ipſa ſpectat Academia: Vobis ſe ſuam integritatem et ſalutem imprimis debere profitetur; malevolorum convitiis vexata ad veſtram fidem et vigilantiam confugit: cum Academiæ fama veſtra conjuncta eſt exiſtimatio; ad Vos præcipue pertinet diſciplinæ Academicæ bene adminiſtratæ gloria,

ria, neglectæ atque jacentis in Vos potiſſimum redundabit dedecus.

Plurimis jam conſtitutis ampliſſimeque conſtructis Collegiis, atque hoc modo a privatis mœnibus in publicum inducta ſaniore diſciplina, privatam etiam magnificentiam ſimiliter conſecutus eſt PUBLICORUM ÆDIFICIORUM ſplendor. Qui quidem inde primum, unde decuit maxime, initium habuit, atque a rebus ſacris et ad religionem pertinentibus quaſi auſpicato incepit. Primum enim ædificium, quod ſumptuoſius et auguſtius molita eſt Academia, Schola erat Theologica; in quo opere egregiam experta eſt munificentiam ſingularis ſui patroni, Celſiſſimi Principis HUMFREDI DUCIS GLOCESTRIÆ, Regis Henrici Quinti Fratris, cui a moribus et naturæ benignitate cognomen Bono vulgo erat inditum. In eodem poſtea perficiendo larga uſa eſt liberalitate Utriuſque KEMPII, alterius Archiepiſcopi Cantuarienſis, alterius Londinenſis Epiſcopi. Ad Scholam facta eſt acceſſio Bibliothecæ, quæ ejuſdem optimi Principis beneficio ſuperſtructa eſt, et libris pro ea ætate magnifice ornata; accepit enim codices manu exaratos ſexcentos, quos ipſe in hunc uſum ex diverſis orbis partibus conquiſiverat, ingenti pecunia, uti facile computare poſſitis ex eo, quod ex illorum numero ſoli Centum viginti novem, quos primos donaverat, mille librarum pretio æſtimarentur. Eidem Bibliothecæ haud multo poſtea Codices plus centum manu ſcriptos contulit RICHARDUS LITCHFIELDUS Archidiaconus Midleſexiæ: præterea autem idem grandem nummorum ſummam dedit reparando atque ornando Beatæ Mariæ Templo, uti honeſtius,

et pro ſua proque rei dignitate, rem divinam faceret Academia.

Hæc initia optimis auſpiciis facta magnis poſtea incrementis aucta ſunt. Nam occaſione Reformatæ Religionis cum Bibliothecam Humfredinam qui vehementiore, uti fit, ſtudio purgare aggreſſi ſunt, vaſtâſſent potius, ſuoque inſtrumento prope omni orbatam reliquiſſent; huic tandem reficiendæ intentus Illuſtriſſimus BODLEIUS ea iniit conſilia, quæ exitus habuerunt ſupra quam ipſe ſibi primo propoſuerat, vel quiſquam tum ſperare auſus eſſet, felices. Inſtaurata enim ſuis impenſis antiqua Bibliotheca, libriſque impreſſis per totam Europam coemptis abunde inſtructa, ſuadere cœpit Bodleius multis Viris primariis, literatis et literarum fautoribus, uti, ſi quos haberent libros rariores et Codices manu exaratos, huc eos in publicam utilitatem et fidelem cuſtodiam reponerent. Tantum effecit cum apud amicos ſuos viri auctoritas, tum ipſius perpetua in conquirendis libris diligentia, in donandis liberalitas, ut brevi opus eſſet novis ad vetus ædificium acceſſionibus. Quas cum ipſe ample fieri curâſſet, ejuſdem porro conſiliis, præſidio, benignitate adjuta Academia magnum inſuper molita eſt opus: inchoatæ ſunt Scholæ Publicæ; pecuniæ a Præſulibus et Optimatibus large collatæ. Bodleius interea moriens hæredem teſtamento inſtituit Academiam, operique faſtigium impoſuit; nam tertiam contignationem adjiciendam curavit in perpetuam creſcentis Bibliothecæ ſuæ acceſſionem. Ita Unius Viri ſtudio, auctoritate, conſiliis, eximia liberalitate, paratum eſt Academiæ noſtræ domicilium, ædeſque inſtructæ, quibus commoditatum amplitudine, ædificiorum magnificentia, literarii inſtrumenti copia, vix alia

habet

habet, aut ſane unquam habuit, pares. Neque immerito is Bodleio proprius ac ſingularis honos tribuitur, ut illius egregia erga Academiam merita anniverſaria oratione celebrentur; utque eos [1] potiſſimum habeat laudum ſuarum præcones, qui ingenio, eruditione, copia, uſu, facultate, ei officio ornatiſſime cumulatiſſimeque ſatisfacere poſſint.

Quid ego vobis ſingula enumerem ſplendoris incrementa, quæ plurima ex illo tempore Academia accepit; quæ vobis ante oculos verſantur, quæque ipſa, me tacente, et loci majeſtatem prædicant, et patronorum noſtrorum munificentiam veluti clariſſima voce teſtantur? Quid vobis Muſeum Aſhmolianum commemorem, ipſius Academiæ impenſis pulcherrime ædificatum, Scientiæ Phyſicæ promovendæ commode adornatum, ampliſſima Officina Chymica inſtructum, ingentique copia rerum rariorum ad Naturalem Hiſtoriam pertinentium a Viro clariſſimo ELIA ASHMOLIO potiſſimum dotatum? Quid Hortum Botanicum Illuſtriſſimi HENRICI COMITIS DANBIENSIS ſumptibus extructum; Clariſſimi SHERARDI beneficio, atque ipſius Academiæ larga liberalitate, haud ita pridem eouſque auctum, ut celeberrimorum hortorum Leydenſis atque Patavini cæterorumque omnium plane obſcuret ſplendorem, utque nulla in toto orbe Academia quidquam habeat in eo genere ſimile aut ſecundum? Quid Typographeum Clarendonianum, a Magno CLARENDONIO conſcriptæ, emiſſæque in publicum Academiæ cura, immortalis Hiſtoriæ fructum; ab Academia Illuſtriſſimo HYDIORUM nomini merito dicatum: ex qua familia nec adhuc defuerunt Viri

1 Ædis Chriſti Alumnos.

ſpecta-

ſpectatiſſimi, quos ſibi inter præcipuos Patronos ſemper adoptaret; neque, uti augurari libet, unquam defuturi ſunt, quos porro adoptabit? Quid ſplendidiſſimam Bibliothecam RADCLIVIANAM; quam, nequid aliud jam dicam, Vos ipſi nuperrime ſumma hominum celebritate, ſumma ampliſſimorum Virorum frequentia, apparatu in omni genere eleganti atque magnifico, hoc ipſo in loco dedicaviſtis? Quid denique hoc ipſum Theatrum, Viri graviſſimi atque ſanctiſſimi GILBERTI SHELDONI Cantuarienſis Archiepiſcopi ſingulari conſtructum munificentia? munus dignum Auctore, dignum Academia; dignum his comitiis celebrioribus, hac ipſa ſolennitate, hac ampliſſima atque ornatiſſima ſpectantium corona; dignum his auditoribus, alio dicente: quod cum intueor et circumſpicio, videor mihi in ipſa Roma, vel in mediis Athenis, antiquis illis et cum maxime florentibus, verſari; niſi quod, fidenter hoc dico, neque Roma neque Athenæ tale tantumque Gymnaſium Muſis et Apollini ſuo conſecratum unquam habuerunt.

Quibus etſi diutius libuiſſet immorari, alio tamen me revocaret illorum eximia liberalitas, qui LECTIONES PUBLICAS inſtituendo, ſtudentium commodis ipſarumque literarum ſaluti conſuluerunt atque incremento. Quod ne altius repetam, neve ab Alfredo deducam; aut a Lectionibus Linguarum Orientalium Clementis Quinti Romani Pontificis auctoritate ſancitis; aut Artium Scientiarumque univerſarum ab Illuſtriſſimo Principe Johanne Bedfordiæ Duce, Humfredi illius Gloceſtrienſis, et natura et animo in literas benevolo, germano Fratre; aut Sacræ Theologiæ ab Edvardo

Quarto

Quarto Rege, conſtitutis : quæ omnes jampridem ætate obſoleverunt, atque perierunt : primum ſane quod extat hujuſmodi inſtitutum debemus pietati Illuſtriſſimæ Fœminæ, MARGARETÆ RICHMONDIÆ COMITISSÆ, Regis Henrici Septimi Matris ; quæ in utraque ſuæ nationis Academia Lectionem Theologicam dotavit : munus pro illis quidem temporibus ſatis amplum, ſed poſtea CAROLI I. REGIS pientiſſimi benignitate auctius redditum, et cum in ſe, tum exemplo ſuo, utiliſſimum ; cujus forte imitatione Prælectiones ſuas publicas ſeptem inſtituit poſtea WOLSEIUS : elati Vir animi, ſummeque excelſi ; nihil non magnificum cogitantis ; quod cogitaverat, nihil non exequi audentis ; cujus infra gloriam conſiſtere vel Reges, qui maxime æmulari vellent, facile patiebantur. Verum hac quidem ex parte HENRICUS VIII. REX, cum Wolſeii omnia fiſco addicerentur, caducam laudis hæreditatem et libenter adiit, et procurando auxit : nam etſi ex eo numero quinque tantum Cathedras hic loci inſtituerit, totidem tamen alteri Academiæ dedit ; omnibuſque honoraria pro ea ætate ampla aſſignavit ; quanquam poſtea earum pleraſque Reges JACOBUS et CAROLUS I. pro ſua in literas benevolentia liberalius et honorificentius dotandas cenſuerunt. Quæ deinde ampliſſimorum Virorum in promovendis Scientiis æmulatio et pene certamen ? cum prope uno atque eodem tempore Philoſophiam Naturalem educandam atque alendam ſuſciperet SEDLEIUS, Moralem WHITUS : cum CAMDENUS Hiſtoriam, quam ipſe immortalibus ſcriptis illuſtraverat, prædiis perpetuis donaret ; cumque SAVILIUS, quam ipſe Geometriæ Cathedram magna cum laude impleverat, eandem cum altera Aſtronomiæ ſummis viris

viris in posterum implendam curaret. Qui Viri, Academici! quanta in Matheſi nomina! Savilio debemus Briggium, Walliſium, Halleium; eidem Savilio, Greavium, Wardum, Wrennum, Gregorium, Keilum; ne nominem,[1] quem posteri nunquam tacebunt. Nec multo post Lectionem Arabicam fundavit LAUDUS, nunquam hoc in loco sine eximio præconio memorandus: magnus Vir, ad literas ornandas et propagandas natus; omnique invidia major, si ex civilibus turbis, ad quas minus erat a natura comparatus, et ex istis infeliciſſimorum temporum procellis, in otium et tranquillitatem Academicam, veluti in portum, confugiſſet: ad Academiæ salutem promovendam unice compoſitus; ſtudiorum fautor, diſciplinæ ſtator, legum et lator et vindex; qui ita Cancellariatum geſſit, ut ſimul graviſſimi Cenſoris ſeveritatem, Parentis amantiſſimi pietatem, præſtaret. Quæ et quanta erat perpetua ejus erga eandem munificentia, teſtantur inſuper Mille trecenti Codices manu exarati, variis Linguis, ſed præſertim Arabica, Perſica, cæteriſque Orientalibus conſcripti, ingenti ſtudio et pretio undique conquiſiti, et Bibliothecæ Bodleianæ donati: quo in genere nulla alia Bibliotheca Europæa parem theſaurum jactat.

Magna equidem ſunt hæc, ſed alterius ſæculi: — verum bonas literas etiamnum ſummis uti fautoribus, neque res noſtras Auguſtiſſimo Patrocinio carere, nuper indicavit ampliſſimum in eodem liberalitatis genere GEORGII I. REGIS munus; honorarium Hiſtoriæ Recentiori ex fiſco aſſignatum. Neque mihi ſane hoc in loco prætereundum eſt, Illuſtriſſimum CREWIUM,

1 Is erat Vir optimus, humaniſſimus, in ſua diſciplina princeps, BRADLEIUS; qui tum aderat auditor.

in

in diſtribuendis, uti maxime opus eſſe exiſtimavit, legatis, quibus ſuam in Academiam voluntatem teſtatam fecit, aliquos ex Publicis Lectoribus ſuæ munificentiæ magna ex parte participes eſſe voluiſſe.

Quod ſi rem recte æſtimemus, cur alio jamdudum fere deflexit beneficiorum in nos collatorum curſus, hæc maxime in cauſa fuiſſe reperiemus: partim Scientiarum docendarum præmia ſatis ample antehac conſtituta; partim ipſius Academicæ diſciplinæ conditio, ſtudiorumque ratio, (dicam quod verum eſt,) in melius mutata. Nam cum primum inſtitui cœperunt hæ ipſæ, quas memoravi, Lectiones Publicæ, non erat, uti bene nôſtis, adeo communis et pervulgata Scientiarum interior et perfectior cognitio; neque ubivis occurrebat, qui Artium elementa paulo ſubtilius et copioſius explicare poſſet: accedebat bonorum librorum magna paucitas: cogebantur igitur foris quærere, quod non habebant domi. Itaque boni adoleſcentes turmatim itabant ad Scholas; Publicum Profeſſorem, quaſi oraculum quoddam, audiebant, "intentique ora tene-"bant:" elapſa propemodum hora, ad alium, ac deinde alium, ſurſum deorſum protinus curſitandum erat; hunc e Dialecticæ ſpinetis ſeſe explicantem, illum fortaſſe Rhetoricæ floſculos legentem: tandem aliquando domum ſe conferebant, plenos reportantes codicillos; unde, neſcio quomodo, magno certe cum labore ex magna rerum farragine, pauxillum tamen quiddam extricabant, quod eſſet ex uſu. Alia autem hodie rerum eſt facies, longe major ſtudiorum commoditas: vigent literæ variæ, multiplices, pervagatiores, latiuſque diffuſæ; ſuppetit in omni genere librorum copia, cum in Collegiorum Bibliothecis, tum in privatis ſtudentium

tium ſcriniis ; non deſunt multi in ſingulis Collegiis Præceptores omni eruditionis laude florentes, quibus juvenes domi commodius, conſtantius, diligentius, ordinatius, multo majore denique cum fructu, operam dant : ita ut jamdudum Publici Profeſſoris munus merito plerumque habeatur eximiæ potius eruditionis inſigniumque in literas meritorum præmium, quam magni aut aſſidui laboris merces. Faciunt itaque perverſe et inique, qui ab illis veteres iſtas elementarias et pene quotidianas præceptiunculas repoſcunt ; cum nos in ſtudiorum rationem et viam minus utilem minuſque expeditam revocatum eunt, vel id ab iis poſtulant, quod, cum revera maxime volunt, non tamen poſſunt, non datur exequi. Id potius agant Viri omni ingenii et doctrinæ gloria cumulatiſſimi, nec ſuorum Anteceſſorum vel clariſſimis quicquam inferiores, id curent, quod nunquam deſinunt curare : teneant in literis principatum ; ſtudiis noſtris præſint ; juventuti Academicæ exemplo, auctoritate, hortatu, monitis, ad omnem eruditionis laudem ſeſe duces præbeant ; ſi quibus major quædam atque eminentior ineſſe videatur ingenii et virtutis indoles, hos alant, foveant, incitent, præceptis atque inſtitutis, cum publice tum præcipue privatim, adjuvent ; edant in publicum egregia ſuorum ſtudiorum monumenta ; proferant interdum in ſcholas pro ſua quiſque diſciplina aliquid de meliore nota, accuratius et perfectius elaboratum, quod ſine graduum ac togulæ diſcrimine communiter omnes audiamus. Iſtud quidem ordinare et lege conſtituere haud ſcio an Vobis, Academici, uſquequaque ſit liberum ; in eorum certe ſitum eſt poteſtate, qui, ſi ipſi velitis, neque vobis defueritis, omni modo huic Academiæ benefacere, cum poſſunt, tum maxime etiam volunt.

Hæc

Hæc idcirco liberius et fidentius dixi, quia, cum Vos omnes eadem mecum privatim ſentire perſuaſum habeo, tum video idem eſſe Academiæ ipſius de hac re judicium non obſcure ſignificatum. Nam cum haud ita pridem Vir Ornatiſſimus HENRICUS BIRKHEADUS, quem honoris cauſa nomino, prædia quædam Lectioni Poeticæ hic loci inſtituendæ liberaliter aſſignaviſſet, cumque ea de re legem ferret Academia, totumque hujus inſtitutionis negotium ordinaret, quid quæſo fecit? Num ita tulit, uti more illo antiquo atque obſoleto, altero quoque die, Prælector Poetam aliquem, Ovidium puta aut Phædrum, ſumeret tyronibus infimæ claſſis in ſcholis prælegendum atque interpretandum; quem ſingulos verſiculos grammatice reſolventem, et digitis dimetientem, circulus omnis, ſiquem forte convocare unquam potuiſſet, e veſtigio reliquiſſet? Minime: ſed cavit, uti commodis intervallis ſolenniores quaſdam haberet Lectiones; et relicto argumenti delectu libero, libera tractandi ratione, ſatis ei ſuum officium commendavit, monuitque, ſedulo daret operam, ut, quoad poſſet, aliquod veſtris omnium auribus dignum promeret. Quod cum Vir ſummo ingenio et doctrina præditus, qui primus ei muneri præpoſitus eſt, [1] ita exequutus eſſet, ut omnium votis faceret ſatis; neque vel ab adoleſcentium utilitate, vel ab eruditiſſimorum hominum judicio et comprobatione, abhorrerent ejus præceptiones; id, credo, advertens Nobiliſſimus CREWIUS, et inſtitutionis hujuſce opportunitatem, quique inde in literas fructus redire poſſet, experimento edoctus, inter cætera, quæ multis Acade-

1 Vir Clariſſimus JOSEPHUS TRAPP, S.T.P.

miæ

miæ munia obeuntibus conſilio ſumme prudenti præmia diſtribuit, huic quoque negotio ampliorem mercedem proponendam cenſuit.

Ea profecto Summi Viri graviſſimique Præſulis in Academiam noſtram ſupremis tabulis teſtata benignitas ſpectatæ ejus per omnem vitam munificentiæ, perpetuoque in literas favori, omnino conſentiebat. Erat illi animus excelſus, liberalis, et imprimis beneficus; cum generis nobilitate, munerumque, quæ in Republica et in Eccleſia ſuſtinuit, dignitate, præclare congruens. Politiorem omnem humanitatem arteſque elegantiores, quibus ipſe abunde inſtructus erat, præcipue diligebat; ſeveriorum literarum, quas interea diligentiſſime coluit, non minus fautor: cujus rei indicio ſunt multæ atque honeſtæ penſiones ſtudentibus in Collegio Lincolnienſi, quod ipſe aliquando rexerat, olim ab eo aſſignatæ. Domus ejus antiqua erat hoſpitalitate, omnibus patens, egentibus juxta atque illuſtriſſimis hoſpitibus referta: oderat privatam luxuriam, publicam magnificentiam unice amabat, non levitate atque inani oſtentatione, ſed generoſa quadam animi elatione atque inſtinctu. Bene itaque et ad illius mentem et conſilium valde accommodate facitis, Academici, qui hac frequentia, his lætitiæ gratæque voluntatis ſignificationibus, hoc apparatus ſplendore et magnificentia, hunc ornatis atque celebratis diem: in quo honoris et gratiarum præcipua quædam pars Illi merito debetur, qui inter alia multa, quibus Academiæ proſpexit, beneficia, hoc etiam providit, uti cæteris omnibus ejuſdem munificentiſſimis Patronis debiti honores grateſque perſolverentur.

De

De me, poſt tantorum Virorum recordationem, nihil ſane dicerem, niſi turpe et indignum eſſet, qui publica gratiarum actione fungatur, eum ſuo nomine ingratum videri. Ego vero, Academici, importunus haberi in hoc officio malim, quam negligens; neque facile ullum unquam aut locum aut tempus alienum putabo, quo teſtari poſſim, quantum Vobis atque huic Academiæ debeam. Nunc certe, cum Vos poſtremum publice alloquor, non poſſum facere, quin pro veſtra perpetua erga me humanitate atque benevolentia, pro favore etiam et ſtudio veſtro, quod ſæpius compertum habui, gratias quas poſſum maximas agam, majores etiam habiturus; meque huic Academiæ ſanctiſſimis fidei, amoris, obſervantiæ, pietatis vinculis, magnorumque beneficiorum gratiſſima memoria, obſtrictum eſſe ſuprema voce palam profitear. Hanc ex animo meo religionem nulla unquam delebit oblivio; et quanquam inter vos verſari, veſtrumque numero adſcribi deſinam, non minus tamen voluntate atque animo et Veſter ero, et Academicus. Vos itaque, Academici, valere, plurimumque ſalvere jubeo; vobiſque omnibus fauſta omnia et felicia comprecor: Deumque Optimum, Maximum, ſanctiſſime veneror, ut hanc Academiam ſalvam, florentem, perpetuam præſtare velit; utque ita ei bene proſpereque omnia eveniant, uti ea de literis, de religione, de Republica, de Eccleſia, de patria, deque humano genere, et merita eſt, et meretur.

PRÆLECTIONUM ARGUMENTA.

PRÆLECTIO I.

DE POETICÆ FINE ET UTILITATE.

POETICÆ Propoſitum, Prodeſſe Delectando; ut Finis ſit Utilitas, Medium Delectatio. Quod illuſtratur exemplis petitis ex diverſis Poeſeos generibus; Didactica, Epopœia, Tragœdia, Oda, Elegia; ex Poeſi leviore, quæ vel ad otii oblectamentum, vel ad literarum ornamentum, comparata eſt. Attingitur Poeſis Sacra; unde ad Argumentum ſpeciatim tractandum aditus aperitur.

Pag. 1, — 22.

PRÆLECTIO II.

ARGUMENTI PROPOSITIO ET DISTRIBUTIO.

Argumenti dignitas, utilitas, et cum Inſtituti ratione convenientia. Poeſim divinitus inſpiratam non poſitam eſſe extra provinciam Criticæ. Hinc petendam eſſe Artis ipſius originem; hinc æſtimandam ejus dignitatem; hinc ortum duxiſſe, quæ apud Græcos de Poeſeos divinitate opinio percrebuit. Critice agendum: vitandæ diſquiſitiones Theologicæ. Argumenti Diſtributio generalis in Tres partes, ratione Metrorum, Styli, et Diſpoſitionis.

Pag. 23, — 30.

PARS PRIMA.

מזמור

SIVE DE METRIS HEBRÆIS.

PRÆLECTIO III.

POESIM HEBRÆAM METRICAM ESSE

De natura Hebræi Carminis diſquirendi neceſſitas. Poeſis Hebræa Metrica eſſe probatur, ex Carminibus Alphabeticis, verſuumque hoc modo definitorum æqualitate et congruentia: ex Dialecto Poetica. Horum verſuum proprietates quædam maxime obviæ. Rhythmus autem et Scanſio omnino ignota penituſque deperdita: quod ex rei natura evincitur. Poetica Sententiarum conformatio. Græca et Latina Poeſis hac in parte ab Hebræa multum diſcrepat, ex Linguarum natura. Hinc oritur peculiaris conditio Verſionum ex Hebræo Carmine oratione ſoluta quacunque, vel Græcis Latiniſque verſibus, expreſſarum. Pag. 31,—43.

PARS SECUNDA.

משל

SIVE DE STYLO PARABOLICO.

PRÆLECTIO IV.

STYLI PARABOLICI

ORIGO, USUS, CHARACTERES;

AC DE SENTENTIOSO GENERE.

Stylus Poeticus Hebræis משל, ſive Parabola, dicitur. Ejus partes, Sententioſum, Figuratum, et Sublime,

me. Styli Parabolici origo, uſuſque primævus: apud exteros; apud Hebræos. Ejus exempla quædam antiquiſſima in Moſis ſcriptis conſervata. I. Genus Sententioſum; ejuſque ratio, et effectus. Pag. 44, —59.

PRÆLECTIO V.

DE GENERE FIGURATO; EJUSQUE PARTITIO.

II. Genus Figuratum: ejus tractandi ratio, ad mentem Hebræorum potius quam Rhetorum formulas accommodata. Ejus Definitio: præcipuæ partes, Metaphora, Allegoria, Comparatio, Proſopopœia. Hujus tractationis conſilium: Hebræorum Poeſim legentibus quæ ex hac parte incommoda obveniunt, quomodo tollenda. 1. De Metaphora agetur generali diſquiſitione de Poeticis Imaginibus: quarum natura explicatur; et Quatuor præcipui fontes ſtatuuntur: Natura, Vita Communis, Religio, Hiſtoria. Pag. 60, ——67.

PRÆLECTIO VI.

DE IMAGINIBUS POETICIS, EX REBUS NATURALIBUS.

Frequens uſus Metaphoræ dictionem grandem reddit, ſed ſæpe obſcuram: Hebræi Vates frequenti ejus uſu ſublimitati conſulunt ſine imminutione perſpicuitatis. Cujus rei Tres cauſæ ſtatuuntur: primo, Imagines transferunt notiſſimas; tum, in earum accommodatione conſuetudinem et analogiam ſequuntur; poſtremo, iis præcipue licentius utuntur, quæ maxime ſunt fami-

liares, et notiſſimæ poteſtatis. Confirmantur hæc exemplis Imaginum (1.) ex Rebus Naturalibus: quæ ſunt omnibus hominibus communes; quæ ſunt Hebræis magis quam cæteris familiares; quæque ſunt iiſdem propriæ. Pag. 68, — 79.

PRÆLECTIO VII.

DE IMAGINIBUS EX COMMUNI VITA.

Eadem illuſtrantur exemplis Imaginum (2.) ex Communi Vita. Ea apud Hebræos admodum ſimplex erat, qui in agricultura et pecuaria potiſſimum occupabantur. Harum Artium dignitas; et Imaginum exinde deſumptarum ſplendor: Tritura; Torcular. Imaginum maxime vulgarium ex ipſa proprietate ſublimitas. Explicatur Hebræorum Infernum Poeticum; cujus Imaginem ex Conditoriis ſive Cryptis ſepulchralibus, quarum aliquæ in Oriente adhuc viſuntur, petitam fuiſſe, oſtenditur. Pag. 80,—92.

PRÆLECTIO VIII.

DE IMAGINIBUS EX REBUS SACRIS.

Imagines (3.) ex Religione offenſioni et obſcuritati præcipuæ obnoxiæ. Exempla quarundam, quæ valde deformes haberi poſſent; tum aliarum, quarum præcipua lateret elegantia; niſi ex ſuis Sacris illuſtrarentur. Exponitur PSALMI CIV Exordium. Interpretationibus vel accuratiſſimis parum fidendum: ipſi ſunt fontes adeundi. Pag. 93, — 102.

PRÆLECTIO IX.

DE IMAGINIBUS EX HISTORIA SACRA.

Imagines (4.) ex Hiſtoria Sacra ſunt plerumque omnium maxime perſpicuæ et illuſtres. Hujuſmodi tranſlationum ratio exponitur; quæ Hebræis Vatibus eſt propria. Quocirca earum loci præcipui ordine recenſentur: Chaos et Creatio; Diluvium; Sodomorum Excidium; Exitus Iſraelitarum ex Ægypto; Dei in Sinam Deſcenſus. Hoc genus tranſlationis Poeſi Sacræ, maximeque Propheticæ, ſua natura præcipue accommodatum eſſe; Poeſi Profanæ haud facile competere.

Pag. 103,—119.

PRÆLECTIO X.

DE ALLEGORIA.

11. Allegoriæ Tres formæ: 1. Continuata Metaphora; quam vix eſt operæ pretium a ſimplici Metaphora ſejungere. Sed notatur licentia Hebræorum in miſcendis inter ſe Metaphoræ, Allegoriæ, et Comparationis formis: item hujuſmodi Allegoriæ forma quædam perfectior uno alteroque exemplo proponitur. 2. Parabola: ejus præcipuæ conditiones: ut fiat ex Imagine nota, apta, et apertæ definitæque ſignificationis; ut ex Imagine eleganti et venuſta; ut ejus partes omnes et adjuncta perſpicua ſint, et propoſito conducant; ut ſibi conſtet, nec tranſlatis propria admiſceat. Parabolæ Prophetarum, maximeque Ezekielis, ad has leges exiguntur.

Pag. 120.—132.

PRÆLECTIO XI.

DE ALLEGORIA MYSTICA.

3. Allegoriæ Myſticæ Definitio. Ejus fundamentum; in Allegoria Judaicæ Religionis poſitum. Quid inter hanc et duas priores Allegoriæ formas intereſt; ratione materiæ: illæ quovis Imaginum genere utuntur; hæc unice locum habet in iis, quæ Hebræorum Sacris aut conjuncta ſunt, aut oppoſita: in illis Imago Proxima nullam per ſe habet veritatem; in hac et Proximæ et Remotiori æque competit veritas. In modo tractandi quid intereſt. Pulcherrimus tractandi modus, cum geminæ Imagines per totum Poema deducuntur, ſibi invicem perpetuo reſpondentes, et ſeſe mutuo illuſtrantes. Cujus generis exempla ſunt PSALMI II, et LXXII. Styli Parabolici natura huic generi Allegoriæ valde accommodata: hujus Allegoriæ ratio enuntiandis Vaticiniis aptiſſima. In ſe valde obſcuram eſſe; ſed rerum prædictarum eventu, et uberiore Divinæ Revelationis luce inducta, temporis longinquitate ſemper clariorem effici. Pag. 133, — 140.

PRÆLECTIO XII.

DE COMPARATIONE.

III. Comparationum Tres cauſæ: Illuſtratio, Amplificatio, Varietas. Prima poſtulat Imaginem notam, perſpicuam, accurate congruentem; an grandis ſit, aut venuſta, parum ſolicita: hinc Comparationibus humilibus et ſordidis parata defenſio. Altera Imaginem grandem, aut venuſtam, etſi minus accurate congruat: unde ab aliis obſcuritatis et diſſimilitudinis crimen amovetur.

Tertia

Tertia ſectatur Imaginem ſplendidam, venuſtam, elegantem ; cum re, cui componitur, apte congruentem in Adjunctis, Genere autem ipſo ab eadem plane diverſam. Perfectiſſimum Comparationis genus, in quo harum Trium permiſta eſt virtus. Comparationum forma peculiaris apud Hebræos Vates ; ex natura Styli Sententioſi. Sunt frequentes, breves, ſimplices, in uno plerumque adjuncto inſiſtentes. Diverſæ Imagines, parallelis ſententiis expoſitæ, plura Comparationum paria ſimul efficiunt : vel diverſa ejuſdem Imaginis adjuncta, in una Comparatione, per plura ſententiarum paria diſtribuuntur. Pag. 141, — 156.

PRÆLECTIO XIII.

DE PROSOPOPOEIA.

IV. Proſopopœiæ duo genera : cum rebus inanimis, vel fictis, Perſona datur ; cum veræ Perſonæ probabilis Oratio tribuitur. De Perſonis fictis, et inanimis : de veris Perſonis. Explicatur Proſopopœia Matris Siſeræ, ex Deboræ Cantico : item, Iſraelitarum Επινικιον in occaſum Regis Babylonii, apud Iſaiam, proſopopœiis unice conſtans, et omnia Perſonarum exempla exhibens.
Pag. 157, — 167.

PRÆLECTIO XIV.

DE SUBLIMI GENERE;

AC DE SUBLIMITATE DICTIONIS.

III. Quomodo משל continet in ſe notionem Sublimitatis. Sublimitas Dictionis, et Conceptuum. Quid habet Dictio Poetica apud Hebræos, cum in ſe ſpectata, tum cum ſoluta oratione collata, quo mereatur nomen a Subli-

Sublimitate impoſitum. Sublimitas Dictionis Poeticæ oritur ex Affectibus. Quantum diſcrepet Dictio Poetica a ſoluta oratione apud Hebræos. Singulares quædam Poeticæ Dictionis ac Conſtructionis formæ ex JOBI Cap. III exhibentur. Page 168, — 180.

PRÆLECTIO XV.

DE SUBLIMITATE DICTIONIS.

Poeticæ Dictionis Character porro illuſtratus diverſi generis exemplis, petitis ex Cantico Moſis DEUT. XXXII. Perſonarum frequens et ſubita mutatio; ejuſque cauſa et effectus. Temporum ratio a vulgari uſu ſæpe abhorrens: ejus finis Evidentia. Linguæ Hebrææ in hac parte natura quædam peculiaris. Futura ſæpe efferuntur in tempore Præſenti Perfecto; et Præterita in Futuro: quorum alterum facile explicatur; alterius magna eſt difficultas, quam nec Interpretes, nec Grammatici expediunt. Ejus rei exempla quædam proferuntur, et tentatur explicatio. Hujuſce Conſtructionis frequens uſus pro certa Poeticæ Dictionis nota haberi poteſt.

Pag. 181, — 193.

PRÆLECTIO XVI.

DE SUBLIMITATE CONCEPTUUM.

Sublimitas Conceptuum oritur, vel ex animi elatione, vel ex vehementi affectu; utroque, ſive naturali, ſive divinitus infuſo. Animi elatio cernitur in Rerum, Adjunctorum, Imaginum, magnificentia. Exempla proferuntur ex Deſcriptionibus Divinæ Majeſtatis; Operum et Attributorum Dei; cum Dei Potentia per Interrogationem, et Ironiam, exprimitur. Anthropopatheia ab Hebræis Vatibus ita tractata, ut ſit plerumque valde ſublimis;

ſublimis; ac tum maxime, cum Imagines in ſe ſpectatæ a Dei majeſtate alieniſſimæ videri poſſint: ejus rei cauſa inveſtigatur. Pag. 194, — 207.

PRÆLECTIO XVII.

DE SUBLIMITATE AFFECTUUM.

Conceptuum Sublimitas ex vehementi Affectu. Quod vulgo dicitur Enthuſiaſmus eſt motus Affectuum naturalis: verus Enthuſiaſmus eſt ex impulſu Divino, et Vatum Sacrorum proprius. In Affectibus exprimendis maxime cernitur Poeſeos vis: Affectus concitando Poeſis finem ſuum optime conſequitur; ſive is ſit Utilitas, ſive Delectatio. Quomodo fit utilis Affectuum Concitatio; quomodo jucunda, etiam eorum, qui dolorem ſecum habent conjunctum. Sublimis et Pathetici differentia, et cognatio. Sacræ Poeſeos Sublimitas orta ex Imitatione Affectuum, Admirationis, Gaudii, Indignationis, Mœroris, Terroris, exemplis illuſtratur.

Pag. 208, — 223.

PARS TERTIA.

POEMATUM HEBRÆORUM VARIÆ SPECIES.

נבואה

SIVE POESIS PROPHETICA.

PRÆLECTIO XVIII.

PROPHETARUM SCRIPTA PLERAQUE ESSE POETICA.

Hebræorum Poemata, argumenti accuratius tractandi cauſa, in ſuas Species tribuenda ſunt; ex rei potius ratione, quam ex ipſorum Hebræorum ſenſu. Poeſis Prophetica. Prophetarum ſcripta pleraque vere poetica eſſe, et metrica. Judæorum recentiorum et Hieronymi

nymi in hac quæſtione auctoritas elevatur. In Prophetarum Vaticiniis eadem cernuntur metrorum indicia, quæ in Libris Poeticis: Dialectus, Stylus, Conſtructio Poetica. Quorum ſatis apparent duo priores; poſterior fuſius explicanda, et exemplis illuſtranda. Præmittitur Poeſeos et Prophetiæ cognatio. Prophetarum Collegia; quorum ex diſciplina erat Hymnos canere cum fidium ſymphonia; quod Vaticinari dicitur: adeoque eadem vox Prophetam, et Poetam ſive Muſicum, æque denotat. Eliſæus oraculum editurus fidicinem ſibi adduci poſtulat. Poeſis ad uſum Prophetiæ valde accommodata. Recenſentur Oracula antiquiora in Libris hiſtoricis extantia, quæ vere eſſe poetica oſtenduntur.

Pag. 224, — 237.

PRÆLECTIO XIX.

POESIM PROPHETICAM ESSE SENTENTIOSAM.

Hebræorum Hymnodia. Hymnos alternis choris canendi ratio: unde deducitur origo Poeticæ Conſtructionis; qua Hebræorum Carmina formam Amœbæam fere induunt, in diſticha et verſiculos parallelos plerumque diſtributa. Explicatur Sententiarum Paralleliſmus: cujus Tres ſtatuuntur Species; Parallela Synonyma, Antitheta, Synthetica: quorum exempla proferuntur, primum ex Libris qui Poetici habentur, deinde ſimilia et paria ex ſcriptis Prophetarum. Azariæ Judæi ſententia proponitur, et expenditur: menſuras ſcilicet Canticorum Hebraicorum non ſyllabis aut pedibus conſtare, ſed partibus propoſitionis et ſenſuum. Magni momenti eſſe accuratam Poeticæ Sententiarum Compoſitionis obſervationem. 238, — 265.

PRÆLECTIO XX.

POESEOS PROPHETICÆ GENERALIS CHARACTER.

Ex Vaticiniis Poeticis excipiuntur Libri integri Danielis et Jonæ; et in cæteris Prophetarum ſcriptis partes quædam Hiſtoricæ; et quæ ibidem occurunt Poemata nonnulla diverſi generis. Reliqua conſtituunt corpus quoddam Poeſeos Propheticæ. Hujus ſpeciei Character ex ipſius Prophetiæ natura et fine inveſtigatur. Juſti Poematis Prophetici exemplum ex Iſaia profertur, et explicatur: item aliud ex Balaami Vaticiniis Latino Carmine converſum exhibetur. Pag. 266, — 280.

PRÆLECTIO XXI.

PROPHETARUM SINGULORUM PROPRII CHARACTERES.

Singulorum Prophetarum peculiaris Character et Stylus notatur: quæque eorum partes Poeticæ ſint, quæ ſecus. Græcorum Poeſim in hoc genere nihil habere dignum mentione. Apud Latinos valde notabilis eſt Virgilii Ecloga IV; quæ multo obſcurior eſt quam vulgo habetur, et a nemine hactenus ſatis intellecta.

Pag. 281, — 293.

קינה

SIVE ELEGIA.

PRÆLECTIO XXII.

DE ELEGIÆ HEBRÆÆ ORIGINE ET FORMA; AC DE THRENIS JEREMIÆ.

Elegiæ Hebrææ origo et ratio inveſtigatur ex ſolennibus

nibus luctus ſignificationibus in exequiis defunctorum, cum naturalibus, tum artificioſis. Præficæ in funeribus mercede conductæ : earum Næniæ breves, numeroſæ, ſingulis ſententiis enuntiatæ ; in quarum imitationem conſictæ Lamentationes, quæ apud Prophetas ſæpe eduntur. Jeremiæ Threni ad eandem formam compoſiti. De ejus Poematis univerſa natura, et forma ; de metrorum ratione ; deque argumento, et ſtylo.

Pag. 294, — 305.

PRÆLECTIO XXIII.

DE RELIQUIS HEBRÆORUM ELEGIIS.

Multa adhuc ſupereſſe in hoc genere Hebræorum Carmina. Threnorum Sylloge quædam deperdita. Elegiæ apud Ezekielem. Multi ex Jobi ſermonibus pro Elegiis haberi poſſent. Pſalmorum pars circiter ſeptima Elegiis conſtat. Profertur perfectum Elegiæ exemplum ex Pſalmis. Exponitur Davidis in Saulum et Jonathanum Threnus : qui item verſibus Elegiacis Latine exprimitur.

Pag. 306, — 317.

משלים

SIVE PARABOLÆ.

PRÆLECTIO XXIV.

DE CARMINE DIDACTICO.

Antiquiſſimum docendi genus per Parabolas. Parabolæ Salomonis : duæ ejus Libri partes ; prima, Novem Capita continens, vere poetica, et in eo genere elegantiſſima : altera, inde ad finem Voluminis, ſingulis tantum ſententiis conſtans. Parabolæ præcipui Characteres ; Breve, Subobſcurum, Elegans. Eccleſiaſtes : ejus Libri Argumentum, Diſpoſitio, et Stylus. Ex eodem

dem ſunt genere Pſalmi Alphabetici omnes; aliique nonnulli. Sirachidis Sapientia; in imitationem Parabolarum Salomonis Hebraice ſcripta. Græci Interpretis fides; et Libri ipſius elegantia. Sapientia Salomonis; in imitationem item Salomonis Græce ſcripta: ejus Libri Stylus, et Oeconomia. Eccleſiaſtici Caput XXIV Hebraice redditum. Pag. 318, — 332.

שיר

SIVE ODE.

PRÆLECTIO XXV.

ODÆ HEBRÆÆ PRIMUS CHARACTER.

Odæ origo ex lætiſſimis animæ affectionibus. Antiquiſſima Poeſeos Species, et humano generi coæva. Hebræis præcipue exculta. Odarum canendarum apparatus a Davide magnifice inſtitutus. Hujuſce Poematis Idea generalis: præcipui Characteres, et communes affectiones. Primus Odæ Character, Suavitas. Quibus affectibus exprimendis accommodatus: ejus exempla ex Pſalmis varia indicantur. PSALMUS CXXXIII metris Latinis adumbratus. Pag. 333, — 342.

PRÆLECTIO XXVI.

ODÆ HEBRÆÆ MEDIUS CHARACTER.

Odæ Medius Character, ex Suavitate et Sublimitate temperatus; eaſque vel inter ſe miſcens, vel ſimul connectens. Illuſtrantur PSALMI XCI, et LXXXI. De Vatum Hebræorum, deque Pindari, Digreſſionibus; earumque ratione diſſimili. Exponitur PSALMUS LXXVII. PSALMUS XIX metris Latinis converſus exhibetur.

Pag. 343, — 357.

PRÆ-

PRÆLECTIO XXVII.

ODÆ HEBRÆÆ TERTIUS CHARACTER.

Tertius Odæ Character, Sublimitas. Ejus ratio triplex. Ex ipſa Poematis forma, et diſpoſitione. Illuſtratur PSALMUS L; item PSALMUS XXIV. Ex Conceptuum magnitudine, et vi dictionis. Exponitur Moſis Ode poſt Tranſitum Maris Rubri. Hebræorum Brevitas. PSALMUS XXIX Latinis verſibus exprimitur.

Pag. 358, — 370.

PRÆLECTIO XXVIII.

ODÆ HEBRÆÆ TERTIUS CHARACTER.

Odæ Sublimitas ſumma ex omnibus cauſis conſurgens. Proponitur Moſis Ode Prophetica DEUT. XXXII: Deboræ Επινικιον: Habbaccuci Oratio; et Iſaiæ Επινικιον in occaſum Babylonis Latine tentatur.

Pag. 371, — 379.

שיר

SIVE HYMNUS.

PRÆLECTIO XXIX.

DE IDYLLIO HEBRÆO.

Præter Odas, ſub communi vocabulo, quo apud Hebræos Cantica appellantur, continetur alia Species, ſimilis Græcorum Idyllio. Ejus nominis ratio, et Speciei deſcriptio. Pſalmi Hiſtorici omnes in hanc claſſem referuntur: mirifice congruunt cum Hymnis Græcorum, qui ipſi ſunt Idyllia. Verſus Intercalaris, ejuſque ratio: hujuſce Poematis pene proprius. PSALMI CVII elegantiſſima diſpoſitio explicatur: item ISAIÆ Cap. IX. 8, —

x. 4. Hæc formam Idyllii perfectam exhibent: proferuntur alia, quoad ſtylum et characteras non minus abſoluta Idyllii exempla. Cleanthis Stoici Hymnus laudatur. PSALMUS CXXXIX verſibus Hexametris Latine exprimitur. Pag. 380, — 391.

POEMATA DRAMATICA.

שיר השירים

CANTICUM CANTICORUM.

PRÆLECTIO XXX.

CANTICUM SALOMONIS NON ESSE JUSTUM DRAMA.

Poeſeos diſtributio Platonica in narrativam, dramaticam, et mixtam, non magnæ utilitatis; ſed hoc loco notanda, ut Dramaticæ Poeſeos ratio accuratius definiatur, et appellationis ambiguitas a recentioribus inducta tollatur. Conſtituuntur duæ ejus Species: una minor, quæ formam tantum habet imitativam, et in qua Perſonæ loquentes inducuntur ſine poetæ interlocutione; altera major, quæ Fabulam inſuper continet. Prioris exempla quædam apud Hebræos: ad poſteriorem nulla Hebræorum poemata aſpirare poſſunt, niſi fortaſſe duo; Canticum Salomonis, et Poema Jobi. Quæritur, an Canticum Salomonis Fabulam in ſe contineat. Eſt Epithalamium: ejus Perſonæ: fundamentum Poematis poſitum in Hebræorum ritibus nuptialibus. Proponitur et explicatur Boſſueti ſententia: Poematis nimirum Conſtitutionem ſumptam eſſe ex Hebræorum Nuptiali Convivio per ſeptem dies celebrato, totumque in totidem partes, ſeu dies, diſtribuendum. Hæc ſententia maxime

omnium

omnium iis favet, qui hoc Poema pro juſto Dramate habent: nec tamen inde ſequitur, eo contineri Fabulam. Fabulæ Definitio. Nihil juſtæ Fabulæ ſimile in Cantico Salomonis: non eſt itaque legitimum Drama, ſed ad minorem Dramaticæ Poeſeos Speciem referendum. Chorus Puellarum cum Græcorum Choro Tragico valde congruit; cui tamen originem præbere nullo modo potuit. Pag. 392, — 403.

PRÆLECTIO XXXI.

DE CANTICI SALOMONIS ARGUMENTO ET STYLO.

De Cantico Salomonis dubitatur, ex ſenſu Proprio an Allegorico intelligi debeat: defenditur Senſus Allegoricus ex Analogia Parabolicæ Dictionis. Fundamentum et ratio hujus Allegoriæ explicatur. Diluuntur offenſiones ex Imaginis indignitate exortæ, auctoritate ſacrorum Scriptorum ferme omnium cum Veteris tum Novi Teſtamenti. Interpretatio Allegorica ſatis confirmatur Analogiæ argumento: ex interna operis ſtructura haud æque facile probatur. Allegoriam hanc Tertiæ eſſe Speciei, nimirum Myſticam; deque veris Salomonis nuptiis agi. Eam explicantibus duæ adhibendæ cautiones. Stylus Poematis eſt Paſtoralis: Perſonæ Paſtores eſſe finguntur; quam accommodate ad ſenſum Hebræorum. Locorum elegantium, Deſcriptionum, Comparationum, exempla quædam proferuntur.

Pag. 404, — 418.

איוב

POEMA JOBI.

PRÆLECTIO XXXII.

DE POEMATIS JOBI ARGUMENTO ET FINE.

Ut de natura hujus Poematis ſatis clare diſputare quiſpiam poſſit, inter tot diſcrepantes ſententias quænam ſit ſua de univerſo opere opinio exponenda eſt. Librum Jobi inter ſacra monumenta ſingularem eſſe, neque ullam habere cum Hebræorum rebus neceſſitudinem. Hiſtoriæ ſedem eſſe Idumæam; qui loquuntur pleroſque eſſe Idumæos ex Abrahami familia; Auctorem Idumæum eſſe videri, cui vernaculus ſermo Hebræus. Nec Elihuum fuiſſe, nec Moſem; ſed Jobum ipſum, vel aliquem ei ætate ſupparem. Omnium Librorum qui extant hunc eſſe antiquiſſimum: in vera Hiſtoria fundari, neque ullam in ſe Allegoriam continere. Quanquam ſit valde obſcurus, tamen univerſi Poematis Argumentum et Finis ſatis clare percipi poteſt. Exponitur Totius brevis quædam Analyſis; in qua, quantum fieri poteſt, loca obſcuriora minime urgentur. Unde deducitur, 1. Argumentum controverſiæ inter Jobum et Amicos. 2. Argumentum univerſi Poematis ſimul ſumpti. 3. Ejuſdem conſilium et finis. Vitantur aliæ quæſtiones, quæ ad hanc rem neceſſario non pertinent. Pag. 419, — 434.

PRÆLECTIO XXXIII.

POEMA JOBI NON ESSE JUSTUM DRAMA.

Poema Jobi vulgo appellatur Dramaticum; et multis cenſetur ejuſdem eſſe generis cum Græcorum Tragœdia: quæ ſententia expenditur. Fabula, ſive Actio, ex eſſentia legitimi Dramatis: ejus Definitio, et conditiones neceſſariæ, ex mente Ariſtotelis. Demonſtratur, Poema Jobi nullam in ſe continere Fabulam: ejuſque Conſtitutio et Finis amplius explicatur. Comparatur cum Oedipo Tyranno Sophoclis; item cum ejuſdem Oedipo Coloneo: a quibus ratione Conſtitutionis omnino diſcrepare oſtenditur. Eſt tamen in ſuo genere pulcherrimum et perfectiſſimum: prope accedit ad formam legitimi Dramatis; et diſpoſitionis nomine inter Hebræorum Poemata principem et ſingularem locum obtinet. Pag, 435, — 444.

PRÆLECTIO XXXIV.

DE POEMATIS JOBI MORIBUS, CONCEPTIBUS, ET STYLO.

Quanquam Poema Jobi Fabulam in ſe non continet, alia tamen aliqua habet ſibi cum juſto Dramate communia. Mores. Jobi Mores; ab Affectuum motibus diſtinguendi. Expenditur et explicatur Ariſtotelis ſententia, Viri egregie probi perſonam Tragœdiæ minime convenire: quod nec in Jobo locum habere, neque de Tragœdia in univerſum verum eſſe, oſtenditur.

tur. Finis Poematis. Trium Amicorum Mores: affectuum gradationi quam Morum diverſitati magis ſtudetur. Elihuus. Dei Sermo. Senſus: in Moribus, et Rebus, exprimendis verſantur; quorum de altero jam actum eſt; alterum continet in ſe Affectus et Deſcriptiones. Vehementiorum Affectuum exempla in hoc Poemate ſuperius prolata: Affectuum leniorum unum atque alterum exemplum exhibetur: uti et Deſcriptionum. Stylus hujus Poematis ſumme elegans et ſublimis; et Poetica Conſtructio accuratiſſima. Peroratio: Juventuti Academicæ literarum Hebraicarum ſtudium commendatur. Pag. 445, — 466.

INDEX LOCORUM VETERIS TESTAMENTI,

qui in Prælectionibus citantur, explicantur, illuſtrantur.

Litera n. numero Paginæ præfixa Notas ſignificat.

GENESIS.

Pag.

I. 3. 196.
5. 400.
24. n. 35.
IV. 23, 24. 52.
IX. 25, —— 27. 53.
234.
27. n. 187.
XIV. 6. n. 420.
XVI. 13. n. 52.
XXI. 6, 7. n. 55.
XXIII. 87.
XXIV. 2. n. 46.
60. n. 55.
XXV. 2, 3. n. 422.
6. n. 421.
15, et 18. n. 423.
23. n. 55.
XXVII. 27, —— 29. 54.
39, 40. 54.
XXVIII. 16, 17. n. 55.
XXIX. 27. n. 399.
XXXI. 39. n. 35.
XXXVI. 10, 11. n. 422.
20, et 28. n. 420.
XLVI. 32, —— 34. n. 412.
XLIX. 2, —— 27. 54.
234.
8, 16, et 19. n. 187.
9. 121.
11. n. 34.
21. n. 370.

EXODUS.

II. 15. n. 422.
18. n. 408.
III. 1. n. 422.
VIII. 14. n. 248.
IX. 8. n. 110.
XV. 1, —— 21. 214.
335.
366, &c.
n. 35.
1. n. 313.
5. n. 35.
6. 264.
9, 10. 216.
11, 12. 213.
20, 21. 239.
XIX. 16, et 18. n. 113.
XXIII. 17. n. 363.
31. n. 35.
XXVI. 7, &c. n. 100.
36. 99.
XXVII. 16. 99.
XXVIII. 2. 97.
39. 99.
XXXII. 6, et 19. n. 78.
18. 241.
XXXV. 30, —— 35. 99.
XL. 34, —— 38. n. 100.

INDEX LOCORUM

LEVITICUS.

XVI. 2. n. 100.
XIX. 32. n. 123.
XXIII. 24. 348.
XXV. 9, 10. 348.
13, —— 16. n. 81.
23, 24. n. 81.

NUMERI.

VI. 7. n. 53.
IX. 15, 16. n. 100.
X. 35. n. 365.
XII. 6, — 8. n. 55.
XIII. 29. n. 421.
XXI. 14, 15. 54.
17. 241.
27. 46.
27, —— 30. 55.
XXII. 32, et 34. n. 217.
XXIII, XXIV. 46.
55.
234.
270.
277, &c.
423.
XXIII. 1, &c. 424.
7, —— 10. 168.
19. 203.
XXIV. 3. n. 34.
5, —— 9. 278.
6. 145.
XXIX. 1. 348.
XXXIV. 3. n. 420.
n. 421.

DEUTERONOMIUM.

II. 12. n. 420.
IV. 11, 12. n. 113.
VIII. 7. 74.
X. 14, —— 16. 362.
XI. 10, 11. 74.
XXIV. 15. n. 362.
XXVIII, —— XXXI. 181.
XXVIII. 2, &c. n. 342.
XXXI. 19, —— 21. 233.
XXXII. 181, &c.
214.
n. 227.
228.
233.
371.
1. 160.
n. 360.
2. 154.
264.
5. 186.
5, 6. 183.
10. 190.
11. 155.
192.
15. 183.
40, —— 42. 215.
42. 252.
XXXIII. 236.
2, 3. n. 36.
21. n. 36.

JOSHUA.

III. 15. 74.
X. 12, 13. n. 312.
27. 87.
XV. 1, et 21. n. 420.
21, et 41. n. 422.

JUDICES.

II. 1. n. 193.
III. 31. n. 81.
V. 214.
365.
372, &c.
1. n. 313.
28, —— 30. 162, &c.
29. 192.
VI. 3. n. 421.
11. n. 81.
IX. 7, —— 15. 129.
XIV. 11. 399.
12. 399.
14. 255.
18. n. 255.

xv. 16. 248.
xxi. 25. n. 193.

RUTH.

ii. 4. n. 153.
iii. 3, 4. n. 35.
iv. 5. n. 35.

I. SAMUELIS.

ii. 4, —— 7. 256.
ix. 3. n. 81.
x. 5, —— 10. 230.
xi. 5. n. 81.
xiv. 39, et 44. n. 344.
xv. 7. n. 423.
22, 23. 236.
xvi. 12. n. 415.
xviii. 7. 240.
xix. 13, et 16. n. 415.
20, —— 24. 230.
xxiv. 14. n. 46.
324.
xxvii. 8, et 10. n. 421.
9, et 11. n. 193.
xxxi. 3. n. 313.

II. SAMUELIS.

i. 17, —— 27. 312, &c.
18. n. 312.
19, —— 27. 316.
22. n. 313.
iii. 33, 34. 297.
vi. n. 361.
vii. 8. n. 81.
xii. 1, —— 4. 129.
3. n. 192.
31. n. 193.
xvii. 11, 12. n. 123.
xviii. 9, 10, et 14. n. 369.
xix. 4. 295.
xxi. 1. n. 363.
xxii. 13, 14. n. 115.
xxiii. 1, —— 7. 237.

I. REGUM.

iv. 30. n. 421.
31. n. 48.
viii. 10, 11. n. 100.
xii. 27, 28. n. 341.
xiii. 30. 296.
xix. 19, 20, n. 81.
xxi. 3. n. 81.
6. n. 193.
xxii. 19, —— 22. 425.
48. n. 53.

II. REGUM.

iii. 15. 232.
iv. 23. n. 35.
xiii. 21. 87.
xix. 21, —— 34. 237.
xxi. 13. 86.

I. PARALIPOMENÔN.

i. 38, et 42. n. 420.
ii. 6. n. 48.
xi. 8. n. 193.
xii. 15. 74.
xv. n. 361.
22, et 27. n. 231.
xvi. 31. 160.
xxiii. 5. 336.
xxv. 1, —— 3. 231.
1, —— 7. 336.
xxviii. 18. 101.

II. PARALIPOMENÔN.

iii. 1. 83.
vii. 1, 2. n. 100.
14. n. 363.
xvi. 14. 87.
xxix. 30. 336.
xxxv. 25. 306.

EZRA.

iii. 10, 11. 383.
11. 239.
vii. 9. n. 341.

NEHEMIAS.

ix. 11. n. 34.
xii. 24, 31, 38, et 40. 239.

JOBUS.

Vide 220.
227.
308.
398.
419,—464.
Analyſis Libri 427,—434.
I, et II. 174.
425.
I. 6, &c. 425.
22. 426.
II. 1, &c. 425.
10. 426.
III. 175, &c.
308.
446.
3. 175.
4,—7. 176.
7. 178.
10. 178.
14. 90.
17. n. 256.
20,—24. 178.
IV. 2. n. 37.
453.
V. 19. 261.
VI. 308.
2, 3, 4, 8, et 9. 219.
15,—20. 75.
152.
155.
19. n. 423.
26. 446.
VII. 308.
20. 447.
VIII. 2. 453.
3. 454.
IX. 16. 461.
X. 308.
22. 91.
XI. 2, 3. 454.
7,—9. 200.
XIV. 308.
1,—3, et 6. 458.
XV. 4. 454.
XVI. 9,—14. 217.
XVII. 308.
8, 9. 453.
16. 90.
XVIII. 3,—5. 454.
13. 160.
XIX. 308.
2, 3. 459.
21, 22. 459.
XX. 2, 3. 456.
23. n. 34.
XXI. n. 429.
19. n. 426.
XXII. 2, n. 34.
11. 75.
XXIV. n. 429.
22. n. 37.
XXVI. 12. n. 107.
XXVII. 1. 46.
2,—7. 447.
20. 75.
23. n. 34.
XXVIII. 22. 159.
XXIX. 308.
1. 46.
7,—10. 448.
11,—13. 449.
14, 16, et 17. 450.
18,—23. 460.
24. 461.
XXX. 308.
XXXI. 2,—4. 450.
10. n. 37.
13,—15. 450.
28. n. 424.
XXXII. 1. 431.
2. 431.
n. 122.
3. 431.
6,—XXXVII. 431, &c.
457.
15,—16. 422.
XXXIII. 18. 90.
XXXV. 2. n. 122.
431.
4. 432.
XXXVII. 1,—4. 462.
XXXVIII,—XLI. 432.
440.
457.

xxxviii. 4, —— 11. 196.
17. 90.
35. 161.
xxxix. 24, 25. 462.
xl, xli. 462.
xl. 8. 431.
n. 122.
10, —— 14. 203.
xli. 2, 3. 433.
19. 160.
xlii. 7, —— 17. 425.
8. 424.

PSALMI.

Vide 57.
227.
308.
316.
325.
382.
386.
ii. 137.
3, 4, 5. n. 34.
6. 262.
iv. 8. n. 122.
ix. 14. 90.
xi. 6. 110.
7. n. 34.
xvi. 2. n. 347.
xvii. 7. n. 263.
xviii. 1. n. 313.
8, —— 15. 114.
13, 14. n. 110.
n. 115.
16. 117.
48. n. 301.
xix. 355, &c.
8, —— 11. 258.
xxii. 3, et 8. n. 246.
13. 76.
17, —— 19. 139.
17. n. 379.
xxiii. 339.
xxiv. 361, &c.
394.
5. n. 342.
4, 6, et 9. n. 362.
xxv. 32.
325.
1. n. 362.
xxvii. 8. n. 363.
xxviii. 1. 90.
xxix. 368, &c.
3, 4. 213.
9. n. 369.
xxxi. 15. n. 347.
xxxii. 3. n. 263.
xxxiii. 9. 196.
13, 14. 252.
14. n. 263.
xxxiv. 32.
325.
xxxvi. 6, 7. 199.
xxxvii. 32.
325.
xxxviii. 96.
xlii. 309.
311.
315.
8. 75.
xliii. 311.
xlv. 409.
1. 398.
15. 399.
xlvi. 6, et 10. 260.
xlvii. 4. n. 301.
xlix. 5. 46.
l. 359, &c.
10. n. 34.
lxii. 12. 261.
lxiii. 339.
lxv. 340.
7. 98.
lxvii. 1. n. 40.
lxviii. 365.
31. n. 77.
lxix. 16. 90.
22. 139.
lxxii. 138.
340.
lxxvii. 352, &c.
12. n. 344.
17. 161.
18, 19, 259.

LXXVIII. 381.
2. 46.
38, et 40. 191.
59. 206.
61. n. 363.
65. 206.
69. 101.
72, 73. n. 81.
LXXIX. 2. n. 34.
LXXX. 339.
9, 12, et 14. 192.
9, —— 18. 129, &c.
16. n. 130.
LXXXI. 348, &c.
LXXXIII. 14, et 16. 82.
14, —— 16. 154.
LXXXV. 339.
11. 159.
LXXXVI. 4. n. 362.
LXXXVIII. 1. 239.
7. 90.
LXXXIX. 3. n. 34.
XCI. 343, &c.
1, 2, 3, 5, et 6. n. 344.
9. n. 346.
XCII. 339.
13. 145.
XCIII. 1. 98.
3, 4. 250.
XCIV. 1, et 3. 247.
9. 323.
XCVI. 10, —— 13. 214.
13. 160.
XCVII. 1. 249.
XCVIII. 7, 8. 160.
7, —— 9. 214.
XCIX. 1. 213.
CI. 5. n. 34.
CII. 8. n. 263.
CIII. 3, —— 5. n. 37.
CIV. 191.
387, &c.
1, —— 5. 99, &c.
11. n. 34.
14. n. 125.
20. n. 34.
CV. 382.
4. n. 363.
20. 249.
CVI. 382.
13. n. 408.
CVII. 384, &c.
CX. 3. 121.
CXI. 32.
325.
CXII. 32.
325.
CXIII. 5, 6. 253.
CXIV. 242.
8. n. 34.
CXVI. 1, 9, 12, 14, 15,
18. n. 263.
7, et 19. n. 37.
12. n. 37.
CXIX. 32.
325.
CXX, —— CXXXIV. n. 341.
CXXI. 396.
CXXVIII. 1, 2. n. 344.
CXXIX. 1, 2. 247.
6, —— 8. 152.
CXXXII. 8. n. 363.
13, et 15. n. 342.
CXXXIII. 341.
2, 3. 145.
3. n. 152.
CXXXVI. 240.
383.
CXXXVII. 2. n. 263.
3. n. 37.
CXXXIX. 389, &c.
7, —— 10. 201.
15. 98.
17. n. 53.
CXL. 7. n. 347.
CXLI. 7. 90.
CXLII. 6. n. 347.
CXLIII. 8. n. 362.
CXLIV. 2. n. 301.
CXLV. 32.
325.
CXLVII. 7. 241.
CXLVIII. 334.
5. 196.

PROVERBIA.

Vide n. 46.
227.
255.
319,—324.
I,—— IX. 319.
I. 6. 56.
VI. 3. n. 78.
VII. 27. 90.
VIII. 27,—— 31. 158.
X,—— XXXI. 319.
X. 12. 324.
XIII. 7. 254.
XX. 12. 323.
15. 322.
XXV. 11. 319.
14. 321.
16. 322.
XXVII. 6, 7. 254.
19. 322.
27. n. 342.
XXVIII. 11. 254.
16. n. 34.
XXIX. 8. n. 110.
XXX. 1. 231.
XXXI. 1. 231.
3. n. 37.
10,—— 31. 32.

ECCLESIASTES.

Vide 324.
n. 325.
XI. 1. n. 125.
XII. 2,—— 6. 123.
11. 321.

CANTICUM SALOMONIS.

Vide 69.
128.
227.
398,—— 418.
I. 5. 255.
7, 8. 412.
9. 403.
II. 6. 401.
7. 400.
10,—— 13. 413.
III. 402.
1. 401.
5. 400.
6. 400.
7,—— 11. 398.
IV. 1,—— 5. 151.
415, &c.
11. 403.
10, 11. 414.
V. 402.
1. 398.
2. 401.
15. 76.
VI. 4. n. 415.
10. 400.
403.
VII. 1. 411.
2, et 4. 151.
5. 76.
n. 415.
VIII. 3. 401.
4. 400.
5. 400.
401.
6, 7. 403.
13. 398.

ISAIAS.

Vide 220.
266.
267.
270.
281.
285.
I. 2. 160.
n. 360.
5, 6, et 16. 96.
II. 7. 253.
13. 76.
IV. 5. n. 100.
V. 1,—— 7. 127.
131.
7. n. 187.

14. 90.
159.
24. n. 154.
VI. 3. 240.
VII. 2. 150.
IX. 8, —— X. 4. 386, &c.
X. 10. n. 122.
14. 142.
18. 76.
28, —— 32. 187.
34. 76.
XI. 14. n. 421.
XIII. 6. n. 187.
6, —— 13. 219.
XIV. 4, —— 27. 92.
165, &c.
376, &c.
4. n. 37.
46.
4, —— 9. 258.
9, et 18. 91.
15. 90.
19. 90.
23. n. 378.
26, 27. 203.
XV. 1. 248.
XVII. 12, 13. 145.
13. 82.
XXI. 2. n. 52.
10. 82.
XXII. 16. 87.
XXIV. 1, et 18, —— 20. 108.
17. n. 187.
23. 73.
XXVII. 7. n. 187.
XXVIII. 17. 124.
23, —— 29. 123.
28. n. 124.
XXX. 26. 72.
XXXI. 4. 250.
n. 217.
XXXIII. 1. n. 187.
9. 76.
XXXIV. n. 116.
271, &c.
4. 106.
8, —— 10. 111.
11. 106.
14. n. 107.
16. n. 275.
XXXV. 275, &c.
n. 277.
2. 76.
XXXVII. 22, —— 35. 237.
24. 76.
XXXVIII. 10. 90.
14. n. 342.
XL, —— LXVI. 282.
XL. 12, et 26. 198.
XLI. 15, 16. 82.
XLIII. 2. 261.
16, —— 19. 111.
XLIV. 15. n. 34.
XLVII. 1, &c. 159.
XLVIII. 21. n. 111.
XLIX. 7. 249.
17. n. 408.
14, 15. 143.
24. n. 123.
LI. 3. 108.
9. n. 369.
9, 10. 113.
15, 16. 107.
LIII. 1, —— 5. 244.
4. n. 245.
8. n. 34.
n. 35.
11. n. 53.
LIV. 5. 252.
407.
7, 8. 257.
LV. 10, 11. 150.
LVI. 9. n. 34.
LVII. 2. 91.
6. n. 187.
LX. 1. 250.
1, —— 3. 243.
2, et 19. n. 100.
6. n. 422.
19, 20. 72.
LXI. 3. n. 187.
10. 97.
LXII. 5. 407.
LXIII. 1. n. 274.

1, —— 3. 85.
1, —— 6. 394, &c.
4, —— 6. 215.
LXIV. 6. 96.
LXV. 11, 12. n. 187.
13, 14. 257.

JEREMIAS.

Vide 176.
222.
281.
283.
285.
III. 1, &c. 408.
IV. 7. n. 77.
19, &c. 222.
23, —— 26. 105.
26. 76.
VI. 29. n. 110.
IX. 284.
17, —— 22. 299.
XI. 15. n. 37.
XIII. 21. n. 34.
XIV. 17, &c. 283.
XVIII. 15. n. 362.
XX. 14, 15. 176.
14, —— 18. 284.
XXII. 6, et 23. 76.
18. 296.
23. n. 34.
27. n. 362.
XXIII. 9. 232.
XXV. 20. n. 420.
23. n. 422.
30. 206.
XXX. 21. n. 408.
XXXI. 21. n. 34.
35. n. 107.
XLVI, —— L. n. 420.
XLVI, —— LI. —— 59. 284.
XLVII. 6, 7. 161.
XLVIII. 2. n. 187.
45, 46. n. 55.
XLIX. 7. 421.
7, 9, et 10. 288.
7, et 20. n. 422.
8. n. 422.
14, —— 16. 288.
16. n. 34.
19. n. 77.
28. n. 421.
LI. 13. n. 34.
33. 82.
35. n. 52.
LII. n. 284.

THRENI.

Vide 32.
227.
300, —— 305.
I. 1, 2, et 17. 160.
7. 302.
8, 9, et 17. 96.
12, et 16. 304.
21. 313.
II. 2. 96.
4. 217.
19. 302.
III. 13. 160.
14. n. 301.
14, et 66. n. 164.
53. 87.
IV. 3. n. 37.
15. n. 303.
21. n. 420.

EZEKIEL.

Vide 220.
266.
267.
281.
284.
285.
III. 14, 15. 232.
VII. 6. n. 187.
XV. 127.
XVI. n. 34.
128.
409.
10, 13, et 18. n. 99.
XIX. 307.
1, —— 9. 127.

10, —— 14. 127.
xxi. 31. n. 110.
xxii. 21. n. 110.
xxiii. 128.
409.
xxiv. 3, —— 13. 128.
25. n. 362.
xxv. 13. n. 422.
xxvi. 12, et 18. n. 37.
20. 90.
xxvii. 307.
3. n. 34.
xxviii. 12. 282.
12, —— 19. 307.
24, et 26. n. 379.
xxix. 19. n. 37.
xxxi. 76.
127.
132.
10. n. 127.
11, et 14, — 17. 132.
14. 90.
xxxii. 307.
2. n. 77.
7, 8. 73.
18. 90.
18, —— 32. 92.
19, &c. 91.
23. 90.
xxxiv. 18, 19. n. 77.
xxxvi. 17. 96.
xxxviii. 12, 13. n. 37.
xxxix. 18. 76.

DANIEL.

Vide 266.
288.
vii. 19. n. 77.
28. 232.
x. 8. 232.
xii. 2. n. 342.

HOSEAS.

Vide 285.
i, —— iii. 409.
ii. 15. 241.
vi. 1, 2. 250.
ix. 15. n. 187.
x. 14. n. 379.
xi. 8, 9. 246.
xiii. 7, 8. 207.
xiv. 6, —— 8. 145.
6, 7. 260.

JOEL.

Vide 286.
i. 286.
6, 7, et 10. 188.
ii. 188.
286.
iii. 14. 82.
15, 16. 106.
19. n. 53.

AMOS.

Vide 286.
i. 1. n. 81.
3, &c. 262.
11, 12. n. 422.
ii. 9. 145.
iv. 1. 76.
v. 1, 2. 298.
5. n. 187.
16. 299.
vii. 14, 15. n. 81.
viii. 8. n. 331.
ix. 5. n. 332.

ABDIAS.

Vide 288.
1, —— 9. 288.
8. 421.
8, 9. n. 422.

JONAS.

Vide 266.
288.

VETERIS TESTAMENTI.

MICHAS.

Vide 287.
I. 3, 4. 113.
10, —— 15. n. 187.
II. 4. 46.
III. 12. n. 37.
n. 154.
IV. 13. 82.
V. 7. n. 123.
VI. 1. 160.
5, —— 8. 234.
16. n. 164.
VII. 14. 76.

NAHUMUS.

Vide 287.
I. 2. 248.
11. n. 408.
III. 12. 142.

HABACCUCUS.

Vide 267.
287.
II. 8, et 17. n. 53.
III. 374, &c.
2. 232.
n. 374.
5. 159.
10. 161.
12. 82.
16. 232.

ZEPHANIAS.

Vide 287.
II. 4. n. 187.
14. n. 34.

HAGGÆUS.

Vide 288.

ZECHARIAS.

Vide 288.
II. 5. n. 100.
IX. 5. 251.
XI. 1. 76.
3. n. 77.
XIV. 10. n. 379.

MALACHIAS.

Vide 288.

ECCLESIASTICUS.

Vide 326.
I. 25. 56.
VI. 35. 56.
XVIII. 29. 56.
XXIV. 327.
329.
26. n. 74.
27. n. 331.
XXXIII. 15. 58.
XXXIX. 1, —— 3. 56.
XLIV. 4. n. 48.
XLIX. 8. n. 101.
L. 5, —— 13. n. 97.

SAPIENTIA.

Vide 327.
VIII. 8. 56.

BARUCHUS.

III. 22, 23. 421.

I. MACCABÆORUM.

XIII. 29. n. 91.

FINIS.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

ERRATA.

In Textu: pag. 7. lin. 15. *lege*, partitionum. 8. 20. nonnullos: *item* 11. 9. et 16. 21. 96. 25. Poeſeos. 148. 24. poſſit. 155. 8. Comparationes. 169. 16. Moabitarum. 271. 11. vobis. 273. 16. זבח. 351. 13. Hebræa. 387. 1. exprobrans. 401. 7. Sabbatum. 402. 7. occurrit.

In Notis: pag. 13. lin. 4. *lege*, circiter. 14. 15. Scholiaſte. 51. 1. νομισματος. ib. 13. τγεσεων. 53. 1. *poſt* terræ, *adde*, HAB. II. 8, et 17. 54. 1. *adde*, XLIX. 2, —— 27. 56. 4. *lege*, XXXIX. 90. 7. CXLI.